

प्रस्तावना.

सर्वे जैनबंधुर्जने मातुम थाय जे, आ पंचम कालमां तीर्थकर प्रचुर्ज आ नरतक्षेत्रमां विचरता नहीं होवाथी, तथा केवली महाराज पण नहीं होवाथी, आ अपार संसारसमुद्रथी तारवाने “श्री शत्रुंजय महातीर्थ” समर्थ ठे, एम तीर्थकर महाराजो पण कही गएला ठे. ते महातीर्थनुं माहात्म्य श्री ऋषभदेव प्रचुना वखतमां पुंडरिकजी गणधर महाराजे सवा लाख श्लोकनी रचना करीने वनाव्युं हतुं; तथा तेमांथी संक्षिप्त करीने श्री वीरप्रचुना समयमां सुधर्मास्वामि गणधर महाराजे चोवीस हजार श्लोकनी रचना करीने वनाव्युं हतुं; तेमांथी पण सार उंधरीने वल्लभी-पुरना श्री शिलादित्य राजाना आग्रहथी आचार्य महाराज श्री धनेश्वर-सूरिजीए दश हजार श्लोकनी रचना करीने संस्कृत चाषामां वनावेलुं ठे; तेमां ते आचार्य महाराजे महाकाव्यनी तुल्य अति उत्तम अने अलंकारोथी चरेली रचना करी ठे. वली आ ग्रंथ आपणा जैनीर्जना अत्यंत प्राचीन ग्रंथ मांहेनो एक ग्रंथ ठे; अने ते ग्रंथ वनावीने श्री धनेश्वरसूरिजी महाराजे आपणापर अवर्णनीय उपकार करेलो ठे; केम के तेमां आ संसार समुद्रथी तारनारा “श्री शत्रुंजय महातीर्थनुं” माहात्म्य वर्णवेलुं ठे, वली आ ग्रंथ मूल संस्कृत चाषामां होवाथी, अमोए तेना आ प्रथम खंडनुं गुजराती चाषांतर जामनगर निवासि पंडित श्रावक हीरालाल वि. हंसराज पासे करावी ठपावी प्रसिद्ध कर्युं ठे; आ ग्रंथमां श्री ऋषभदेव प्रचुआदिक केटलाक तीर्थकरोना पण चरित्रो आवेलां ठे; आ ग्रंथना बे खंडो ठे; तेमां आ प्रथम खंडमां श्री शत्रुंजय आदिक शिखरोनुं माहात्म्य वर्णवेलुं ठे, तथा बीजा खंडमां श्री गिरनारजी आदिक शिखरोनुं वर्णन करेलुं ठे. ते बीजा खंडनुं गुजराती चाषांतर पण थोडाज दिवसोमां अमारा तरफथी ठपाइ बहार पडवानुं ठे. आ ग्रंथमां श्री शत्रुंजय तीर्थाधिराजनो अपूर्व महिमा वर्णवेलो ठे, तथा आ ग्रंथ जैनीर्जने माटे एटलो तो जरुरनो ठे के, तेनुं आ जगोए ब्यान नहीं करतां, फक्त आद्यथी ते अंत-सुधि ते वांची जवानी अमो अमारा जैनबंधुर्जने नलामण करीयें ठीयें. आ तीर्थाधिराजनुं माहात्म्य वांचवाथी, तथा सांजलवाथी केटलुं पुण्य

उपार्जन थाय ठे, तेनुं वर्णन आ प्रथज वांचवाथी जणाशे. माटे पोताना बन्ने जावना कळ्याण इह्नार, एवा दरेक जैनबंधुर्त आ अमूट्य प्रथनो जरुर लाज लेशे. इत्यलं विस्तरेण.

जीमसिंह माणेक.

अनुक्रमणिका.

विषय	सर्ग पेहेलो	पृष्ठ.
१ पंचपरमेष्ठिनी स्तुतिरूप मंगलाचरण.		१
२ शत्रुंजयमाहात्म्य ग्रंथनी रचना संबंधि अधिकार.		२
३ शत्रुंजयमाहात्म्यनो महिमा.		२
४ श्री वीरप्रभुनुं श्री शत्रुंजय प्रते आगमन.		३
५ श्री शत्रुंजय पर्वतनुं तथा तेनी आसपासनां स्थानकोनुं अलं- कारिक वर्णन.		३
६ कंडु राजानुं वृत्तांत.		५
७ शासनदेवी अंबीकाए कंडुराजाने कहेलो श्रीशत्रुंजय तीर्थनोमहिमा		६
८ कंडुराजाने मुनिए कहेलुं चारित्रनुं लक्षण.		११
९ वीरप्रभुनी आसपास रहेला मुनिउनुं वर्णन.		१२
१० देवोए बनावेलां समवसरणनी रचनानुं वर्णन		१२
११ सौधमैडे करेली श्री वीरप्रभुनी स्तुति.		१५
१२ श्री वीरप्रभुए दीधेली देशनानुं वर्णन.		१७
१३ सौधमैडे श्री वीरप्रभुने पुढेलो शत्रुंजय तीर्थनो महिमा.		१९
१४ श्री वीर प्रभुए कहेलो शत्रुंजय तीर्थनो महिमा.		२०
१५ श्री शत्रुंजय तीर्थनां नामो.		२२
१६ श्री शत्रुंजय पर्वतनां शिखरो.		२२
१७ श्री शत्रुंजय पर्वतना मुख्य शिखरनो महिमा.		२४
१८ श्री शत्रुंजयपर रहेली रायणनो महिमा.		२२
सर्व बीजो.		
१९ सूर्यावर्त कुंडनो महिमा.		३५
२० महीपालनी कथा.		३५
२१ महीपाल योगी तथा योगिनीनुं वृत्तांत.		३५
२२ वांदरानुं तथा राक्षसनुं वृत्तांत.		३७
२३ महाकालयक्षनुं वृत्तांत.		४१
२४ मुनिए कहेलो धर्मोपदेश.		४१

२५	एक बगलानुं वृत्तांत.	४५
२६	गुणसुंदरी तथा विद्याधरनुं वृत्तांत.	४६
२७	त्रिविक्रिम राजानुं वृत्तांत.	५२
२८	केवली महाराजनो उपदेश.	५५
२९	गुणसुंदरी साथे महिपालनो विवाह.	५७
३०	महीपालने थएलो कुष्ठरोग.	६१
३१	चैत्री पुनेमने दिवसे विद्याधरोनुं सिद्धगिरिपर आगमन.	६४
३२	सूर्योद्याननो महिमा.	६५
३३	विद्याधरनी स्त्रीए सींचेला तीर्थोदकथी महिपालनुं रोगोथी मुक्तयवुं	६६
३४	महीपालनुं पूर्वजवनुं वृत्तांत.	६८
३५	महीपालनुं मोक्षगमन.	७४

सर्ग त्रीजो.

३६	कुलकरोनुं वृत्तांत.	७५
३७	ऋषजदेव प्रचुनो जन्म.	७६
३८	ऋषजदेव प्रचुनो जन्माज्ञिषेक.	७७
३९	इंद्रोए करेली प्रचुनी स्तुति.	७७
४०	इंद्रं करेली प्रचुना वंशथी स्थापना.	७८
४१	ऋषजदेव प्रचुनो राज्याज्ञिषेक.	७९
४२	विनीता नगरीनी रचना.	८०
४३	लोकांतिक देवोनुं आगमन.	८३
४४	प्रचुनो दीक्षा महोत्सव.	८३
४५	जरतराजानुं वृत्तांत.	८४
४६	श्रेयांसकुमारे प्रचुने करावेलुं पारणुं.	८५
४७	ऋषजदेव प्रचुमाटे मरुदेवा मातानो खेद.	८६
४८	ऋषजदेव प्रचुने केवलज्ञान थवानुं वृत्तांत.	८७
४९	जरतराजानी आयुधशालामां चक्रनी उत्पत्तिनुं वृत्तांत.	८७
५०	मरुदेवा माता सहित जरत महाराजनुं प्रचु पासे जवुं.	८८
५१	प्रचुना समवसरणने जोइ मरुदेवा माताने थएलुं केवलज्ञान, तथा तेमनो मोक्ष.	८८

५२	जरत राजाए करेली प्रचुनी स्तुति.	१००
५३	ऋषभदेव प्रचुए करेलो उपदेश.	१००
५४	प्रचुए करेली चतुर्विध संघनी स्थापना.	१०१
५५	गणधरोए करेली द्वादशांगीनी रचना.	१०२
५६	जरत महाराजे करेलो चक्रनो महोत्सव.	१०२
५७	जरत चक्रीनुं दिग्जय माटे प्रयाण.	१०३
५८	मागध तीर्थप्रते आगमन.	१०५
५९	मागधेश्वरप्रते बाणनुं फेंकवुं.	१०६
६०	नागवचरने थएलो कोप.	१०७
६१	चक्रीनुं वरदाम तीर्थप्रते आगमन.	१०९
६२	चक्रीनुं प्रजासं तीर्थप्रते आगमन.	१००
६३	प्रजासेशे कहेलुं तीर्थोदकनुं वृत्तांत.	१००
६४	चक्रीनुं महासिंधुप्रते गमन.	१०१
६५	चक्रीनुं वैताल्यप्रते गमन.	१०२
६६	चक्रीनुं तमिस्रा गुफाप्रते गमन.	१०२
६७	सेनापति सुषेणनुं म्लेच्छ देशोप्रते गमन.	१०२
६८	तमिस्रा गुफानुं उघाडवुं.	१०३
६९	म्लेच्छोनो उत्पात.	१०३
७०	चक्रीना सैन्यमां रोगोनो उपद्रव.	१०७
७१	शत्रुंजयपर रहेली रायणना पत्रादिकथी चक्रीना सैन्यमां थए- लो रोगोनो नाश.	१०७
७२	म्लेच्छोनुं शरणे आववुं.	१०७
७३	चक्रीनुं कद्रहिमाद्रिप्रते गमन.	१०८
७४	नमिविनमिनुं वृत्तांत.	१०८
७५	गंगासाथे चक्रीनो विलास.	११०
७६	ईशानेंद्रनुं पूर्व जवनुं वृत्तांत.	१११
७७	चक्रीनुं खंडप्रपात गुफाप्रते गमन.	११३
७८	चक्रीने नव निधानोनी प्राप्ति.	११३
७९	चक्रीनुं अयोध्याप्रते आगमन.	११४

८०	चक्रीनो महात्रिषेक.	११६
८१	चक्रीना राज्यादिकनुं वर्णन.	११७
८२	सुंदरीनुं वृत्तांत.	११८
८३	श्री ऋषभदेव प्रभुनुं अष्टापदप्रते आगमन.	११९
८४	चक्रीए करेढी प्रभुनी स्तुति.	१२०
८५	चक्रीनुं पोताना चाइउप्रते दूतोनुं मोकलबुं.	१२०
८६	चक्रीनां चाइउए लीधेढी दीक्षा.	१२१

सर्ग चोथो

८७	चक्रनुं आयुधशालामां नहीं दाखल थवानुं सेनापतिए च- क्रीने कहेलुं वृत्तांत.	१२२
८८	चक्रीनुं बाहुबलिप्रते दूतनुं मोकलबुं.	१२३
८९	दूतने थएलां अपशुकनो, तथा मार्गमां आवेलां जयकर वननुं वर्णन.	१२४
९०	बहलिदेशनुं वर्णन.	१२५
९१	तद्दशिलानुं वर्णन.	१२५
९२	सज्जामां बेठेला बाहुबलिनुं वर्णन.	१२५
९३	बाहुबलिए दूतने पुठेलुं नरतादिकनुं कुशल वृत्तांत.	१२६
९४	दूते मधुरादिक वचनोथी बाहुबलिने कहेलुं वृत्तांत.	१२६
९५	बाहुबलिने चडेलो क्रोध, अने तेथी तेणे नरतजीने लडाइ'माटे दूत मारफते मोकलेलो संदेशो.	१२८
९६	तद्दशिलाना लोकोनी चर्चा.	१२८
९७	दूतनुं अयोध्यामां आवबुं, अने तेणे चक्रीने जणावेलुं वृत्तांत.	१३१
९८	सुषेणादिकें बाहुबलि साथे लडाइकरवामाटे चक्रीने चडालो, वीररस	१३२
९९	रणसंग्राम माटे चक्रीनुं प्रयाण.	१३३
१००	अनंत देवनुं वृत्तांत.	१३५
१०१	रणसंग्राममाटे बाहुबलिनी तैयारी.	१३६
१०२	चक्रीए पोताना योद्धाउप्रते बाहुबलिना योद्धाउनुं करेलुं वर्णन.	१३७
१०३	रणांगणामां बाहुबलि तथा तेना पुत्रोनुं आगमन.	१३९
१०४	रणांगणमां चक्री अते तेना पुत्रोनुं आगमन.	१४०
१०५	चक्रीअनेबाहुबलिनायुद्धनुं वीररसथी नरेलुं विस्तारसहितवर्णन.	१४१

- १०६ रणसंग्राम माटे प्रभुना बन्ने पुत्रोने समजाववा माटे देवोए
करेदी तजवीज. १४ए
- १०७ बन्ने चाइजनुं थएलुं छंछयुऊ, तथा तेमां चक्रीनी थएदी हार. १५२
- १०८ नरतजीनुं बाहुबलिप्रते चक्रनुं फेंकवुं. १५७
- १०९ बाहुबलिजीने थएलो वैराग्य, तथा तेमणे करेलो केशोनो लोच. १५७
- ११० चक्रीए करेदी पोतानी निंदा, तथा बाहुबलि मुनिराजनी
करेदी स्तुति. १५८
- १११ बाहुबलिजीयें पूर्वे करावेलां धर्मचक्रनुं वृत्तांत. १५ए
- ११२ बाहुबलिजीने ब्राह्मी सुंदरीए आपेलो बोध. १६१
- ११३ बाहुबलिजीने थएलुं केवलज्ञान, तथा तेमनुं प्रभुनी सन्नामां
आगमन. १६२

सर्ग पांचमो.

- ११४ श्री युगादीश प्रभुनुं शत्रुंजयप्रते आगमन, तथा शत्रुंजयनुं वर्णन. १६६
- ११५ पुंडरिकजीनी देशना, तथा प्रभुए तेजने कहेलो शत्रुंजयनो महिमा. १६३
- ११६ पुंडरिकजीए मुनिउं सहित शत्रुंजयपर करेदी संलेखना. तथा
चैत्री पुनेमे तेमनो सर्वनो त्यां थएलो मोक्ष. १७०
- ११७ चैत्री पुनेमनो महिमा. १७२
- ११८ श्री ऋषभदेव प्रभुनुं सिद्धार्थोद्यानमां आगमन. १७२
- ११९ प्रभुनी देशना, तथा नरतजीए प्रभुपासेथी मेळवेलुं संघाधिपपणुं. १७३
- १२० चक्रीनुं शत्रुंजयप्रते संघसहित प्रयाण. १७५
- १२१ चक्री अने शक्तिसिंहनो मेलाप. १७६
- १२२ श्रीनान्न गणधरजीए कहेदी संघपतिनी विधि. १७७
- १२३ चक्रीए करेदी तीर्थाधिराजनी स्तुति. १७८
- १२४ चक्रीए करेदी आनंदपुरनी स्थापना. १७ए
- १२५ चक्रीनुं शत्रुंजयगिरिपर चडवुं. १८०
- १२६ चिह्नण मुनि, तथा चिह्नण सरोवरनुं वृत्तांत. १८१
- १२७ शक्तिसिंहे लक्ष्मीविलास वननुं चक्रीने कहेलुं वर्णन. १८१
- १२८ चक्रीए ते वनमां नाखेलो पडाव, तथा लोकोनी क्रीडानुं वर्णन. १८२
- १२९ सर्व तीर्थावतार कुंडनुं माहात्म्य. १८३

१३० चक्री अने सौधमेंद्रनो मेलाप,	१८३
१३१ इंद्रना कहेवाशी चक्रीए शत्रुंजयपर वनावेलां "त्रैलोक्यवि- त्रम" आदिक प्रासादोनां वर्णन.	१८४
१३२ प्रासादोमां करेली प्रतिष्ठा आदिकनुं वर्णन.	१८६
१३३ चक्रीए श्री ऋषभदेव प्रभु आदिकोनी करेली स्तुति, तथा गणधरोए तेमने करेला तिलक आदिकनुं वर्णन.	१८७
१३४ श्रीनाथ गणधर महाराजनी देशना, तेमां तेजए करेलुं सा- त क्षेत्रोनुं वर्णन.	१८९
१३५ शत्रुंजयी नदीनो महिमा.	१९३
१३६ शांतनु राजानुं वृत्तांत.	१९४
१३७ ऐंड्री आदिक नदीजनुं माहात्म्य तथा वृत्तांत.	२००
१३८ ब्रह्मगिरि आदिक शिखरोपर चक्रीए करावेलां मंदिरो.	२०१
१३९ चक्रीनुं गिरनारजीप्रते प्रयाण.	२०३
१४० तापसोनुं वृत्तांत.	२०४
१४१ रेवताचलनुं वर्णन.	२०५
१४२ गजपगलांना (हाथीपगलांनां) कुंडनो महिमा.	२०७
१४३ चक्रीए श्री जेमिनाथ प्रभुनी करेली पूजा, तथा स्तुति.	२०८
१४४ चक्रीए करेलुं गिरनारजीनुं वर्णन.	२११
१४५ बरट राक्षसनुं वृत्तांत.	२१२
१४६ गिरनारपर चक्री तथा ब्रह्मेंद्रनो मेलाप.	२१३
१४७ चक्रीनुं गिरिडुर्गपुरमां (जुनागढमां) आगमन.	२१४
१४८ चक्रीए आबु विगेरे तीर्थोपर करेला उद्धारो.	२१५
१४९ चक्रीनुं अयोध्यामां फरीने आगमन.	२१६
सर्ग बघो.	
१५० श्री ऋषभदेव प्रभुनुं अष्टापदप्रते आगमन.	२१८
१५१ श्री ऋषभदेव प्रभुनो मोक्ष.	२१९
१५२ श्री ऋषभदेव प्रभुना शरीरनो इंद्रादिकोए करेलो अग्निसंस्कार.	२२०
१५३ प्रभुना शरीरना अग्निदाहनां स्थानके चक्रीए करेलो "सिंह- निषिद्ध" प्रासाद.	२२०

१५३ नरतचक्रीने अरिसाञ्चवनमां थएलुं केवलज्ञान.	११३
१५४ सूर्ययशानुं चरित्र.	११४
१५५ सूर्ययशाने व्रतथी चलित करवामाटे उर्वसी तथा रंजानुं आगमन.	११६
१५६ सूर्ययशा साथे ते बन्ने अप्सराउंनो विवाह.	११७
१५७ सूर्ययशाए ते अप्सराउंनी करेली निचृंठना.	११८
१५८ सूर्ययशाने थएलुं केवलज्ञान, तथा तेमनो मोक्ष.	११९

सर्ग सातमो.

१५९ द्राविड अने वालखिल्लनुं वृत्तांत, तथा तेउं बन्नेनुं युद्ध.	१२१
१६० वर्षा तथा शरद ऋतुनुं शृंगाररसयुक्त वर्णन.	१२५
१६१ द्राविड राजाए तापसपासेथी सांजलेलो उपदेश.	१२५
१६२ द्राविड तथा वालखिल्लनुं तापसदीक्षाग्रहण.	१४१
१६३ हंसनुं वृत्तांत.	१४२
१६४ द्राविड आदिकनुं मोक्षगमन.	१४४
१६५ दंडवीर्य राजनुं वृत्तांत.	१४५
१६६ दंडवीर्य राजनी धर्मना निश्चलपणामाटे इंद्र करेली परीक्षा.	१४५
१६७ दंडवीर्य राजाए शत्रुंजयप्रते करेलुं प्रयाण, तथा त्यां तेमणे करेलो बीजो उद्धार.	१४८
१६८ इशानेंद्रें करेलो त्रीजो उद्धार.	१५१
१६९ माहेंद्रें करेलो चोथो उद्धार, तथा सुहस्तिनी देवीनुं वृत्तांत.	१५२
१७० ब्रह्मेंद्रें करेलो पांचमो उद्धार.	१५३
१७१ जुवनेंद्रें करेलो षष्ठो उद्धार.	१५४

सर्ग आठमो.

१७२ अजितनाथ प्रचुनुं तथा सगरचक्रीनुं चरित्र.	१५५
१७३ अजितनाथ प्रचु तथा सगरचक्रीनो जन्म.	१५६
१७४ वसंत ऋतुनुं शृंगाररसयुक्त वर्णन.	१५९
१७५ अजितनाथ प्रचुए दीधेदी दीक्षा.	१६१
१७६ सगर चक्रीने चक्ररत्ननी प्राप्ति, तथा अजितप्रचुने केवलप्राप्ति.	१६२
१७७ सगर चक्रीए करेलो दिग्विजय.	१६४
१७८ मयूरनुं वृत्तांत.	१६५

- १७९ श्री अजितनाथ प्रचुनी देशना. २६६
- १८० वर्षा तथा शरद ऋतुनुं शृंगार सयुक्त वर्णन. २६७
- १८१ सुव्रत आचार्यनुं वृत्तांत. २६८
- १८२ सगरचक्रीना जह्नुआदिक साठ हजार पुत्रोनुं, अष्टापदप्रते गमन. २६९
- १८३ अष्टापद पर्वतनुं वर्णन. २६९
- १८४ सगर चक्रीना पुत्रोनुं अष्टापदनी आसपास खाड्नुं खोदवुं, अने नागेंद्रनुं आववुं; तथा तेणे तेजने दीधेली शिखामण. २७०
- १८५ सगर चक्रीना पुत्रोनुं खाड्प्रते गंगानुं लाववुं, अने नागेंद्र करेलो तेज सघलाज्नुं दाह. २७१
- १८६ दुःखी थएलां सगर चक्रीना सैन्यप्रते इंद्रनुं ब्राह्मणरूपें आववुं, तथा तेणे ते सैन्यने आपेली समजुती. २७१
- १८७ इंद्रनुं सगर चक्रीने समजाववुं. २७२
- १८८ साठ हजार पुत्रोना एकदम थएलां मृत्युथी सगरचक्रीने थएलो शोक, तथा इंद्र आपेली तेने समजुती. २७४
- १८९ सगरचक्रीनुं अजितप्रचुप्रते गमन, प्रचुनी देशना, तथा पोताना ते पुत्रोनी पूर्व जवनो प्रचुपासेथी तेणे सांजलेलो वृत्तांत, २७६
- १९० संघपतिथइ, सगर चक्रीनुं शत्रुंजयपर आगमन. २७८
- १९१ गंगानुं मूल प्रवाहमां वहन. २७९
- १९२ सगर चक्रीनुं शत्रुंजयप्रते समुद्रनुं लाववुं. २८०
- १९३ सगर चक्रीए शत्रुंजयादि तीर्थोनी करेलो सातमो उद्धार. २८१
- १९४ प्रचुनो अने सगर महामुनिनो पण मोक्ष. २८२
- १९५ व्यंतरेंद्रोए करेलो आठमो उद्धार. २८३
- १९६ चंद्रप्रज प्रचुनुं वृत्तांत, तथा चंद्रयशाए करेलो नवमो उद्धार. २८४
- १९७ शांतिनाथ प्रचुनुं तथा, सिंहदेवनुं वृत्तांत. २८५
- १९८ चक्रधरे करेलो दशमो उद्धार. २८९
- सर्ग नवमो.
- १९९ राक्षसवंश, तथा वानरवंश, अने दशरथनुं वृत्तांत. २९६
- २०० रामचंद्रजी तथा रावणनुं वृत्तांत. ३०१
- २०१ जाषांतरकारनी प्रशस्ति. ३२७

श्री जिनाय नमः

(श्रीधनेश्वर सूरिकृत)

श्रीशत्रुंजय माहात्म्यं गुजराती भाषातर.

प्रथमःसर्गः प्रारभ्यते

ऊँनमो विश्वनाथाय, विश्वस्थितिविधायिने ॥

अर्हतेऽव्यक्तरूपाय, युगादीशाय योगिने ॥ १ ॥

अर्थः—जगतना नाथ, तथा जगतनी स्थतिना करनारा, अने अप्रगट ठे, रूप जेमनुं एवा, तथा योगी एवा श्री कृष्णदेवजी अरिहंत प्रते नमस्कार थाउं.

अर्हच्चक्रिश्रियःस्वामी, चामीकरसमप्रज्ञः ॥

स्तुत्यःसत्कृत्यलाजाय, श्रीशांतिः शुचतांतिकृत् ॥ २ ॥

अर्थः—अरिहंत तथा चक्रीनी संपदानां स्वामी, तथा सोना सरखी कांति वाळा, अने स्तुति करवा लायक एवा श्री शांतिनाथ जगवान मोक्षनां लाजने माटे मंगलनी वृद्धि करनारा थाउं.

हेलांदोलितदैत्यारि, जरासिंधप्रतापहत् ॥

स्मरणीयं स्मरं कुर्वन्; श्रीमात्रेभिः पुनातु वः ॥ ३ ॥

अर्थः—क्रीडाथी हींचोलेल ठे श्रीकृष्णने जेणे, तथा जरासिंधनां प्रतापने हरनारा, अने कामदेवने पण संचालवा योग्य करता, एवा श्री नेमिनाथ जगवान तमारुं रक्षण करो ?

यस्यदृष्टिसुधादृष्टि दानादहिरहीश्वरः

जातस्तापत्रयान्मुक्तः, स श्री पार्श्वो मुदेऽस्तुवः ॥ ४ ॥

अर्थः—जेनी दृष्टिरूपी अमृतनी वृष्टिनां दानथी सर्प पण धरणेंद्र तथा अतीत, अनागत, अने वर्तमान काल संबंधि पीडाथी मुक्त थयो, एवा ते श्री पार्श्वनाथ प्रभु तमारा हर्षने माटे थाउं ?

सुराङ्गिं सुरनाथस्य, संशयापनयाय यः ॥

अकंपयत्रिधा वीरः, श्री विरः श्रेयसेऽस्तुवः ॥ ५ ॥

अर्थः— इन्द्रनी शंकाने दूर करवा माटे जेणे मेरु पर्वतने पण कंपाव्यो ठे. तथा त्रण प्रकारे शुरवीर एवा श्री वीरप्रभु तमारा कल्याणने अर्थे थाउं.

आदीश्वर प्रमुख जिनोनुं तथा पुंडरिक प्रमुख मुनिउनुं तथा शासन-देवीनुं ध्यान करीने आ शत्रुंजयमाहात्म्यनुं हुं वर्णन करुं तुं. श्री युगादि जिनेश्वरनी आज्ञाथी पुंडरिक गणधरे सवा लाख श्लोकनां प्रमाण-वालुं, तथा नाना प्रकारनां आश्चर्यवालुं, तथा सघला तत्वोथी संपूर्ण, तथा देवोए पण पूजेलु एवुं शत्रुंजयमाहात्म्यनुं वर्णन, जगतनां हित माटे पूर्वे बनाव्युं हतुं. तेमांथी मथन करीने श्रीवीरप्रभुनी आज्ञाथी सुधर्मास्वामीए, लोकोने अटप आयुष्यवाला जाणीने ते माहात्म्य संक्षेपथी चोविस हजार श्लोकनुं बनाव्युं. तेमांथी पण सारने उंधरीने, स्याद्वादवाणीमय एवुं ते माहात्म्य, अष्टांग योगमां निपुण, तथा विषय आदिकमां निस्पृही, तथा नाना प्रकारनी लब्धिवाला, तथा राजगहनां मंडन रूप, तथा उत्तम चारित्रथी पवित्र अंगवाला, अने वैराग्यना समुद्र सरखा, अने, सर्व विद्याउमां निपुण एवा श्री धनेश्वर सूरीए, बौद्धोने मद रहित करतां थकां, शत्रुंजयनो उच्चार करनार, तथा अठार राजाउना स्वामी, तथा सुराष्ट्र देशनां राजा, एवा श्री शीलादित्यनां आग्रहथी वल्लभी नगरमां बनाव्युं; माटे हे लोको ! ते माहात्म्य तमो जक्तिपूर्वक सांजलो ?

हे जव्य लोको ! तप, जप, दान विगेरेनुं शुं प्रयोजन ठे ? पण केवल शत्रुंजयमाहात्म्यज सांजलो ? वली धर्मनी वांठाथी सघली दिशाउमां जमवानुं शुं प्रयोजन ठे ? फक्त शत्रुंजय तीर्थनी ठायानो तमो स्पर्श करो ? वली आ मनुष्य जन्म पामीने, तथा अनेक शास्त्रो सांजलीने पण, आ शत्रुंजयमाहात्म्य सांजलीने जन्म सफल करो ? वली जो तत्वने जाणवानी श्वा होय, अथवा धर्ममां वास्तविक बुद्धि होय, तो बीजुं सघलुं तजीने आ उत्तम गिरिवरनो आश्रय करो ? आ शत्रुंजय ती-

र्थ समान बीजुं कोइ उत्तम तीर्थ नथी, तथा तेना समान बीजो कोइ धर्म नथी, केम के, त्यां जइ जिननुं ध्यान करवुं, ते जगतने सुखनुं कारणे ठे. अशुभ परिणामथी, मन, वचन, अने कायाथी जे पाप बांध्युं होय, ते जयंकर पाप पण आ शत्रुंजय गिरिनां स्मरणथी नाशने प्राप्त थाय ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वतनां दर्शनथी सिंह, वाघ, सर्प, नील तथा हिंसक पक्षिउं पण स्वर्गगामी थाय ठे. वली जेउए सुर, असुर, अने मनुष्यादि जवोमां पण आ शत्रुंजय पर्वत जोयो नथी, तेउने पशु सरखा जाणवा, अने तेउ मोक्षनां अधिकारी थता नथी. अन्य तीर्थोमां उत्तम ध्यान, शील, दान तथा पूजनथी जे फल मळे ठे, तेथी पण अधिक फल शत्रुंजयमाहात्म्य सांजव्याथी मळे ठे. माटे हे लोको ! आ गिरिराजनुं माहात्म्य तमो महा जक्तिथी सांजलो ? केम के, ते सांजलवा मात्रथीज संपदाउं प्राप्त थाय ठे.

एक दहाडो घणां देवोथी वींटाएला एवा श्री महावीर स्वामी, द्रव्य जाव रूप शत्रुने जीतनारा एवा आ शत्रुंजय पर्वत प्रते आव्या. ते वखते जाणे जिनेश्वरोने नमस्कार करवा माटे उतावलज करतां होय नहीं, तेम इंद्रोनां आसनो एकदम कंपवा लाग्यां. ल्यारे बीश जवनपतिनां इंद्रो, बत्रीश व्यंतरनां इंद्रो, बे ज्योतिषनां इंद्रो, तथा दश उर्ध्वलोकनां इंद्रो, एम सघला मली चोसठ इंद्रो, देवो सहित, प्रभुथी चूषित थएला ते शत्रुंजय पर्वत प्रते आव्या. आ लोकमां जोवा लायक एवा आ पर्वतने जोइ जोइने, मस्तक धुणावता थका, ते इंद्रादिक देवो, पोताना सेवकोने नीचे प्रमाणे कहेवा लाग्या.

अहो ! आ महान शोजावालो गिरिराज निरुपम किरणोवालां रत्नोयें करीने जाणे चित्रेलो होय नहीं !! तेवो शोभे ठे; वली सोनानां शिखरो वडे करीने, जाणे सर्व पर्वतोनो स्वामी होवाथी, मुकुटोथी शोभतो होय नहीं जेम तेम आ पर्वत शोभे ठे. वली ते आकाशमां पहुँचतां एवां सोनां, रूपा, अने रत्ननां शिखरोथी एकी वखते पृथ्वी अने स्वर्गने पवित्र करतो थको पापने हरनारो ठे; वली आ पर्वत स्वर्णगिरि, ब्रह्मगिरि, उदयगिरि, तथा अर्बुदगिरि आदिक एकसोने आठ शिखरोथी अत्यंत शोभे ठे. वली स्वर्गमंदिर सरखां अरिहंत प्रभुनां मंदि-

रोथी, तथा यक्षोनां मंदिरोथी अत्यंत शोभे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत यक्ष, किन्नर, गंधर्व, विद्याधर, तथा देवोनां समूहोथी, तथा अप्सरा-उथी सेववा लायक थयो थको अत्यंत शोभे ठे. वली आ पर्वतमां मो-हनी इष्टा वाला योगीउं, विद्याधरो तथा ज़ुवनपतिउं पवित्र गुफाउंमां रहिने श्री अरिहंत प्रचुनुं ध्यान धरे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत रसकुं-पिका, रत्ननी खाणो, तथा दिव्य औषधिउंथी संपूर्ण थयो थको सघला पर्वतोनां गर्वने जेदनारो ठे. वली आ पर्वत कस्तूरीआं मृगोनां टोलां-उंथी, मयूरोथी, मदोन्मत्त हाथीउंथी, तथा चमरी गायोनां समूहोथी सर्व बाजुएथी शोभे ठे. वली आ पर्वत मंदार, पारिजातक, संतान, ह-रिचंदन, चंपक, अशोक, तथा सालरी आदिक वृक्षोथी जरेलो ठे. वली केतकीनां पुष्पोनी सुगंधिथी सुगंध युक्त करेल ठे दिशाउंनां जागो जेणे, तथा ऊरता एवा पाणीनां ऊरणाथी वाचाल थएलो, तथा मालती, गु-लाब, कृष्णागुरु, अने आंबा प्रमुखथी हमेशां पुष्प तथा फलवालो, एवो आ पर्वत अत्यंत शोभे ठे. वली आ पर्वतपर कटपवृक्षोनी घाटी ढाय-मां बेठेदी किन्नरीउं जिनेश्वर जगवाननां गुणोने गाय ठे, अने तेथी पोताना पापोनो क्षय करे ठे. वली ऊरता एवा पाणीना ऊरणानां बिं-डुउंथी आ पर्वतरूपी स्वामी, पोतानी मुक्तिरूपी स्त्रीनां हार माटे जाणे मोतीउंने ऊरतो होय नहीं, तेम शोभे ठे; वली अहीं एक बाजुपर, ऊ-रणामांथी पडता पाणीउंनां बिंडुउंने वर्षाद पडतो जाणीने, मयूरो प्र-चुनी पासे नाच्या करे ठे. वली एक बाजुए हजार फणाउंथी शोभतो एवो शेषनाग प्रचुनी आगल अहीं दीव्य नाटक करतो थको शोभे ठे. वली अहीं एक बाजुए उत्तम बस्रोवाली, तथा उत्तम रागवाली एवी खेचरीउं हाथमां वीणाउं लेइने, अरिहंत जगवाननां गुणोने गाती थ-की देखाय ठे. वली जे प्राणीउंने जम्मथी मांडीने पण परस्पर वैर होय ठे, एवा प्राणीउं पण पोतपोतानुं वैर तजीने अहीं जिननां मुखने जोता थका रमे ठे. वली अहीं एक बाजुए पूर्व समुद्रमां जनारी एवी शत्रुंजयी नदी, जोनार तथा सांजलनाराउंनी जाणे पुण्यनी रेखाज होय नहीं, ते-म शोभे ठे. वली एक बाजुए अहीं तालध्वज (तलाजा) नामनां शि-खरनां उत्संगमांथी गमन करती एवी तालध्वजी नदी शत्रुंजी नदीने

आवीने मले ठे. वली अहींथी उत्तर दिशामां; खड पाणीथी महा उद-
यवाली, इंद्रे बनावेली, तथा विकस्वर कमलोवाली “ऐंड्री” नामनी नदी
वहे ठे; तेने तमो जुठ ? वली दीव्य जलनां मोजांउथी शोचती थएली,
तथा कमलनी अंदर रहेला हंसोवाली, अने सारसथी सेवाएली एवी
आ कपर्दिका नामनी नदीने तमो जुठ ? वली हे देवो !! पश्चिम ज्ञा-
गमां जगतनो उपकार करनारी, तथा वेहेता पाणीथी संपूर्ण, अने पा-
पोनो नाश करनारी एवी आ ब्राह्मी नामनी नदी शोचे ठे. वली हे दे-
वो !! अहीं शेत्रुंजी, ऐंड्री, नागेंड्री, कपिला, यमला, तालध्वजी, य-
क्षांगा, ब्राह्मी, माहेश्वरी, सात्रमती, शबला, वरतोया, उज्जयंती, तथा
जद्रा नामनी चौद महा नदीउ शोचे ठे. वली हे देवो !! अहीं पूर्व
दिशामां अत्यंत शोचावाळुं सूर्योद्यान ठे, तथा दक्षिण दिशामां नंदन-
वन सरखुं खर्गोद्यान ठे, तथा पश्चिम दिशामां अत्यंत मनोहर चंद्रोद्या-
न ठे, तथा उत्तर दिशामां आ लक्ष्मीलीलाविलास नामनुं उद्यान ठे. ए-
वी रीतनां, चार दिशाउंमांथी आवती एवी लक्ष्मीनां चोटला सरखा चा-
र उद्यानोथी आ शत्रुंजय पर्वत अत्यंत शोचे ठे. वली अहीं सौधमेंडनां
हुकमथी कुबेरे बनावेलो, तथा पापरूपी मेलने धोनारो एवो इंद्र ना-
मनो कुंड शोचे ठे. स्फुरायमान थती एवी चांदनी सरखा पाणीनां मो-
जांथी शोचतो, अने जाणे नरतनां यशोनो ढगळोज होय नहीं, एवो ज्ञा-
रत नामनो कुंड अहीं शोचे ठे. वली अहीं मंद मंद वाता एवा पवन-
थी चलायमान थता मोजानी पंक्तिथी शोचतो एवो कपर्दीयदनो कुंड
कोने सुख करनारो नथी ? (अर्थात् सर्वने सुख करनारो ठे.) वली
अहीं मुक्ति रूपी स्त्रीनुं मुख जोवा माटे दर्पण सरखो, तथा प्रीति
उत्पन्न करनारो एवो हिद्वण मुनिनो कुंड तमो जुठ ? वली सर्वतीर्थाव-
तार ठे नाम जेठनुं, एवा चंद्रकुंड अने सूर्यकुंडने, तथा बीजा पण कुं-
डोने, हे देवो !! तमो अहीं जुठ ?

वली हे देवो !! अहीं आ वाजुए उत्तम बुद्धिवान एवो आ मुनि
तप तपे ठे, तेनां विचित्र चरित्रनी वार्ता तमो कौतुकथी सांजलो ?

पूर्वे यम सरखो, तथा पापीउंनो स्वामी एवो, चंद्रपूरनो आ कंडु
नामे राजा हतो. ते धननो मद राखीने देव, गुरु, वृद्ध, तथा मातपि-

ताने पण गणकारतो नहीं. (पूर्वनां पुण्यशी पापीउनी संपदा पण वृद्धि पामे ठे, पण पाठलशी ते तणखलानी अग्निनी शिखानी पेठे मूल सहित विनाश पामे ठे.) ते राजा सुतो थको पण परस्त्री, अने परधननी इष्टा करनारो हतो, तथा धन मेलववानी इष्टाशी लोकोने हमेशां दुःख देतो हतो; प्रजाते उठीने लोकोने बोलावीने, निर्जय थयो थको तेमनी पासेशी ते धन लेतो. (राजाउं प्रायें करीने पुण्यशी संपूर्ण संपदावादा थाय ठे, अने पठी तेज पुण्यनो द्वेष करे ठे, माटे तेउं दुर्गतिमां जाय ठे.) एवी रीतें चक्रवाक प्रते चंद्रनी पेठे, लोकोने दुःख देइने, अंते कृयनां रोगवालो थयो थको मित्रनी पेठे (सूरत्रनी पेठे) ते धर्मने स्मरवा लाग्यो. (ज्यांसुधि सर्व बाजुशी सुखशी प्राप्ति होय ठे, त्यांसुधि मूढ माणस अहंकारमांज रहे ठे, पण मृत्यु काल आवते ते धर्मनुं स्मरण करे ठे.) एक दहाडो ते राजा क्रूर सेवकोशी सेवायेलो तथा परना द्रोहनी चिंताशी दुष्टाशयवालो थयो थको जेवामां सत्तामां वेठेलो ठे, तेवामां आकाशमांशी कटपवृक्षनां पत्रपर लखेलो एवो कोइके नाखेलो नीचेनो दिव्य श्लोक तेनी पासे आवीने पड्यो.

धर्मादधिगतैश्वर्यो, धर्ममेवनिहंति यः ॥

कथं शुभ्रगतिर्नावी, स स्वामिद्रोहपातकी ॥ १ ॥

अर्थः— धर्मशी मलेलठे, संपदा जेने, एवो जे माणस तेज धर्मनो नाश करे ठे, ते स्वामीद्रोहनां पापवालो माणस शुभ्र गतिवालो शी रीते थाय ? (अर्थात् न थाय.)

एवी रीतनां श्लोकने ते राजाए हर्षशी वांच्यो, तथा तेनो अर्थ जाणीने ते मनमां नीचे प्रमाणे चिंतववा लाग्यो. अहो !! में महा मोह अने कपटवाला चित्तशी कष्ट पड्युं त्यांसुधि पण पापकार्य आचार्युं, अने ते हवे मने स्पष्टरीते फट्युं ! वली मत्स्य जेम मांसने, तेम में संपदाने मेलवीने मारा आ आत्माने संसाररूपी जालमां फसाव्यो !!! वली जे राजा न्यायनां मार्गमां चाळ्यो ठे, ते बन्ने जवमां निर्जय थाय ठे, तथा जे अन्यायने मार्गें चाळे ठे, ते प्रजा, कुल अने राज्यनो नाश करनारो थाय ठे. एवी रीते चिंतातुर अइने ते महामूर्ख राजा रात्रियें राज्य त-

जीने जंपापातथी मरवानी इहावालो थयो थको चालवा लाग्यो. एवी रीते चालतां थकां जेटलामां ते गामनी बहार आव्यो, तेटलामां तेणे एक सुंदर अंगवाली गायने सामी आवती जोइ; पठी त्यां ते गाये अचानक पुंढुं उंचुं करीने, क्रोधथी, वैरीनी पेठे तेने शींगडानां अग्र चागथी मायीं. पठी पूर्वनां अनुजवथी ते राजा पण खड्ग कहाडीने, यम सरखो थयो थको, क्रोधथी तेनां तरफ दोड्यो; त्यारे ते गाय पण क्रोधायमान थइ थकी, तथा अत्यंत फुंफाटा मारती थकी तेनी सामे लडवाने दोडी; एवी रीते क्रोधथी सन्मुख आवती ते गायने राजाये तलवार मारीने तेनां बे टुकडा कर्या, त्यारे तेणीनां कलेवरमांथी एक स्त्री नीकली; ज-थंकर अंगवाली, तथा अत्यंत लाल आंखोवाली, अने हाथमां कातरने नचावती एवी ते स्त्रीए निष्ठुर अक्षरवाली वाणीथी राजाने रणसंग्राम माटे बोलाव्यो; अने कह्युं के, रेडुष्ट ! तें आ शस्त्रविनानी अने गरी-बडी गायने मारी ! माटे हवे जो तारामां शक्ति होय, तो मारी साथे लडवाने तैयार था ? एवी रीतनुं तेनुं हेतुवाळुं वचन सांजलीने, ते राजा पण पोतानां खड्गपर दृष्टि राखीने, आवी रीते अपवित्र वाणी बोलवा लाग्यो; अरे ! तुं कोइ युवान, अने केलनां पात्रां सरखा को-मल अंगवाली स्त्री ठो, अने हुं शस्त्रमां पंडित एवो शूरो कत्री बुं; माटे हे भानिनि ? तुं कहे आपण बन्नेनुं युद्ध कंइ प्रशंसनीक कहेवाय ? केमके, अहंकारी एवो सिंह कंइ हरणीनी साथे युद्ध करवानी याचना करे ? (अपितु नज करे.) एवी रीते बोलता एवा ते राजाने ते स्त्री कहेवा लागी के, हे राजा ? हुं कंइ तारी पेठे वाचाल नथी, माटे तुं लडवाने तैयार था ? ते सांजलीने राजा हाथमां खड्ग लडने तेनी सामे दोड्यो, पण तेटलामां तेणे पोतानां शरीरने तेणीनी कातरथी विंधा-येळुं जोयुं, अने तेमांथी रुधिर जरवा लाग्युं. पठी ते स्त्री तेने कहेवा लागी के, हे राजा ? तें तारुं पराक्रम हवे जाण्युं ? अने हजु पण जो तुं समर्थ होय, तो लडवाने तैयार था ? एवी रीतनी तेनी वाणी सांजलीने कंडु राजा मनमां विचारवा लाग्यो के, अहो ! मारुं कर्म उलटुं होवाथी आ स्त्रीए पण मने जीत्यो. (माटे ज्यांसुधि पूर्वनुं करेलुं पुण्य दाय थतुं नथी, त्यांसुधिज माणसनुं बल, तेज, अने कीर्ति अखंडित रहे ठे. माटे

प्राणीजने पुण्यज प्रमाणरूप ठे, केमके क्षीण तेजवालो सूर्य पण केट-
लोक वखत चलकी शके ?) वली पुण्यथीज प्राणीजने हमेशां सुख मळे
ठे, अने तेज सुख पुण्यनो नाश थवाथी केरनी पेठे दुःख आपे ठे. वली
जे हुं आगल हाथीजने पण एक चामरनी पेठे आकाशमां उठालतो, ते
हुं आजे आ स्त्रीथी जीतायो !! एम विचारतां थकां तेने याद आव्युं
के, अहो ! में राज्यनो त्याग कर्यो, मने महारोग थयो, अने वली क्रो-
धथी में गायने मारी !! वली हुं मृत्यु माटे तो निकलेलो तुं, त्यारे व-
ली हुं गायथी केम डर्यो ? वली एवी रीतें प्रसंगथी मलतुं मरण मुकीने,
कुगतिने देनारुं गौहत्यानुं में पाप आचर्युं. वली पुण्य मेलव्या विना
प्राणी दुःखी थाय ठे, केमके, मूडी विनां बुद्धिवान माणस पण दुःखी
थाय ठे, हवे तो हुं आ आपदारूपी समुद्रमां डुब्यो, माहे हवे हुं शुं
करुं ? केमके, आग लाग्या पठी कुवो खोदवाथी सुख थतुं नथी. एवी
रीतें विचार करता एवा ते राजाने ते देवांगना कहेवा लागी के, अरे !
महापापी मूढ ! हवे दुःखी थयो थको तुं शुं चिंतवे ठे ? पेहेलां तो रा-
ज्यनां मदथी अंध धइ तें धर्मनो द्रोह कर्यो, अने हवे दुःख वखते तुं
धर्मने संजाले ठे ! वली धर्मशिवाय बीजो कोइ पण प्रशंसवा लायक प-
दार्थ नथी, एम बुद्धिवानो माने ठे, माटे अंतकाले पण धर्मनुं स्मरण
करवाथी ते द्रोहीने पण तारे ठे. वली हे मूढ ! तारा चित्तमां धर्मबुद्धि
नथी, पण रोगनी पीडाथी तुं पुण्यने याद करे ठे, माटे में तारी परीक्षा
करी ठे; हुं तारी गोत्रदेवी अंबिका तुं, अने तारा सत्वनी परीक्षा माटे
हुं गायनुं रूप करीने आवी हती; वली हे राजा ! हजु पण तारुं मन
क्रोधातुर ठे, पण धर्मने रहेवा लायक, तथा समता रूपी अमृतथी जी-
जाएलुं नथी. माटे हवे तुं देशांतरोमां जइने तीर्थपर्यटन कर ? अने तने
धर्माराधननो वखत हुं निश्चयें करीने कहीश; एम कहीने ते देवी अंत-
र्ध्यान थइ, त्यारे कंडु राजा विचारवा लाग्यो के अहो ! हजु पण मारुं
जाग्य जागतुं ठे ! केमके गोत्रदेवी मने साक्षात नजरे पडी ! माटे हवे
मारा मन रूपी हाथीने वश करवा माटे हुं यत्न करुं, के जेथी मोहरूप
लक्ष्मी मने प्रत्यक्ष थाय. एम विचारीने प्रज्ञाते ते कोइक दिशाप्रते
चालवा लाग्यो, अने खड्ड चित्तवालो होवाथी ते कंडं पण दुःख पाम्यो

नहीं. एवी रीते क्रोध रूपी अग्निने शशावीने पृथ्वीपर जमतो थको, तथा प्राणीउं प्रते समता सहित चित्तवालो थयो थको कोह्लाक नामनां पर्वत प्रते ते आव्यो. त्यां रात्रिने पाठले पहोरे, तेनो पूर्व जवनो वैरी यद्द, द्वेष लावीने तेनी पासे आव्यो; जयंकर दृष्टिवालो, तथा हाथमां गदावालो, लाल मुखवालो, अने धुकुटी जमावतो एवो, ते यद्द क्रोधशी नीचे प्रमाणे वचन तेने कहेवा लाग्यो के, अरे दुष्ट ! कामांध-पणाशी तें मने मारीने मारी स्त्रीने पण तें मारी ठे, ते तने याद ठे ? माटे हवे तुं तारा इष्ट देवनुं स्मरण कर ? केसके, मदांध माणस सुख-नी इह्याशी पापो करे ठे, पण तेनुं वखत आव्ये जयंकर परिणाम नि-पजे ठे, माटे हवे तुं लडवाने तैयार था ? एवी रीतनां तेनां वचनो सांजलीने राजा मौन रह्यो, त्यारे ते यद्द तेने उपाडीने क्षणवारमां आ-काशमां चडी गयो; तथा पर्वतनां मध्य जागमां रहेली गुफामां तेने ले-इ जइने, त्यां तेणे तेने क्रोधशी विविध प्रकारना बंधनोशी बांध्यो. त्यां ते पाटुंशी ताडन पामवा, तथा उपाटोशी पीडावा लाग्यो, ते जाणे पू-र्वे करेलां पापोनुं प्रायश्चित्तज संचालतो होय नहीं, तेस लाग्यो. पर्व-तनां अग्र जागमां, समुद्रमां, कांटावाला वृक्षमां तथा गुफामां तेने फेंकी फेंकीने, ते यद्द अंतर्ध्यान थयो. ते वखते ते पूर्वनां पुण्यशीज व-च्यो, नहीतर तेवा मारशी तो त्रण लोक पण फाटी जाय; पठी ते रा-जा विचारवा लाग्यो के, अहो ! पूर्वनां पापरूपी वृक्षनुं आ तो हजु कुंपलीउं निकट्युं ठे, पण नरक आदिकनी गतिरूप तेनां पुष्पो अने फ-लो तो हजु हवे थवानां ठे. मदांध एवा अधम माणसो लीलामात्रशी पापोने बांधे ठे, पण पठी रडतां पण तेथी पोतानो आत्मा ठोडावी श-कातो नथी. एवी रीते पोते करेलां पापोनो पस्तावो करतो थको, तथा तेनां क्षय माटे शुद्ध ध्यानवालो थयो थको तीर्थने उद्देशीने ते चालवा लाग्यो. वली ते सर्व प्राणीउंने पोतानी पेठे जोतो थको, द्वेष रहित थइने, पुण्य मेलववा माटे ज्यां त्यां जमवा लाग्यो.

एटलामां तेनी अंबा नामनी शासनदेवी पोतानां वचन प्रमाणे प्र-सन्न थइने तेनी पासे आवीने कहेवा लागी के, हे वत्स ! हवे तुं शत्रुंजय पर्वत प्रते जा ? अने त्यां तारां हत्यादिक पापो नाश पामशे;

वली तारा पूर्वजोनी ऋक्तिथी खुशी थइने में तने पहेलां पण शिखामण
 आपी हती, अने आजे पण हुं तने आ तीर्थ बतावुं हुं. वली मुग्ध
 एवो संसारी जीव शा माटे बीजां तीर्थोमां जमे ठे ? एकवार फक्त
 शत्रुंजय पर्वतनुं ते शामाटे स्मरण करतो नथी ? केमके, शत्रुंजय पर्व-
 तने सारी रीते पूजवाथी, अथवा तेनुं स्मरण करवाथी, अथवा तेनी
 स्तुति करवाथी, अथवा तेने जोवाथी पण कर्मनो क्षय थाय ठे. पापी-
 उने शल्यरूप, धर्मीउने सर्व सुख आपनार, इच्छावालाउने इच्छित आप-
 नार एवो आ शत्रुंजय गिरि जयवंतो वर्तो ? वली तप दान अने पूजा-
 विना पण शुच जावथी केवल आ शत्रुंजयनो जे स्पर्श, ते मोक्ष सुखने
 देनारो ठे; वली तारुं आ निबिड कर्म नरकादिक गतिने देनारुं ठे, माटे
 ते शत्रुंजय विना बीजा कशाथी पण क्षय थशे नहीं. वली हे वत्स !
 आटलो वखत तुं महाद्वेषी होवाथी में तारी उपेक्षा करी हती, पण
 हवे तो तुं आ तीर्थाधिराजने योग्य ठे, माटे तने हुं कहुं हुं. जगतने
 पावन करनारी एवी एकवार करेली आ पर्वतनी सेवा पण, लाख ज-
 वमां उपार्जन करेलां पापोने दूर करे ठे. वली शत्रुंजय समान तीर्थ,
 आदिनाथ समान प्रभु, अने जीवरक्षा सरखो धर्म आ त्रणे दुनी-
 आमां नथी. वली मुक्तिरूपी स्त्रीनां विवाह माटे वेदिका सरखो, आ
 अद्भूत शत्रुंजय पर्वत जयवंतो वर्ते ठे. संसाररूपी समुद्रमां डुबता
 एवा माणसोनां समूहने आश्रय चूत बेट समान, तथा मुक्तिरूपी कां-
 गावालो एवो आ पर्वत शोत्रे ठे. पापोने जीततो, धर्मने पुष्ट करतो,
 सुखने आपतो, तथा सघला लोकोने पवित्र करतो, एवो आ शाश्वतो
 शत्रुंजय पर्वत जयवंतो वर्ते ठे. वली हे राजा ! तुं पण त्यां समता रूपी
 जलमां स्नान करवाथी पवित्र थइने, तथा आत्मरमणतानुं आलंबन ले-
 इने आ तीर्थनां योगथी मोक्ष प्रते जइश. एवी रीते देवीनां मुखरूपी
 कमलमांथी निकलता मकरंद सरखा शत्रुंजयनां महिमाने सांजलीने,
 ते राजा, जाणे अमृतथीज सींचाएलो होय नहीं, अथवा दूधथीज
 जाणे धोवाएलो होय नहीं, अथवा चांदनीथीज जाणे नाहेलो होय
 नहीं तेम उत्तम निर्मलपणाने पाम्यो. पठी ते राजा, जगतनी प-
 ण माता एवी ते अंबा देवीने नमस्कार करीने, शंख सरखा उज्ज्वल

मनवालो थयो थको, तथा उत्तम चारित्रनी श्वावालो थयो थको शत्रुंजयने उद्देशीने चालवा लाग्यो; ते वखते तेणे शत्रुंजयप्रते पहाँ-चवा सुधि आहारना पञ्चस्काण कर्या; तथा पर्वतनां गुणोथी तेनुं मन पण हराइ गथुं; पढी एवी रीते चालतां थकां सात दिवसे तेणे शत्रुंजय गिरिनुं शिखर दीतुं; ते वखते तेनां दर्शनमां उत्कंठित एवी पोतानी वने आंखोने ते कंठु राजा नीचे प्रमाणे कहेवा लाग्यो के, हे नेत्रो ! त-मारां पुण्यनां समूहथी आ गिरिराजने में प्रत्यक्ष जोयो, माटे तमो तेने सारी रीते जुठ ? एवी रीते अत्यंत हर्षित थयेलो एवो ते कंठु राजा, र-स्तामां कोइक महामुनिने जोइने, तेने नमस्कार करीने तथा तेनां मु-खसामी दृष्टि करीने तेनी पासे बेगो. ते वखते ज्ञानी, अने दयाथी उ-ज्ज्वल एवा ते मुनि पण, ते राजाने वैराग्य युक्त जाणीने आग्रह सहित देशनाथी नीचे प्रमाणे तेनापर अनुग्रह करवा लाग्या के, हे वत्स ! तुं धर्ममां उत्सुक ठे, अने वली शत्रुंजय पर्वत प्रते जाय ठे, माटे तुं हवे चारित्रनुं लक्षण सांजल ?

सर्वज्ञोए कर्मरूपी काष्टने ठेदनारुं, तथा पंचमगतिने देनारुं, एवुं पां-च प्रकारनुं चारित्र कहेलुं ठे, तेमां पेहेलुं सामायिक चारित्र, बीजुं ठे-दोपस्थापनीय चारित्र, त्रीजुं सूक्ष्मसंपराय चारित्र, चोथुं परिहारविशु-द्धि नामनुं चारित्र, तथा पांचमुं यथाख्यात नामनुं चारित्र कहेलुं ठे. चारित्रविनां ज्ञान अने दर्शन पांगलानी पेठे वृथा ठे, तथा ते चा-रित्र पण ज्ञान अने दर्शन विना अंधनी पेठे निष्फल ठे. वली जेम सु-वर्णनां कुंजमां अमृतनुं जरवुं, तथा सोनामां सुधंधि आववी, चंद्रने चं-दननो लेप करवो, तथा बींटीमां मणि जडवुं, तथा पर्वने दिवसे महा-दान देवुं, तथा दानमां जेम जाव लाववो, तेम शत्रुंजय पर्वतपर चा-रित्र सहित जे जिननुं ध्यान धरवुं, ते उत्तम फलने देनारुं जाणवुं. एवी रीते मुनिनी वाणीथी बुजेला एवा ते कंठु राजाए ते मुनिनी पासेथी दीक्षा लीधी, तथा द्रव्य अने जावथी परिग्रहनो त्याग करीने, प्रसन्न दृष्टिवालो थयो थको ते तीर्थप्रते पहाँच्यो; तथा त्यां शीलरूपी वखतरवालो, अने व्रतरूपी हथीयारवालो, तथा दयारूपी ढालवा-लो थयो थको पर्वतपर चढीने पापरूपी शत्रुने ते वेगथी हणवा ला-

ग्यो; वली त्यां आदीश्वर प्रचुनी प्रतिमाने जोडने तृती नहि पामतो थको, रोमांच सहित ते पोतानां चक्रुने निमेष रहित करवा लग्यो. ते आ मुनि शिखरनां अथ जगपर रहींने दुष्कर तप तपे ठे, तथा हमणाज ते घाती कर्मनो ह्य करीने केवल ज्ञान पासशे. हे देवो ! हुं माहावि-
देह क्षेत्रमां गयो हतो, त्यांथी आ सघलो व्रतांत में श्री मंदिरस्वामीनां मुखथी सांचल्यो ठे, साटे महापापी माणस पण श्रीशत्रुंजयनी सेवाथी आ कंडु राजानी पेठे शुद्ध धर्मने जजनारो थाय ठे.

हवे ते वखते बीजा देवताउं पण कांतिथी आकाशने दीपावता थका त्यां जिनेश्वरोने नमस्कार करवा साटे आव्या. वली त्यां सघला इंद्रोए, दुष्कर्मोने नाश करनारी, तथा जूतादिकनां दोषने दूर करनारी एवी रा-
यणने प्रदक्षिणा देइने, श्री वीरप्रचुने नमस्कार कयो. वली तेउंए त्यां नाना प्रकारनी लब्धिवाला, अष्टांग योगमां निपुण, प्रज्ञावनाना उदय-
वाला, ध्यानमां सद्य आत्मावाला, सौनधारी, धर्मनुं माहात्म्य कहेनारा, जपमां तत्पर, जपमादानां मणकाउं फेरववामां तत्पर, मांहोमांहे ध-
र्मकथा करनारा, कायोत्सर्ग करनारा, पद्मासन वारीने वेठेला, अनु-
कंपा वाला, हाथ जोडीने वेठेला, आदीश्वर प्रचुनां मुखरूपी कमलने जोवामां तत्पर, सूर्य सन्मुख राखेल ठे दृष्टि जेउंए एवा, हाथमां पुस्तक-
वाला, तप तपता, तीर्थसेवा करता, सघला सिद्धांतनां तत्वनी विद्यामां निपुण, श्वेत वस्त्रने धारण करनारा, परिषहोने सहन करनारा, अंतरंग शत्रुने जीतवामां शूरा, प्राणीउंपर उपकार करनारा, चौद उपकरणोनुं पडिलेहण करता, मूर्तिवंत जाणे शांतरसोज होय नहीं एवा, तथा देह-
धारी जाणे धर्मोज होय नहीं एवा, वीर जगवाननी आसपास रहेला केटलाक मुनिउंने पण वांच्या.

हवे अहीं मांहोमांहे स्पर्धा करता थका देवो उत्तम रत्नोथी नीचे प्र-
माणे समवसरणनी रचना करवा लाग्या. त्यां वायुकुमारो सुगंधि वायु वींऊवा लाग्या; तथा मेघकुमारो अत्यंत सुगंधि जलनी वृष्टि करवा लाग्या. ते वखते पाणीथी सींचायेली शत्रुंजय पर्वत उपरनी जूमि, मं-
गलरूप फलने उत्पन्न करनारा पुण्यरूपी वृक्षने उगाडवामाटेज जाणे तैयार करेली होय नहीं, तेम शोचवा लागी; वली त्यां देवोये एक

योजनसुधि घुटणपुर, नीचे रहेलां डींटीआंवाली पुष्पनी श्रेणि पाथरी; वली त्यां व्यंतरोये रत्नो साथे बांधीने पचरंगी पुष्पोने विखेर्यां. एवी रीते त्यां पृथ्वीपर विखरायेलां विचित्र पुष्पो, जाणे प्रचुनी पासे कामदेवे पोतानां हाथीयारो ठोड्यां होय नहीं, तेम शोचवा लाग्यां. वली त्यां व्यंतरोये चारे दिशाउंमां लाल तोरणो बनाव्यां; के जेशी सूर्यशी जेम, तेम दिशाउंमां मुखो रंगयुक्त शोचवा लाग्यां. वली त्यां चुवनपतिनां इंद्रोये बहारनां जागमां रूपानो गढ बनाव्यो, ते जाणे मूर्तिमान एवो प्रचुनां शुच ध्याननो चंडारज होय नहीं, तेम शोचवा लाग्यो; वली एक योजन सुधि पृथ्वीपर व्यापीने रहेलो, चंद्र सरखी कांतिवालो तथा बत्रीस अंगुल सहित तेंत्रीश धनुषनां प्रमाणवालो उंचाश्मां पांचसैं धनुषनां मानवालो, कुंडल सरखा आकारवालो, तथा सोनानां कोंगरांथी शोचतो एवो ते गढ पृथ्वीपर शोचतो हतो. ते गढनी अंतरमां पंदरशो धनुष्य जेटली झूमि ठोडीने, ज्योतिष देवताउंये उत्तम सोनानो गढ बनाव्यो. उपर कहेला रूपानां गढ सरखाज उंचा अने विस्तारवाला एवा आ गढ उपरे मनोहर रत्नमय कोंगरां शोचतां हतां. ते गढनी वच्चे वैमानिक देवोये विचित्र प्रकारनां रत्नोवालो, उपर जेवडोज रत्ननो गढ बनाव्यो. ते गढपर विविध प्रकारनां दिव्य प्रज्ञाववालां रत्नोनां कोंगरांउंनी श्रेणि अत्यंत शोचवा लागी. वली त्यां रहेली रंगबेरंगी पताकाउं, जगतमां भ्रमणशी संतापने प्राप्त थयेला एवा प्राणीउंनां पसीनाने जाणे दूर करवा माटेज होय नहीं, तेम फकरवा लागी. वली ते पर सोनानी घुघरीउंनां अवाजशी वाचाल करेल ठे दिशाउंनां मुख जेणे, एवो रत्नमय महाध्वज शोचतो हतो. वली त्यां दरेक गढोमां, उत्तम वारणांवाला चार दरवाजाउं अत्यंत कांतिवाला रत्नोशी शोचता हता; ते जाणे चारे दिशाउंनी लक्ष्मीने प्रवेश करवा माटेज होय नहीं, तेम लागता हता. वली ज्यां इंद्रनीलमणीनां (पानानां) बनावेलां तोरणो, युवान एवा गढोनी जाणे डाढीमुठोज उगेली होय नहीं, तेम देवोने भ्रम उपजावता हता. वली त्यां दरेक वारणापासे, स्फुरायमान थता एवा जे धूपधाणां, तेमांथी निकलता घुंवाडायें करीने व्याप्त करेल ठे दिशाउंनां मुखो जेणे, एवा ते महान् गढो, जाणे अंधकारने नसाडताज होय नहीं, तेम शोचता हता. वली

त्यां देवोये दरेक द्वारप्रते सोनेरी कमलोथी शणगारेढी, तथा उत्तम पाणीथी नरेढी, एवी वावो, अरिहंत प्रचुने नमनाराउने स्नान करवामाटे बनावी. वढी त्यां देवोये पेहेला अने ठेव्हा गढनी वच्चे, प्रचुने विश्रांति आपनारो, “ देवहंद ” ईशानसन्मुख बनाव्यो. वढी ते रत्ननां गढनी अंदर मध्य जागे देवोये मणीनी पीठीकावाळुं सत्तावीश धनुष उंचुं चैत्यवृह्ण बनाव्युं. तेनी नीचे उत्तम पादपीठमां जडेला मणित्थी सूर्यनां बिंबनी पेठे सोनानुं सिंहासन शोचतुं हतुं. वढी ऋक्तिथी दीपता एवा देवोये ते सिंहासन पर, त्रण जगतनां प्रचुपणाने जणावनारां त्रण ठत्रो धारण कर्यां. वढी त्यां एक हजार जोजन उंचो तथा मोहमां चडवाने निसरणी सरखो सोनानो धर्मध्वज शोचतो हतो. वढी त्यां दरेक गढनां दरेक द्वारप्रते तुंबरुं प्रमुख, उत्तम शृंगारवाला पोढीआउं शोचता हता. एवी रीते लक्ष्मीनां स्थानक सरखा समवसरणने करीने, वाकीनुं सघळुं कार्य व्यंतरेंद्रोये संपूर्ण कर्युं. पढी देवोये मुकेलां सुवर्णनां कमलोप्रते स्थापेल ठे चरण कमल जेणे एवा, तथा नवतत्वोनां स्वामी, अने नवनिधाननां देनारा, तथा याचकोयें करीने वाक्योथी स्तुति कराता, मनथी चिंतवन कराता, कानथी श्रवण कराता, अने क्रोडो आंखोथी जोवाता, तथा जगतनां जीवित सरखा तथा धर्मांउनां सर्वस्व सरखा, एवा श्रीवीरप्रचु पूर्वद्वारथी समवसरणमां दाखल थया. वढी धर्मनां चक्रवर्ती एवा ते प्रचुनी अगाडी, सोनेरी कमलपर रहेळुं, तथा पापरूपी अंधकारनो नाश करवामां सूर्यनां मंडलसरखुं एवुं धर्मचक्र रहेतुं हवुं. वढी प्रचुनी प्रदक्षिणाने पामीने चैत्यवृह्ण पण द्वाण वारमां जाणे अहंकारने पाम्युं होय नहीं तेम नवपल्लव अने पुष्पोवाळुं थयुं. पढी धर्मचक्री तथा तत्वने जाणनारा एवा ते प्रचु “ तीर्थायनमः ” एवी रीतनो उंचेथी उच्चार करीते पूर्व दिशासन्मुख सिंहानपर बेठा. वढी ते वखते व्यंतरोये बीजी दिशाउंमां पण प्रचुनां रूपो कर्यां; अने तेउं पण प्रचुनां मुखसरखांज शोचवा लाग्यां; आ सघळो महिमा प्रचुनो जाणवो. पढी त्यां पूर्वतरफनां द्वारथी साधुउं आव्या, तथा रत्ननां गढमां रहेला प्रचुने प्रदक्षिणा देइने, तथा नमस्कार करीने, अने ऋक्तिथी तेनी स्तुति करीने, अग्निखुणामां प्रचुनी सन्मुख बेठां; तथा पढी त्यां वैमानिक देवांगनाउं आ-

वी, अने तेजनी पढाडी साधवीजं बेठी. वली त्यां अनुक्रमे जवनपति, ज्यातिषी, अने व्यंतरनी स्त्रीजं दक्षिण द्वारेथी आवीने तथा प्रचुने नमीने नैऋत्य खुणामां बेठी. वली त्यां ज्योतिषी, जवनपति, अने व्यंतर देवता-जं, पश्चिम द्वारेथी प्रवेश करीने, तथा प्रचुने नमीने, वायव्य खुणामां बेठा. वली त्यां वैमानिक देवो, पुरुषो, तथा स्त्रीजं उत्तर द्वारेथी आवीने, तथा प्रचुने नमीने इशान दिशामां बेठा. हवे बीजा गढमां हरिण, सिंह, पाडा विगेरे, प्रचुना दर्शननां माहात्म्यथी मत्सरनो त्याग करीने बेठा. तथा ठेव्हा गढमां देव, असुर अने मनुष्योनां सघलां वाहनो रह्यां, केम के, एवी री-तनो जिनमतनो अनुक्रम ठे; वली त्यां बीजा सिद्ध, गंधर्व, किन्नर वि-गेरे पण यथायोग्य स्थानके, प्रचुनां वचनरूपी अमृतने पीवाने उद्यमवंत थया थका बेठा. वली ते एक योजन प्रमाणवाला समवसरणमां पण क्रो-डो गमे मनुष्य, जवनपति, देव विगेरे माया, ते सघलो प्रजाव प्रचुनो जाणवो. हवे त्यां सिंहासनपर बेठेला, तथा त्रण ठत्रोथी शोन्नता. चा-मरोथी बीजाता, अने सर्व अतिशयोथी शोन्नता, सौम्य, कांतिनां समू-हथी त्रणे जगतने व्याप्त करता, केवलज्ञानथी लोकोने जोनारा, त्रण लोकनां ऐश्वर्यथी सुंदर, सघला प्राणीजनुं हित करनारा, तथा दीव्य प्रजावथी कीर्तिवंत थयेला एवा ते प्रचुने जोश्ने सघला देवो अवच नी-य हर्षने पाम्या. वली ते वखते केटलाको मस्तक धुणाववा लाग्या, के-टलाको प्रचुनां वुंढणां उतारवा लाग्या, तथा केटलाको प्रचुनी स्तुति करवा लाग्या. एटलामां सुराष्ट्रदेशनां राजानो पुत्र, यादवकुलवालो, रिपुमह नामे जीर्णदुर्गनो (जुनागढनो) स्वामी त्यां आव्यो. ते वखते हर्षनां अश्रुथी नरेली ठे, आंखो जेनी, तथा रोमांचरूपी कुंचुकने धारण करनारो, अने स्फुरायमान थयेल ठे, जक्ति जेनी एवो सौधमेंद्र नीचे प्र-माणे प्रचुनी स्तुति करवा लाग्यो. हे सामान्य केवलीजनां स्वामी, तथा ज-गतनां प्रचु, त्रण जगतमां तिलक समान, तथा संसारथी तारनारा तमो जयवंता वतो ? वली हे देवाधिदेव, पूजनीक, करुणानां समुद्र, शरणे आवे-ला संसारीनुं रक्षण करनार, तथा करुणानी खाण समान तमो जयवंता वतो ? वली हे जंगम कल्पवृक्ष सरखा, अरिहंत, परमेश्वर, परमेष्ठी, मृ-त्युरहित, प्रकट, तथा निरंजन एवा तमो जयवंता वतो ? वली हे सिद्ध,

स्वयंबुद्ध, तत्वोनां समुद्र सरखा, सर्व सुखोना घर सरखा; तथा महेश्वर एवा तमो जयवंता वर्तो.? वली हे प्रभु ! तमो अनादि, अनंत, अव्यक्त, तथा स्वरूपने धारण करनारा ठो, अने सुर, असुर तथा राजां तमोने-ज नमस्कार करे ठे. वली हे जगतनां स्वामी ! आपनाथीज हुं आ जगतने धन्य मानुं हुं, तथा अन्य पाखंडिनां तर्क अने कुयुक्तिउथी दोष नहीं पामता एवा तमो प्रते नमस्कार थाउं? वली हे प्रभु ! तमारा पासे-थी हुं मोक्ष सुखनी इच्छा राखुं हुं, अने तमारा अतुल्य महिमाने देवो पण जाणी शकता नथी. वली हे देव ! तथा सर्व तत्वोनां जाणनार ! उत्कृष्ट ज्ञान आपमां रहेलुं ठे, केस के, मोक्ष हमेशां आपने आधिन ठे, एम ज्ञानीउं कहे ठे. वली हे ईश्वर ! तमोये जगतनो उद्धार करवा माटे मनुष्यनुं रूप धारण करेलुं ठे, नहींतर आ जगत अजगतज कहेवात. वली सर्व देवोने विषे देवपणुं पण तमारा अंशथीज प्राप्त थयेलुं ठे, केसके अन्यदर्शनीउं पण वीतरागपणानेज मुक्ति कहे ठे. वली हे जगतनां पूज्य, निश्चयें करीने तमोज परमेश्वर ठे, केसके, रागद्वेषें करीने सहितने तत्वथी परमेश्वरपणुं घटी शकतुं नथी. वली चाग्यहीन माणसो अन्य देवनी पेठे आपने जोइ शकता नथी, केसके, बीजां रत्नोनी पेठे चिंतामणी रत्न कंइं सुलज्ज होतुं नथी. वली हे प्रभु ! तमारेविषे प्रजावनी रिद्धि जेवी ठे, तेवी अन्य देवोमां नथी, केसके ताराउंमां सूर्यनी प्रजा क्यांथी होय? वली हे प्रभु ! ज्यां तमो विहार करो ठो, त्यां सो जो-जनसुधि कंइं पण उपद्रव थतो नथी, अहो ! मोटाउंनो प्रजाव पण मो-टोज होय ठे ! ! वली हे जगवन्, ज्योतिरूप एवा तमोज योगीउंने ध्यान धरवा लायक ठो, वली आठ कर्मोनां नाश करवामाटे आपे अष्टांग-योग करेलो ठे. वली स्वामीनां पण स्वामी, गुरुनां पण गुरु, अने देवोनां पण देव, एवा तमो प्रते नमस्कार थाउं ? वली जलमां, अग्निमां, वनमां, शत्रुनां संकटमां, तथा सिंह, सर्प अने रोग आदिकनी विपदामां तमोज मारा शरणचूत ठे; एवी रीते सुधमेंद्र, प्रभुनी स्तुति करीने, जक्तिपूर्वक, बपैयो जेम पाणीने, तेम प्रभुनां वचननुं पान करवाने बेठो. पठी त्रणे जगतनां स्वामी एवा ते प्रभु, जगतनां हर्षमाटे सर्व ज्ञाषामां समान अर्थवाली, सर्व प्राणीउंनुं हित करनारी, सर्व अतिशयोथी संपूर्ण, सर्व

प्रकारे शोचनिक, तात्विक अर्थधी मनोहर, शांत, तथा एक योजनसुधि संज्ञलाय तेवी वाणी बोलवा लाग्या. जेम कस्तुरी पोतानां सुगंधपणाथी अमूढ्यपणाने पामी ठे, तेम आ शरीर पण धर्मधी उत्तमपणाने पामे. वली आ शरीरनी अंदर मलीन एवी सात धातुठ रहेली ठे, तेम ते बहारधी पण अशुचि ठे, माटे ते सर्वथा प्रकारे निरर्थकज ठे. एवुं जाणीने पण मूढ एवो प्राणी कर्मने वश थइ, अहंकारयुक्त थयो थको पोताने अजरामर मानीने इहा प्रमाणे संचरे ठे. वली आ कायाने आ संसारमां नाना प्रकारनां शस्त्रोधी, अग्निधी, स्थावर अने जंगम फेरधी, शत्रुठधी, तीव्र रोगोधी, अकाल मृत्युधी, टाढ तडकाधी, घडपणधी, इष्टनां वियो-गोधी, इत्यादि महादोषोधी, अत्यंत क्लेश थाय ठे; माटे एवी रीतनां आ असार देहने पामीने हे लोको! तमो जगतमां सारजूत, तथा पूजनिक एवा धर्मने करो? वली काचनां समूहोधी ज्यारे चिंतामणी रत्न मळे, तथा रजधी सुवर्ण मळे, पाणीनां विंडुधी अमृतसमुद्र मळे, तथा घर मात्रधी ज्यारे राज्य मळे, त्यारे तेवुं कार्य तत्वने विचारनार कयो माणस न करे.? वली धर्मविना, माता, पिता, ज्ञाइ, मित्र तथा राजा पण प्राणीनुं आ संसारजालधी रक्षण करी शकता नथी, माटे ते धर्मनेज सेववो. वली ते धर्मप्रवृत्ति, काल आदिक उपायोधी, उचित आचारधी, ज्ञानगर्जित क्रियाधी, तथा मनुष्यजन्मधी बुद्धिवानो प्रते प्रशंसनीक थाय ठे. वली धर्मज प्रगट रीते तीर्थकरनी पदवीने योग्य ठे, केमके तेनी अनुज्ञा प्रमाणे चालनारा लोको त्रिचुननां पण स्वामी थाय ठे. वली राजा आदिकनी सेवाधी शामाटे आत्माने दुःखी करवो जाइयें? केमके जे धर्म तेठ प्रते पण राजापणुं दीधुं, ते धर्मनोज आश्रय करो? वली हे जव्य लोको ! तमो विचारो के, धर्मविनां कोइ पण जगोयें कंइ पण मली शकतुं नथी, केमके, आ दुनिआमां केटलाको दुःखी अने केटलाको सुखी देखाय ठे. वली हे जव्य लोको ! रागादिकोने कोइ वखते पण वश थवुं नहीं, केम के, तेठ जरा सुख आपीने पाठा नरकादिकमां फेंकी दे ठे. वली तमो विचारो के, विषयो सरखा आत्मानुं अहित करनारा बीजा कोइ पदार्थो नथी, केमके, तेठ संसारी जीवोने पापकार्योमां प्रवर्तावीने ज्ञानादिकनो नाश करे ठे. ज्यांसुधि अ-

त्यंत तेजस्वी धर्मरूपी सूर्य प्रकाशतो नथी, त्यांसुधि ते विषयो अंध-
कारनी पेठे अटकाव रहित सर्व जगोये फेलाय ठे. वली प्रमादरूप पा-
पोथी अंध थयेल ठे चावनेत्रो जेजनां, एवा कुमार्गीज, दुःखनां समूहरू-
पी जंगली प्राणीजथी व्याकुल एवा नरकरूपी वनमां पडे ठे; स्वरूपमा-
त्रथी जाणता एवा संसारी जीवो प्रत्यक्ष इष्टनां लोत्रे करीने उज्ज्वल
धर्मनां महिमाने जाणता नथी; वली दिवस, रात्रि, सुख, दुःख, जा-
गरण, तथा निद्रादिकनां दृष्टांतथी पुण्य पापनुं फल प्रत्यक्ष जणाय ठे.
वली कुड्र एवा राक्षस, सिंह, सर्प आदिको पण जे उपद्रव नथी करता,
ते सघळुं स्पष्ट रीते धर्मनुं माहात्म्य जाणवुं. वली धर्मनो द्वेष करनार,
तथा महाबलवंत एवो प्रमाद सर्वथा तजवो, केस के, जो धर्मनो नाश
थाय, तो शरीरमां व्याधि, बंध आदिकनी आपदाज लागु पडे ठे. माटे
एवी रीते चित्तथी पुण्यपापनुं प्रगट फल जाणीने, जेथी कळ्याणनी सि-
द्धि थाय ठे, ते धर्मने जजवो. एवी रीते धर्मरूपी अमृतने करनारा
प्रभुनां वचनने अत्यंत पीने, लोको अखंड आनंद पाम्या. वली ते वख-
ते सजानां लोको जाणे, अमृतथी तृप्त थया होय नहीं, तथा चांदनीथी
जाणे धोवाया होय नहीं, तथा जाणे निधाननी लब्धिने प्राप्त थया होय
नहीं, तेवा थया. वली केटलाकोये तो त्यां संयम लीधुं, तथा केटलाको
सम्यक्त्व पाम्या, तथा केटलाको त्यां हर्षथी जडकचावने पाम्या. वली
त्यां शत्रुंजय प्रते प्रभुने आवेला जाणीने सौधमेंद्र अत्यंत हर्ष पूर्वक पु-
ण्य कार्योंमां जक्तिवंत थयो. वली त्यां जणे जगतोनां माणसोथी पूजा-
येली आदीश्वर प्रभुनी प्रतिमाने, तथा दूधने करती रायणने, अने
तेनी नीचे रहेलां प्रभुनां पगलांने, तथा नदी, तलाव, कुंड, शिखरो,
वृहो, वनो, अने नगरोंने जोडने, तथा प्रभुनां चरणने नमीने,
हर्षित थयेलो सुधमेंद्र, मस्तकपर हाथ जोडीने, रोमांचित थयो
थको, अमृत सरखी, तथा पर्षदाने हर्ष उपजावनारी, तथा उत्तम गुणो-
थी गर्जित थयेली वाणीयें करीने, जगतनां स्वामी एवा प्रभुने क-
हेवा लाग्यो के, हे जगतनां आधारभूत एवा जगवन्, तमोज आ जग-
तमां तीर्थरूप ठो, अने आपनाथी अधिष्ठित थयेलो आ शत्रुंजय पर्वत
विशेषं करीने पवित्र थयेलो ठे. वली हे प्रभु! आ तीर्थमां शुं तप तपा-

य. ? शुं व्रत ? शुं जप ? तथा अहीं कइ सिद्धिउं ठे ? वली शुं फल मले ?
 अहीं शुं ध्यान धरवुं ? अहीं शुं शुभ कार्य करवुं ? तथा आ पर्वत क्यारे
 अने शामाटे थयो. ? तथा तेनी केटली स्थिति ठे ? तथा आ नवीन प्रा-
 साद कोणे कराव्यो ? तथा आ चांदनी सरखी मनोहर प्रतिमा कोणे
 करावी ? तथा प्रभुनी पासे तलवारने धारण करीने द्वारमां आ वने दे-
 वो कोण उजा ठे ? तथा डावी अने जमणी बाजुये कोणनी मूर्ति ठे ?
 अने बीजा देवो पण कोण ठे ? तेम आ राघणनुं वृद्ध शुं ठे ? तथा तेनी
 नीचे कोना पगलां ठे ? तथा ए मयूरप्रतिमा कोनी ठे ? अने अहीं आ
 यद्द कोण उजो ठे ? वली अहीं कइ देवी क्रीडा करे ठे ? अने अहीं
 आ मुनिउं कोण रहेला ठे ? अने आ मोटी नदीउं कइ ठे ? तेम आ उ-
 त्तम फलोवाला वृद्धो कोण ठे ? तथा कया मुनिनुं आ तलाव ठे ? तथा
 हे जगतनां प्रभु ! आ कुंडो कया ठे ? तथा रसकुंपिका अने रत्ननी खाण
 शुं प्रभाववाली ठे ? तथा कइ कइ गुफाउं ठे ? हे स्वामी ! लेपथी वनावे-
 ला स्त्री सहित आ पांच माणसो कोण ठे ? तथा त्रणे जगतनुं उल्लंघन
 करे एवा ऋषज प्रभुनां गुणोने अहीं आ कोण गाय ठे ? तथा दक्षिण
 दिशामां आ कयो पर्वत ठे ? अने तेनो शुं प्रभाव ठे ? वली अहीं शि-
 खरो कया कया ठे ? तथा चारे दिशाउंमां कयां कयां नगरो ठे ? तथा
 अहीं समुद्र केम आवेलो ठे ? अने अहीं कोण उत्तम पुरुषो थया ठे ?
 वली अहीं केटला वखतसुधि प्राणीउं सिद्धि पामशे, तथा आ पर्वत केट-
 ला प्रमाणवालो ठे ? तेम हे प्रभु ! अहीं सम्यग्दृष्टिउंनां केटला उद्धारो
 थशे ? इत्यादि सघलुं व्रतांत, हे प्रभु आपे कृपा करीने कहेवुं; केमके,
 जगत्पूज्यो आश्रित प्राणीउंप्रते पोतानी मेलेज उपकार करनारा होय ठे.
 एवी रीतनी सुधमैंडनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेली वाणी सांज-
 लीने, तीर्थनां प्रभावनी वृद्धि माटे, तथा ज्ञव्य जीवोने बोध थवा माटे,
 अने सांजलनाराउंनां पापोनो नाश थवा माटे जगवान श्री वीरप्रभु गं-
 चीर वाणीथी, नही अति संक्षिप्त तेम नही अति विस्तारवाळुं एवुं श्री
 शत्रुंजय तीर्थनुं माहात्म्य कहेवा लाग्या के, हे सौधमैंड ! सर्व तीर्थोमां
 राजा समान एवा आ शत्रुंजय पर्वतनी कथा कहेनार अने सांजलनार
 वनेने पुण्य अर्थे थाय ठे, माटे ते तुं प्रगट रीते सांजल ?

एक लाख योजननां विस्तारवालो, तथा पूर्णिमानां चंद्र सरखी आ-
कृतिवालो, अने लक्ष्मीशी निरूपम जंबूद्वीप नामे द्वीप ठे. जे जं-
बूद्वीपमां, मारी शाखापर जिननां मंदिरो ठे, एवी रीतनां हर्षशीज हो-
य नहीं जेम, तेम जंबूवृक्षनां पल्लवोनो समूह हमेशां नाच्या करे ठे. ते
जंबूद्वीपमां ऋरत, हैमवंत, हरिवर्ष, महाविदेह, रम्यक, तथा औरण्यवंत
एम ठ क्षेत्रो ठे; तथा तेजमां अनुक्रमे हिमवान्, महाहिमवान्, निषध,
नीलवंत, रूप्य, तथा शिखरी नामनां ठ पर्वतो पूर्वशी पश्चिम समुद्र सु-
धि लंबाएला ठे, तथा तेज जिनमंदिरशी शोचनी रह्यां ठे. महाविदेह क्षे-
त्रनां मध्य जागमां, लाख शिखरोशी शोचतो, अने पृथ्वीनां मध्य जा-
गमां रहेलो, सुवर्णनो मेरु पर्वत ठे; ते पर्वत लाख योजन उंचो, वननी
श्रेणिजशी शोचतो, तथा शाश्वता जिनमंदिरोनां शिखरपर रहेलां च-
लकतां रत्नोनां किरणोशी देदीप्पमान लागे ठे. हवे ऋरत क्षेत्रने अमो
पुण्यशी ऋरेलुं मानीयें ठीयें, केम के ते क्षेत्रनां माणसो दुःखमकालमां
पण पुण्यशालीज होय ठे. ते ऋरत क्षेत्रमां नाश थएल ठे दुर्नीति तथा
उपद्रव जेमांशी, अने प्रीति युक्त ठे माणसो ज्यां अने सघला देशोमां
मुख्य, एवो आ सुराष्ट्र देश कहेवाय ठे. आ देशमां अल्प पाणीशी पण
धान्य पाके ठे, तथा थोडां पुण्यशी पण उत्तम फल मले ठे. अने खल्प
उपायशी पण कषायोनो नाश थाय ठे. वली आ देशनां पाणी निर्दोष
ठे, तथा पर्वतो पण पवित्र ठे, अने अहींनी पृथ्वी पण हमेशां रसाल
अने सर्व धातुमय तथा उत्तम ठे. वली अहीं पगले पगले सर्व पापोने
हरनारां तीर्थो ठे, तथा पवित्र पाणीनां समूहवाली नदीज ठे, अने उ-
त्तम प्रजाववाला हृदो ठे; वली अहीं चारे कोरे विकस्वर पामेला सुगं-
धि कमलोवालां तलावो ठे, तथा टाढा अने उना पाणीशी शोचता कुं-
डो ठे. वली अहीं पगले पगले निधानो ठे, तथा पर्वते पर्वते रसकुंपी-
काज, महा प्रजाववाली औषधीज, तथा हमेशां फलतां वृक्षो ठे. वली
अहीं पूर्वे जाणे वावेलुंज होय नहीं तेम पोतानी मेलेज घणुं धान्य नी-
पजे ठे, तथा ज्यांनी पवित्र माटी तीर्थस्नाननां फलने देनारी ठे. वली
अहीं श्री रूपज्ञ प्रभुनी पूजा माटे हीरा, पुखराज, सूर्यकांत मणि, मो-
ती, तथा पानां आदिकनां समूहो पोतानी मेलेज उत्तम थाय ठे. वली

अहीं स्फुरायमान एवां रत्नोयें करीने, आ देशनां गुणोनेज जाणे प्रगट करतो होय नहीं, तथा प्रचुनी चक्तिमां तत्पर थइने मोजारूपी हाथो-थी नाचतो तथा गर्जना करतो होय नहीं जेम, तेम समुद्र शोत्रे ठे. आ तीर्थनी रक्षामाटे मने अहीं सगर चक्रवर्ती लावेलो ठे, एवा हर्षथी जाणे फीणनां समूहनां मिशथी हसतो होय नहीं, तेम ते समुद्र शोत्रे ठे. वली अहीं देवोथी पूजायेला चोवीस तीर्थकरो, चक्रवर्तिउं, वासुदेवो, तथा वलदेव प्रमुखोये पण विहार कयों ठे. वली अहीं अनंत मुनिउं सिद्ध थया ठे, तथा घणा सिद्ध थशे, तथा अहीं घणा धर्मधुरंधुर संघपतिउं थयेला ठे. वली अहीं जरासिंधादिकने मारीने कृष्णादिके जय मेलव्यो ठे, तथा बीजा पण नीतिनिपुणो अहीं घणा राजाउं थयेला ठे; वली अहीं केटलाक राजाउं प्रजानां प्रतिपालनथी तथा शत्रुनो नाशकरवाथी कीर्तिवाला, त्यागी, धर्मकार्यनां आधारचूत तथा सर्व जगोये समदृष्टिवाला थयेला ठे- वली अहीं हमेशां सरल स्वजावी, प्रसन्न मुखवाला, विवेकी, संतोषी, हमेशां आनंदी, तथा निंदा अने मात्सर्य विनानां, पोतानीज स्त्रीउंमां संतोषी, परस्त्रीउंथी विरक्त, सत्य बोलनारा, पुण्यशाली, परद्रोहनी बुद्धिविनानां, कदाग्रह अने वैरविनानां, कपट अने लोचविनानां, उदार, निर्दोष आचारवाला, तथा सुखी लोको वसे ठे. वली ब्रह्मचर्य गुणें करीने मनोहर, पतिनी सेवामां तत्पर, हसमुखी, रूपाली, परिवारनुं हित करनारी, मातपितानी चक्ति करनारी, चर्तार प्रते प्रीतिवाली, सर्व लोकने बल्लज, जाग्यथी चासुर, बहु पुत्रोथी शोचती, लज्जायुक्त, कमल सरखां नेत्रोवाली, कौतुकवाली, खटप क्रोधवाली, उत्तम पेहेरवेषवाली, सरल बुद्धिवाली, मीष्ट वचनोवाली, गंजीर, अने गुणो ठे प्रिय जेउंने एवी स्त्रीउं अहीं वसे ठे. वली अहीं पुत्रो मातपिता प्रते चक्तिवाला, हमेशां मातपितानी आझा पालनारा, कलाउंमां कुशल, शांत अने सुशीलो ठे. वली अहीं चाकरो शेठप्रते उत्तम चक्तिवाला, कार्य वखते याचना नहिं करनारा, शूरा, खटपमां पण संतोषी, स्नेही, जलुं करनारा शेठनां अजिप्रायने जाणनारा, सजाने योग्य, उत्तम वचनवाला, अत्यंत प्रीतिवाला, शेठनां वैरी प्रते वैरवाला, तथा शेठनां मीत्र प्रते मित्रा-इवाला ठे. वली अहीं ह्मत्रिउं आस्तिकपणामां तथा उचितपणामां चतु-

र, कृमा अने डाहापण्थी मनोहर, ठये दर्शनप्रते समदृष्टिवाला अने पराक्रमी ठे. वली अहीं पुष्ट, तथा बहु दूधवाली गायो ठे, तथा जेंसो पण महा बलवान, शींगडांवाली, बंधनविनानी, तथा कोइ चोरी के हरी न शके एवी ठे. वली अहीं धोडाळ उंचा, तथा चपल गतिवाला ठे, वलदो खांधोयें करीने मनोहर ठे, तथा संग्रामरूपी समुद्रमां वेट सरखा हाथीळ पण अहीं शोत्रे ठे. वली अहीं बीजा तिर्यचो पण महाबलवान् थया थका परजातिनो मत्सर करनारा नथी, तेम तेउं चयथी उद्धि-न्न थयेलां नथी. वली अहींना नगरो मोटा अने उंचा किड्वाळथी शोजि-तां थएलां ठे, अने त्यां अरिहंत जगवाननां चैत्योपर रहेली ध-जाळ तो आकाशने स्पर्श करे ठे. वली अहींनां लोको जैन साधुनां सु-खरूपी कमलमांथी निकलेला सिद्धांतनां सारथी पाप रहित, पवित्र तथा लक्ष्मीवंत ठे. वली अहीं मनोहर तथा सघली वस्तुउंथी नरपुर, मेहेलो ठे, तथा लाज मेलवता एवा त्यां वेपारीळ पण ठे. ते सुराष्ट्र देशने मुकुट समान, तथा स्मरण करवाथीज पापोनो नाश करनारो, आ शत्रुंजय प-र्वत ठे. आनुं माहात्म्य केवलज्ञानथी जणाय, पण कही शकाय नहीं, तो पण हे देवेंद्र! तारा पुठवाथी हुं ते तने कहुं तुं. वली ते माहात्म्य जा-णीने, अने शक्ति ठतां पण, जो मौन करवामां आवे, तो मुंगानां रसनां स्वादसरखुं थाय. वली त्रणे लोकनां ऐश्वर्यनां घर सरखा एवा आ तीर्थ-नां नाममात्रथी पण जेम पार्श्वनाथनां नामथी सर्पनुं जेर जाय, तेम पा-पोनो नाश थाय. शत्रुंजय, पुंडरिक सिद्धक्षेत्र, महाचल, सुरशैल, विमला-द्रि, पुण्यराशि, श्रीयः पद, पर्वतेंद्र, सुजद्र, दृढशक्ति, अकर्म, मुक्तिगे-ह, महातीर्थ, शाश्वत, सर्वकामद, पुष्पदंत, महापन्न, पृथ्वीपीठ, प्रचुपद, पातालमूल, कैलास, क्षितिमंडलमंडन, इत्यादि आ पर्वतनां एकसोने आठ नामो ठे, ते सुधर्मास्वासीये बनावेला सपादलक्ष माहात्म्यथी जा-णी लेवां. एवी रीतनां आ महातीर्थनां नामो, जे माणस प्रजातमां त्रणे ठे, अथवा सांजले ठे, तेने संपदाळ मले ठे, अने तेनी आपदाळ नाश पामे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत सघला तीर्थोमां उत्तम तीर्थ, सघला प-र्वतोमां उत्तम पर्वत, तथा सघलां क्षेत्रोमां उत्तम क्षेत्र ठे. युगनी आ-दिमां मोक्षने देनारुं आ पेहेलुं तीर्थ ठे, अने बीजां तीर्थो तो तेनी पठी-

नां ठे. वली हे इंद्र ! आ त्रणे लोकमां जेटलां पवित्र तीर्थों ठे, ते सघलां आ शत्रुंजय तीर्थनां दर्शनथी आवी जाय ठे- वली पंदर कर्मचूमीजमां नाना प्रकारनां तीर्थों ठे, पण शत्रुंजय समान वीजुं कोइ पण तीर्थ पापोने हरनारुं नथी. वीजां कृत्रिम एवां तीर्थोमां, नगरोमां, उद्यानमां, तथा पर्वतोमां जप, तप, नियम, दान अने ध्यानथी जे पुण्य उत्पन्न थाय ठे, तेथी दशगणुं पुण्य कट्याणिक तीर्थोमां थाय ठे, अने जंबु वृद्धमां रहेलां जिनतीर्थोमां तेथी सौगणुं पुण्य थाय ठे. वली शाश्वता एवा धातुकी वृद्धमां तेथी हजारगणुं, तथा पुष्करद्वीपनां चैत्योमां, रुचकगिरिमां, अने अंजनगिरिमां अनुक्रमे तेथी दशगणुं पुण्य थाय ठे, तथा नंदीश्वरे, कुंडलाद्रिमां, मानुषोत्तर पर्वतमां, वैजार पर्वतमां, सम्मेत शिखरमां, वैताढ्यमां, मेरुपर्वतमां, रेवताचलमां, अने अष्टापदमां अनुक्रमे तेथी क्रोडगणुं पुण्य थाय ठे; अने शत्रुंजय पर्वतनां देखवा मात्रथीज अनंतगणुं पुण्य थाय ठे, अने हे इंद्र ! आ तीर्थनी सेवार्थी जे पुण्य थाय ठे, ते तो वचनथी पण कही शकाय तेम नथी. वली पेहेला आरामां ते एंसी योजननां विस्तारवालो, वीजा आरामां सित्तेर योजननो, त्रीजामां साठ योजननो, चौथामां पचाश योजननो, तथा आ पांचमा आरामां वार योजननो ठे, अने ठछा आरामां ते सात हाथनो रहेशे, पण तेनो महिमा घणो थशे. वली आ अवसर्पिणीमां जेम ते तीर्थनां विस्तारनी अनुक्रमे हानि थाय ठे, तथा उत्सर्पिणीमां तेनी वृद्धि थशे, पण तेना महिमानी हानि कोइ पण वखते थशे नहीं. वली श्रीरूपचदेव प्रभु ज्यारे आ पर्वतपर तप करता हता, ते वखते हे इंद्र ! आ पर्वतनां मूलनो विस्तार पचास जोजननो, उपरना जागमां दश योजननो, तथा उंचाइमां आठ योजननो हतो. एवी रीतनो आ पर्वत प्रद्वयकाले पण नाश पासनारो नथी, अने तेनो आश्रय करीने रहेला लोको मोक्ष सुखने सेलवे ठे. वली आ पर्वतनां शत्रुंजय, रैवतगिरि, सिद्ध क्षेत्र, सुतीर्थराज, ढंक, कपर्दी, लोहित्य, तालध्वज, कदंबक, बाहुवलि, मरुदेव, सहस्र, जगीरथ, अष्टोत्तरशतकूट, नागेंद्र, शतपत्रक, सिद्धराज, सहस्रपत्र, पुण्यराशि, सुरप्रिय, अने कामद, एवी रीतनां एकवीश मुख्य शिखरो ठे. एवी रीतनां प्रत्येक शिखरोनो महिमा कहेवामां तो अनेक वर्षो चाट्यां

जाय; माटे तेमांथी प्रगट महिमावाला केटलाक शिखरोनो किंचित महिमा अहीं कहुं तुं. मुख्य शिखर शत्रुंजयनुं तथा सिद्धक्षेत्रनुं ठे, के जेपर चढ्याथी यत्नविना मोक्षमां जइ शकाय ठे. वली मेरु आदिक पर्वतो करतां पण आ पर्वत गुणोयें करीने वधारे उत्तम ठे, एम हुं मानुं तुं, केमके, तेपर चढ्याथी माणसो तुरत मोक्षमां जाय ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वतपर मेरु, सम्मेतशिखर, वैज्जार, रुचकगिरि तथा अष्टापदादिक सर्व तीर्थोनां अवतारो ठे. वली त्रणे भ्रूवनोमां तीर्थाधिराज सरखा आ पर्वतने सज्जतिनी इष्टाथी इंद्रादिक देवो तथा देवीउं पण सेवे ठे. वली पोताने घेर बेठा पण आ तीर्थनां स्मरणथी प्राणीउं यात्रानुं फल मेलवे ठे, एवा तीर्थनां राजा सरखा, तथा सर्वतीर्थमय आ शत्रुंजय पर्वत प्रते नमस्कार थाउ ? वली क्रोडपूर्व सुधि शुद्ध्याने करीने शुद्धबुद्धि प्राणी बीजां तीर्थोमां जे शुद्ध कर्म बांधे ठे, तेज शुद्ध कर्म आ तीर्थमां एक मुहुर्तवारमां बांधे ठे. वली जेणे शत्रुंजय पर्वतनुं स्मरण करेलुं ठे, तेणे सघलां तीर्थो, पवित्र पर्वो, तप, अने अनेक प्रकारनां दानोनुं धाराधन करेलुं जाणवुं. वली हे इंद्र ! त्रणे जगतमां आना खरखुं कोइ उत्तम तीर्थ नथी, केमके, आ तीर्थनुं केवल नाममात्र सांचलवाथी पण पापोनो क्षय थाय ठे. वली आ तीर्थनी आसपासनी पचाश योजननी भूमिनो स्पर्श करवाथी पण मोक्ष मले ठे, अने तेनुं आ मुख्य शिखर तो स्मरण मात्रथीज हत्या आदिकनां पापोनो नाश करे ठे; माटे आ मनुष्य जन्म पामीने, तथा सङ्गुरु पासेथी ज्ञान पामीने, जेणे आ तीर्थनी पूजा करी नथी, तेनुं सघलुं कार्य निरर्थक ठे. वली ज्यांसुधि जे माणसे आ शत्रुंजय तीर्थनी सेवा करी नथी, त्यांसुधि तेने गर्जावासमांज रहेलो जाणवो, माटे तेने धर्म तो वेगलोज जाणवो. वली वृषभनुं रूप धरीने श्री आदिनाथ प्रभुनां चरणमां रहेलो धर्म, अहीं आवेला माणसने जावथी सेवे ठे. वली हे मूढ प्राणी! शा माटे तुं “अहीं धर्म ठे, अहीं धर्म ठे” एम कहेतो थको जच्या करे ठे? फक्त एकज वेला आ शत्रुंजय पर्वतनुं तुं दर्शन कर ? वली जे माणसे आ शत्रुंजय पर्वतपर यात्रा करीने ऋषभदेव प्रभुने पूज्या नथी, तेने पोतानो सकल जन्म निरर्थकज गुमाव्यो ठे. वली कादव सरखा कर्मोथी प्राणीउंने निर्मल करवाथी जे

“विमलाद्रि” कहेवाय ठे, एवो पापोने हरनारो आ पर्वत कढ्याण माटे थारुं? वली अन्य तीर्थोमां सेंकडो यात्रारुं करवाथी माणसोने जे पुण्य थाय ठे, ते पुण्य आ शत्रुंजय पर्वतनी मात्र एक यात्रा करवाथी थाय ठे. वली हे इंद्र! आ पुंडरिकगिरिने तुं जो? तेनुं नाम व्रीधाथी, तथा सां-जलवाथी स्त्री जरतारनां पापोनो नाश थयो ठे. वली जे माणस हमेशां उत्तम श्रद्धाथी पुंडरिकगिरिनुं ध्यान धरे, ते माणस संसारनां तापने उ-खेडीने मोक्षपद मेलवे ठे. वली एक पुंडरीकथी (सफेद कमलथी) पण जगत ज्यारे ताप रहित थाय ठे, त्यारे पुंडरिक गणधर, अने पुंडरिक-गिरि, आ वनेथी तो अष्टीतीय सुखनी प्राप्ति थाय, तेमां शुं आश्चर्य ठे? वली आ एकज पुंडरिकगिरिने जे माणस एकाग्र चित्तथी सेवे ठे, तेने परमानंदमय मोक्षनुं सुख मले ठे. वली ज्यारे तलाव, समुद्र, शेषनाग विगेरे एक दिशाने पण हर्ष करवाने समर्थ नथी, त्यारे आ पुंडरिकगि-रिनुं एकज शिखर समस्त जगतने हर्ष करनारुं ठे. वली जेउं आ पुं-डरिकगिरिने (कमलने) आश्रीने रहेला ठे, तेउं संसारमां त्रमण कर-नारा (त्रमरो) होता नथी, अने जेउं आने सेवता नथी, तेउंने पापोयें करीने मलीन जाणवा. जे प्राणीउं त्रिपदी पामीने आ पुंडरिकगिरिनो आश्रय करीने रहेला ठे, तेउं पाणीथी (जडथी) उत्पन्न थयेला, तथा त्रमरारुंथी आश्रित थयेला (हिंसादिरूप) पुंडरिकने (कमलने) हसी कहाडे ठे. वली आ जगतमां सद्रव्य, सुकुलमां जन्म, सिद्धदेत्र, समा-धि, अने चतुर्विध संघ, ए पांच सकारो दुर्लजठे; तेम पुंडरिक पर्वत, पात्र, प्रथम तीर्थकर, परमेष्ठी अने पर्युपण, ए पांच प्रकारो पण दुर्लज ठे; तेम शत्रुंजय, शिवपुर, शत्रुंजयी नदी, शांतिनाथ प्रभु अने शमता, ए पांच शकारो पण दुर्लज ठे. एकवार पण महान पुरुषोयें ज्यां स्पर्श करेलो होय, ते तीर्थ कहेवाय, पण आ तीर्थपर तो अनंता तीर्थकरो आवेला ठे, माटे ते महान् तीर्थ कहेवाय ठे. वली हे इंद्र! अहीं अनंत तीर्थ-करो अने सिद्धो आवेला ठे, तेम असंख्याता मुनिउं पण अहीं आवेला ठे, माटे ते महान तीर्थ ठे. वली आ पर्वतपर जे चराचर जीवो हमेशां रहे ठे, तेउंने धन्य ठे!!! वली हे इंद्र! आ पर्वतपर श्री जिनेश्वर प्र-भुनां दर्शनथी, मोर, सर्प, तथा सिंहआदिक हिंसक प्राणीउं पण मोक्षे

गयेला ठे, मोक्षे जाय ठे, तथा मोक्षमां जशे. वली आ शत्रुंजय पर्वतनां स्पर्शथी पण, बालकपणामां, यौवनपणामां, वृद्ध अवस्थामां, तथा तिर्य-चना ऋवमां पण जे पाप बांध्युं होय, तेनो नाश थाय ठे. वली एकज शत्रुंजय तीर्थनी जे सेवा करवी, तेज दान, चारित्र, शील, तप, तथा मन वचन अने कायाथी ध्यान ठे. वली आ उत्तम क्षेत्रमां लेशमात्र धननुं दान देवाथी महाफल मळे ठे; तथा तेथी जे पुण्य बंधाय ठे, तेने कहे-वाने ज्ञानी शिवाय बीजो कोइ समर्थ नथी. वली आ तीर्थमां जिनेश्वर प्रभुनी पूजामां जे माणसो लाखो पैसा खरचे ठे, तेउने उत्तम माणसो जा-एवां. वली आ तीर्थनी यात्रा, पूजा, संघनी रक्षा, तथा यात्रालुउंनो स-त्कार जे माणस करे ठे, ते माणस पोतानां कुटुंब सहित देवलोकमां पू-जाय ठे. वली जे माणसो आ तीर्थनां यात्रालुउंने दुःख दे ठे, तथा ते-उंनुं धन चोरी ले ठे, तेउ पापनां समूहथी कुटुंबसहित जयंकर नरकमां पडे ठे. वली पोतानां जन्मनी सफलता इन्नार, तथा सुखनां इन्नार आणसे आ तीर्थनां यात्रालुउंनुं मनथी पण अहित चिंतवुं नहीं. अन्य तीर्थोमां करेलुं पाप तो एकज ऋवसुधि नडे ठे, पण शत्रुंजय तीर्थपर करे-लुं पाप ऋवऋवप्रते वृद्धि पामे ठे. वली हे इंद्र ! देवलोकमां आ पृथ्वी-पर, अने पातळमां जेटळां जिनबिंबो ठे, तेउनी पूजा करतां पण आ ती-र्थमां जिननी पूजा करवाथी अधिक फल थाय ठे. वली हाथमां चिंता-मणि रत्न होय तो शुं दरिद्रतानो जय थाय ? अने सूर्य उग्याथी मा-णसोने शुं अंधारुं होय ? वली वरसाद वरसते ठते शुं दावानल वनने वाली शके ? अने अग्नि होते ठते शुं टाढनी बीक होय ? अने पासे सिंह होते ठते शुं हरिणनी बीक होय ? वली जो पासे गरुड होय, तो सर्पो कंइ पराऋव करी शके ? अने आंगणामांज जो कल्पवृक्ष उग्युं होय, तो शुं तडकानो जय होय ? तेम शत्रुंजय नामनुं महातीर्थ ज्यारे आपणी पासे होय, त्यारे नरकने देनारी एवी पापनी बीक चित्तमां क्यांथीज होय ? वली ज्यांसुधि “ शत्रुंजय ” एवुं नाम गुरुनां मुखथी सांजद्वयुं नथी, त्यांसुधिज हत्या आदिक पापो रहे ठे. वली प्रमादी माणसोए पापोथी डरवुंज नहीं; फक्त एक वखतज श्री शत्रुंजय तीर्थनुं माहात्म्य सांजलवुं. आ शत्रुंजय पर्वतपर एकज दिवस प्रभुनी सेवा करवी, ते स-

वैथी उत्तम ठे, अने बीजा तीर्थोंमां जे ज्रमण करवुं, ते तो क्लेशनुं कारण ठे. वली आ शत्रुंजय तीर्थनी यात्रा करवाने इच्छता एवा माणसोनां क्रोडो ज्रवोमां उपार्जन करेलां पापो पण पगळे पगळे नाश पामे ठे. वली आ शत्रुंजय पर्वत प्रते एक एक पगळे पण, क्रोडो ज्रवोमां करेलां पापोथी प्राणी मुकाय ठे. वली शत्रुंजय तीर्थनो स्पर्श करनाराजने रोग, संताप, दुःख, वियोग, दुर्गति, के शोक थतां नथी. वली मोक्षने इच्छनार एवा सुबुद्धि माणसे, आ तीर्थनां पाषाण ठेदवा नहीं, आ तीर्थनी जूमि खोदवी नहीं, तेम अहीं विष्टा के मूत्र करवां नहीं. वली आ पर्वतज तीर्थरूप ठे, माटे तेनां दर्शन, अने स्पर्शथी ते मुक्तिसुखने देनारो ठे, तेथी ते कोनाथी सेवातो नथी ? (सर्वथी सेवाय ठे.) वली आ उत्तम पर्वत श्री ऋषभदेव प्रभुथी विशेषें करीने जूषित थएलो ठे. तथा ते, तप जेम दुःकर्मोने, तेम निविड पापोने नाश करे ठे. वली जो आकरो तप तपाणो होय, तथा उत्तम सुपात्रे दान देवायुं होय, अने जो जिनेश्वर प्रभु प्रसन्न थया होय, तोज आ तीर्थनी सेवानो अवसर मळी शके ठे. वली आ पृथ्वीतलपर रहेला बीजा सर्व तीर्थोंनुं माहात्म्य उंचे प्रकारे वचनोथी कही शकाय ठे. पण आ तीर्थाधिराजनुं माहात्म्य तो केवली पण जाणतां ठतां कही शके तेम नथी. वली आ तीर्थपर रहेला श्री ऋषभदेव प्रभुनां चरण कमलनी सेवार्थी समग्र प्राणीं निष्पापी थया थका जगतने वंदनीक तथा पूजनीक थाय ठे. वली जे प्राणीं शीतल अने सुगंधी पाणीथी श्री ऋषभदेव प्रभुनुं स्नात्र करे ठे, ते प्राणीं शुच कर्मोंयें करीन निर्मल थाय ठे. वली जेठ आ त्रण जगतनां ईश्वरनुं पंचामृतथी स्नान करे ठे, तेठ केवलज्ञान पामीने मोक्ष मेळवे ठे. आ जगतमां श्रेष्ठ, तथा नाश करेळ ठे, अंतरंग शत्रुं जेणे एवा जे माणसो, कस्तुरी, अगर, कुंकुम, तथा चंदनथी आ तीर्थमां तीर्थकर महाराजनी पूजा करे ठे, तेठ अखंड लक्ष्मीना सहायवाला थया थका कीर्तिनां विस्तारने जजनारा थाय ठे. वली हे इंद्र ! जे माणसो आ तीर्थमां जिनेश्वर प्रभुनी पूजा करे ठे, तेठ आ जगतमां कीर्तिवंत थया थका आ लोक अने परलोकमां पण पापरहित थाय ठे. वसी जे माणसो आदर पूर्वक जिनेश्वर जगवानने आ तीर्थमां सुगंधि

पुष्पोष्ठी पूजे ठे, ते माणसो सुगंधियुक्त देहवाला थया थका त्रणे लो-
कनां प्राणीयोने पूजनीक थाय ठे. वली बीजी पण सुगंधि वस्तुंथी हर्षे
करीने जे श्रावको अहीं जिनेश्वर प्रचुनी पूजा करे ठे, तेउं सम्यक्त्व
सहित थया थका शुक्ल ध्यानथी मोक्ष मेळवे ठे, वली अहीं प्रचुनी धूप-
पूजाथी पंदर दिवसनां उपवासनुं फल मळे ठे, तथा वरासनी पूजाथी
एक मासनां उपवासनुं फल मळे ठे. वली हे इंद्र ! अहीं जे माणसो वा-
सद्धेपथी तथा वस्त्रोष्ठी जिनेश्वर प्रचुनी पूजा करे ठे, तेउं देवोष्ठी पण
पूजाय ठे. वली अहीं अखंड चोखांथी पूजा करवाथी अखंड सुखनी
संपदावाला, तथा उचित काळे चडावेला फलोष्ठी इष्टित फलोनां जो-
गवनारा थाय ठे. वली अहीं प्रचुनी स्तुति करवाथी माणसो स्तवनीय
थाय ठे, दीपकपूजाथी कांतियुक्त शरीरवाला, तथा नैवेद्यपूजा कर-
वाथी अत्यंत हर्षवाला थाय ठे. वली अहीं प्रचुनी आरती उतारवाथी
माणसोने यश, लक्ष्मी, अने सुखो मळे ठे, तथा तेथी ज्ञान, दर्शन अने
चारित्रने तुरत मेळवीने माणसो मानसिक, पीडा पामता नथी. वली जे-
उं अहीं प्रचुने नमस्कार करे ठे, तेउं त्रण जगतथी नमाय ठे, तथा जेउं
गीतपूजा करे ठे, तेउंना गुणो गवाय ठे; अर्थात् अहीं जे क्रिया प्रचुप्रते
कराय ठे, तेवुं फल प्राणींने मळे ठे. वली अहीं प्रचुनी पासे दीपक
कर्याथी माणसोनुं जवसंबंधि अज्ञान नाश पामे ठे, तथा मंगल दीवो
करवाथी द्रव्य अने ज्ञावमंगलो थाय ठे, वली जे माणसो अहीं प्रचुने
अलंकारो पहेरावे ठे, तेउं पवित्र थया थका त्रणे जुवनोनां अलंकार रूप
थाय ठे. वली अहीं प्रचुनी रथयात्रा माटे जेउं रथ आपे ठे, तेउंने चक्रव-
र्त्तिनी लक्ष्मी पोतानी मेळे आवीने वरे ठे. वली अहीं प्रचुनी नीराजना
(आरती) करवाथी माणसोने निष्पापपणुं प्राप्त थाय ठे, तथा तेउं
प्रतापथी शत्रुंनो जय करे ठे. वली आ तीर्थमां घोडानुं दान देवाथी,
सर्व जगोष्ठी, लक्ष्मीं आवीने मळे ठे. अने हाथी देवाथी गजगामिनी
अने शीलवंत स्त्रीयो मळे ठे. वली अहीं प्रचुनां पंचामृत स्नात्र माटे
जे गायनुं दान आपे ठे, ते माणस हाथीं सहित समस्त पृथ्वीनो राजा
थाय ठे. वली अहीं जे माणसो चंदरवा, ठत्र, सिंहासन, तथा चामरनुं
दान आपे ठे, तेउंने, जाणे आपणज सुकी होय नहीं, तेम ते वस्तुं म-

ले ठे. वली जे माणस अहीं गुरुनी आझाथी महाध्वजनुं दान आपे ठे, ते अनुत्तर विमाननुं सुख जोगवीने ठेवटे मोक्ष मेलवे ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां पवित्र वस्त्र आदिकथी प्रजुनी आंगी रचावे ठे, ते आखा जगतमां शोचनिक थाय ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां सोना, रुपा, पीतल विगेरेनां कलशो करावीने आपे ठे, तेउने स्वप्नमां पण दुःख थतुं नथी, अने मोक्षपद मले ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां प्रजुनी सेवा माटे चावसहित जूमिनुं दान करे ठे, ते रुझिनो जोक्ता थाय ठे, तथा अहीं गाम, वगीचा विगेरेनां दानथी प्राणी ज्ञान सहित चक्रवर्ती थाय ठे. वली जे माणस अहीं माला पेहेरीने विधिपूर्वक प्रजुनी आरती करे ठे, ते माणस देवोने पण चाकररूप करीने स्वर्गनी संपदा जोगवे ठे. वली अहीं प्रजुनी दश पुष्पमालाथी पूजा करवाथी एक उपवासनुं, तथा तेशी दशगणी मालाउथी अनुक्रमे ठठ, अठम, तथा पासखमणनुं फल मले ठे. वली आ तीर्थमां जिनपूजा करवाथी मासखमणनुं फल मले ठे; वली वीजां तीर्थोमां सुवर्ण, जूमि, तथा आजूपणोदेवाथी जे पुण्य थाय ठे, ते पुण्य आ तीर्थमां फक्त एक उपवास करवाथीज थाय ठे. वली अन्य तीर्थमां घणा कादसुधि जग्र तपथी, तथा ब्रह्मचर्य पादवाथी जे फल मले ठे, ते फल आ तीर्थमां एक उपवास करवाथी पण मले ठे. वली आ तीर्थमां नोकारसी प्रमुख दश प्रकारनां पञ्चखाण करीने, पुंडरिक गणधरनुं स्मरण करतां थकां माणस विघ्नरहित सर्व इच्छित अर्थने मेलवे ठे. वली अहीं ठठनो तप करवाथी मलेलां पुण्यथी प्राणी सर्व संपदाउ मेलवे ठे, तथा अठमनो तप करवाथी आठ कर्मोनो दाय करी मोक्षने मेलवे ठे. वली अन्य तीर्थमां सूर्य तरफ दृष्टि राखीने, तथा पृथ्वीपर टचली आंगलीथी स्पर्श करीने रह्याथी, ब्रह्मचर्य पूर्वक एक मासनां उपवासथी जे फल मले ठे, ते फल आ शत्रुंजय तीर्थमां एक मुहुर्तवारज सर्व आहारनो त्याग करवाथी मले ठे. वली आ तीर्थमां रागद्वेषथी रहित थइने, आठ उपवासथी जे अरिहंत प्रजुनुं ध्यान थरे ठे, ते माणस स्त्रीहत्यानां पापथी मुक्त थाय ठे. वली जे माणसो अहीं पासखमणनो तप करे ठे, तेउने चालहत्यानुं पाप तो क्यांथीज होय ? मासखमणनो तप तरवाथी ब्रह्मचारिनी हत्यानुं पाप नाश पामे ठे, वली

લાખ આદિકનાં કરજથી પણ, અહીં એક આદિ ઉપવાસ કરવાથી પ્રાણી મુકાય છે, તથા મોક્ષસુખને દેનારું સમ્યક્ત્વ પામે છે. વલી અહીંનાં જિનમંદિરમાં પ્રમાર્જન, વિલેપન, તથા માલારોપણ કરવાથી પ્રાણી, સો, હજાર, અને લાખ રૂપીઆનાં દાનથી થતા ફલને પામે છે. વલી હે ઇંદ્ર ! આ તીર્થમાં ઋક્તિપૂર્વક ગીતગાન કરવાથી જે પુણ્ય થાય છે, તે તો કહી પણ શકાય તેમ નથી. વલી શત્રુંજયનું નામ સાંઝડ્યાથી જે પુણ્ય થાય છે, તેથી ક્રોડગણું પુણ્ય તેની સમીપ ગયાથી થાય છે, તથા તેથી અનંતું પુણ્ય તેને નજરે જોયાથી થાય છે. વલી આ તીર્થને જોતાં અથવા ન જોતાં પણ જે માણસો ત્યાં જતા સંઘની પૂજામાં તત્પર હોય છે, તેડું મોક્ષપર્યંત મહા પુણ્યને મેલવે છે. વલી ત્રિકરણ શુદ્ધિથી આ તીર્થમાં સાધુને અન્નાદિક આપવાથી કાર્તિક માસનાં તપનું ઉત્તમ ફલ મલે છે. વલી આ શત્રુંજય તીર્થમાં જેડંચે મુનિડંની પૂજા નથી કરી, તેડંનો જન્મ, ધન, અને જીવિત પણ નિરર્થક છે. વલી આ શત્રુંજયાદિક તીર્થોમાં યાત્રામાં, અને જૈનપર્વોમાં જે માણસો મુનિડંને પૂજે છે, તેડું ત્રણે લોકનાં એશ્વર્યને ઋજનારા થાય છે. વલી મુનિ છે તે, પંડિતોને પૂજનિક, સેવનીક, અને માનનીક છે, વલી મુનિનાં આરાધનથીજ યાત્રા સફલ થાય છે, અને મુનિવિનાની યાત્રા નિષ્ફલ જાણવી. વલી વીતરાગપણામાં પણ પૂર્વ ઋવમાં સાંઝલેલી એવી ગુરુની વળીજ કારણરૂપ છે, માટે દેવ તત્ત્વથી પણ ગુરુત્ત્વ મોટું જાણવું. વલી સુપાત્ર પ્રતે જે દાન આપવું, તે હમેશાં મહાપુણ્યને અર્થે થાય છે, તેમાં પણ આ તીર્થમાં આવી સુપાત્ર પ્રતે જે દાન આપવું, તે તો સુવર્ણમાં સુગંધિ મલવા જેવું છે. વલી આ તીર્થમાં જે માણસો મુનિડંને, અન્ન, પાણી, વસ્ત્ર, સ્થાનક, આસન, તથા પાત્રોથી પૂજે, તેડું લક્ષ્મીયેં કરીને દેવોને પણ જીતી જાય છે. વલી જે સુખી માણસ અન્ન અને વસ્ત્રાદિકથી ગુરુનું પૂજન કરે છે, તે શુદ્ધ થયો થકો તત્ત્વથી ત્રીજે ઋવે મોક્ષ પામે છે. વલી જે ધનથી જગતનાં પૂજનિક એવા મુનીડં ઋક્તિપૂર્વક પૂજાય છે, તેજ ધન વચ્ચાણવા લાયક છે, તથા તેજ પરમ તત્ત્વ, તથા તેજ પુણ્યની બુદ્ધિ છે. વલી જે માણસો ગુરુને સાક્ષીરૂપ કરીને, જિનેશ્વર પ્રચુને પૂજે છે, તેડું આ લોક અને પરલોકમાં ચક્રી આદિકની પદવી મેલવીને ઉત્તમ ગતિમાં જાય છે. વલી આ તીર્થમાં હ-

जारो अने लाखो एवा शुद्ध श्रावकोने जमाडवाथी जे पुण्य उत्पन्न था-
य ठे, तेथी पण अधिक पुण्य अहीं मुनिने दान देवाथी थाय ठे. गमे
तेवो पण चारित्र्ययुक्त मुनि, समकीती डाह्या माणसोये आ तीर्थमां
गौतम गणधरनी पेठे पूजवो. कर्मरूपी व्याधिथी पीडायेला माणसोये,
शोचाविनानां, मनने क्लेश करनारा, तथा शास्त्रार्थरूपी रस विनानां
मुनिने पण, उत्तम औपधनी पेठे आ तीर्थमां सेववो. गुरुनां श्राधनथी
स्वर्ग मळे ठे, तथा तेनां विराधनथी नर्क मळे ठे, एवी रीते वझे गतीउं
गुरुथी मळे ठे, माटे पोतानी इष्टा प्रमाणे प्राणीउंचे ग्रहण करवी. वली वी-
जां दानो तो कीर्ति, लक्ष्मी तथा सुख आदिकोने आपे ठे, पण अन्नय-
दाननुं फल तो मुखथी कहुं जाय तेम नथी. वली दीन आदिको प्रते आ
तीर्थमां जे दान आपवुं, ते स्वर्गनां सुखमाटे थाय ठे, तथा जव प्रते
अखंड लक्ष्मीनां कारणरूप मनुष्य जन्मने ते देनारुं ठे; वली ते दान-
थी आ लोकमां सम्यक्त्व सहित राज्यनां लाजरूप फल थाय ठे, तथा
ते पुण्यानुबंधि पुण्य आपे ठे, अने विशेष प्रकारे मोक्षनां लाजने पण
करे ठे. वली अन्य स्थानकर्मां करेलुं पाप, उत्तम जाववालो प्राणी अहीं
त्याग करे ठे, पण आ तीर्थमां करेलुं जे कर्म ते तो वज्रलेप सरखुं थाय
ठे. वली आ तीर्थमां आवीने कोझनी निंदा, तथा परना झोहनं चिंतव-
न करवुं नहीं, तथा परस्त्रीनी लोलता राखवी नहीं, तेम परद्रव्य हरवा-
नी बुद्धि पण राखवी नहीं; तेम मित्यात्विउंनो संग करवो नहीं, तेउंनां
वचनपर श्रद्धा करवी नहीं, तेम तेउंनी निंदा पण करवी नहीं, अने
तेउंनां शास्त्रोनां आदर पण करवो नहीं; वली अहीं वैरी प्रते वैर जाव
राखवो नहीं, तथा कोझने मारी नांखवानी इष्टा करवी नहीं, तथा घृत
आदिक नव विगयोमां आसक्ति राखवी नहीं. कुदोश्यानुं चिंतवन कर-
वुं नही. एवी रीते सघलां पापकार्योने जाणीने, बुद्धिज ठे, धन जे-
उंनुं एवा माणसोये, स्तुति करवा लायक एवां पुण्यनी इष्टाथी अहीं जी-
वहिंसा करवी नहीं. वली जिनतीर्थादिनां योग होते ठे, मिथ्यात्व-
मिश्रित जे क्रियाउं करे, तेने महापापी जाणवो, माटे तेने पुण्यनी प्रा-
प्ति तो क्यांथीज होय? वली मोक्षानुख मेळववामां उद्यमवंत थयेला मा-
णसोये महातीर्थमां अनर्थ दंडोथी विरति, तत्त्वचिंतनमां आसक्ति, प्रभु-

मां ऋक्ति, मुनिमां रक्तपणुं, दानमां हमेशनी वृत्ति, उत्तम आचारनुं चिं-
तवन, पंच नमस्कारनुं स्मरण, पुण्य चंडारोनुं चरवापणुं, ऋवरूपी समु-
द्रथी तरवापणुं, उत्तम ध्यान, देव पूजन, तथा तप आदिक उत्तम कार्यो
करवां. वली अहीं चतुर्विध संघसहित यात्रा करवाथी माणसो तीर्थकर-
नी पदवीरूप लोकोत्तर फल मेलवे ठे. आ तीर्थमां यात्राथी उत्पन्न थये-
खा पसीनाने जेउं लुठे ठे, तेउंज निष्पापी एवा निर्मल देहने पामे ठे.
वली आ तीर्थमां जे माणसो यात्रालु लोकोने, ऋक्तिपूर्वक अन्न तथा व-
स्त्रादिकथी पूजे ठे, तेउं विस्तीर्ण लक्ष्मीनां सुखने जोगवीने अंते मोक्ष-
ने ऋजनारा थाय ठे. वली आ तीर्थमां जे माणसो जरा पण संकोच रा-
ख्याविनां घणुं इहित दान आपे ठे, तेउं आनंदपूर्वक उंचे प्रकारे सुखी
थाय ठे. वली आ तीर्थमां पोतानी शक्ति मुजब जे कंइं पुण्यनां कार्यो उ-
त्तम बुद्धिवालाउं करे ठे, तेउं (कार्यो) कुकर्मोना नाश करी, बन्ने ऋवो-
नी शुद्धिने माटे थाय ठे. हे इंद्र ! एवी रीते संक्षेपथी आ तीर्थमां करे-
लां दाननो महिमा कह्यो; हवे तीर्थऋत एवुं जे रायणनुं वृद्ध, तेनो म
हिमा तुं सांजल ?

ऋषभदेव प्रभुथी ऋषित थयेली, तथा दूधनी धाराने ऊरती एवी अ
शाश्वती रायण अज्ञानरूपी अंधकारनो क्षणमां नाश करो ? आ रायण
नी नीचे नाजिराजानां पुत्र श्री ऋषभदेवस्वामी समोसर्या हता, तेथी
उत्तम तीर्थनी पेठे ते वंदनीक ठे. आ रायणनां दरेक फल, दरेक पांद्
डां, तथा दरेक डालांप्रते देवालयो ठे, माटे अजाणतां पण तेनां पत्रादि
क ठेदवां नहीं. ऋक्तिसहित चित्तवाला थइने, आनी प्रदक्षिणा करनार
संघपतिनां मस्तकपर आ रायण हर्षथी दूधने वर्षे ठे; अने तेथी जाणवुं
के, ते संघपतिने आगामी कालमां शुद्धरूप थइने बन्ने ऋवोमां सुखका-
री थशे; अने रीसथी जेनापर ते दूध वर्षती नथी, तेने हर्षादिकनी कर-
नारी ते थती नथी. वली आ रायणनुं जो सुवर्ण, रुपुं, मोती, तथा चं-
दनादिकथी पूजन करवामां आवे, तो ते स्वप्नमां आवीने, सघळुं शुजा-
शुज कही आपे ठे. वली शाकिनी, ऋत, वेताल तथा राक्षस आदिकथी
ऋयन्तीत थयेलो माणस, खरेखर आ रायणनी पूजा करीने ते दोषोथी मुक्त
थाय ठे. वली जे माणस आ रायणनी पूजा करे ठे, तेने एकांतरीउं, तरिउं

के कालज्वर तथा जेर आदिक तेनां शरीरने पराजव करी शकतां नथी. वली पोतानी मेले जखरीने पहेलां आ रायणनां डालां, तथा पांढडांदि क ले-इने, तेने जीवनी पेठे साचववां, केम के, ते सर्वे छुःखोने नाश करनारां ठे. वली जे वे मित्रो आ रायणने साक्षीरूप करीने पोतानी मित्राइ वांधे ठे, तेउं राज्यादिक सुखोने मेलवीने मोक्ष पदमां जाय ठे. आ रायणनां पश्चिम दिशानां जागमां दुर्लज एवी रसकुंपिका ठे, के जेनां रसनां गंधथी लोडुं क्रोड सोनामोहोर जेटळुं आय ठे. वली पूजा, नमस्कार अने जा-वने जजनारो कोइक माणस अछमनो तप करीने आ रायणनां प्रसाद-थी ते रसकुंपिकानां रसने मेलवे ठे. वली कटपवृद्धो, दिव्य औपधीउं, अने आठ सिद्धिउंनी शी जरूर ठे ? फक्त एक आ रायणज माणसप्रते प्रसन्न थाउं ? वली आ रायणनी नीचे, जग तनां लोकोथी पूजायेलां, तथा महासिद्धि अने सुखने देनारां श्री ऋषजदेव जगवाननां पगलां ठे. वली तेनी डावी अने जमणी वाजुये ऋषजदेव प्रभुनां पेहेला गणधर श्रीपुंडरिकस्वामीनी वन्ने जवोमां सुख करनारी मूर्तिउं ठे. वली श्रीमरु-देवानां शिखरपर क्रोडो देवोथी सेवनीक एवा श्रीशांतिनाथ प्रभु संघनी शांतिनेमाटे थाउं ? करेलुं ठे, मंगल जेउंये एवा माणसोज श्री आदिना-थ प्रभुप्रते, पुंडरिक गणधरप्रते, रायणप्रते, पगलाउं प्रते, तथा शांतिना-थ प्रभु प्रते, सूरिमंत्रथी मंत्रेला, तथा शुद्ध पाणी, सुगंध, अने पुष्पोथी जरेला, एकसोने आठ कुंजोथी स्नात्र करेठे. वली ते स्थानकोनी स-र्वदा सेवा करवाथी राज्य, बुद्धि, लक्ष्मी, कीर्ति, सर्वनु वशपणुं, धननी प्राप्ति, स्त्री, पुत्र, संपत्ति, सौजाग्यपणुं, जय, सर्वे इच्छित, आनंद, दोपनो नाश, तथा उत्तम जोगोनी प्राप्ति थाय ठे. वली अहिं अष्टोत्तरी स्नात्रपू-जा करवाथी शाकिनी, जूत, वेताल, तथा व्यंतर आदिकनां दोपोथी ग्र-स्त थएला प्राणीउंनां ते दोपोनो नाश थाय ठे. वली अहीं स्नात्रपूजा क-रवाथी ज्येष्ठा, अश्लेषा, मघा, मूल, जरणी अने चित्रा आदिक नक्षत्रो-मां थयेल ठे, जन्म जेउंनां, एवा माणसोनो विकार पण दूर जाय ठे. व-ली आ तीर्थ निर्मल, मोक्ष लक्ष्मीनो संग करावनाहं, जूमिरुपी स्त्रीनां क-पासमां तिलक समान, तथा ऋषजप्रभुरुपी उत्तम रत्न करीने शोचित व-येसुं ठे. वली आ तीर्थ, अनंत मुक्तिनां घाम सरखुं, हमेशां स्थिर, निर्मे-

ल, बाधाने नाश करनारुं एवुं जे केवल ज्ञान, तेना सरखुं डुरितनां समूहने तथा जवने नाश करनारुं ठे, माटे उत्तम बुद्धिवाला माणसोये जगतनां स्वामि श्री ऋषजदेव प्रभुमां चित्त राखीने ते तीर्थने सेवुं. वली आ तीर्थनी पूर्व तरफनी दिशानां जागने चूपित करनारुं, तथा दूषण रहित, अने देवोने पण प्रिय, एवुं सूर्योद्यान नामनुं उद्यान ठे; जे उद्यानमां कदपवृक्षनी श्रेणि, पर्वतरूपी लक्ष्मीनी जाणे वेणीज होय नहीं, तेम जगतनां इच्छितने पूरे ठे, तथा जिननी सेवानी स्पर्धा करे ठे; वली आ उद्यानमां किन्नरो पोतानी स्त्रीउं सहित जिनमंदिरमां आवीने नृत्यादिकथी गायन करे ठे, तथा तेशी विद्याधरोने पण गम्मत उपजावे ठे. तमाल, हिंताल, पलाश, तथा तालनां पत्रोनी पंक्ति, जंकार करता जमरनी मालाने प्रेरणा करे ठे. वली आ उद्यानमां वसंत ऋतुमां पत्रोनां समूहोथी युक्त थयेली वननी पंक्ति, ते जाणे कामदेवे, सूर्यनां किरणोथी स्पर्श थइ न शके, ते माटे लज्जायुक्त करी होय नहीं, तेम शोचती हती. वली आ वनमां वसंत ऋतुमां आम्रनां वृक्षपर रहेली कोकिल आनंद आपनारा पंचम स्वरथी गाय ठे, अने तेशी ते एम जणावे ठे के, गुणीनां संगथी निर्गुणी पण गुणयुक्त थाय, एवी वाणी निष्फल ठे; वली अहीं रागी माणसोने रंगनां तरंगो उपजावनारी वाणी पक्षिउं बोले ठे, के जे वाणीनी मीठाश अमृतनां रसनी धाराने पण दूर करे ठे. वली अहीं क्याराउंमां वलयाकारने प्राप्त थयेलुं, तथा मार्गे चालती पशुउंनी श्रेणिउंथी शोचतुं, नीकोमां पाणी वहे ठे. वली अहीं मधुपान करवामां लीन थयेला जमराउंनी-श्रेणिथी मनोहर लागती, तथा उगता सूर्यनी कांतिसरखी लाल, अने धारण करेल ठे, पृथ्वी प्रते अग्नि सरखी लाल ठाया जेणे, एवी आंबानी कलिका, मदोन्मत्त कुतकीउंनी श्रेणिनी तुलनाने जजे ठे. आंबानी मनोहर मांजर, के जेनापर मनोहर कोकिल मनोहर शब्द करे ठे, अने ते कामी विद्योगीउंनां मनमां आपदा उत्पन्न करे ठे. माणसोने पीडती एवी जे तापनी श्रेणि, तेने दूर करवाने, उत्तम स्त्री जेम विंजणाथी पवन नांखे ठे, तेम आ वन केलनां पांढडांउंरूपी वींजणाउंथी पवन नांखे ठे. वली अहीं सर्व ऋतुउं पण हमेशां एकी वखतेज होय ठे, त-

या तेथी हसता एवा जे वृद्धोनां समुहो, ते पोतानां पुष्पोनी श्रेणिथी विलासयुक्त थया थका सुखेहुर्जने अनुपम सुख आपे ठे. वली अहीं जिननी दृष्टिरूपी अमृतथी सिंचायेला, तथा विकस्वर थयेलां कमलोनी श्रेणिथी शोचता, तथा विविध प्रकारनां वृद्धोनी रचनाथी देदीप्यमान देवो वनलक्ष्मीनी पेठे शोचे ठे. वली अहीं हंसनी पंक्तिउथी सहित ठे, श्रेणिउ जेनी, एवां विकस्वर थयेलां कमलोथी मनोहर थयेलुं आ तलाव ठे, के जे अढार जातनां कुष्टोनो नाश करे ठे. वली हे इंद्र ! शत्रुंजय पर्वतनी पासे रहेलुं, तथा त्रणे लोकोनां प्राणीउथी सेवायेलुं, तथा तमारी दिशाने मंडन करारुं, आ वन कोने आनंदकारक नथी ?

एवी रीते आचार्य श्री धनेश्वरसूरिये रचेला, महातीर्थ श्री शत्रुंजयनां माहात्म्यमां पर्वत, कंडुमुनि, प्रभुनुं समवसरण, देशना, अने उद्याननां वर्णनरूप पेहेलो सर्ग समाप्त थयो.

द्वितीयः सर्गः प्रारभ्यते.

देव तथा असुरोनां मस्तकपर रहेलां रलोनी कांतिथी रोमांचित थयेल ठे चरणो जेमनां तथा जगतनां नाथ, अने कर्मानो नाश करनारा श्री आदिनाथ प्रभु तमारुं रक्षण करो ? एवी रीते श्री जगवाननी वाणीने सांचलीने, सुधमेंद्र, प्रणाम करीने, तथा हाथ जोडीने प्रभुने विनती करवा लाग्यो के, हे जगवन्, आपे जे आ तीर्थाधिराजनो महिमा क्यो, ते मने अत्यंत आनंद उपजावनारो थयो, हवे मने आ सूर्योद्यानमां रहेला तलावनी कथा सांचलवानी इवा ठे. त्वारे जगवान पण इंद्रोने तव्य जाणीने तीर्थनां माहात्म्यने वृद्धि करनारी, ते कुंडनी कथा कहेवा लाग्या. आ सूर्यावर्त नामनो उत्तम कुंड तवरूपी खाडाने हरनारो ठे, तथा तेनी सेवार्थी पण अढारे कुष्टोनो नाश थाय ठे. वली आ कुंडनुं पाणी प्रभुनां चरणपर सींचवार्थी, तत्वर्थी जेम मिथ्यात्व, तेम सघडा दोषो नाश पामे ठे. ते नीचे प्रमाणे.

श्री सुराह नामनां देशमां विशाल किल्लाथी शोचिनुं, तथा लक्ष्मीने विलास करवानां घररूप एवा यणा लोकोथी विभूषित थयेलुं, वाव, कुवा,

तलाव, तथा मोटां उद्यान आदिकथी घेरायेलुं, दानशालाउथी जरेलुं, इंद्रनी नगरी सरखुं, तथा जिनवचननी श्रेणिरूप मोहननी नीसरणीथी मंडित थयेलुं “गिरिदुर्गपुर” नामनुं नगर गिरनार पर्वतनी तलेटी-मां रहेलुं ठे. ते नगरमां रहेनारा लोको जरा पण निर्धन, चाडीआ, मूर्खा, अविवेकी, दीन के पराधीन नथी. वली त्यांनां लोको देवपूजन करनारा, जक्तिपूर्वक तपस्वीउने दान देनारा, मागणोने दान देनारा, तथा दुःखीउं प्रते दयालु ठे; तेम त्यांनां वेपारीउं राजनां मानीता, कविउं सत्कारवाला, तथा चाकरो शेठो तरफथी इनाम मेलवनारा ठे. ते नगरमां समुद्रविजय राजानां वंशनो तथा घणां जाग्योथी शोचतो, अने अरिहंत प्रभु तथा मुनिमां जक्तिवालो, सूर्यमल्ल नामे राजा हतो. ते राजाये वैरीरूप अंधकारने हरीने समस्त पृथ्वीने आनंदयुक्त करी. वली यादववंशमां चूषण समान एवा ते राजाये क्रिडामात्रमांज, रणसंग्राममां लाखो वैरीउंनां मस्तकपर पग मुक्यो. वली तेनां प्रतापरूपी सूर्यनां तापथी माखणसरखी शत्रुनी कीर्ति गली गइ. सूर्यने विषे जेम कमलीनी, तेम आ राजामां प्रीतिवाली, कमलसरखां मुखवाली, तथा शुच कार्योंमां तत्पर तेनी शशिलेखा नामनी पटराणी हती. सूर्यमल्लनी ते स्त्री हती, वतां सूर्यने ते जोती नहोती, तथा श्री नेमनाथ प्रभुनां चरण कमलने सेवनारी हती. पुण्यमां आदरवाला, शांत, तथा सुखरूपी समुद्रमां काचबानां जोडां सरखा, ते बन्ने स्त्री पुरुषो सुखेथी पोतानो काल निर्गमन करता हता. एक वखते राजा प्रभुनी यात्रा करवामाटे गयो हतो, ते वखते राणीये, पोतानां बालकोने रमाडती एव मयूरीने जोइ. ते वखते ते राणी पोते पुत्रहीन होवाथी, पोतान आत्माप्रते शोक करवा लागी; त्यां राजाये आवीने, तेणीने धीरज आपीने कळुं के, ते कार्यमाटे तुं प्रभुनी सेवा कर ? पठी जगतनी माता सरखी एवी अंबा देवीनां प्रसादथी तेणीने प्रख्यात देवपाल अने महीपाल नामनां वे पुत्रो थया; तेउं बन्ने कलाउंनां समूहवाला, उत्तम पदवाला, मिष्ट वचनो बोलनारा, सर्व लोकोनी उन्नतिमां प्रीतिवाला तथा सर्वपर समदृष्टि राखनाराउं हता; वली तेउंये पोताना हृदयरूपी पृथ्वीमां उत्तम आचारणोने धारण कर्यां हतां; वली बुद्धिना चंडाररूप

एवा तेउये गुरुने तो फक्त शाहीरूपज करीने शास्त्राच्यास, तथा विवि-
ध प्रकारनो शास्त्राच्यास कयों. वली तुल्य वयवाला तेउ क्रीडा करता
थका, तथा लोकोने खुशी करता थका अनुक्रमे यौवन अवस्थाने पाम्या.
पठी मातपिताये घणां हर्षपूर्वक तेउने घणी राजकुमारीउ परणावी. हवे
तेउमां महीपाल ठे ते, मानी, यशस्वी, तेजस्वी, विनयी, तथा नीतीने जा-
णनारो हतो, तेथी देवपालथी घणां गुणोयें करीने ते जुदो पडतो हतो.
एक दिवसें महीपाल पाठली रात्रें निद्रारहित थयो थको, अचानक पो-
ताने, वनपशुउथी व्याकुल वनमां देखवा लाग्यो. त्यां तेणे कोइ जगो-
ये जुंडोनां टोलां, तो कोइ जगोये हाथीउनां टोलां, अने कोइ जगोये
तो वली सिंहोनो संचार जोयो. त्यारे ते विचारवा लाग्यो के आ ते शुं
विभ्रम ठे! के स्वप्न ठे! के चित्तनो विपर्यय थयो ठे! के इंद्रजाल ठे! के
आ कोइ देवचरित्र ठे!!! वली हुं तो गीतरसोनो खाद आपनारी
खीउनी क्रीडामां मग्न थयो थको चंद्रशालामां सूतो हतो, अने अहीं क्यां-
थी आव्यो!!! हशे! हुं आ वन तो जोउं! एम विचारि जेटलामां ते
चादवा जाय ठे, तेटलामां तेणे एवी वाणी सांजली के, हे मित्र! हुं त-
ने अहीं लावेलो हुं, माटे डरीश नहीं. पण ते वाणीनां मार्गने नहीं जो-
वार्थी, ते एक मेहेलमांथी जेम बीजा मेहेलमां तेम वृद्धोप्रते मार्गने शो-
धतो थको खेद पाम्याविनां जमवा लाग्यो. एवी रीते वनमां जमतां
थकां तेणे, कोइ जगोये तो चंद्रकांत मणिउनां किरणोथी शरद ऋतुनां
वादलांउनी शोचाने धारण करतो, तथा इंद्रनील मणिउनी श्रेणिथी उ-
त्तम वेणीनी शोचाने धारण करतो, पुखराजोथी कमलनां रंगनी देदीप्य-
मान कांतिने धारण करतो, सुवर्णनां कलशोथी मंगलपणाने धारण कर-
तो, तथा हजारो ऊरुखाउंथी जाणे हजारो आंखोवालो थयेलो, तथा
हीराउनां किरणोनां समूहथी जय पामता राज्यपणाने धारण करतो, त-
था रलोथी तापयुक्तपणायें करीने जाणे पताकाउंथी बीजातो होव नहीं,
एवा एक मोटा मेहेलने तेणे ते वननां मध्य जागमां जोयो. जंगली
जानवरोथी जरपूर वनमां आ मेहेल क्यांथी!!! एम आश्चर्य पामतो
थको ते, ते मेहेल तरफ जावा लाग्यां. पठी तेणे विचार्युं के, मारी
आंखनां विनोद माटे प्रसंगथी मदेलो आ मेहेल हुं जोउं तो खरो! एम

तलाव, तथा मोटां उद्यान आदिकथी घेरायेलुं, दानशालाउंथी जरेलुं, इंद्रनी नगरी सरखुं, तथा जिनवचननी श्रेणिरूप मोक्षनी नीसरणीथी मंडित थयेलुं “गिरिदुर्गपुर” नामनुं नगर गिरनार पर्वतनी तलेटी-मां रहेलुं ठे. ते नगरमां रहेनारा लोको जरा पण निर्धन, चाडीआ, मूर्खा, अविवेकी, दीन के पराधीन नथी. वली त्यांनां लोको देवपूजन करनारा, ऋक्तिपूर्वक तपस्वीउंने दान देनारा, मागणोने दान देनारा, तथा दुःखीउं प्रते दयालु ठे; तेम त्यांनां वेपारीउं राजनां मानीता, कविउं सत्कारवाला, तथा चाकरो शेठो तरफथी इनाम मेळवनारा ठे. ते नगरमां समुद्रविजय राजानां वंशनो तथा घणां जाग्योथी शोचतो, अने अरिहंत प्रभु तथा मुनिमां ऋक्तिवालो, सूर्यमह्व नामे राजा हतो. ते राजाये वैरीरूप अंधकारने हरीने समस्त पृथ्वीने आनंदयुक्त करी. वली यादववंशमां चूषण समान एवा ते राजाये क्रिडामात्रमांज, रणसंग्राममां लाखो वैरीउंनां मस्तकपर पग मुक्यो. वली तेनां प्रतापरूपी सूर्यनां तापथी माखणसरखी शत्रुनी कीर्ति गढी गइ. सूर्यने विषे जेम कमळीनी, तेम आ राजामां प्रीतिवादी, कमलसरखां मुखवादी, तथा शुच कार्यांमां तत्पर तेनी शशिलेखा नामनी पटराणी हती. सूर्यमह्वनी ते स्त्री हती, उतां सूर्यने ते जोती नहोती, तथा श्री नेमनाथ प्रभुनां चरण कमलने सेवनारी हती. पुण्यमां आदरवाला, शांत, तथा सुखरूपी समुद्रमां काचवानां जोडां सरखा, ते बन्ने स्त्री पुरुषो सुखेथी पोतानो काल निर्गमन करता हता. एक वखते राजा प्रभुनी यात्रा करवामाटे गयो हतो, ते वखते राणीये, पोतानां बालकोने रमाडती एक मयूरीने जोइ. ते वखते ते राणी पोते पुत्रहीन होवाथी, पोतानां आत्माप्रते शोक करवा लागी; त्यां राजाये आवीने, तेणीने धीरज आपीने कहुं के, ते कार्यमाटे तुं प्रभुनी सेवा कर ? पढी जगतनी माता सरखी एवी अंबा देवीनां प्रसादथी तेणीने प्रख्यात देवपाल अने महीपाल नामनां वे पुत्रो थया; तेउं बन्ने कलाउंनां समूहवाला, उत्तम पद्मवाला, मिष्ट वचनो बोलनारा, सर्व लोकोनी उन्नतिमां प्रीतिवाला तथा सर्वपर समदृष्टि राखनाराउं हता; वली तेउंये पोताना हृदयरूपी पृथ्वीमां उत्तम आचारणोने धारण कर्यां हतां; वली बुद्धिना चंडाररूप

एवा तेजये गुरुने तो फक्त शास्त्रीरूपज करीने शास्त्राज्यास, तथा विविध प्रकारनो शास्त्राज्यास कर्यो. वली तुल्य वयवाला तेज क्रीडा करता थका, तथा लोकोने खुशी करता थका अनुक्रमे यौवन अवस्थाने पाम्या. पढी मातपिताये घणां हर्षपूर्वक तेजने घणी राजकुमारीज परणावी. हवे तेजमां महीपाल ठे ते, मानी, यशस्वी, तेजस्वी, विनयी, तथा नीतीने जाणनारो हतो, तेथी देवपालथी घणां गुणोयें करीने ते जुदो पडतो हतो. एक दिवसें महीपाल पाठली रात्रें निद्रारहित थयो थको, अचानक पोताने, वनपशुजथी व्याकुल वनमां देखवा लग्यो. त्यां तेणे कोइ जगोये जुडोनां टोळां, तो कोइ जगोये हाथीजनां टोळां, अने कोइ जगोये तो वली सिंहोनो संचार जोयो. त्यारे ते विचारवा लाग्यो के आ ते शुं वित्रम ठे! के स्वप्न ठे! के चित्तनो विपर्यय थयो ठे! के इंद्रजाल ठे! के आ कोइ देवचरित्र ठे!!! वली हुं तो गीतरसोनो खाद आपनारी स्त्रीजनी क्रीडामां मग्न थयो थको चंद्रशालामां सूतो हतो, अने अहीं क्यांथी आव्यो!!! हशे! हुं आ वन तो जोउं! एम विचारि जेटलामां ते चालवा जाय ठे, तेटलामां तेणे एवी वाणी सांजली के, हे मित्र! हुं तने अहीं लावेलो हुं, माटे डरीश नहीं. पण ते वाणीनां मार्गने नहीं जोवाथी, ते एक मेहेलमांथी जेम बीजा मेहेलमां तेम वृद्धोप्रते मार्गने शोधतो थको खेद पाम्याविनां जमवा लाग्यो. एवी रीते वनमां जमतां थकां तेणे, कोइ जगोये तो चंद्रकांत मणिजनां किरणोथी शरद ऋतुनां वादलांजनी शोचाने धारण करतो, तथा इंद्रनील मणिजनी श्रेणिथी उत्तम वेणीनी शोचाने धारण करतो, पुखराजोथी कमलनां रंगनी देदीप्यमान कांतिने धारण करतो, सुवर्णनां कलशोथी मंगलपणाने धारण करतो, तथा हजारो ऊरुखाजथी जाणे हजारो आंखोवालो थयेलो, तथा हीराजनां किरणोनां समूहथी जय पामता राज्यपणाने धारण करतो, तथा रत्नोथी तापयुक्तपणायें करीने जाणे पताकाजथी वींजातो होय नहीं, एवा एक मोटा मेहेलने तेणे ते वननां मध्य जागमां जोयो. जंगली जानवरोथी जरपूर वनमां आ मेहेल क्यांथी!!! एम आश्चर्य पामतो थको ते, ते मेहेल तरफ जोवा लाग्यो. पढी तेणे विचार्युं के, मारी आंखनां विनोद माटे प्रसंगथी मलेलो आ मेहेल हुं जोउं तो खरो! एम

विचारि ते तेनी तरफ चालवा लाग्यो. आ मेहेलमां आ वस्तु बहु रमणीक ठे ! आ बहु रमणीक ठे ! एम विचारतो थको, ते तेनां मजलाउं-पर चडवा लाग्यो. महापराक्रमी एवो ते एवी रीते चालतां थकां, जेवो चंद्रशालाप्रते आव्यो, तेवामां तेणे पद्मासन वारीने वेठेला एक योगीने जोयो. त्यारे तेणे विचार्युं के, संसार सरखा आ अरण्यमां संसारीनी पेठे जमता एवा में, प्रसंगथी जीवतां मुक्तथया सरखा आ योगीने जोया; एम विचारि पृथ्वीपर मस्तक अडाडीने, कट्याण करनारा, तथा दयाने पावनारा ते योगीने समतापूर्वक तेणे नमस्कार कर्यो. पंच महाव्रतो तथा यमोने समतापूर्वक धरनारो, आसनपर वेठेलो, महा प्राणायामने धारण करनारो, नियमोमां आदरयुक्त, पांच इंद्रिउं तथा मन, वचन अने कायानां योगने धरनारो, चार ज्ञानने धरनारो, तथा समाधित्रिकनां अज्ञावथी अरिहंत संबंधी तेजनुं स्मरण करनारो, तथा दयालु एवो ते योगी तेने जोशने पोतानुं ध्यान ठोडतो हवो; अने तेनेकहेवा लाग्यो के, हे वत्स !! तुं सुखी तो ठे ने ? जले आव्यो ! तारा शरीरने तो सुखसाता ठेनी ? अने तुं अहीं विघ्नरहित आव्यो ठेनी ? वडी हे वत्स ! तुं आश्चर्य नहीं पामजे ? ताराप्रते विद्या आपीने गुरुपणानुं करज ठोडवानी इच्छाथी हुं तने खरेखर अहीं लाव्यो बुं. “ तुं जुख्यो होइश ” एम कहीने दीव्य शक्तिथी मगावेळी आश्चर्यकारक रसोइ, प्रीतिपूर्वक ते योगीये तेने जमाडी. पठी तेणे पण जोजन करीने, पूर्वपुण्यनुं फल जाणतां थकां, विनयपूर्वक ते योगीनी पासेथी खड्गसिद्धि नामनी विद्या मेलवी. पठी ते वखते योगी पण कमलासनपर बेसीने, तथा कांतिथी ते महेलने पण दीपायमान करतो थको, आकाश जेदीने पोतानां प्राणोने तजतो हवो. एवी रीते ते योगी स्वर्गमां गये ठते, सारासारने जाणनारो ते राजकुमार, मेहेल के योगीने न जोवा लाग्यो; पण केवल वननेज जोवा लाग्यो; अने विचारवा लाग्यो के, अहो ! योगनो महिमा केवो ठे !!! जेथी जीवतां थकां पण आवी लक्ष्मी मले ठे, तथा परजवमां तेथी मुक्ति मले ठे. सारी रीते योगनो आश्रय करनाराउंने पापोनो नाश, मुक्तिनो संग, तथा सर्व सिद्धिउं प्राप्त थाय ठे. एम विचारि त्यांथी उठीने, ते वनमां जमवा लाग्यो, त्यां तेणे उंचां वृद्धोवालो, तथा अंदर ठे

बगलांनुं स्थानक ज्यां, एवो तेणे एक महा कुंड दीठो. पठी जेटलामां ते तेमां स्नान करवानी इठा करे ठे, तेटलामां ते महाबुद्धिवाने “मा! मा!” एवी रीतनी वाणी सांचळी; पण ते वचननां बोलनारने नहीं जोवाथी ते कुंडनां कांठापर गयो, तथा ते अवज्ञानुं वचन त्यां वारंवार सांचळवा लाग्यो. एवी रीते ते माणसरहित वनने जोतो थको जेटलामां आश्चर्य पामे ठे, तेटलामां कोइक वांदरो तेनी सन्मुख प्रगट थइने कहेवा लाग्यो के, हे वीर! मने पशु जाणीने मारां वचननी तुं अवगणना करीश नहीं, केम के, वांदरनां वचनथी रामे पण राक्षसोने जीत्या ठे. वली आ कुंडमां रहेला राक्षसे अहीं जे प्राणीउने मारी नांख्या ठे, ते प्राणीउनां, पर्वतनां शिखरो सरखा हाडकांनां समूहोने तुं जो? अने तुं तो कोइ उत्तम आकृतिवालो तथा डाह्यो राजानो पुत्र जणाय ठे, माटे अहींथी तुरत चाब्यो जा? नहींतर ते राक्षस तने मारी नांखशे. ते सांचळी महीपाल जरा हसीने कहेवा लाग्यो के, अरे ! पशु ! तुं खरुं कहे ठे, पण मने राक्षसनो जय नथी, केम के सूर्यने अंधकारनो जय होतो नथी. ते सांचळीने वांदरो तेने कहेवा लाग्यो के, जो तारी शक्ति ठे, तो तारी इठा प्रमाणे कर? अहीं जयंकर, क्रोधी, तथा श्याम कांतिवालो एक राक्षस वसे ठे; एम कही ते वांदरो वनमां अदृश्य थयो. पठी ते राजपुत्र उत्तम विद्याथी विज्ञूषित थयेलां खड्गने हाथमां लेइने, वेगथी कुंडप्रते आव्यो. पठी ते कुंडनां पाणीमां पडीने, जेटलामां ते बगलांनां स्थानकप्रते पहुँच्यो, तेटलामां क्रोधथी उंचां करेल ठे, नेत्रो जेणे एवो राक्षस क्षणवारमां तेनी तरफ दोड्यो. पठी युद्धमां पारंगामी तथा महाबलवान तेउं वन्ने युद्ध करवा लाग्या, तथा पडता अने पाडता थका पृथ्वीने कंपाववा लाग्या. पठी खड्गविद्यानां प्रज्ञावथी ते राक्षस राजपुत्रथी जीतायो अने तेनी सेवा करवा लाग्यो, केम के, साहसथी शुं कार्य सिद्ध थतुं नथी? पठी ते राक्षसे प्रतिज्ञा करी के, हे राजपुत्र ! ज्यारे तुं मारुं स्मरण करीश, त्यारे हुं तने प्रत्युत्तर आपीश, तारा वैरीप्रते हुं वैरी थइश, तथा तारा मित्रप्रते हुं मित्र थइश. पठी ते राक्षसे ते राजकुमारने वेष बदलवानी, तथा घाने साजो करनारी एम वे औपधीउं आपी; अने तेनी पासेथी तेणे धर्म अंगीकार कयों. पठी कुमार तेने रजा आपीने,

तथा क्रीडाथी ते तलाव उतरिने, अखंड सुखवादी ते वननी शोचाने जोवा लाग्यो. ते कौतुकी राजकुमार जोवानी इष्टाथी कोइ जगोयेथी पुष्यो, तो कोइ जगोयेथी पल्लवो, तो कोइ जगोयेथी पाकेलां फलो लेवा लाग्यो. पढी त्यांथी ते श्रीनिवास नामनां वनमां गयो, त्यां मनोहर तोरणवाहुं श्री नेमनाथ प्रभुनुं मंदिर तेने मढ्युं. त्यां हर्षथी नेमनाथ प्रभुने नमीने, तथा तेनी स्तुति करीने ते बेठो, तथा निधाननी पेठे ध्यानने धरवा लाग्यो. त्यां चलायमान थता कुंडलथी घसायेलां ठे, कपोलस्थलो जेणीनां, तथा पलाशनी पावडीपर चडेदी, सुवर्णदंडने धारण करती, तथा हाथमां मनोहर वृद्धोनां फलोथी चरेलां पात्रने धारण करती, एक योगिनीने तेणे तुरत प्रभुनी पासे दीठी. त्यारे आ राजकुमार पण संत्रम सहित उठीने तेणीनां चरणोने नम्यो, त्यारे ते योगिनीए पण तेना प्रते “जय, जीव” एवी रीतनी आशिष दीधी. रूप, लावण्य अने आभूषणोथी भूषित थएदी ते योगिनीने साक्षात जोइने, खुशी थयो थको, तथा तेणीने देवांगना मानतो थको आदर सहित ते कहेवा लाग्यो के हे देवि! तुं खरेखर मारी गोत्रदेवी ठे, केमके, आ वखते आ जंगली पशुंथी चरेला वनमां तुं प्रगट थइ ठे. एवी रीतनी अमृतसरिखी तेनी वाणी सांचलीने ते योगिनी कहेवा लागी के, हे वत्स! हुं देवी नथी, पण तपस्या करती मानुषी हुं; वली हे वत्स! आजे पुण्यनां कारणरूप तुं मारो अतिथि तरिके आव्यो हुं, माटे मारी वाणीने तारे व्यर्थ करवी घटशे नहीं. वली हे उत्तम पुरुष! जेने घेरथी अतिथि निराश थइ चाढ्यो जाय ठे, तेनां पुण्यनो ह्य करी, तथा पापोनो उदय करीने ते जाय ठे. पढी ते राजकुमारे ते वात कबुल राख्याथी, ते योगिनी दंडसहित पात्र लेइने जिनमंदिरमांथी निकली. हवे ते कुमार आश्चर्य सहित जोते बते, हाथमां पात्रवादी, तथा योगनां माहात्म्यवादी ते योगिनी वृद्धप्रते फलोनी याचना करवा लागी; तथा तेणीये नीचे पात्र धर्याथी ते वृद्धो फण फलो देवा लाग्यां, तथा एवी रीते घणुं दान देवाथी तेउं कल्पवृद्धनी तुलनां करवा लाग्यां. पढी ज्यारे ते पात्र फलोथी चराइ रह्युं, त्यारे तेणीये ते महीपालनी सन्मुख मुक्युं, त्यारेतेणे पण तेमांथी पोतानी इष्टा प्रमाणे खाधां. पढी ते प्रभुने नमीने ज्यारे जवानी इष्टा करवा ला-

ग्यो, त्यारे तेणीयेकहुं के, हे वत्स ! तुं हवे क्यां जाय ठे ? तथा क्यांथी आव्यो हुं ? ते कहे ? त्यारे तेणे कहुं के, हे माता ! हुं कोइ साथथी ब्रष्ट थइने अहीं आव्यो हुं, तथा हवे नेमनाथ प्रभुने अने तमने नमीने मारां नगरप्रते जइश. त्यारे ते दयाबु योगिनी कहेवा लागी के हे वत्स ! आ आगल रहेला वनने तुं जो ? अहीं महाकाल नामे यद्द वसे ठे, तथा कालनी पेठे ते प्राणीउने हणे ठे. वली ते यद्दे अहीं आवेला घणां लोकोने हण्णा ठे, माटे आ वनने दूर मुकीने तने जेम सुख उपजे तेम तुं जजे. एवी रीते तेउं मांहोंमांहें हर्षपूर्वक वात करे ठे, तैटलामां अकस्मात्, महा तेजस्वी कोइ मुनि आकाशमांथी उतर्या. तप अने शरीरथी पण तेजस्वी एवा ते मुनिने जोइने, संभ्रांत थया थका तेउं वन्ने, पोतानां पुण्यने जेम, तेम तेने नमस्कार करता हवा. त्यारे मुनि पण आनंदयुक्त थया थका, तेउंनां विघ्नरूपी हाथीउने नसाडवामां सिंह सरखी धर्मदाजनी आशिष देता हवा. पठी तेउं तेने कहेवा लाग्या के, आजे तमो जे अमारी दृष्टिये पड्या तेथी ब्रण जगतनां नाथ एवा श्री नेमिनाथ प्रभुनां चरणनां नमस्कारनुं फल अमारुं परिपक थयुं. वली आप तो साक्षात् समता रसनां समुद्र, तथा पुण्यनां ढगला समान ठो, अने निर्जाग्य लोकोने तो आप सरखानुं दर्शन पण दुर्लभ ठे; माटे हे प्रभु ! तमारे अमोने धर्म कहेवो योग्य ठे, केम के, आपसरखा परोपकारमां रक्त होय ठे. एवी रीतनुं तेउंनुं अमृतने ऊरनारुं वचन सांजलीने, मुनि पण पांच दंडके देवोने नमस्कार करीने कहेवा लाग्या के, हे वत्सो ! दान, ध्यान, शील अने जीवदयाथी जे पुण्य थाय ठे, ते सघलुं जिनपूजाथी थाय ठे. जिनपूजाथी माणसोने चक्रवर्तिपणुं, उत्तम बुद्धि, पुण्यनो संग्रह, पापोनो नाश, तथा ग्रहपीडानो पण नाश थाय ठे. वली जे माणस त्रिकाल जक्तिथी उत्तम पुष्पोयेंकरीने, जिनने पूजे ठे, तेज माणसने धन्य, पुण्यशास्त्री, तथा गुणवान जाणवो; माटे खेद आपनार प्रमादने तजीने, हमेशां उद्यमवंत थया थकां, पापोने नाश करनारी जिनपूजा त्रिकाल करवी. एवी रीतनां मुनिनां वचनने सांजलीने हर्षयुक्त थयेला एवा तेउं वन्ने महाकाल यद्दनुं चेष्टित पुठवा लाग्या के, हे जगवन् ! धर्मथी देवपणुं पामीने, तेज धर्मप्रते शत्रुभूत एवी हिंसा, आ यद्द स्वार्थथी

पराङ् मुख थयो थको केम करे ठे.? वली सघली पुण्यबुद्धिने तजीने आ यद्द माणसोप्रते द्वेषी केम बनेलो ठे.? ते सघलुं हे पूज्य! आप अमो- पर कृपा करीने कहो? एवी रीतनुं तेउनुं वचनसांजलीने मुनि पण, ज्ञाननां माहात्म्यथी ते यद्दनुं चरित्र जाणीने, अमृतथी पण अधिक वाणी बोलवा लाग्या. आ वननी अंदर अगाउ कोशक तापस हतो, ते चलक- ता सूर्यप्रते जेम घुवड, तेम जिनशासनप्रते द्वेष धरनारो हतो. ते तापस स्त्री सहित, जटाधारी, तथा कंदमूल अने फलने खानारो हतो, तथा उत्तम वक्कल पेहेरीने एक वनथी बीजा वनमां जमतो हतो. ते तापसथी, कचरामांथी जेम रत्न, तेम अति रूपवाली, पवित्र तथा तेजयुक्त कांति- वाली अने उत्तम लक्षणवाली एक पुत्री अइ. गुणोयें करीने उज्ज्वल ए- वी ते कन्या तेने प्राणथी पण वधारे वहाली हती, तथा तेणीनुं नाम श- कुंतला हतुं, अने तेणीनां वाल मयूरनी कला सरखा हता. वसंत ऋतुने पामीने जेम वननी लक्ष्मी शोभे, तेम ते पण प्रकृतिथीज यौवनने पामी- ने मनोहर आकारवाली अइ थकी शोभवा लागी. एटलामां कामदेव स- रखी आकृतिवाला नीम नामे राजाये क्रीडा माटे वनमां जमतां थकां देवांगनानी पेठे तेणीने जोइ. अत्यंत मनोहर एवी ते स्त्रीने जोइने, ते राजा चोकडुं खेंची घोडाने उन्नो राखी त्यां स्थिर रह्यो. पठी क्षणवार च्रम पामीने, ज्यारे ते शुद्धिमां आव्यो, त्यारे तेणीने कन्या जाणीने, योगी जेम शाश्वती शक्तिने पामीने, तेम ते आनंद पाम्यो. पठी ते राजा ते मृगाक्षीनी नजदीक जइने, तेणीने कहेवा लाग्यो के, हे नितंबिनि! तुं परणेदी ठे के, नहीं? ते कहे? त्यारे कुमारिकाये कछुं के, हे राजन्! हुं कुमारी तुं; एअ कहेतांज ते अंपंची राजा तेणीने घोडापर चडावी चा- लवा लाग्यो. एवी रीते पुत्रीनां वियोगथी दुःखी थयेलो ते तापस, दु- र्वल शरीरवालो थयो थको, दुःखथी पोतानां दिवसो निर्गमन करवा ला- ग्यो. पठी क्षीण थयेल ठे धातु जेनी, ईर्षालु, मरवानी इच्छावालो, अने चेतना रहित ते थयो; त्यारे तपस्वीउं पुण्यमाटे तेने आ जिनमं- दिरमां लाव्या. ते तापस स्वप्नावथीज मत्सरवंत होवाथी जिनेश्वर प्रभु- ने नम्यो नहीं, पण जिननां दर्शनथी, आर्तध्यानथी मरीने यद्दपणाने प्राप्त थयो. जेम ऊर चडेला माणसोने मृत्युनुंज शरणुं ठे, तेम सिध्या-

त्वथी मूढ थयेलां मनवालाउनी गति नरकज ठे; पण आ विचाराने अंतकाले पण जे नेमिनाथ प्रभुनुं दर्शन थयुं, तेथी नरकगति मटीने तेने देवपणुं प्राप्त थयुं; केमके, स्मरण करायेला, दीठेला, स्तवेला, अथवा पूजेला जिनेश्वर प्रभु, स्वर्गादिक उत्तम गति आपे ठे. अहो ! जिनेन्द्र प्रभुनुं माहात्म्य केवुं ठे ! ! के जेनां एकवार दर्शनथी पण तापस पापनां समूहने तजीने देवपणाने प्राप्त थयो. हवे ज्यारथी तेनी पुत्रीनुं हरण थयुं ठे, ल्यारथी ते मनुष्यप्रते द्वेषवालो थयो ठे, माटे हजु पण ते अज्ञ्यासथी माणसोने ते दुःख आपे ठे. एम कहीने ते मुनि, कांतिनां समूहथी आकाश अने पृथ्वीने तेजस्वी करता थका, बीजां चैत्योने नमवामाटे आकाश मार्गें चाट्या गया. पढी दीव्य प्रज्ञाववाली ते योगिनी पण पोताने स्थानके गइ, अने कुमारपण जिनपूजा कर्या बाद कालवनप्रते जवा लाग्यो. ते वखते नाशिकाने फोडी नाखे एवी दुर्गंध, त्यां पडेलां मुडदांठमांथी निकलवा लागी. हवे उत्तम पराक्रमवालो ते कुमार पण, ते गंधने अनुसारे, हाथमां तलवार नचावतो थको त्यां जवा लाग्यो. ते वखते शस्त्र सहित, तथा जयंकर एवा काल अने कंकालने तेणे जोया, तथा तेउ तेने क्रोधथी मारवा लाग्या. युद्धमां कुशल एवा ते राजकुमारे, मुनि जेम राग अने द्वेषने, तेम ते अहावलवान तथा दुर्गतिमां जनारा थकोने जीत्या. पढी एवी रीते जीत करीने, ते कुमार थकोनां घरप्रते गयो, त्यारे तेणेज तेने मोटी गदाथी रोक्थो; अने ते थको तेने कहेवा लाग्यो के, अरे मनुष्य ! तुं कोइ नवीन ठे, अने मारी पासे तारुं वल शुं हीसावमां ठे? माटे हवे तारा इष्टदेवनुं स्मरण कर ? केमके, हमणां तारुं मृत्यु थशे. त्यारे राजकुमार पण जरा हसीने साहसथी कहेवा लाग्यो के, हे थको ! वचनमात्रथी मने तुं शामाटे थोज पमाडे ठे? वली तुं क्रोध नहीं कर ? पण जरा शांत था ? अने हृदयमां विचार के, क्रोधने वश थइ तुं शामाटे निरपराधि प्राणीउने हणे ठे ? माटे तुं अमूल्य देवपणुं जोगव ? अने मनुष्यवधनो त्याग कर ? केमके क्रोधांध माणसने आ जव अने परजवमां पण सुख नथी; कारणके, क्रोध ठेते, दयारूपी वेलडीने वाववामां दावानल सरखो, जवरूपी समुद्रने वधारनारो, कुगति आपनारो, तथा धर्मनो घात करनारो ठे. वली क्रोध ठे ते,

अग्निनी पेठे तीव्र तापने करनारो ठे, तथा प्रथम पोतानुं स्थानकज वा-
ले ठे, अने पठी बीजुं स्थानक तो बाले, अथवा न पण बाले, माटे तेनो
तुं त्याग कर? एवी रीतनुं तेनुं दूध सरखुं वाक्य पीने, नवा ताववादानी
पेठे, ते यक्षेंद्र क्रोधशी बलवा लाग्यो, तथा हृदयमां रहेला क्रोधनेज
जाणे कहाडतो होय नहीं, तेम होठने स्फुरायमान करीने, तथा
भ्रुकुटी चडावीने कहेवा लाग्यो के, नशी बीजुं जेना सरखुं शरणुं, एवो
जे धर्म, ते तारे विषेज स्फुरायमान थइ रहेलो ठे, माटे ते धर्मनुं माहा-
त्म्य मारे जोवुं ठे, तैशी तुं मारी साथे युद्ध कर? एम कहीने, हाथमां
मुजर लेइने ते महाकाल यक्ष कुमारप्रते दोड्यो. ते वखते महा पराक्र-
मी एवो ते कुमार पण खड्गविद्याशी पवित्र थयो थको, क्रोधशी खड्ग उ-
गामीने युद्ध माटे तेनी तरफ दोड्यो. महामल्ल, महापराक्रमी, तथा महा-
जुजावाला, एवा तेउं बन्ने युद्ध करता थका वनदेवीउने आश्चर्य करवा
लाग्या; महापराक्रमी एवा तेउं बन्ने कोइ वखत आकाशमां फाल देता,
तो कोइ वखते पृथ्वीपर रहेता, तो कोइ वखते विचित्र प्रकारे गमन क-
रता; वली तेउं जालां, मुजर, तथा तलवारशी एक बीजाउने वारंवार
मारता हता. वली तेउं मुष्टीशी मद्धनी पेठे लडता थका, पगनां घबका-
राशी पृथ्वीने पण अत्यंत कंपाववा लाग्या. हवे यक्षनां मारशी जर्जरित
थयेला ते कुमारे, क्रोधशी खड्गविद्यानुं स्मरण कर्युं, तथा ते खड्ग
हाथमां लीधुं. ज्वालानी श्रेणिवालुं, तणखाउनी पंक्तिशी युक्त थयेलुं, त-
था मारवानी इष्ठाशी “त्रट्रट्र” शब्द करतुं, तथा प्रत्यक्ष कोपाग्निसर-
खुं ते खड्ग जोइने, ते यक्ष पण बीकशी अत्यंत क्षोत्र पामवा लाग्यो. पठी
महीपाले ते यक्षने कह्युं के, अरे यक्ष! मारा क्रोधशी तुं तारा देवपणा-
नो शामाटे त्याग करे ठे? माटे मारां चरणकमलनी तुं सेवा कर? तथा
हिंसा तजीने दया कर? तथा सर्व जीवो प्रते समता राख? अने तारी
संपदा जोगव.? एवी रीतनी ते राजकुमारनी शौर्यता, तथा वाक्यनी धीरताने
सांचलीने, मनमां आश्चर्य पामी ते यक्ष कहेवा लाग्यो के, हे वत्स! हुं
ताराशी जीतायो, माटे हवे तुं तुरत कंश्क वरदान माग? तथा हे उ-
त्तम लोचनवाला! तारा शिवाय बीजो कोइ पण वीरपुरुष आ पृथ्वीपर
नशी. वली तें कह्युं के, धर्मशी निश्चयें करीने जय थाय ठे, ते खरुं ठे;

हुं तो हिंसक तुं, तथा तुं सर्वने अन्नयदान देनारो तुं. एवी रीतनुं यद्द-
नुं वचन सांजलीने, विवेकी एवो ते राजकुमार खड्गने मीयानमां नांखी-
ने, धर्मनी रुचिवाला एवा ते यद्दने कहेवा लाग्यो के, हे यद्द ! धर्मने
विषे तारी रुची हवे स्फुरे ठे, एवी हुं तर्क बांधुं तुं; माटे हवे आपणे
तारा मेहेलनां अग्र जागप्रते जश्यें, अने त्यां आपणे वातो करीशुं. ए-
वी रीते महा पराक्रमी एवा ते महीपाल अने महाकाल मेहेलमां जश्
ऊरुखामां वेठा. पठी त्यां ते राजकुमार धर्मनां सर्वस्वें करीने मनोहर,
गंज्जीर, तथा महिमार्थी अधिक, अने मनने प्रीति करनारी वाणी
बोलवा लाग्यो के, धर्मशी राज्य मले ठे, देवपणुं प्राप्त थाय ठे, तथा मो-
क्ष पण मले ठे, माटे डाह्या माणसोये धर्म सेववो; वढी धर्म उत्कृष्ट मं-
गलरूप ठे, तथा स्वर्ग अने मोक्षने देनारो, अने संसाररूपी वनने उलं-
घवामां मार्ग देखाडनारो ठे; वढी धर्म मातानी पेठे पोषण करे ठे, पि-
तानी पेठे रक्षण करे ठे, मित्रनी पेठे खुशी करे ठे, तथा वंधुनी पेठे स्ने-
ह राखे ठे. ते धर्मनी माता सरखी दया, सुरासुरोने पण माननीक
ठे; माटे ते दयानी वैरीरूप हिंसाने डाह्यो माणस अंगीकार करतो
नशी. वढी जे माणस हिंसानो त्याग करतो नशी, तेनुं दान, तप, देवपू-
जा, शील, सत्य, तथा जप, ए सधलुं निष्फल ठे. कांटाशी विंघायेतुं आपणुं
शरीर पण ज्यारे दुःख पामे ठे, त्यारे शस्त्रशी बीजा प्राणीनी हिंसा ते
केम कराय ? वढी जे मूर्खनां सरदारो दया विनां धर्मने ईठे ठे, ते हीज-
डाउ वंध्या स्त्रीशी पुत्रोत्पत्तीनी इठा राखे ठे; माटे दयाज उत्कृष्ट धर्म, तथा
उत्कृष्ट ज्ञान ठे, अने दयाविनानो सधलो धर्म निष्फल थाय ठे. वढी हे
यद्दराज ! कृतज्ञपणुं आदरतुं नहीं, पण कृतज्ञपणुं आदरतुं, तारो उप-
कार करनारा धर्मप्रते तुं आदर कर ? वढी जीवदयावाला धर्मने अं-
गीकार करीने, पूर्वे कोइ वगलाए स्वर्गसुख मेलव्युं ठे, तथा पठी फरी-
ने जव न करवा पडे, एवी ते मुक्ति पाम्यो ठे. ते कथा नीचे प्रमाणे जाणवी.

श्रीद नामनां वनमां निर्मल पाणीवालुं, तथा कमलोथी शोचतुं एक
तलाव ठे. ते तलावमां मत्स्योनुं चक्षण करनारो, रौद्रध्यानी, तथा म-
हाकूर, अने स्वेष्टाचारी एक वगलो रहेतो हतो; ते वगलो त्यां जल
पीवामाटे आवता कागडा आदिक पक्कीउने पण मारी नांखतो. एट-

लामां साक्षात् देहधारी धर्मसरखा, तथा सकल प्राणीजने पोतानी पेठे-
 ज जोता, कोइक केवली मुनि त्यां आव्या; ते मुनि ते तलावने कांठे
 समोसर्या, तथा त्यां हरिण, सिंह आदिक पशुजं पण तुरत आव्यां. ते
 वखते पुष्ट थयेलो ते बगलो पण, केटलाक वगलांउथी वींटायो थको,
 मुनिनी वाणीरूपी अमृतने पीवानी इच्छाथी त्यां आव्यो. ते वखते तेमु-
 नि पण तेजने बोध देवा माटे तेजनीज ज्ञाषाथी, दयापूर्वक, धर्मरूपी रा-
 ज्यने शोभावनारी देशना देवा लाग्या के, आ संसारमां पांचे इंद्रिजनुं
 पटुपणुं, तथा ज्ञान दुर्लज ठे, तेमां पण विवेक रहित पशुजने तो
 उत्तम धर्म दुर्लज ठे. जे प्राणीजये पूर्वे धर्मने विराध्यो ठे, तेजने तिर्यच-
 गति मळे ठे, पण जे तिर्यच गतिमां आवीने पण पाप करे ठे, तेज नर-
 कमां जाय ठे; त्यां तपावेलां लोखंड साथे आलिंगन, तपावेला सीसानुं
 पान, बंधन, ठेदन, जेदन, तथा वज्र अने कांटानुं चोंकावापणुं थाय ठे,
 माटे आर्त अने रौद्र ध्यान ध्याववां नहीं, तथा प्राणीवध करवो नहीं;
 अने सघला चराचर प्राणीजने पोतानी पेठे जोवां. एवी ऋषीतनां ते
 मुनिनां वाक्यथी सिंह, वाघ आदिकोये परने पीडा करवानुं तजी
 दीधुं, तथा ते बगलो पण दयामां तत्पर थयो; तथा ते दिवसथी मांडीने
 दयामां तत्पर थयो थको ते पोतानो काल निर्गमन करवा लाग्यो, अ-
 ने धर्मने स्मरतो थको ते देवलोकमां गयो; त्यांथी चवी वेपारीनां कुल-
 मां उत्पन्न थइ, तथा पोताने हितकारी एवो धर्म करी, एकावतारी थयो
 थको ते मोक्ष पामशे. माटे हे यक्षराज! तें पण धर्मथीज आ देवपणुं
 मेलव्युं ठे, माटे क्रोधयुक्त थयो थको तेज धर्मनो द्वेष करनारी एवी
 हिंसा तुं शामाटे करे ठे? माटे हवे तुं हिंसाने तज? अने दया कर?
 तथा हमेशां धर्मने जज? तथा तारा देहथी पण प्राणीयोप्रते उपकार
 कर? उत्तम माणसोये धन, जीवित, विद्या अने बलें करीने, आ लोक
 अने परलोकमां हितकारी परोपकार करवो जोइये. वली आ पूर्व
 जन्मनां क्रोधनुं फल जोइने, तारे खरेखर, तारा पोतानाज हित माटे
 वैरीप्रते पण वैर करवुं नहीं. वली अंतकाले पण जे तें जिनेश्वर प्रचुनुं द-
 र्शन कर्युं, तेथी तुं देवपणाने पास्यो, माटे हवे तुं हमेशां नेमनाथ प्रचुने
 पूज? एवी रीते ते राजकुमारनां वचनथी खुशी थयेलो ते यक्ष,

चिंतामणि रत्न सरखा उज्ज्वल धर्मने पामीने गुणी एवा ते गुरुने नमतो हवो; अने कहेवा लाग्यो के, हवेथी मने जिन देव, परिग्रह रहित गुरु, तथा दयावालो धर्म थाउं? एवी रीतनो धर्म तेणे अंगीकार कर्यो, तथा गुरुपूजानां वदलामां तेणे राजकुमारने विद्या आपी. पढी ते राजकुमार हर्षथी ते यक्षने रजा आपीने, दया सहित मनवालो थयो थको चालवा लाग्यो; तथा विचारवा लाग्यो के, हवे मारां नगरप्रते जउं; पण नहीं! हुं प्रसंगेथी ज्यारे बहार आव्यो, त्यारे हवे नाना प्रकारना आश्चर्येथी झूपित थयेला विविध प्रकारनां देशेने मारे जोवा, के जेथी पोतानी शक्ति जणाशे, देशाचारनी परीक्षा थशे, उत्तम अधम माणसोनुं जाणपणुं थशे, तथा कलाउंनो पण अज्यास थशे, तेम तेथी नाना प्रकारनां माणसोनी, प्रसंग थशे, तथा विविध प्रकारनां तीर्थो पण जोवाशे; अने तेज हेतुथी डाह्या माणसो देशाटन करे ठे. वली पुरुष ज्यां त्यां जइने, परथी तथा खजनोथी जे सन्मान मेलवे ठे; तेमां पण पूर्वनां पुण्योनुंज कारण ठे. एम विचारिने ते राजपुत्र पूर्वदिशा सन्मुख चालवा लाग्यो, तथा केटलाक नगरो अने वगीचा आदिकने उलंथी गयो, एम करतां केटलेक दिवसे ते सुंदर नामनां नगरप्रते पहांच्यो, अने त्यां वृद्धोनी घटावाला वनमां गयो. त्यां अंत्रिकानां चैत्यमां जइ एक ऊरुखामां रह्यो, तथा देवगुरुनुं स्मरण करीने, रात्रिये निर्जय थइ सूतो; एटलामां तेणे, “हे तात! हे माता! हे जाइ! हे दयावंत शूरा लोको! यमनी पेठे निर्दय एवा आ पापीथी मारुं रक्षण करो?” एवी रीतनी कोइ स्त्रीनी दीन वाणी ते महीपाले वारंवार सांजली, अने तत्क्षण जागी उठ्यो; तथा ज्यांथी ते शब्द आवतो हतो, ते तरफ निश्चल मनथी हाथमां तलवार लेइ, उतावलथी चालवा लाग्यो. त्यां तेणे पर्वतनी खीणमां ध्यानमां रहेला एक पुरुषने, व्याकुल थयेली एक स्त्रीने, तथा अशिकुंडने जोयो; त्यारे तेणे विचार्युं के, कोइथी पण ठगायेलो, आ सुग्ध माणस आ स्त्रीने मारवानी श्छावालो ठे, माटे हवे तेणीनुं हुं रक्षण करुं, एम विचारी, ते, ते पुरुषने कहेवा लाग्यो के, अरे दुष्ट! आ तें पापनुं कार्यं शुं आरंभ्युं ठे? आ वालिकाने ठोडी दे? नहींतर हमणा तने यमने घेर पहांचतो करीश. ते सांजली संत्रांत थयेलो तथा आक्षेपथी त्रासयुक्त थयेलो ते

विद्याधर बन्ने हाथोथी ते स्त्रीने उपाडीने, पवनथी पण अधिक गति-
थी चालवा लाग्यो. त्यारे कुमार पण ते स्त्रीने मुकाववा माटे निश्चययु-
क्त थयो थको, खड्ग सहित तेनी पाठल दोड्यो. एवी रीते पाठल दोड-
ता एवा ते राजकुमार तरफ दृष्टि राखीने, विद्याधर पण वेगथी पवनने
पण जीततो थको चालवा लाग्यो. एवी रीते दोडतां थकां स्त्रीमांज रहे-
ली ठे बुद्धि जेनी, एवा ते विद्याधरे थाकी जवाथी, नरक सरखा नयंकर
कुवामां तुरत ऊंपापात कर्यो; त्यारे दयालु, तथा महा पराक्रमी एवा
ते राजकुमारे पण, तेने खेंची कहाडवानी इठाथी तेमां ऊंपापात कर्यो.
त्यारे ते विद्याधर पण, दीधेलो ठे ताप जेउये, एवा पापोयें करीने जाणे
खेंचातो होय नहीं तेम अदृश्य थयो. पठी ते कुमार पण त्यां कुवानो
केटलोक जाग उलंगी गयो; त्यां तेणे प्रकाश दीठो, तथा पठी त्यां
तेणे वृद्धोनी पंक्ति जोइ. पठी अहीं तहीं जमतां, तथा वनोने जोतां थ-
कां फरीने तेणे ते स्त्रीनां रडवानो शब्द सांजड्यो; त्यारे वृद्धोमां संता-
इने, तथा धीरे धीरे चालीने अने मौन धरीने खड्ग लेइ तेणीनी पासे ते
गयो; त्यां तेणे लाल चंदनथी लीत करेलां अंगवाली, लाल वस्त्र तथा ला-
ल माला पेहेरेली, एवी ते स्त्रीने अग्निकुंडनी समीपे जोइ. पठी कुमार
पण आकारगोपन करीने, तथा वस्त्रथी खड्गने आढादित करीने, क्रीडापूर्व-
क फरीने ते तेनी पासे आव्यो; अने तेने कहेवा लाग्यो के, हे महास-
त्व ! आ तुं शुं करे ठे? वली तुं गुरुनी आज्ञाथी, के पोतानी बुद्धिथी, के
कुलक्रमथी आ कार्य करे ठे? त्यारे विद्याधर पण कहेवा लाग्यो के, हे पं-
थि ! हुं मारी इठा प्रमाणे करुं तुं, तुं तारे चाड्यो जा ? सर्व माणसो
पोतपोतामां तत्पर होय ठे, तेमां बीजानी शिखामणनी कंडं पण जरूर
होती नथी. ते वखते ते कुमारिका राजकुमारने कहेवा लागी के, हे महा
परोपकारी ! मने मारवामां तत्पर एवा आ पापीथी मारुं रक्षण कर ?
एवी रीते तेणीनुं दीन अक्षरोवालुं वचन सांजलीने, ते दयालु राज-
कुमार उत्तम रचनावालुं वचन ते विद्याधरने कहेवा लाग्यो के, हे वि-
द्याधर ! आ बीचारी उत्तम निराधार स्त्री ठे, अने तुं तो क्षत्री वंशमां
उत्पन्न थयेल ठे, माटे आवुं कुकर्म करतां तने मनमां पण शुं लज्जा आ-
वती नथी ? वली “स्त्रीनां वधथी विद्या सधाय ठे ” एवो त्रम तुं बिल-

कुल राखजे मां? केम के पापारंजथी तो शुच कर्म पण पोतानी मेलेज नाश पामे ठे. वली हे मुग्ध! कोइक तारा वैरीये तारी उन्नतिनो नाश करवा माटे, आ उपायथी खरेखर तने ठग्यो ठे; माटे हे मुग्ध! मारुं क-
 ह्युं मान? अने आ स्त्रीने ठोडी मेल? केम के स्त्रीहत्याथी माणसने दु-
 र्गति मले ठे. एवी रीतनां राजकुमारनां वचनने सांजलीने उलटो ते वि-
 द्याधर वधारे कोपायमान थयो; केम के, तपेला तेलसां जल नाखवाथी
 ते वधारे जडको लेइ उठे ठे. पठी ते विद्याधर ते राजकुमारने कहेवा ला-
 ग्यो के, तुं विद्याने शामाटे निंदे ठे? अने मारा गुरुने पण तुं शामाटे
 निंदे ठे? माटे तुं तारे तारे मार्गे चाट्यो जा? नहींतर क्यांक माथुं पण
 कपाइ जशे !! एम कहीने हाथमां खड्ड लेइ, ते कुमारप्रते दोड्यो. पराक्र-
 मी कुमार पण लडवाने सज्ज थयो. पठी तेउ वने खड्डथी, तथा दंड-
 थी अत्यंत लडवा लाग्या. पठी सहा बलवान एवा ते कुमारे खड्डविद्या-
 नां प्रजावथी ते विद्याधरने जीत्यो, त्यारे विद्याधर कहेवा लाग्यो के, वि-
 द्या अने शस्त्रमां पारंगामी देवोथी पण हुं अगाउ जीतायेलो नथी,
 पण महा पराक्रमी एवा तुंथी हुं जीतायो तुं, माटे हवे तुं कोण ठे? ते
 कहे? वली हुं तो पापमां रक्त थयेलो तुं, अने तुं तो प्राणीउतुं हित
 करनारो ठे, वली धर्मथी जय थाय ठे, तथा अधर्मथी जंग थाय ठे, तेमां
 संशय नथी. एम कहीने ते विद्याधर मौन रहेते ठते ते राजपुत्र तेने
 कहेवा लाग्यो के, हवे तुं खेद कर नहीं? पण धर्मप्रते बुद्धि राख? वली
 स्त्रीवधनां पापथी नरकमां जवाय ठे, अने विद्यानां समुद्रसरखो तुं, ते
 स्त्रीवधथी उत्तम फल मेलववाथी इठा राखे ठे !! वली हे महा बुद्धिवान् !
 हजु पण तुं परनो छेष कर नहीं; पण जिनेश्वर प्रभुनुं आराधन करीने
 सुखी था? एवी रीतनी तेनी वाणी सांजलीने करेल ठे नमस्कार, त-
 था जोडेल ठे, हाथ जेणे एवा ते विद्याधरे तेनी पासे आवीने शिष्यनी
 पेठे शिखामण ग्रहण करवा पठी ते राजकुमारे तेने पुत्र्युं के, आ कन्या
 कोण ठे? त्यारे ते विद्याधर कहेवा लाग्यो के, कान्यकुब्ज नामनां देश-
 मां कल्याणकटक नामे एक मोटुं नगर ठे, ते नगरमां दीधेल ठे, याचको-
 प्रते सुवर्ण जेणे, तथा मंगलनी श्रेणिथी शोचिंत थयेलो अने उत्तम बु-
 ध्दिवालो कल्याणसुंदर नामे राजा ठे. ते राजाने, पतिनी चक्तिथी

पवित्र, तथा शीलरूपी अलंकारने धरनारी कल्याणसुंदरी नामनी राणी ठे. तेनी कुक्षीमां रत्ननी पेठे उत्पन्न अथेली गुणसुंदरी नामनी आ कन्या ठे; तेणीने में दुर्विनीते मोटी इच्छाथी अहीं आणी ठे. वली हे कुमार! तें आ तारी शक्तिथी, आ कुमारिकाने जीवितदानथी, तथा मने नरकनां उद्धारथी, एम असो बन्नेने चाकरनी पेठे खरीदी लीधां ठे. वली आ कन्यानो स्वयंवर एक मासमां मोहोटो थवानो ठे, पण जीतेल ठे मुखथी कमल जेणीये, एवी आ कन्याने में तेनां घरथी त्याग करावी. एवी रीते महीपालने कहीने, ते विद्याधर तेनां वचनरूपी ज्योत्सनाने पीवाने चकोरनी पेठे तेनी सन्मुख जोड्ने उजो. पठी ते कुमार पण उत्तम रसनां आश्रयवाली वाणी कहेवा लाग्यो के, आ कुमारीकाने तुं हवे तुरत तेनां पिताने घेर पहाँचाड? एवी रीतनी तेनी वाणीथी, ते विद्याधर, विद्यानी शक्तिथी, आकाशमार्गे ते कन्याने तेणीने पोताने स्थानके लेइ गयो. पठी विद्याधरे ते कुमारने शोल वीद्याउं आपी, अने कुमारे तेने जैनधर्म आप्यो. पठी पूर्व दिशामां तिलक समान एवा एक उंचा मेहेलने जोड्ने, कुमारे तेने पुब्बुं के, आ मेहेल कोनो देखाय ठे? त्यारे विद्याधरे कंइक मनथी विचारिने कळुं के, हे कृपालु कुमार? तुं मारी कथा आदरसहित सांजल? आ वैताह्य पर्वत उपर रत्नपुर नामनुं नगर ठे, त्यां शत्रुंजने जीतनारो मणिचूड नामे राजा हतो. तेने विद्याविलासमां रसिक, तथा पितानी शक्तिथी पवित्र अथेला, एवा रत्नप्रज्ञ तथा रत्नकांति नामनां बे पुत्रो हता. तेजंमांथी रत्नप्रज्ञे राज्यनां मदथी, मने रत्नकांतिने बलवान जाणीने, कंइक मिशथी नगरमांथी कहाडी मेढ्यो. पठी मणिचूडे रत्नप्रज्ञने राज्य सोंपी दीक्षा लीधी, तथा सर्व प्राणीउं प्रते समचित्तवालो थयो थको ते वनमां गयो. हवे ते चाइनां द्वेषथी में आ पातालमां, मोहोटा मेहेलोनी श्रेणिथी शोचावाळुं नवुं शेहेर वसाव्युं. आ नगरनां नायक समान तथा महाप्रज्ञाजिक एवा श्रीशांतिनाथ प्रभु, सिद्धनां धरोथी विंटाथेला आ प्रासादमां रहे ठे. ते मारा चाइने जीतवामाटे, हे महीपाल! में आ कृविद्यानो उपाय कयों हतो, पण सारुं थयुं के, तें मने नरकमां पडतो वचाव्यो. माटे हवे चालो, आपणे जिनपूजामाटे आ चैत्यमां जइयें, एम कही तेजं विधिपूर्वक देवसेवा करवा लाग्या. पठी उ-

त्तम विनयवालो ते खेचर कुमारने मार्ग देखाडतो थको, पातालवनमां रहेला मुनिउने देखाडवा लाग्यो. त्यां जाणे पाषाणनी मूर्तिमयज होय नहीं, तेम ध्यानमां वेठेला, तथा जगतमां प्रख्यात एवा सर्वज्ञपुत्रोनी तुलना करता, संयमधारी तथा पवित्र मूर्तिवाला, ते मुनिउने जोडने कुमार अत्यंत आनंद पाम्यो. पठी अत्यंत नक्तिवंत एवो ते राजकुमार विधिपूर्वक तेउने नमीने, तेउनां मुखरूपी चंद्रप्रते दृष्टि राखीने त्यां वेठो. पठी सहज उपकारी एवा गुरुये पण तेउ वन्नेने नव्य जाणीने, चंद्र सरखो उज्ज्वल धर्मोपदेश कहेवा मांड्यो. कट्याणरूपी वेलडीउनां कंद समान, अने आपदारूपी कमलनीनो नाश करवामां हाथी समान, तथा लक्ष्मीनां कुलमंदिर सरखो धर्म आ दुनिआमां जयवंतो वर्ते ठे. हवे ते वखते त्यां चारित्र्ये करीने पवित्र, मनोहर आकृतिवाला, तथा पुण्यरूपी शृंगारवाला, वे साधुउ आव्या; तथा गुरुने नमस्कार करीने त्यां वेठा; त्यारे उत्तम बुद्धिवाला महीपाले तेउने पुढ्युं के, हे जगवन्, तमो वन्ने क्यांथी आव्या ? त्यारे तेउ कहेवा लाग्या के, अमो वन्ने पुंडरिकगिरि, अने गिरनारनी हर्षथी यात्रा करीने, हमणा अहीं आव्या ठीयें. त्यारे विद्वानोमां शिरोमणि महीपाल, ते सांजळीने तीर्थनी वार्ताथी पोताने धन्यमां शिरोमणि मानवा लाग्यो. पठी गुरु पण महीपालने धर्ममां अने तीर्थमां आदरयुक्त मानीने, हर्षथी, ते तीर्थनुं माहात्म्य कहेवाने, तेनापर कृपा करता हवा. जेम जिनोमां आदिनाथ, चक्रीउमां नरत, नवोमां मनुष्यनव, अक्षरोमां उँकार, देशोमां सौराप्र, तथा व्रतोमां शील, मुख्य ठे, तेम सघला तीर्थोमां शत्रुंजयतीर्थ मुख्य कहेवाय ठे. ज्यां दारिद्र्यने नाश करनारो तथा जयवंतो सिद्धाचल पर्वत ठे, त्यां दुःख तथा पापोनो संनवज क्यांथी होय ? वली ते शत्रुंजय पर्वतनुं माहात्म्य तो जिनेश्वर प्रचुज जाणी शके, केम के, समुद्रनी गंचीरता मंदाराचलज जाणी शके ठे, बीजो कोइ जाणी शकतो नथी. वली त्रणे जुवनोमां पण आ सिद्धाचल पर्वतज मुख्य तीर्थ ठे, केम के तेनां दर्शनमात्रथीज प्राणीउनां पापोनो समूह नाश पामे ठे. वली ते शत्रुंजय पर्वतनां शिखरपर, दुःखें करीने वारी शकाय एवो अज्ञानरूपी जे अंधकारनो समूह; तेने दूर करवाने सूर्य समान श्री नाजिराजानां पुत्र -

षन्नदेव प्रभु बिराजे ठे. एवी रीते त्रणे जगतमां अत्यंत अतिशयवाला ते बन्ने तीर्थोने जोइने, प्राणी सर्व हत्यादिक पापोथी मुकाय ठे. हवे ते-नी कथा कहे ठे.

चरतहेत्रमां श्रावस्ती नामनी नगरीमां त्रिशंकुनो पुत्र त्रिविक्रम नामे राजा हतो. ते राजा एक दहाडो उद्यानमां फरतो थको एक वडनां वृ-ह्नी नीचे उन्नो, त्यां तेणे पोतानां मस्तकपर, क्रूर शब्द करता एक प-ह्नीने जोयो. कडवा शब्द बोलता ते पह्नीने राजाये उडाडवा मां-ड्यो, पण ते उड्यो नहीं, त्यारे तेणे क्रोधथी बाणे करीने तेने मार्यो. त्यारे ते पह्नी पृथ्वीपर शिथिल थइ तरफडवा लाग्यो, तेने जोइ राजा कंडक पश्चातापयुक्त थयो थको, पाठो वली नगरप्रते गयो. हवे ते पह्नी पीडाथी मृत्यु पामी कोइक जिह्नां कुलमां उत्पन्न थयो, त्यां वनने विषे बालपणाथीज पापरूपी रुद्धिनी वृद्धि करनारो थयो. हवे एक दहाडो ते त्रिविक्रम राजाये धर्मरूचि नामनां मुनिपासेनी, जावसहित नीचे प्रमा-णे दयामय धर्म सांजळ्यो के, दयाज उत्कृष्टो धर्म, परम क्रिया, तथा प-रम तत्व ठे, माटे हे चद्र ! ते दयानेज तमो चजो ? वली जो दया न होय, तो दान, ज्ञान, नियंत्रणं तथा योगनी क्रिया पण व्यर्थ ठे. कान-ने अमृततुड्य एवुं मुनिनुं वचन सांजळीने दया उत्पन्न थवाथी राजा पोते मारेला जीवोनुं स्मरण करवा लाग्यो के, अहो ! में अज्ञानतानां वशथी अगाळ बहु दुष्कार्य कर्यां ठे, तेथी मारे दुःखें सहन थाय एवा विविध प्रकारनां चवसंबंधि जावोने सहन करवा पडशे; माटे आ जीवीतनुं, त-था राज्यादिकनुं शुं प्रयोजन ठे ? के जेथी आ लोकमां संताप, अने प-रलोकमां मने नरकनी गति मलशे; माटे हवे हुं, कादवमांथी जेम पन्नने तथा माटीमांथी जेमसुवर्णने, तेम आ शरीरथी व्रतने ग्रहण करीश. ए-म विचारि राजाये, मुनिने नमस्कार करी आदरसहित, व्रतनी याचना करी, त्यारे मुनिये पण तेने हर्षथी दीक्षा आपी. पठी त्रणेल ठे सर्व सि-द्धांतो जे, तथा नवे तत्वोने धरनारो ते त्रिविक्रम मुनि विधिपूर्वक उ-त्तम व्रत पालवा लाग्यो. एक दहाडो ते गुरु माहाराजनी रजा लेइने, एकाकी, सूर्य जेम आकाशमां, तेम संसाररूपी वनमां चमवा लाग्यो. उत्कृष्ट संयमवाला, तथा प्रतिमा धरीने उजेला, ते मुनिने, ते चीह्वे

जोयो; त्यारे पूर्वनां वैरथी ते क्रोधायमान थयो; तथा लाकडी अने मुष्टी विगेरेथी, क्रोधें करीने अदृष्युद्धि जेम पोतानां जाग्यने, तेम ते तेने मारवा लाग्यो; त्यारे शांत मनवालो, तथा जितेंद्रिय, ते मुनि पण जयंकर मारथी पीडीत थयो थको, अरणिनां काष्टनी पेठे क्रोधथी वलवा लाग्यो; तथा ते नीलप्रते तेणे तेजोलेश्या मुकी, अने तेथी ते वृहानी पेठे वली गयो. एवी रीते ते नीलनो जीव मरीने जयंकर अटवीमां केसरी सिंह थयो, अने ते मुनि पण विहार करतो थको ते वनमां आव्यो, त्यारे ते सिंह तेने जोवार्थी, आगला जवनां वैरथी तेने हणवाने दोड्यो; त्यारे मुनि पण धर्मनां साधनरूप देहनुं रक्षण करवामाटे जाग्यो. त्यारे करेलुं कर्म जेम प्राणीनी पाठल जाय ठे, तेम ते सिंह पण तेनी पाठल दोड्यो, एवी रीते अति क्रोधायमान थयेला ते सिंहे मुनिने एटलो खेद पमाड्यो के मुनिये क्रोधायमान थइ, तेनापर तेजोलेश्या मुकी; तेथी मृत्यु पामी ते सिंह जयंकर वनमां अत्यंत क्रूर दीपडो थयो, अने त्यां पण कर्म योगे ते मुनि आव्यो; तथा जेटलामां ते मुनि स्थिर मनथी प्रतिमा धारीने रहे ठे, तेटलामां पूर्व जवनां वैरथी ते दीपडो तेने मारवानी इष्टार्थी त्यां आव्यो. ते वखते मुनि पण, जोके कपायोनुं जयंकर परिणाम जाणतो हतो, तो पण कर्मनां वशथी कोप पास्यो. अत्यंत ज्ञाननी संपदावाला तथा मोक्षनी इष्टा राखनारा मुनिर्जनां चित्तमां पण ज्यारे अत्यंत क्रोध आवे ठे, त्यारे वीजाडनी तो वातज शी करवी ? पठी ते मुनिये मुकेली तेजोलेश्याथी ते अत्यंत क्रोधी दीपडो मरीने कोइक जयंकर वनमां जंगली सांड थयो, घणी रीते अराधेल ठे, योगनुं अंग जेणे, तथा देवयोगे त्यां पण आवेला, ते मुनिने ते सांडे उपद्रव कयों. त्यां पण ते मुनिये तेने प्रथमनी पेठेज मारी नांख्यो. त्यारे ते सांडनो जीव अवंति देशमां, उज्जयनी नगरीमां, सिद्धवडनां कोटरमां अत्यंत जेरी आशिविप सर्प थयो. अनुक्रमे ते त्रिविक्रम मुनि पण चालता थका, ते वडनीचे आवीने कायोत्सर्ग ध्यानमां रह्या; त्यारे तुरत ते सर्पे पण तेने जोयो. पठी अत्यंत मत्सरथी पूर्व जवनां वैरी एवा ते मुनिने डंखवा माटे, छुष्ट आशयवालो, तथा विस्तारवाली फणावालो ते सर्प त्यां आव्यो. त्यारे मुनि पण तेने आवतो जोइ. क्रोध दावीने आगलनी पेठेज यमने मं-

दिरे मोकलावी दीधो. त्यां अकामनिर्जरानां योगशी कंश्क कर्मोने ठेदी-
ने, ते सर्पनो जीव, कोश्क गाममां एक दरिद्री ब्राह्मणने धेर पुत्रपणे
जइ उपनो; एक दहाडो ते मुनि पण विहार करतो थको तेज गाममां
आव्यो. त्यां गामनी समीपे ते मुनिने ध्यानमां रहेलो जोइने, ते नीच
ब्राह्मण पूर्वनां वैरशी, तेने मारवा दोड्यो; तथा निर्दय थइने, मूष्टी ला-
कडी आदिकशी अनेक प्रकारे ते तेने मारवा लाग्यो, त्यारे मुनिपण
क्रोधयुक्त थइ, आगलनी पेठेज तेने मारी नांख्यो. त्यारे अकामनिर्ज-
रशी तथा किंचित् शुचनां उदयशी ते ब्राह्मणनो जीव वाराणसी नग-
रीमां महाबाहु नामे राजा थयो. त्यां तेणे उत्तम वीला आदिकशी
घणो काल व्यतीत कर्यो. एक दहाडो ते मेहेलनां ऊरुखामां वेठेलो ह-
तो, त्यारे मार्गमां एक निष्पापी मुनिने जतो तेणे जोयो; त्यारे ते वि-
चारवा लाग्यो के, अहो ! आ कोश्क महात्मा बुद्धिवानोने पूजवा यो-
ग्य ठे; तो पण मारुं मन तेना पर कंश्क द्वेषयुक्त थाय ठे; वढी अगाउ
पण आवा कोश्क महात्माने में क्यांक पण जोया ठे, एवी रीते ते रा-
जा घणीवार सुधि विचारवा लाग्यो. एम विचारतां तेने जातिस्मरण ज्ञान
थयुं, अने तेशी, साधुनां क्रोधरुपी अग्निनी ज्वालामां कवलरूप थए-
ल ठे जीवित जेमां, एवा पोतानां सात जन्मो तेने सांजळ्या. तेशी रा-
जाए नीचे प्रमाणे अरधो श्लोक रच्यो.

॥ विहंगः शबरः सिंहो, दीपी शंडः फणी द्विजः ॥

अर्थः— “पद्मी, जीव, सिंह, दीपडो, सांड, सर्प अने ब्राह्मण.” पढी तेणे
लोकोमां कहेवराव्युं के, जे बुद्धिवान माणस आ समश्या पूरशे, तेने हुं
लाख सोनामोहोरो आपीश. पढी गूढ तथा प्रौढ रहस्यवादी ते समश्या
धननी इढाशी सर्व लोको बोलवा लाग्या. पढी त्यां चालता ते मुनिये
एक गोवादीआनां मुखशी ते समश्या सांजळी. त्यारे मुनिये तेनां नीचे
प्रमाणे बे पदो पूर्या.

॥ येनामी निहताः कोपा, त्सकथं चविता हहा ॥

अर्थः—जे माणसे क्रोधशी तेउने मार्या ठे, तेनी अरेरे !! शी गति थशे ?
एवी रीतनां मुनिनां वाक्यने सत्य मानीने, ते गोवादीये राजापासे

जइ, ते वन्ने पदो संजलाव्यां. त्यारे राजाये विचार्युं के, आ समझ्या आ गोवालीउं पुरी शके नहीं, एवुं विचारि राजाये तेने पुढ्युं के, जे माणसे आ समझ्या पुरी होय, तेने बताव ? पठी राजाये तेने घणो आग्रह क-
 रवाथी, ते अक्षरोरूपी रत्नोने उत्पन्न करवामां खाण समान, तथा पापोने खोदवामां कोदादी सरखा वनमां आवेला ते मुनिनुं वतांत तेणे कही सं-
 जलाव्युं. त्यारे राजा पण अत्यंत उत्कंठित थयो थको वनमां ते मुनिपा-
 से गयो; तथा त्यां जातिस्मरण ज्ञानथी ते मुनिने उलखी कहाडीने,
 तेने कहेवा लाग्यो के, हे मुनीश्वर ! तमो मारा अपराध क्षमा करो ?
 वली मने धिक्कार ठे ! के में ते ते जवोमां तमोने पीडा उपजावी ठे; वली
 आप उपकारीनां दर्शनथी हुं आ राज पाम्यो हुं. वली में क्रोधरूपी चां-
 डालने वश थइने, तमारा तपमां विघ्न कर्तुं ठे, माटे हवे मारा निमित्तनां
 क्रोधनो तमो त्याग करो ? पठी त्यां मुनिये पण तेनां वचनरूपी अंकुश-
 थी, पोतानां मनरूपी हाथीने, तेवी रीतनां व्यापाररूपी वनमांथी खेंची
 लीधो. अने कहेवा लाग्या के, हे राजन् ! मने धिक्कार ठे ! के, साधु थइ-
 ने पण, पापी एवा में ते ते जन्मोमां तने हण्यो; माटे अज्ञानयुक्त मारा
 अपराधोनी तुं पण क्षमा कर ? एवी रीते तेउं वन्ने त्यां परस्पर जेटलामां
 वातो करे ठे, तेटलामां तेउंये आकाशमां डुंडुचिनो नाद सांजल्यो. आ
 शुं हशे !!! एम विचारतां थकां जेटलामां ते आकाशमां नजर करे
 ठे, तेटलामां तेउंये देवनां कहेवाथी वनमां रहेला केवली मुनिने जाण्वा;
 त्यारे तेने जोवानी इठा माटे आदरयुक्त थया थका, तेउं मननां संशय-
 नो नाश करनारा, तथा देवोथी पूजायेला, ते केवली पासे जइने, तेने
 नमता हवा. त्यां मुनिये पण तेउंनां निष्पापी जावने जाणीने, जीवदया-
 मय धर्मनुं माहात्म्य कहेवा मांड्युं, देवपदवीयें करीने मनोहर एवुं धर्म-
 रूपी पाणी होय ठे. पण क्रोधरूपी जेरथी उत्पन्न थता हिंसारूपी मेलथी
 ते मलीन थाय ठे. वली पोतानां आत्मारूपी चीतपर करेली चारित्ररूपी
 चित्रनी रचना, क्रोधरूपी कूचामां चोंटेला हिंसारूपी काजलथी नाश
 पामे ठे. वली जे माणस अज्ञानथी उत्पन्न थयेला अविवेकें करीने, मुनिने
 कदर्थना करे ठे. तेनां सरखो वीजा कोइने पण पापी जाणवो नहीं, वली
 जे मूर्ख मुनि तीव्र तप तपतो थको पण क्रोध करे ठे, ते चारित्ररूपी वृ-

दाने बालीने, तेनी राख पोतानां आत्माप्रते नांखे ठे. वली हे राजन् ! तें
 जे पूर्व जवमां मुनीने गुस्सो चडाव्यो, तेथी तने अने मुनिने, वन्नेने क-
 र्मबंध पळ्यो. वली हे मुनि ! तें पण अजाणतां थकां हिंसा करेली ठे;
 माटे हवे सर्व पापोने नाश करनारा शत्रुंजय पर्वतप्रते तुं जा ? अने त्यां
 तपस्या करतां थकां, तथा अरिहंत प्रभुनुं ध्यान धरतां थकां, केवलज्ञान
 पामी तुं मोक्षे जश; वली हे मुनि ! निविड एवुं आ ताहं कर्म, श-
 त्रुंजय तीर्थविनां आकरा शीलादिकथी पण दूर थशे नहीं; वली हे रा-
 जन् ! तुं पण आ मुनिने गुरुरूप मानीने, तथा तेने अगाडी करीने, मा-
 णसोनी साथे शत्रुंजय पर्वतप्रते जा ? अने त्यां समतापूर्वक यात्रा कर ?
 तथा यात्रा कर्या बाद सर्वविरति तथा स्थिर ब्रह्मचर्यमां तत्पर अशने, ते
 मुनिनी साथे त्यांज उत्तम तप कर ? वली सुवर्ण जेम टंकणखारथी, त-
 था लुण जेम पाणीथी, तेम शत्रुंजयनां स्मरणथी कर्मरूपी कादव गली
 जाय ठे. वली सूर्यथी जेम अंधकार, तथा पुण्यथी जेम दरिद्रपणुं, तेम
 शत्रुंजयनां स्मरणथी कुकर्मो नाश पामे ठे; वली वज्रथी जेम पर्वत, तथा
 सिंहथी जेम हरिण नाश पामे ठे, तेम शत्रुंजयनां स्मरणथी पूर्वनां कर्मो
 नाश पामे ठे; वली अग्निथी जेम सघली वस्तुजं, तथा लोखंडथी जेम बी-
 जी धातुजं, तेम शत्रुंजयनां स्मरणथी सघलुं अज्ञानरूपी अंधकार नाश
 पामे ठे. एवी रीतनां ज्ञानीनां वचनने तेजं वन्ने हृदयमां धारीने, तथा जक्ति-
 थी तेने नमीने, प्रीतिवाला थया थका, तथा संघप्रते अनुरक्त थया थ-
 का, तीहां यात्रा करीने, उत्सवनी रचनाथी रंजित करेल ठे, सघलुं जग-
 त जेजये, एवा थया थका, तीव्र तप तपीने, तथा पुण्यने प्रगट करीने,
 मुक्तिसुख मेलवता हवा. एवी रीते हे महीपाल ! शत्रुंजय पर्वतपर सर्व ह-
 त्यानां पापो तुरत नाश पामे ठे. एवी रीते आदिनाथ प्रभुये कहेला धर्मने
 गुरुपासेथी मेलवीने, पोताने धन्य मानतो थको, ते विद्याधरसहित त्यां-
 थी उव्यो. पठी त्यां विद्याधरथी सेवायेलो, ते महीपाल, शाश्वता प्रभुनां
 वंदनथी, तथा साधुजनी सेवाथी केटलोक काल सुखेथी रह्यो. पठी ते
 महीपाल खेचरनी रजा लेशने, तलवारयुक्त थयो थको तथा मार्गमां कौ-
 तुकनो आश्रय लेतो थको कल्याणकटक नगरप्रते चालवा लाग्यो. पठी
 ते राजकुमार आकाशगामिनी विद्यायें करीने आकाशमां चालतो थको

स्वयंवर जोवानी झ्ठाथी कट्याणकटक नगरप्रते पहुँच्यो. त्यां जुदा जुदा देशोथी आवेला, तथा जुदी जुदी चापाउमां निपुण, अने जुदा जुदा वेपने धारण करनारा एवा राजाउने तेणे जोया. त्यां उंचा मांचाउनी श्रेणि, तेवी रीतनां संघट्थी पसीनावाली जाणे थइ होय नहीं, तेथी पताकाउनी श्रेणिथी वींजाती हती. त्यां आम तेम जमता महीपाले, लष्करथी वींटायेला पोतानां मोटा चाइ देवपालने जोयो. पठी त्यां महीपाले पोतानो वेप वदलावीने, जाणे कंइ वात जाणतो न होय नहीं, तेम तेनी समीप आवीने जोवा लाग्यो. पठी तेणे तेने पूव्युं के, आ सघलां राजाउनां सैन्यो, आ उंचा मांचा, तथा अहीं तहीं दोडतो माणसोनो समूह, ते आ सघलुं शुं ठे? वली हुं तो परदेशी तुं, तेथी हे मित्र! आ व्रतांत हुं जाणतो नथी; माटे ते सघलुं तुं मारी आगल निवेदन कर.? त्यारे देवपाले कहुं के, हे महासत्व ! तुं सघली वार्तासांचल? आ समृद्धिवालुं कट्याणकटक नामनुं नगर ठे. तथा अहीं कट्याणसुंदर नामनो राजा ठे, तेने गुणसुंदरी नामनी पुत्री ठे, तेनो आश्चर्यकारक स्वयंवर महोत्सव आवती काले थवानो ठे. वली ज्वालानी श्रेणिथी आकुल थयेला आ अशिकुंडने तुं जो? तेनी अंदर घणां डालांउथी वींटायेलो आ अशिवृद्ध ठे; तेनी शिखारूपी शाखामां रहेलां फलोने जे साहसी माणस ग्रहण करशे, तेने आ कन्या स्वयंवरपूर्वक परणशे. एवी रीतनुं तेनुं वचन चित्तमां निश्चय करीने, ते महीपाल पण मांचाउनां एक चागमां जइने वेठो. पठी लग्ने दिवसे घणां आचूपणोथी शणगारेदी थइ थकी, तथा विचित्रप्रकारनां रत्नोनी कांतिनां समूहोथी आकाशजागने पूरती, तथा चलायमान थती नेत्रनी कांतिमां परोवेलां ठे, कानपरनां कमलो जेनां तथा लटकता कुंडलथी घसायेल ठे, कपोलरूपी मणिनां आरिसा जेनां, तथा मनोहर हारनी कांतिरूपी जे चंद्रनी कला, तेथी स्फुरायमान ठे किरणोनो समूह जेनो, वलयने धारण करती, तथा चोटलामां रहेला मालतीनां पुष्पोनी सुगंधिथी, मदोन्मत्त थयेला जमराउथी तेवायेली, तथा सेंकडो गमे सखीउये लावेला सुगंधि इव्योथी आदरयुक्त थयेली, तथा प्रकाशित थयेला चंद्रसरखी कांतिवाली, श्वेत वस्त्रीने धारण करती, एवी ते राजकुमारी वरमायासहित मनुष्योचे उपा-

डेली पालखीमां बेसीने ते सजामां दाखल थइ. ते वखते सघला राजा-
उं, पडता कामदेवनां बाणोथी पीडीत थया थका, ते सुंदरीने जोइने
होजायमान थया. पढी जगतने जीतवा माटे जाणे देहधारी कामदेव-
नी शक्तिज होय नहीं, एवी ते बालाने ते कुंडने किनारे लेइ गया. वली
त्यां महापराक्रमी, अने गर्वथी दुर्धर एवा पर्वतोज जाणे होय नहीं, एवा
ते विद्याधर अने राजानां कुंवरो पण आव्या; पण तेउ सघला ते अग्निकुंड-
नी पासे पण जइ शक्या नहीं, त्यारे ते वृद्धानां फलो देवानी कुशलता तो
दूरज रही. वली करेलो ठे, उपाय जेउये एवा विद्याधरो पण, मिथ्यात्व-
उं दुष्प्राप्य मुक्तिने जेम, तेम ते फलो मेलवी शक्या नहीं. अेवी
रीते सघला विद्याधरो तथा राजाओ थाकी गये ठते, तथा “ हवे शुं
करवुं ? ” अेवा विचारमां जड होते ठते, महिपाल जुजास्फोट करीने
त्यां आव्यो; तथा हाओ उंचा करीने कहेवा लाग्यो के, हे सघला परा-
क्रमी तथा विद्वान राजाओ ! तमो सघला सांचलो ? तमो अहीं
लाखोनी संख्यामां एकठा थया ठो, पण तमो आ वृद्धानां फलो लेइ
शक्या नहीं; वली तमो तमारां बलने जाण्या विना अहीं शा माटे आ-
व्या ? केम के, वगरविचार्युं काम कोइ पण जगोए सुख माटे थतुं न-
थी. वली हजु पण जो तमारी कंइ पुरुषार्थने प्रगट करनारी शक्ति हो-
थ, तो ते तमो हमणा प्रगट करो ? केम के आजे तेनो अवसर ठे. अ-
ने जो तमारामां शक्ति न होय, तो तमारी समद्व, बाहारनो आडंबर
राख्याविनां, आ गुणसुंदरी सहित फलोनी लुंब हुं लेइश. ते सांचलीने
लज्जाथी सघला राजाउंए नीचुं मुख कर्थे ठते, तथा कौतुकथी लोको पो-
तांनां मस्तको धुणावते ठते, ते राजकुमारे क्रीडा पूर्वक त्यां जइने, त-
था आकाशगामिनी विद्यानुं स्मरण करीने, फलोनी पंक्ति हाथेथी लेइने,
हर्षपूर्वक ते कुमारीकाने आपी. ते वखते ते राजाउंनां मुखरुपी कमलोने
संकोच करता एवा लोकोए जयजयनो शब्द कर्थो. वली ते वखते स्त्रीउं
तालीउं वगाडीने राजाउंनी हांसी करवा लागीउं, अने तेथी नरवर्मा-
दिक राजाउंनां मनमां क्रोध उत्पन्न थयो. पढी जतरिनां चित्तनी अंदर
प्रवेश करवा माटे जाणे तोरणज बांधती होय नहीं, तेम रोमांच युक्त

थइ थकी, गुंजारव करता जमरानां जंकारथी मनोहर वनेली मालाने हाथमां खेइने, प्रेमबंधन पूर्वक तेणीए ते राजकुमारनां कंठमां नांखी. पठी कल्याणसुंदर राजा तेनी पासे थाव्वो, तथा तेने कदरूपो जोइने ते विचारवा लाग्यो के, देखावमां आ कदरूपो ठे, पण चरित्रथी उत्तम ठे, माटे ते, जगतने उद्योत करनारुं ठे तेज जेनुं, एवा जममां ठवाएला उत्तमरत्न सरखो ठे. वली हुं एम जाणुं तुंके, गुणोचें करीने जगतने पण वंदन करवा लायक थानो वंश ठे; केम के वादलांमां ठंकाएला सूर्यनुं तेज पण कोण धारी शकतुं नथी? वली पूर्ण थई ठे प्रतिज्ञा जेनी, एवी आ कन्याए आ वरने वर्यो, केम के, एवी रीतनो कुलकन्याउंनो आचार जगतमां सर्व जगोए वतें ठे. वली कुल, शील आदिकथी जूपित थएला आ राजाउंनं देखतां, थजाणुं ठे कुलशील जेनुं एवा आ कुमार प्रते कन्या देतां थकां मने लज्जा थावे ठे. माटे हवे तो मारा मननो खेद दूर करवा माटे आदरथी, तेनी पासे जई, तेनुं कुलादिक हुं पुतुं. एम विचारिने, ते महायुद्धिवान राजा तेनी पासे जइ, स्नेह युक्त थने गंजीर वाणीथी तेने पुठवा लाग्यो के, हे उत्तम पुरुष! तारा गुण, विनय थने शक्तिथी, तारी उत्तम जाति आदिक सर्वे हुं जोके जाणी गयो तुं, तोपण छुनीआ वहारनां जपकाने जुवे ठे, केम के, थंदर जींत गमे तेवी होय, तोपण वहारथी रंगेली जपकाबंध लागे ठे; माटे हे कुमार! तुं कोइ विद्याधर, के देव, के मखेलुं ठे वरदान जेने एवो पुरुष, के नागकुमार ठे? ते कहीने मारा कान तुं पवित्र कर? राजाये एम कहेते थके, महा प्रजाविक एवा ते महीपाले, कंचुकनी पेठे द्वाणवारमांज पोतानो कदरूपो वेप कहाडी नाख्यो. ते वखते वादलांउंथी मुकायेला सूर्यनी पेठे, धुंवाडा विनानां थसिनी पेठे, कादवरहित थयेला मणिनी पेठे, लाठन रहित थयेला चंद्रनी पेठे. ठीपमांथी निकलेलां मोतीनी पेठे तथा माटीमांथी कहाडेलां सुवर्णनी पेठे ते महीपाल दीपवा लाग्यो. ते वखते लोकोचें चारेकोरेथी जय जय शब्द कर्यो; तथा तेनापर आकाशमांथी पुण्यवृष्टि थइ. वली ते वखते देवपाले, ते महीपालने यथास्थित जोइने, चंद्रनलहित उठीने हर्षथी थसिगन करुं. वली त्यां ते देवपादनां परिवारे पण, आर्ध्वथी विकस्वर लोचनवाला थइने पृथ्वीपर काया नमार्दीने तेने नम-

स्कार कर्यों. ते वखते त्रणे जातिनां वाजांउ वागवा मांड्यां, तथा लोको हर्षथी नाचवा लाग्या; अने स्त्रीउनां मुखोथी उंचे प्रकारे धवलमंगलनो ध्वनि निकलवा लाग्यो. हवे महीपाले पूर्वे कहेलां वचनोथी थयेल ठे क्रोध जेउने, एवा सघला राजाउ एकठा थइने नरवर्मा राजाने कहेवा लाग्या के, आ महीपाले हाथथी जे फलो ग्रहण कर्या, तेमां कंडं आश्चर्य नथी, केम के, इंद्रजाल विद्याथी शुं असाध्य ठे? वली आ महीपाल डुराचारी होवाथी तेना पिताये तेने पहेलांज घरमांथी कहाडी मेढ्यो ठे, पण क्यांकथी चमत्कार पामीने, तेणे जे आ कार्य कर्युं, तेमां कंडं तेनुं बल नथी; वली स्त्रीउ तो स्वप्नावथीज नीचगामीनी होय ठे, अने तेथी आ मूर्ख कन्याये तेने वर्यो; माटे ते वर तरिके केम थाय? माटे आ अनुचित कार्य आपणे सहन करीशुं नहीं; अने तेढलामाटे दरिद्री पासेथी जेम रत्न, तेम तेनी पासेथी आ कन्याने आपणे ग्रहण करीशुं. एवी रीते बीजा राजाउनां वचनने सांजलीने नरवर्मा जरा विचार करीने, गंजीर वाणीथी कहेवा लाग्यो के, तमो थोडो काल सबुर करो? केम के आ कल्याणसुंदर राजा मारो मित्र ठे, माटे हे राजाउ! तमारें क्रोध करवो नहीं. वली हमणा तो आपणे आपणा क्रोधने समावीने, तथा एकमत थइने, उत्कृष्ट प्रीतिपूर्वक आ विवाह महोत्सव गुजारवो. वली मने माळुम ठे के, ए सौराष्ट्रनो राजा स्वल्प लश्करनां बलवालो ठे, माटे पर्वत जेम पाणीने, तेम आपणे तेनो मार्ग रोकीने बेसीशुं, माटे तेज विचार आपणे राखवो, बीजुं कंडं पण करवुं नहीं; केम के ज्यारे सूर्यनुं विंब उगे ठे, त्यारे शुं अंधकार रही शके ठे? एम विचारिने सघला राजाउ गुप्त अदेखाइवाला थया, तथा सूर्यकांत मणिनी पेठे अंदर बलता थका उपरथी मीठाबोला थया.

हवे एढलामां देवपाल महीपाल पासे आवीने, हर्षयुक्त मनवालो थयो थको, स्नेहसहित तेने कहेवा लाग्यो के, हे वत्स! तारो वियोग थया बाद आपणा मातपिता फक्त शरीररुपज रहेलां ठे, पण तेउनो जीव तो तारामांज बलगेलो ठे; वली हुं अहीं स्वयंवर महोत्सव माटे बिलकुल आवेलो नथी, पण तुं अहीं आवीश, एवी शंकाथी हुं अहीं खरेखर आवेलो हुं; माटे हवे तारुं आजसुधिनुं सघलुं व्रतांत तारे कहेवुं जोश्यें. ए-

वी रीतनी प्रीतिरूपी अमृतथी जरेली पोताना जाइनी वाणी सांजलीने, ते महीपाल पोतानुं सघलुं व्रतांत कहेवा लाग्यो. पठी पोतानां जाइनुं महा आश्चर्यकारी ते व्रतांत सांजलीने देवपाल अत्यंत आनंदित थयो. पठी राजाये वाजिंत्रोनां नादोथी तेउंनो अत्यंत मनोहर विवाह महोत्सव संपूर्ण कयों. वली त्यां ते महीपाले हस्तमोचनमां हाथी, घोडा, पालखी, तथा रत्न विगेरे राजापासेथी मेलव्युं. हवे ते स्वयंवरमां रत्नप्रज्ञ विद्याधर आव्यो हतो, तेनी वंदिलोकोनां मुखथी सूर्यमहनां पुत्रे कीर्ति सांजली. त्यारे ते तेने आवासे गयो, त्यां तेणे तेनुं सन्मान कर्युं; अने रत्नकांतनो तथा पोतानो व्रतांत तेने कही संजलाव्यो. पठी पोतानां बुद्धिवलथी तेने जाइनां स्नेहमां रक्त थयेलो जाणीने, तेउंनी प्रीति वधारवामाटे तेणे कळुं के, पूर्वनां पुण्ये करीनेज पोतानां जाइनो मेलाप थायठे, माटे हमेशां सुखनां इष्टनाराउंये वीजा हाथनी पेटे तेनुं रक्षण करवुं. वली संपदा अने स्त्रीउं तो जगो जगोये मले ठे, पण मातानी कुद्धिविनां वीजी जगोये सहोदर मलतो नथी, वली लक्ष्मीनां लवमाटे जे मूर्ख माणसो जाइउंपर छेप करे ठे, ते निर्जाग्य माणसो कुतरानी तुलनाने धारण करे ठे. वली जे जाग्यहीन माणसो राज्यादिकने माटे पोतानां जाइउंने मारी नांखे ठे, तेउं पोतानी मेद्वेज पोतानां पद्दनो नाश करे ठे, एम हुं मानुं हुं. वली जे माणसो ग्रासनां लवथी गर्वित थया थका पोतानां जाइउंने ठगे ठे, तेउं कागडाउंथी पण हांसीपात्र थाय ठे. इत्यादि अमृतथी जरेली कुमारनी वाणी पीने रत्नप्रज्ञ पोतानी आंखोरूपी मण्डिउंमांथी वणा विंडुउंने जरवा लाग्यो. एवी रीते निःश्वाससहित, तथा गलता आंसुउंथी रोकाइ गयेल ठे कंठ जेनो, एवो ते विद्याधर महीपालपासे जइने गद्गद वाणीथी कहेवा लाग्यो के, ते मारो नानो जाइ स्वप्नावथीज उरुत हतो, तोपण में तेने कंइ रोपित कयों नथी, पण ते पोतेज मनमां कंइक विकल्प करीने चाळ्यो गयो ठे, वली तेने मंत्रिउंये पण हितकारी नीतिवाक्योथी वायों हतो. अने में पण तेने आग्रहसहित अटकाव्यो, पण ते नहीं मानतां चाळ्यो गयो. वली हे बांधव ! एकांगी सुख-डुखने देनारा मारा आ राज्यपणाने पण, तेना विनां हुं विपमिश्रित अमृत सरखुं नाहुं हुं. पठी कुमारे तेने कळुं के, हवे तुं खेद नहीं कर ?

हवे हुं, कर्म जेम जीव अने शरीरनो, तेम तमारा वझेनो संगम करा-
वीश. एवी रीतनुं कुमारनुं वचन अंगीकार करीने, जाइने मलवामां
उत्सुक थयो थको, स्वन्न मनथी ते त्यां रह्यो. हवे त्यां महीपाले, गीत,
शास्त्र, तथा इष्ट जनना संगथी, राजपुत्रीनी साथे सुख जोगवतां थकां
केटलाक दिवसो गाळ्या. हवे अहीं पूर्वे करेलां कर्मोनां परिपाकथी म-
हीपालने तापनी पीडा थइ, तथा अंगोपर फोडलाउं थया; अने तेथी
तेने घणीज व्याधि थवा लागी. वली ते तापने दूर करवा माटे जे जे
ठंडा उपायो करवामां आवता, तेथी तो तेनुं कमल सरखुं कोमल श-
रीर अत्यंत दुःख पामवा लाग्युं; एवी रीते अमृत सरखां औषधोथी
तेनो उपाय करवा मांड्यो, तो पण शांत वचनोथी जेम दुर्जन, तेम
तेनो व्याधि विशेष दुःखदायक थयो. वली तेनां रोगमाटे जे उपाय न
कर्यो, तेवो कोइ पण उपाय के, विद्या के प्रपंच आ दुनिआमां हतोज
नहीं, अर्थात् सघला इलाजो कर्या. एवी रीते एक माससुधि घणां वै-
द्योए विविध प्रकारनां औषधोथी उपायो कर्या, तो पण तेनो रोग मढ्यो
नहीं. पठी तो मीष्ट वचनोथी राजानी रजा लेइने, तथा पितानी पेठे
तेने अने दिलगिर थता लोकोने पण शांत करीने, सेंकडो लश्करथी
तथा विद्याधरोथी विंटायो थको, पिताने मलवानी उत्कंठाथी ते मही-
पाल चालतो थयो. गुणसुंदरी पण वृद्धोनी अनुज्ञा लेइने, तथा मात-
पितानां चरणोने नमीने पोतानां चर्तारनी साथे चाली. एटलामां पू-
र्वनां मत्सरी राजाउंए ते महीपालने मार्गमां रोक्यो; अने तेउ तेने क-
हेवा लाग्या के, अरे ! रंक ! अमो राजाउंनां देखतां, ठलविद्याथी आ
कन्यारूपी रत्नने लेइने तुं क्यां जवानो ठे ? हमणा तने तेनुं फलमलशे.
वली जे माणस अति लोन्नथी पोतानां परिमाणथी पण अधिक कार्य
करे ठे, तेने तुं जेम कुष्टी थयो, तेम प्रगट फल जोगवतुं पडे ठे. वली त्यां
तुं जे जेम तेम वक्यो हतो, तेनुं तने हमणा फल मलशे. एम
कहीने अत्यंत क्रोधायमान थएला ते राजाउंए एकठा थइने, सघलां
लश्करथी ते महीपालने घेरी लीधो. ते वखते शत्रुउं अते काल सरखा
महीपाले पण रोगनी पीडाने नहीं गणीने, हाथमां तलवार लीधी. ते
वखते हाथीउं दांतोथी, रथवालाउं बाणोथी, पालाउं तलवारोथी, तथा

घोडेस्वारो जालांउथी लडवा लाग्या. एवी रीते वने सैन्यो स्वपरनो वि-
 चार कर्या विनां दीनता रहित मांहों मांहें लडवा लाग्यां. ते वखते पो-
 तानां स्वामिनां जक्त एवां वाणो, पण तेमनां यशथी पृथ्वीने व्याप्त
 थएली जोइने, जेटलामां ते यशनो स्वर्गमां विस्तार करवामाटे था-
 काशमां जवानो यत्न करे ठे, तेटलामां त्यां पण किन्नरोथी गवाता ते य-
 शने सांजलीने, पोतानां स्वामिनी स्तुति नहीं करता एवा वैरीउपर
 थावीने पडवा लाग्यां. हवे ते वखते, उठलता चपल सोजांउवाला स-
 मुद्रोथी जेम कांगो, तेम वैरीउनां समूहोथी महीपालनुं सैन्य उपद्रव
 पाम्युं. त्यारे महा यशस्वी रत्नप्रज्ञ, देवपाल, तथा महीपाल, अने
 वीजाउं पण तेउनी साथे अत्यंत क्रोधथी लडवा लाग्या. वली तेउंए र-
 वेया सरखा थइने शत्रुउनी सेना रूपी दहीने वलोवीने, जगतनां
 तापने हरवा माटे यशरूपी माखण उंधरी कहाड्युं. ते वखते जगतमां
 सारजुत एवा ते महीपालनां चिंवेने सहन करवाने अशक्त थया थका,
 ते शत्रु राजाउं पोतानां लश्करो सहित दिशा दिशाउंमां नाशी गया.
 ते वखते यादवनां लश्करीउंए जयजयनो शब्द कर्यो, तथा तेमना पर
 देवोनां हाथोमांथी पुष्पोनी श्रेणिउं पडी. वलीमहावलवानो कदापि पण
 तृणपर गुस्तो करता नथी. एवुं जाणी नरवर्मादिक राजाउंए त्यां मुखने
 विपे ते तृण लीधुं. वली आ पृथ्वीमां आ महीपाल महा सुगंधिवाला
 (कीर्तियंत) ठे, तेथी ते राजाउंए तेनी आगल थालोटीने, ठलथी पण
 तेनां रजकणीथाउंथी पोतानां शरीरपर लेपन कर्युं. वली तेनां चरणोने
 नमता एवा ते राजाउंनी पीठपर महीपाले, स्फुरायमान थती एवी जे ल-
 क्ष्मी, तेनां पद्मरूप घरसमान पोतानो हाथ मेळ्यो. ते वखते नरवर्मा रा-
 जाए देवकन्या सरस्वी पोतानी वनमाला नामनी कन्या देवपालने था-
 पी. एवी रीते राजाउंने जीतीने, तथा देहधारी जयलक्ष्मी सरस्वी वन-
 मालाने लेइने ते नगरप्रते चाल्यो. पठी तेनां पराक्रमथी आश्चर्य पामे-
 ला. ते नरवर्मादिक राजाउं, ते महीपालनी थाइता लेइने पोतपोताने
 स्थानके गया. हवे थहीं वनमां अशयने (डुःखने)करनारो वायु जेम जेम
 वावा लाग्यो, तेम तेम महीपालनो रोग पण अत्यंत वृद्धि पामवा ला-
 ग्यो. वली ते डुष्ट वायुनी पीडाथी थदारे जातिनां कांडो. लक्ष्मीनां य-

र सरखा तेनां शरीरने अत्यंत कष्ट आपवा लाग्या. ते वखते वननी र-
मणिक जूमि तेने नरकनी पृथ्वी सरखी लागवा मांडी, तथा कमलो-
वाळुं नदीनुं पाणी, तेने जयंकर लागवा मांड्युं; तेम वाजांउनो नाद य-
मनां वचन सरखो लागवा मांड्यो, तथा तेनुं वास मारतुं शरीर तेनां
परिवारने पण दुःखदायक लागवा मांड्युं. वली तेने जोजन तो जेरस-
मान, तथा पाणी तपावेला सीसा सरखुं, अने वरास तो दुःखदायक
लागवा मांड्यो; वली तेने गायन दुर्वाक्य सरखुं, तथा नाटिक सर्पनां
वीटला सरखुं, अने पुष्पो यमनां बाणो सरखां लागवा मांड्यां. वली न-
रकथी पण अधिक दुःख पामता एवा ते महीपालने माणसो वच्चे, ते-
म एकांतमां पण चेन पडवा लाग्युं नहीं. एम करतां केटलेक दिवसे ते
कुसुमोनां समूहवाला उद्यानमां पहोंव्यो, तथा त्यां तेणे मुकाम कर्यो;
अने तेनां दुःखथी सैन्य पण दुःख पामवा लाग्युं. जेम जेम माणसोने
पूर्वे करेलुं शुभाशुभ कर्म उदयमां आवतुं जाय ठे, तेवी रीते परनां उ-
पदेश विनानी तेमनी बुद्धि प्रवर्ते ठे. वली कर्मोथी प्रेराएलो आ जीव, कुंजार-
नां चक्रनां स्वप्नावनी तुलनाने धारण करतो अको, सर्व जगोए जम्या
करे ठे. हवे एक दहाडो पूर्णिमाने दिवसे ते महीपाल कुमार रात्रिए सु-
खनी इच्छाथी आकाश प्रदेशमां सूतो. एटलामां त्यांथी विद्याधरो चैत्री
पुनेमने दिवसे सिद्धगिरिपर आदिदेव प्रभुनां चरणकमलनी सेवा
माटे जवा लाग्या. त्रणे लोकमां जेटलां तीर्थो ठे, अने तेउनी यात्राथी
जे फल मले, ते फल आ तीर्थनी एकज यात्रा आपे ठे. तेमां पण
चैत्री पुनेमने दिवसे, आ पुंडरिक गिरिनी करेली स्तुति, स्वर्ग अने मो-
क्षनां सुखने हथेलीमां आपे ठे. हवे ते आकाशगामी विद्याधरो, शक्तियें
करीने नंदनवनमांथी लावेलां विचित्र पुष्पोथी श्री ऋषभदेव प्रभुनी
सेवा करवा लाग्या, तथा नाना प्रकारनां अजिनयोथी जूषित, एवा सं-
गीतने, अत्यंत प्रीतियुक्त चित्तवाला थया थका त्यां करवा लाग्या; व-
ली विचित्र प्रकारनी जाषावालां, तथा वैराग्य गर्जित स्तवनोर्यें करीने,
तेउं त्यां जिनेश्वर प्रभुने आराधवा लाग्या. पठी ते विद्याधरो त्यांथी उ-
तरीने पोतानां स्थानकोप्रते चालवा लाग्या. ते वखते चंद्रचूड नामनां
विद्याधरने तेनी स्त्री प्रिय वचनोथी कहेवा लागी के, हे नाथ ! आ पण

विनां आ वीजा सघला विद्याधरो जले जाउं ? कमके, श्रीरूपनदेव प्रजु
मारा चित्तमां एवा तो वसी रह्या ठे के, जेथी स्वर्ग अने मोक्षादिक सु-
खने पण हुं तेनी आगल तृणसमान लेखुं तुं. माटे हे स्वामी ! आठ
दिवससुधि आ पुंरुरीकगिरिपर आपणे रहींयें, एवी कृपा करो. ? के जेथी
श्रीरूपनदेव प्रजुने हुं स्तवुं, तथा पूजुं. ह्वे ते विद्याधर पोते पण ते ती-
र्थप्रते अत्यंत जक्तिवालो हतो, अने वली तेणीये पण तेनी अत्यंत प्रा-
र्थना करी, माटे ते त्यां रह्यो, केम के, इष्टे कहेलुं इष्ट वचन कोण उपे-
क्षी मेले ? एवी रीते अत्यंत उत्कंठाथी चिरकालसुधी त्यां प्रजुने, पूजी-
ने, अतृप्त थ्या ठतां पण, तेउं जवाने इष्टवा लाग्या. पठी तेउं वने अ-
नुपम विमानमां वेसीने मार्गे चालतां थकां, पूर्वदिशामां रहेलां सूर्यो-
द्यानने जोवा लाग्या, एवी रीते छूर करेल ठे (शोचाथी) नंदनवन जेणे
तथा अत्यंत पुष्पोवालां ते वनने जोइने, हरिणसरखां नेत्रोवाली
ते स्त्री पोतानां स्वामीने कहेवा लागी के, हे नाथ ! आ शत्रुंजयनी
पासे घाटां वनने तमो जुउं ? ते वन पुष्पोयें करीने, दिवसे पण तारास-
हित आकाशनां त्रमने धारण करे ठे; वली तेनां मध्य जागमां कमलो-
नां समूहथी शोचतो, तथा निर्मल पाणीरूपी अमृतथी जरेलो, आ मो-
टो कुंड ठे. वली तेनी आसपास कांठाउंपर चलायमान थता ध्वजनां
कपडांउंथी वींजेला ठे, देवाने जेउंये, एवा निर्मल प्रासादोने तमो
जुउं ? वली हे नाथ ! जो तमो कृपा करो तो, शत्रुंजय गिरिनी सीमामां
रहेली आ वननी शोचा मारी आंखोने क्षणवार सुख आपे. एवी रीते
पोतानी स्त्रीनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेली, तथा श्रवणने प्रीय लागे
एवी, वाणी रूपी सुधाने पीने, ते विद्याधरे ते वनमां पोतानुं विमान
उतार्थुः तथा पोतानी स्त्रीने ते कहेवा लाग्यो के, हे हरिणसरखी
आंखोवाली ! आ सूर्योद्यान नामनुं वन ठे, तथा सर्व कार्यांमां उपयोग
लागे, एवी दिव्य औषधिउं अहीं थाय ठे, वली रोगोनी पीडने नाश
करनारो नूर्यावर्त नासनां आ कुंड ठे. तेनां पाणीनां विष्टुथी अदारे
कोटो नाश पाने ठे. एवी रीते ते कुंडनां तथा वननां प्रताप तेणीने क-
हेतो थको. ते विद्याधर तेनी नाथे त्यां मनोहर जन्ताष्टनां झीडा करवा
साग्यो. वली स्त्रीनां चपल लोचननां देवार्थी लाडिल थयां थको, ते

र सरखा तेनां शरीरने अत्यंत कष्ट आपवा लाग्या. ते वखते वननी र-
मणिक जूमि तेने नरकनी पृथ्वी सरखी लागवा मांडी, तथा कमलो-
वाळुं नदीनुं पाणी, तेने जयंकर लागवा मांड्युं; तेम वाजांउनो नाद य-
मनां वचन सरखो लागवा मांड्यो, तथा तेनुं वास मारतुं शरीर तेनां
परिवारने पण दुःखदायक लागवा मांड्युं. वली तेने जोजन तो जेरस-
मान, तथा पाणी तपावेला सीसा सरखुं, अने वरास तो दुःखदायक
लागवा मांड्यो; वली तेने गायन दुर्वाक्य सरखुं, तथा नाटिक सर्पनां
वींटला सरखुं, अने पुष्पो यमनां बाणो सरखां लागवा मांड्यां. वली न-
रकथी पण अधिक दुःख पामता एवा ते महीपालने माणसो वच्चे, ते-
म एकांतमां पण चेन पडवा लाग्युं नहीं. एम करतां केटलेक दिवसे ते
कुसुमोनां समूहवाला उद्यानमां पहाँव्यो, तथा त्यां तेणे मुकाम कर्यो;
अने तेनां दुःखथी सैन्य पण दुःख पामवा लाग्युं. जेम जेम माणसोने
पूर्वे करेलुं शुभाशुभ कर्म उदयमां आवतुं जाय ठे, तेवी रीते परनां उ-
पदेश विनानी तेमनी बुद्धि प्रवर्ते ठे. वली कर्मोथी प्रेराएलो आ जीव, कुंजार-
नां चक्रनां स्वजावनी तुलनाने धारण करतो अको, सर्व जगोए जम्या
करे ठे. हवे एक दहाडो पूर्णिमाने दिवसे ते महीपाल कुमार रात्रिए सु-
खनी इच्छाथी आकाश प्रदेशमां सूतो. एटलामां त्यांथी विद्याधरो चैत्री
पुनेमने दिवसे सिद्धगिरिपर आदिदेव प्रभुनां चरणकमलनी सेवा
माटे जवा लाग्या. त्रणे लोकमां जेटलां तीर्थो ठे, अने तेउनी यात्राथी
जे फल मळे, ते फल आ तीर्थनी एकज यात्रा आपे ठे. तेमां पण
चैत्री पुनेमने दिवसे, आ पुंडरिक गिरिनी करेली स्तुति, स्वर्ग अने मो-
क्षनां सुखने हथेलीमां आपे ठे. हवे ते आकाशगामी विद्याधरो, शक्ति
करीने नंदनवनमांथी लावेलीं विचित्र पुष्पोथी श्री ऋषजदेव प्रभुन
सेवा करवा लाग्या, तथा नाना प्रकारनां अन्नियोथी जूषित, एवा स
गीतने, अत्यंत प्रीतियुक्त चित्तवाला थया थका त्यां करवा लाग्या; व
ली विचित्र प्रकारनी जाषावालां, तथा वैराग्य गर्जित स्तवनोयें करीने
तेउं त्यां जिनेश्वर प्रभुने आराधवा लाग्या. पठी ते विद्याधरो त्यांथी उ
तरीने पोतानां स्थानकोप्रते चालवा लाग्या. ते वखते चंद्रचूड नामन
विद्याधरने तेनी स्त्री प्रिय वचनोथी कहेवा लागी के, हे नाथ ! आ प

विनां आ बीजा सघला विद्याधरो चले जाउ ? केमके, श्रीरुषजदेव प्रचु मारा चित्तमां एवा तो वसी रह्या ठे के, जेथी स्वर्ग अने मोहादिक सु खने पण हुं तेनी आगल तृणसमान लेखुं बुं. माटे हे स्वामी ! आठ दिवससुधि आ पुंरुरीकगिरिपर आपणे रहीयें, एवी कृपा करो. ? के जेथी श्रीरुषजदेव प्रचुने हुं स्तबुं, तथा पूजुं. हवे ते विद्याधर पोते पण ते ती- र्थप्रते अत्यंत जक्तिवालो हतो, अने वली तेणीये पण तेनी अत्यंत प्रा- र्थना करी, माटे ते त्यां रह्यो, केम के, इष्टे कहेलुं इष्ट वचन कोण उपे- द्दी मेले ? एवी रीते अत्यंत उत्कंठाथी चिरकालसुधी त्यां प्रचुने, पूजी- ने, अतृप्त थया ठतां पण, तेउं जवाने इष्टवा लाग्या. पठी तेउं बने अ- नुपम विमानमां बेसीने मार्गे चालतां थकां, पूर्वदिशामां रहेलां सूर्यो- द्यानने जोवा लाग्या, एवी रीते दूर करेल ठे (शोचाथी) नंदनवन जेणे तथा अत्यंत पुष्पोवालां ते वनने जोशने, हरिणसरखां नेत्रोवाली ते स्त्री पोतानां स्वामीने कहेवा लागी के, हे नाथ ! आ शत्रुंजयनी पासे घाटां वनने तमो जुउं ? ते वन पुष्पोयें करीने, दिवसे पण तारास- हित आकाशनां त्रमने धारण करे ठे; वली तेनां मध्य जागमां कमलो- नां समूहथी शोचतो, तथा निर्मल पाणीरूपी अमृतथी जरेलो, आ मो- टो कुंड ठे. वली तेनी आसपास कांठाउंपर चलायमान थता ध्वजनां कपडांउंथी वींजेला ठे, देवोने जेउंये, एवा निर्मल प्रासादोने तमो जुउं ? वली हे नाथ ! जो तमो कृपा करो तो, शत्रुंजय गिरिनी सीमामां रहेली आ वननी शोचा मारी आंखोने क्णवार सुख आपे. एवी रीते पोतानी स्त्रीनां मुखरूपी कमलमांथी निकलेली, तथा श्रवणने प्रीय लागे एवी, वाणी रूपी सुधाने पीने, ते विद्याधरे ते वनमां पोतानुं विमान उतार्युं; तथा पोतानी स्त्रीने ते कहेवा लाग्यो के, हे हरिणसरखी आंखोवाली ! आ सूर्योद्यान नामनुं वन ठे, तथा सर्व कार्योंमां उपयोग लागे, एवी दिव्य औषधिउं अहीं थाय ठे. वली रोगोनी पीडाने नाश करनारो सूर्यावर्त नामनो आ कुंड ठे, तेनां पाणीनां विंदुथी अढारे कोढो नाश पामे ठे. एवी रीते ते कुंडनो तथा वननो प्रचाव तेणीने क- हेतो थको, ते विद्याधर तेनी साथे त्यां मनोहर दताग्रहमां क्रीडा करवा लाग्यो. वली स्त्रीनां चपल दोचननां ठेडाथी लादित थयो थको, ते

युष्प, उत्तम कूल, तथा न्यायोपार्जित धन, एटलां साधनो ठे. एवी रीते गुरुनां मुखरूपी चंद्रथी निकलेला देशना रूपी अमृतने पीने, पोतानां रोगसंबंधि व्रतांत महीपाले पुढ्यो. त्यारे गुरुए पण समाधिथी तेनां पूर्व जवनो व्रतांत जाणीने कळुं के, हे महीपाल ! जे रीते तें दुष्कर्म उपार्जन कर्युं हतुं, ते सधळुं तुं सांजल ?

चरतकेत्रमां पुर नामनुं नगर ठे, त्यां महागुणी श्रीनिवास नामे राजा हतो; ते राजा पितानी पेठे प्रजाने पालतो, तथा यमनी पेठे शत्रुंजने हणतो, अने दानथी तो कामधेनु, चिंतामणि रत्न, तथा कटपवृद्धोने पण दूर करतो. वली ते शीलादिक गुणोयें करीने युक्त हतो, तो पण तेने शिकारनो घणो शोक हतो; अने तेथी ते राजा (कलंक सहित) चंद्रनी तुलनाने धारण करतो. एक दहाडो ते राजा शिकारनो लोलुपी थयो थको, घोडापर बेसीने, तथा हाथमां धनुष्य धारीने, वनचूमिमां गयो. त्यां वेगवाला घोडायें करीने, हरिणनां टोलांने त्रास पमाडतो थको, ते राजा वरसादनी पेठे अविच्छिन्न रीते बाणोनो वरसाद वरसाववा लाग्यो. एवी रीते शिकारमां तल्लीन थयो थको, जे वस्तुंज दूर हती, तेने नजदीकमां, तथा जे नजदीक हती, तेने दूर करतो थको, ते पोतानां सैन्यथी बुटो पडी गयो. त्यां घाटा वनखंडमां कोइ प्राणीने रहेलां जाणीने, तेने सारवानी इठाथी, तेणे तीक्ष्ण बाणो मुक्यां; एटलामां तेणे “ नमोऽर्हद्भ्यः ” एवी रीतनी गदगद कंठनी वाणी सांजली; त्यारे तेनी उत्पत्ति जाणवाने ते जेटलामां दृष्टि फेंके ठे, तेटलामां तेणे पोतानां बाणथी वींघाएला, तथा कायोत्सर्गमां रहेला, अने पृथ्वीपर पडता एक मुनिने जोया. एवी रीते हणाएला ते मुनिने जोइने, जाणे पोतानुं पुण्यरूपी वृद्ध ठेदायुं होय नहीं तेम जाणीने ते खेद पामवा लाग्यो के अरे ! आजे में आ शुं निबिड पाप उपार्जन कर्युं ? खरेखर में आजे दुष्कर्मरूपी अग्नियें करीने बोधिबीजने बाढी नांख्युं ! अरे ! मारा जीवितव्यने पण धिक्कार ठे !! केम के, एक जीवने हणवाथी पण माणसोने अत्यंत जयंकर नर्क मले ठे. वली में दुष्टे मारुं व्यसन एटले सुधि वधार्थुं के, जेथी मुनिनी हत्या मारे हाथे थइ. वली जेउए निरपराधी प्राणींजने दुःख देवारूप आ व्यसन मने शीखाव्युं,

तेजने पण धिक्कार ठे. वली जेउए राजाउने एम कह्युं ठे के, पापरूप ए-
 धो पण आ शिकार पापमाटे नथी, तेउनी विद्वता, तथा तेउनी तत्व-
 बुद्धि कय पामो ? वली अरेरे ! पापी अने उद्धत माणसो, आ घास
 अने पाणीथी तृप्त थएला निरपराधि जीवोने तीक्ष्ण बाणोथी हणै ठे!!
 वली महायोगी, तथा देहधारी पुण्यनां राशिसरखा आ मुनिने में दु-
 ष्टे हण्यो ! हवे हुं क्यां जउं ? अने शुं करुं ? एम कहिने, खेद पामतां
 अकां तेणै दुर्गति आपनार, तथा पापोनां मूल समान एवां धनुष्य
 अने बाणोने जांगी नाख्यां. पठी तुरत घोडापरथी उतरीने ते मुनि-
 नी पासे आव्यो, तथा जाणे पोतानां पापोनुं प्रायश्चित लेतो होय न-
 हीं जेम, तेम तेने तेणै नमस्कार कयो. वली श्वास लेता ते मुनिनां बन्ने
 पगो पोतानां हाथमां लेइने, नमेला एवा पोतानां मस्तकपर तेणै मु-
 कुट रूपे कर्या; तथा पोतानां कुकर्मने निंदतो थको, ते एटलो तो र-
 ड्यो, के तेणै पडखे रहेला हरिण तथा पक्षि आदिकोने पण रडाव्यां.
 पठी ते कहेवा लाग्यो के, अरेरे ! शिकारनां व्यसनी, तथा दुष्ट ए-
 वा में बहु दुष्कर्म कर्युं !! माटे हे देव ! हवे मारे शुं करवुं ? ते कहो ?
 वली हे नाथ ! में मारा निर्मल कुलमां कलंक लगाड्युं, तथा महा तेज-
 स्वी एवा मारा पुण्यरूपी मेहेलमां में मशीनो कुचो फेरव्यो, दुराचारथी
 हणायेलुं ठे, अंतःकरण जेनुं एवो जो कोइ पुत्र कुलमां उत्पन्न थाय, तो
 जाणवुं के, बापदादाउनां पुण्यरूपी वृद्धमां दावानल लाग्यो. वली क-
 लंकी तथा तिर्यच अने नरकमांजवा लायक एवा मने, हे जगवन् ! हवे
 आ तमारा चरणोज शरणारूप ठे. एवी रीते आंसुथी कलुषित थयेली
 ठे आंखो जेनी, तथा पोताना आत्माना निंदा करतो, एवो ते राजा वा-
 रंवार मुनिना चरणोने नमस्कार करवा लाग्यो. ते बखते ते मुनि पण अ-
 रिहंत प्रभुनुं स्मरण करतो थको, जाणे तेनां बाणोथीज खेंचायां होय
 नहीं, तेम कर्मोथी खेंचाएलां प्राणोने तजतो हवो. ते बखते ते राजा पण
 ते मुनिनां वधरूपी तलवारथी बेदायेला हृदयवालो थयो थको, फरीने
 पोकार करवा लाग्यो, तथा ते मुनिनां गुणोनी पंक्तिने याद करतो थको
 मूर्धा पाम्यो. एटलामां तेनां सैनिको त्यां आव्या, तथा तेने तेवी हाल-
 तमां जोइने, न्याययुक्त वचनोथी समजावीने, कंइक दुःखमांथी मुक्त

क्यों. पत्नी त्यां राजाचे मुनिनां देहनो अग्निसंस्कार क्यो. तथा मनमां अत्यंत दुःखी अशने, ते पोताने घेर गयो. पत्नी ते राजाचे मुनिहत्या-दिक पापनी शांति माटे ते वनमां श्री शांतिनाथ प्रचुनुं चौमुख देहं कराव्युं; तथा मुनिउने, सर्व पापोने नाश करनारां शुद्ध अन्न, वस्त्र आदिकनुं जक्ति पूर्वक दान देवा लाग्यो. एवो रीते त्रिकरण शुद्धिशी महाधर्म करतां थकां पण ते राजा, मुनिहत्यादिक पापोशी मुक्त थयो नहीं; अने तेज दुःखरूपी शब्दशी पीडीत थयो थको, ते श्रीनिवास राजा, महारोगशी मृत्यु पामीने सातमी नरके गयो; त्यां बंधन, ठेदन आदिक महादुःख सहन करीने, तथा घणो काल त्यां नरकमां रहीने, तिर्यच जवमां ते आव्यो. वली त्यां पण टाढ, तडको, महारोग, ताडन, कुधा, तृषा आदिक अज्ञानकष्ट सहन करीने, फरीने पण ते नरकमां गयो. एवी रीते नरक अने तीर्यचमां तेणे अवतार कर्या; पत्नी ठ जवो सुधि मनुष्यपणामां कुष्टी अशने ते मृत्यु पाम्यो. वली हे महीपाल ! आ जवमां पण पूर्वे करेली मुनिहत्यानां फलरूप तने कुष्ट थयो; वली हांसी-शी पण जो मुनिनी विराधना करवामां आवे, तोपण ते दुःखनो समूह आपे ठे, त्यारे जे मत्सरजावशी मुनिने पीडे, तेनी तो वातज शी कर-वी ? वली मुनिने कोपाववाशी एक जवमां करेलुं पुण्य जतुं रहे ठे, अने मुनिनो घात करवाशी तो सातमी नरके जवुं पडे ठे. माटे मुनिनी ह-त्यारूपी वेलडी आ लोक अने परलोकमां पण, दुःख, दुर्जाग्य, तथा दुर्गति आदिक माठां फलो आपे ठे. वली त्रिकरण शुद्धिशी आराधन करायेलो मुनि सर्व प्रकारनां सुखो आपे ठे, अने तेनी विराधना कर-वाशी नरक तथा तिर्यच संबंधि दुःखो मले ठे. वली चारित्री, तथा महा पराक्रमी एवा व्रतधारीउ तो एक वाजु रहो, पण क्रिया रहित अने निर्गुणी मुनिनी पण विराधना कोइ पण वखते करवी नहीं. माटे गमे तेवो पण चारित्रशी जूपित थएलो मुनि, गृहस्थीये पुण्यनी इवाशी गौतम स्वामीनी पेठे पूजवो. वली मुनिनुं शरीर कंडं वंदनीक नशी, पण तेनो वेप वंदनीक ठे, माटे एवा वेपधारी मुनिने पण पुण्यशाळीये पूजवो. वली मुनिनुं आचरण वंदनीक ठे, पण वेप वंदनीक नशी, माटे निनुं आचरण तपासीने मोक्षनी इवावालाये तेने पूजवो. वली क्रिया

रहित मुनिने पण पूजवाथी, लज्जाथी ते व्रतने धरनारो थाय ठे, अने उत्तम क्रियावालो मुनि पण, तेनी श्रवज्ञा करवामां आवे, तो ते व्रतमां शिथिल थइ जाय ठे. वली जे माणसो व्रतधारीने जोइने पण नम-ता नथी, तेउनुं दान, दया, क्षमा, तथा शक्ति सघळुं अल्प सिद्धिने क-रनारुं ठे, माटे जैनलिंगने धरनारा मुनिउने त्रिकरण शुद्धिथी आराधवा; पण स्वार्थनो नाश करनारी एवी तेउनी निंदा तो सर्वथा प्रकारे नज क-रवी. तेथी हे महीपाल ! तारा कुष्ठोनुं तेज प्रगट कारण ठे, माटे क्रोधा-तुर मुनिउने पण तारे कोइ दहाडो विराधवा नहीं. हवे सूर्यावर्त कुंडनां पाणीनी कथा तुं सांचल ? शत्रुंजय पर्वतनी नीचे पूर्व दिशामां सूर्यवन नामे मोहोदुं वन ठे. ते वनमां सूर्य वैक्रिय शरीरथी साठ हजार वर्षो-सुधि, जिननी सेवा माटे रह्यो हतो, तेथी तेनुं नाम सूर्योद्यान कहेवाय ठे. ते वनमां ऋषभदेव प्रभुनी दृष्टिरूपी अमृतथी जरेला पाणीथी जरेलो सूर्यावर्त नामनो कुंड ठे. महा जक्तिथी जिनस्त्रात्रमां जोडेलुं तेनुं पाणी हत्यादि दोषोने, तथा सर्व कुष्ठोने नाश करनारुं ठे. हवे ते वखते मणि-चूड नामनो विद्याधर पोतानी स्त्रीसहित, चैत्री पुनेमनां महोत्सवमां वि-मलाचलपर जिनने नमीने आ सूर्योद्यानमां आव्यो; तथा त्यां पण श्री ऋषभदेव प्रभुनी प्रतिमाने नमीने, तथा ते कुंडनुं पाणी लेइने, ते पोता-नां नगर प्रते चाढ्यो. ते वखते विमानमां बेठेली तेनी स्त्रीये तने तेवी रीतनो जोयो, तेथी दया लावीने, तथा पतिनी आज्ञा लेइने तेणीये ता-रापर ते पाणी रेड्युं; अने तेथी ते सघली व्याधिउं तारा शरीरथी दूर गइ, तथा तने ते कहेवा लागींउं के, तारे विषे हवे अमो रहेवाने सम-र्थ नथी; वली प्रायें करीने सर्व हत्याउं नरकादिक दुःखो देनारी ठे, तेमां पण मुनिनी हत्या तो विशेषें करीने जवत्रमणनां कारणरूप ठे. वली दूषण रहितोये वचनथी पण मुनिने कोपित करवो नही; वली परनी निंदा प्रायें करीने महादुःखनां समूहने देनारी ठे. वली उत्कृष्ट मुनिउ-यें, परनिंदा, परद्रोह, तथा परधननी चोरीने, मोटां पापो कहेलां ठे. एम कहीने ते मुनि ज्यारे मौन रह्या, त्यारे महीपाल कहेवा लाग्यो के, हे जगवन् ! तमो मने जंगम तीर्थ समान आजे मढ्या ठो; धर्मरूपी ने-त्रनो प्रकाश करवाथी, तथा सर्व तीर्थोनां उपदेशथी, तमो अतुल्य तीर्थ

समानज ढो; अने तेथी तमोज प्राणीजने सेवनीक, पूजनीक, तथा ध्यान धरवालायक ढो, वली बुद्धिवान पण गुरुविनां धर्मनां तत्वने जाणी शकतो नथी. वली गुरुना उपदेश विनां डाह्या माणसने पण, सुवर्णसीद्धि, कला, विद्या, धर्मतत्व, तथा धनार्जन पण सिद्ध अतां नथी. वली माता, पिता, चाइ आदिकनां अनृणी तो अइ शकीयें, पण धर्म देनारा गुरुनो अनृणी विविध उपायथी पण प्राणी अइ शकतो नथी. वली पिता, माता विगेरे सर्व संबंधिउं तो जवे जवे मले ठे, पण धर्मने देनारा सजुरु तो, पुण्यथी क्वचित् जगोएज मले ठे. अने तेथी हे जगवन्! आ जवरूपी समुद्रमां जमता, तथा प्रमादी चित्तवाला, एवा मने अमूल्य चिंतामणि रत्न समान तमो मढ्या ठे; वली तमोए मने आ तीर्थ बताव्युं, तेथी हुं धन्योमां पण धन्य, अने पुण्यवंतोमां पण पुण्यवंत थयो हुं. वली सघली क्रियाउं गुरुनी साक्षीयेज सफल थाय ठे, पण बीजी रीते अती नथी, केस के, जो सूर्य न होय, तो आंखोवालो पण वस्तुने जोइ शकतो नथी. एवी रीते गुरुनी प्रार्थना करवाथी गुरुये कछुं के, मारे पण अहींज रहेवुं ठे; ते सांजली आनंदसहित महीपाल त्यांथी उठ्यो; पढी वाजांउनां नादोथी संत्रांत करेल ठे, दिशांउनां पण जागो जेणे, तथा महापराक्रमी एवा ते सर्वे सेनासहित गुरुनी साथे चालवा लाग्या. एवी रीते अविच्छिन्न प्रयाणोथी सूर्यवनमां जइने तेउये वृद्धोनी ढायामां सैन्यनो पडाव नांख्यो; तथा त्यां गुरुये कहेली विधियें करीने, तेउये कुंडमां तथा चैत्यमां उत्सवपूर्वक अरिहंत प्रजुनी पूजा करी, अने महोदय मेलव्यो. वली त्यां विद्याधरोये विद्यानां बलथी, ध्वजानां समूहोथी शोचतां रत्ननां विमानो वनाव्यां. पढी विमानोनां समूहथी आकाशतलने आढादन करता एवा तेउं, सिद्धिरूपी मेहेलनी अग्रवेदिका सरखा शत्रुंजयप्रते पहोंच्या. त्यां मंदिरोपर, यात्रा करनाराउनां संपूर्ण पुण्यनां ढगला सरखी सुवर्णनां कलशोनी श्रेणि जोइने तेउं आनंद पाम्या. वली त्यां त्रणे जुवनोमां उत्तम तीर्थ समान एवा ते पर्वतनां अग्र जागने पामीने, तथा मोक्ष सुख देनारा श्री ऋषभदेव प्रजुने जोइने, तेउं पवित्रपणुं पाम्या. त्यां विमानमांथी उत्तरीने, तथा रायणनां वृद्धने प्रदक्षिणा देइने, तेउये श्रीऋषभदेव प्रजुनां चरणोने नरस्कार कर्यो. दूषण रहित एवा तेउं, जिननां प्रा-

सादने जोशने आदरपूर्वक, प्रीतिथी संपूर्ण अंगवाला थया थका, हाथो उंचा करीने नाचवा लाग्या; वली आदिदेवनां दर्शनथी तेउ पोतानां आत्मानी स्तुति करवा लाग्या, तथा ते वखते राजाए अवचनीय पुण्य उपार्जन कर्युं; वली तेउए प्रथम उत्तम किरणोवालां रत्नोथी प्रचुने वधाव्या, तथा पुण्यनां समूहथी उठलता थका पृथ्वीपर लोटीने तेउ नमस्कार करवा लाग्या. वली त्यां तेउ शत्रुंजथी नदीमां नाहीने, बहारथी अने अंतरथी शुद्ध थया, अने त्यां तेउए यशथी उज्वल थएलां वस्त्रो पेहेर्या. वली विद्याधरोए नंदन वनमांथी लावी आपेलां पुष्पोयें करीने, तेउए त्रणे लोकमां तिलक समान एवा प्रचुनी पूजा करी. एवी रीते गुरुनां उपदेशथी, मननां हर्षपूर्वक, तेउए ते तीर्थमां सर्व सुखोने आपनारुं धर्मकार्य कर्युं. वली तेउए त्यां अत्यंत हर्षथी, पवित्र पदो तथा अर्थोवालां स्तवनोथी जिनेश्वर प्रचुनी स्तुति करी. वली त्यां तेउए जक्तिथी शुद्ध उपकरणोयें करीने, गुरुने प्रतिलाजीने, तथा दीनादिकोने दया पूर्वक दान देइने आनंद मेलव्यो. वली जिननी पूजामां जे पुण्य थाय ठे, तेथी अनुक्रमे सोगणुं, तथा हजार गणुं पुण्य जिननी प्रतिमा अने प्रासाद वनाववाथी थाय ठे. वली अरिहंत प्रचुनी प्रतिमा अने मंदिर वनाववाथी प्राणी पापोथी मुक्त थइने स्वर्गने जजनारो थाय ठे, तथा तीर्थनी रक्षाथी अनंतगणुं पुण्य मळे ठे; एवी रीतनुं गुरुनुं वचन सांजलीने, महीपाळे अत्यंत जक्तिथी प्रतिमा सहित उंचुं जिनमंदिर वंधाव्युं. एवी रीते त्यां परम उत्सवथी तेउ अठाइ महोत्सव करीने, गुरुनां वचन पूर्वक विमानो सहित रेवताचल पर्वतप्रते गया. त्यां पण नेमिनाथ प्रचुनां चरणमां तत्तर रहीने, तेउए अठाइ महोत्सव कर्यो. त्यां सूर्यमह्व राजा, प्राप्त थएल ठे महोदय जेउने एवा पोतानां पुत्रोने बहु सहित आवेला जाणीने, तुरत सामो आव्यो. जंगम तीर्थसमान एवा ते पिताने जोशने, आदरवाला, तथा जक्तिवंत एवा तेउ वने पृथ्वीपर लोटीने तेने नमस्कार करवा लाग्या; त्यारे राजाए पण न्याय अने धर्मथी जेम वने पदोने तेस, पोताना वने हाथोथी पृथ्वीपर रहेला ते गुणी पुत्रोने उंचक्या. पठी तेउ अरसपरस अत्यंत प्रीतिथी जेठ्या; अने ते वखते तेउने जे हर्ष थयो, ते वचनथी पण कही

न शकाय तेटलो हतो. पढी राजा हाथीपर चडीने, तथा पुत्रोने पण हाथीपर चडावीने, मागण लोकोने उंचे प्रकारे धन देतो थको नगरमां दाखल थयो. त्यां उंचा मांचाउं, तथा धजाउंनां समूहोने, अने मनोहर तोरणोने, तथा नाटकने जोता थका तेउं राजमंदिर प्रते आव्या. त्यां राजाए ते बन्ने विद्याधरोने सुवर्ण, हाथी, घोडा विगेरेथी सत्कार करीने, परिवार सहित तेउंने पोताने स्थानके पहांचाड्या; तथा तेज दिवसे राजाए महीपालने राज्य आप्युं. गुणोथी मनोहर एवा ते महीपाले राज्यने यत्नपूर्वक पालातां थकां, अखंड यश रूपी जंडारोने जया. ते महीपाल राज्य करते ठते, अन्याय, रिपुनो जय, डुकाल के रोगोनो संजव पण पृथ्वीपर रह्यो नहीं; वली ते वखते वादलाउं इच्छित वृष्टि करतां, वायु तापनो नाश करतो, तथा वृद्धो संपूर्ण फलो आपतां. वली ते महीपाल स्त्री सहित आकाशगामिनी विद्याथी कृत्रिम तथा शाश्वतां मंदिरोमां जिनेश्वरोने पूजतो हतो. वली तेणे शत्रुंजय, तथा गिरनार आदिक पर्वतोपर, शेहेरोमां, गामोमां, तथा बगीचाउंमां जिननां मंदिरो बनाव्यां. वली ते चोरासी गढ, तथा चोरासी पद, अने एक लाख बत्रीस हजार गामोने जोगवतो हतो. वली ते सात लाख घोडा, सातसो हाथी, तथा सातसो रथोनो स्वामी हतो. एवी रीते चारसो वर्षे राज्य पालीने, अंते पोतानां पुत्र श्रीपालने राज्य सोंपीने, महीपाल संसारथी विरक्त थयो. वली तेणे देवपालनां पुत्रने, जलरूपी किट्टावालो, तथा धान्यनां जंडाररूप सिंधदेश आप्यो. एवी रीते ते महीपाल राजा विवेक सहित पुण्यनो समूह बांधीने, स्त्री सहित श्री शत्रुंजय पर्वतप्रते गयो; तथा त्यां श्रीकीर्ति नामनां मुनिवर पासेथी तेणे दीक्षा लीधी; अने आयुनो क्षय होते ठते निर्मल ज्ञानथी ज्ञासित थयो थको, ते मोक्ष पाभ्यो. तेना वंशमां हे इंद्र ! यश अने पुण्यनां संचयवालो, आ रिपुमह्न राजा थयो ठे; वली ते रैवताचलनी पासे रहे ठे, माटे ते धन्य ठे, अने ते अद्भूत शोभावालो थयो थको जण जवे मोक्षे जशे. वली हे इंद्र ! स्मरण करवार्थीज सर्व इच्छित फलने देजारुं, आ शास्वतुं या आदि तीर्थ ठे, अने तेनो महिमा कहेवाने तत्वने जाणनाराउं पसमर्थ नथी. वली हे इंद्र ! अहींथी पूर्व दिशामां, विकस्वर थएलां

नाना प्रकारनां वृद्धोवाहुं, तथा सिद्ध अने अरिहंत प्रभुनी प्रतिमाने नमस्कार करता, तथा तेनुं स्मरण करता एवा माणसोनां पापोने नाश करनाहं, आ सूर्योद्यान ठे, तथा अत्यंत सुगंधिनां समूहथी शोचतुं ठे पाणी जेनुं, तथा प्रजावें करीने मनोहर, अने सघला कोढोने नाश करनारो आ सूर्यावर्त कुंड ठे.

एवी रीते आचार्य महारज श्री धनेश्वरसूरिए रचेला, महातीर्थ श्री शत्रुंजयना महात्म्यमां महीपालना चरित्रना वर्णननो बीजो सर्ग संपूर्ण थयो. श्रीरस्तु.

तृतीयः सर्गः प्रारभ्यते.

राज्यने अवसरे दीठेलां ठे कमलो जेठए एवा युगलीआंठए प्रभुना चरणोने कमल सरखा जोशने जलरहित कमलो पृथ्वीपर होय ठे, एवुं जाणीने, आश्चर्य थइ, जेठए पाणीथी सींच्या नहीं, एवा प्रथम प्रभुना चरणो सर्वथा प्रकारे जवरूपी महा तापने ठेदवा माटे थाउ ?

हवे श्री वीर प्रभु इंद्रने कहे ठे के, हे इंद्र ! एवी रीतें में तीर्थनो आ संक्षेपथी महिमा कह्यो; हवे आ तीर्थनां प्रजावनी विचित्रताने तुं सांचल ? अनंतो काल थरो, तो पण आ तीर्थ नाश पामशे नहीं; हवे आ अवसर्पिणी कालमां तेना संबंधमां जे थयुं ठे, तेनी कथा तुं सांचल ? आ जंबूद्वीपनां दक्षिण चरतार्धमां गंगा अने सिंधुना मध्य जागमां युगलीआंठ रहेता हता. तेठमां विमल नामनां हाथीपर चडवाथी विमलवाहन नामनो, युग्मी धर्मवालो, अने सुवर्ण सरखी कांतिवालो, पेहेलो कुलकर थयो. तेनो पुत्र चक्षुष्मान् तेनो पुत्र यशस्वी, तेनो पुत्र अजिचंद्र, तथा तेनो पुत्र प्रसेनजित थयो; तेनो पुत्र मरुदेव, तथा तेनो पुत्र न्यायें करीने उज्ज्वल नाजि नामे थयो, तेनी स्त्री मरुदेवी नामे हती, अने ते हमेशां आर्जव गुणोथी उज्ज्वल हती. हवे आ अवसर्पिणीनां त्रीजा आराने ठेठे, श्री ऋषभदेव प्रभुनो जीव सर्वार्थसिद्धथी चवीने ते मरुदेवीनी कुक्षिमां आव्यो. असाड वद चोथने दवसे, चंद्र उत्तराषाढा नक्षत्रमां आवते ठते तेणीए रात्रिने ठेठे नीचे प्रमाणे चंद्र स्वप्नो जोयां. वृषभ, हाथी, सिंह, लक्ष्मी, पुष्पमाळा, कलश, ध्वजा, अग्नि,

रत्नो राशि, पद्म सरोवर, विमान, क्षीरसमुद्र, चंद्र अने सूर्य, एवी री-
ते तेणीये चौद स्वप्नो जोयां. एवी रीते प्रचुनोज्यारे गर्जनां अवतार थयो
त्यारे त्रणे जगतमां उद्योत थयो, तथा नारकीर्तने पण उंचे प्रकारे सुख
थयुं. पढी मरुदेवा माताए जागृत थइने, नाजिराजा पासे आवीने, तेम-
ने मिष्ट वचनोथी ते व्रतांत कइयो. सरल स्वजावी नाजिराजाये
पण विचारिने कइयुं के, हे प्रिया ! आ स्वप्नां प्रजावे करीने, तने अद्भूत
पुत्र थशे. एटलामां आसन कंपवाथी इंद्रे त्यां आवीने, तथा मरुदेवा मा-
ताने नमस्कार करीने कइयुं के तमोने पुत्रनी उत्पत्ति थशे. पढी मनोहर
मुखवाली ते मरुदेवा माता, पृथ्वी जेम उज्ज्वल रत्नने, तेम मनोहर
गर्जने धारण करवा लागी. जगतनां आधार, जगतनां सार, तथा
जगतनां गुरु एवा प्रचुने धारण करती मरुदेवा माता, जाणे प्राणीर्तनी
दयाथीज होय नहीं, तेम धीरेधीरे चालवा लागी. ते वखते धनद, इं-
द्रनी आज्ञाथी, जृञ्जक देवोये तैयार करेली इच्छित वस्तुर्तथी तेणीनां ह-
र्षने वधारवा लाग्यो. हवे गर्जकाल संपूर्ण थये ठते चैत्र वदी आठमने
दिवसे, तथा चंद्र उत्तराषाढा नक्षत्रमां आवते ठते, अने बीजा ग्रहो प-
ण उंचा होते ठते, निशीथ समये मरुदेवा माताये व्याधि रहित युगल-
रत्नने जन्म आप्यो. ते वखते वायु सुखेथी वावा लाग्या, तथा नारकीनां
जीवो पण आनंदित थया, अने त्रणे जगतमां प्रकाश थयो, तथा देव-
कुंडुजि वागवा लागी. ते वखते तपावेलां सुवर्णसरखी कांतिवाला, वृष-
जनां लक्षणवाला, सर्व सुलक्षणें करी संपूर्ण, तथा जाणे देवसंबंधि श-
रीर सहितज आव्या होय नहीं, तेम प्रचु शोचवा लाग्या. ते वखते आ-
सनो चलायमान थवाथी प्रचुनो जन्म थयेलो जाणीने अत्यंत हर्षयुक्त
थइने उपन्न दिक्कुमारीर्त त्यां आवी; तथा प्रचुने अने प्रचुनी माताने न-
मीने, अने ऋक्तिथी तेनी स्तुति करीने, पोताने धन्य मानती थकी तेर्त
नृत्य करवा लागी. वली तेर्तये दर्पण, कलश, पंखा, चामर, रक्षाबंधन
आदिक पोतानुं सर्व कार्य संपूर्ण कर्युं. वली आसनो कंपवाथी, अवधि-
ज्ञाने करीने प्रचुनो जन्म जाणीने, सघला देवो विमानोथी आकाशने
गोजावता थका त्यां आव्या. ते वखते सुधर्मेंद्रे पण ऋक्तिथी पोतानुं वै-
करीने, सूतिकागृहमां जइ, प्रचुने अने मरुदेवा माताने नम-

स्कार कर्यो; तथा माताने श्रवस्वापिनी निद्रा देश्ने, तथा तेमनी आज्ञा
 लेश्ने, अने प्रचुनुं प्रतिविंब त्यां रहेवा देश्ने तेणे प्रचुने पोताना हाथशी
 लीधा. त्यां इंद्रे अंतरमां ऋक्तिजाव लावीने पोतानां पांच रूपो कर्या; एक
 रूपशी प्रचुने लीधा, एक रूपशी ठत्र धर्युं, एक रूपशी वज्र लीधुं, तथा
 वे रूपशी चामर लीधां. पठी ते सघला देवो, विमानोशी आकाशने चि-
 तरता, तथा रत्नोशी चंद्रनी कांतिने उद्वेखता, अने शब्दोशी जगतने
 पण फोडता थका मेरुपर्वत तरफ चालवा लाग्या. त्यां पांडुक नामनां उ-
 द्यानमां अर्धचंद्र सरखा आकारवाली अतिपांडुकंबला नामनी शिलाप्रते
 इंद्र पहोंच्यो. त्यां इंद्रोए आन्नियोगिक देवोनी मारफते रूपानां अने
 रत्ननां, सोनानां अने रत्ननां, सोनानां, रूपानां, अने माटीनां कलशो
 बनाव्या. पठी अद्भूत कांतिवालो ते इंद्र दिव्यसिंहासनपर पूर्व सन्मुख
 प्रचुने खोलामां लेश्ने वेगो. पठी समुद्र, नदी, कुंड, तलाव तथा द्रहो-
 मांशी पाणी लावीने इंद्रोये प्रचुनो स्नात्रमहोत्सव कर्यो; पठी तेउथे
 मनोहर वरास, लेपन, पुष्प, फल, अद्भूत, वस्त्र, आचरण विगेरेशी प्रचुनी
 पूजा करी. पठी निर्मल जाववाला ते इंद्रोये हर्षशी प्रचुनी आरती उ-
 तारीने, नीचे प्रमाणे स्तुति करवा मांडी. हे स्वामी! हे युगादीश! हे
 जगतनां गुरु! हे अर्हन्! हे ध्यान धरवा लायक! हे निरंजन! तमो
 जय पामो? वली अठार कोडा कोडी सागरोपम सुधि नाश पामेलो
 ठे धर्म जेउनो, एवा प्राणीउनो उद्धार करनारा, तथा अज्ञानरूपी
 अधकारनां समूहनो नाश करवामां सूर्य समान एवा हे प्रचु! तमो
 जयवंता वतो? वली हे कट्याणरूप व्यवहारनां करनारा! तथा सर्व
 सुखनां स्थानक सरखा तमो जयवंता वतो? वली हे स्वामी! आजे जे
 तमारुं मने दर्शन थयुं, तेथी हुं सघला पुण्यशालीउमां विशेष पुण्य-
 शाली हुं. वली वृद्ध, पत्थर, पर्वत तथा पृथ्वी आदिकने धरी राखवाने
 तो कोशक पण समर्थ थइ शके, पण हे नाथ! आ ऋवरूपी समुद्रमां
 पडता प्राणीउनां समूहने तो तमोज उद्धार करनारा ठो. वली राग आ-
 दिक शत्रुशी पीडाएला लोकोने तमो निर्जय करनारा ठे, वली मुक्तिरूपी
 श्री मेळववामां दूत समान एवा हे धर्मनां राजा! तमो जयवंता वतो?
 वली बाह्य अने अंतरंग शत्रुउनां समूहोशी पीडाता प्राणीउनो जीवद

थानां उपदेशथी तमोज उद्धार करशो. वली हे ईश ! पिंडस्थ, पदस्थ तथा रूपस्थ ध्यानथी, योगीउ तमोने ध्यावे ठे, अने तेजनां आठ कर्मोनों नाश करीने, तमो तेमने पोताने स्थानके पहोंचाडशो. वली हे जगवन् ! आपनां प्रसादथी ज्यांसुधिमां मने मोक्षसुख मले, त्यांसुधि ह-
 मेशां मने आपनां चरणनुं शरणुं थारुं ? एवी रीते प्रचुनी स्तुति करी-
 ने कृतार्थ थएला ते इंद्रे उत्सवपूर्वक प्रचुने लावीने, फरीने तेमनी माता पासे मुक्या. वली त्यां जसीके बे कुंडल, दीव्य वस्त्रो, हार अने मुकुट मुकीने तेणे मातानी अवखापिनी निद्रा पाठी खेंची लीधी. वली त्यां इंद्र अप्सराजने धाव तरीके मुकीने, तथा पोते नंदीश्वर दीपमां अठाइ महोत्सव करीने देवलोकमां गयो. पठी प्रजाते पुत्रनो ते वृतांत जाणीने नाजि राजाये पण पोतानी वृद्धिने अनुसारे महोत्सव कयों. प्रचुना सा-
 थलमां ऋषजनुं चिन्ह हतुं, तथा स्वप्नमां पण पेहेलां माताये ऋषज जोयो हतो, तेथी मातपिताये तेमनुं “ऋषज” नाम पाळ्युं. इंद्रे प्रचुनां अंगुठामां मोतीनां सरखुं उज्वल अमृत मुक्युं हतुं, तेथी ते कारणने अनुसरीने प्रचुनां दांतो पण मोती सरखा उज्वल थया. वली इंद्रनील मणिनां बनावेला घुघरा, चरणरूपी कमलोमां लीन थयेला अने गुंजारव करता जमरानी पेठे शोजता हता. बाढ्यपणामां प्रचु पांच धावरूप अ-
 प्सराजथी सेवाता हता, ते जाणे पांच सुमतिजरूपी धावमाताजथी वृद्धि पमाता संयमधारीज होय नहीं तेम शोजता हता. वली त्यां चार नि-
 कायनां देवो इंद्रनी आज्ञाथी वयथी प्रचु जेवडा थइने, (पण गुणोथी प्रचु जेवा नहीं) प्रचुनी साथे क्रीडा करता हता. वली कौतुकथी प्रचु जे जे प्रकारे क्रीडा करवानी इडा करता, ते ते प्रकार देवो प्रचुनी स-
 न्मुख रजु करता. एवी रीते एक वर्ष गया बाद प्रचु ज्यारे पोताना पितानां खोलामां बेठा हता, त्यारे सौधमेंद्र तेमनां वंश स्थापनमाटे सेलडीनो सांगो वेइने आव्यो. जाणेलठे इंद्रनी इडा जेणे एवा प्रचुए ते सांगो ते वखते लीधो, अने तेथी प्रचुनां वंशनुं “ ईद्वबाकु ” नाम पाडीने इंद्र गयो. हवे अंगुष्ठपाननी अवस्थाने ओदंगी जनारी वयने पामीने प्रचु उत्तरकुरुक्षेत्रमां थतां दिव्य फलोथी संतोष पामवा लाग्या. एम रतां थकां प्रचु अनुक्रमे वृद्धि पामता थका कदपवृद्धनी पण स्पर्धा

करवा लाग्या, तथा सौजाग्य अने रूपरूपी राजाने रद्देवानां जुवन सरखा यौवनने पाम्या, अने ते वखते तपावेल सुवर्ण सरखी कांतिवाला, तथा जन्मनां चार अतिशयोथी उज्वल, अने पांचसो धनुष्यना माननी कायावाला उत्तम लक्षणो सहित शोजवा लाग्या. पठी एक दहाडो इंद्रे प्रचुने कळुं के, हे करुणानां चंडार ! जो के तमारे आ जगतनो व्यवहार प्रकाशवो ठे. तेम तमो संगरहित, तथा जवथी उद्विग्न थया ठो, अने मोक्षसुखमां रक्त थया ठो, तो पण मने तमो आ वखते लग्नो महोत्सव देखाडो ? एवी रीतनां इंद्रनां आग्रहथी प्रचुये ते वात अंगीकार करी. एवी रीते ज्यारथी प्रचुये आ लग्नो व्यवहार देखाड्यो ठे, त्यारथी आजसुधी पण तेज व्यवहार प्रवर्ते ठे. एवी रीते ठ लाख पूर्व गया वाद प्रचुने सुमंगलाथी चरत अने ब्राह्मीनुं युगल थयुं, वली पठीथी अनुक्रमे तुट्यरूपवालां ते सुमंगलाथी प्रचुने उंगणपचास जोडलां थयां, तथा सुनंदाथी प्रचुने सुंदर आकृतिवाला, तथा जगतनो उद्धार करवामां समर्थ, बाहुबलि अने सुंदरी नामनां अपत्यो थयां. हवे प्रचुनां अतिशय दानथी जाणे लज्जायुक्त थयां होय नहीं जेम, तेम कटपवृद्धो अनुक्रमे निष्फल थयां थकां अलक्ष्य थयां, त्यारे ते युगलीआंठ मांहीं-मांहीं कलह करवा लाग्या, तथा एक वीजांठ प्रचुपासे तेनी फर्याद करवा लाग्या, त्यारे प्रचुये तेमने कळुं के, लोकोपर राजा अमल करे ठे, अने ते राजा तो माणसोथी जलें करीने अजिपेक करायेलो होवो जो-इयें, माटे मारो अजिपेक करवामाटे तमे यत्न करो ? एवी रीतनुं प्रचुनुं वचन सांजलीने ते युगलीआंठ पाणी लेवामाटे तलावे गया, एटलामां आसन कंपवाथी ते अवसर इंद्रोये जाण्यो, अने तेथी तुरत त्यां आवीने, तेउये मोटो मंडप रच्यो, तथा तेमां मणिनी पीठिकापर सिंहासन स्थाप्युं, ते पर प्रचुने वेसाडीने, जन्मस्त्रात्रनी पेठे हर्षथी विधिपूर्वक तेउये प्रचुनो राज्याजिपेक कयों. वली तेउये प्रचुने योग्य स्थानके दरेक अंगोपर आचूपण विगेरे पहेराव्यां, तथा देवोये चंद्रनी कांति सरखां ठत्र चामरो पण प्रचुपर धर्या, तथा सघला इंद्रो, प्रधान, मंडलिकादि सर्व व्यापारने धरता थका एकठा थइने, प्रचुनी पासे वेग. एटलामां ते युगलीयांठ कमलनां पात्रोपां पाली लेइने तुरत प्रचुपासे

आव्या, त्यां तेजये प्रचुने ऐश्वर्यशी चूषित थयेला जोया, ते वखते देहशी उत्पन्न थती कांतियें करीने नाश करेल ठे, देवोनी पण शोचा जेणे, तथा जंगम प्रतापनी पेठे चर्मदृष्टिशी न जोड् शकाय एवा प्रचु शोचता हता. आचूषण, लेप, वस्त्र अने पुष्पमालांशी चूषित थयेला, ते प्रचुने जोड्ने, ततक्षण उत्पन्न थयेला विवेकशी तेज विचारवा लाग्या के, जो आपणे प्रचुनां मस्तकपर अन्निषेक करीशुं, तो प्रचुनां अंगपरनुं लेपन विगेरे नाश पामशे. एम विचारि तेजये ते पाणीशी प्रचुना चरणपर अन्निषेक कस्यो, अने देवो ते आश्चर्यसहित जोवा लाग्या. पठी सुधमेंद्रे, तेजने, प्रचुनां राज्यरूपी मेहेलनां दृढ स्तंभ सरखा अधिकारीज बनाव्या, तथा अहीं युगलीआंजने स्वयमेव विनय थयो, तेशी इंद्रे त्यां “ विनीता ” नामनी नगरी वसाववानो धनदने हुकम कस्यो. एवी रीतें प्रचुनां राज्यान्निषेक वखते इंद्रना हुकमशी धनदे रत्न अने सुवर्णना समूहोशी नवी नगरी वसावी. ते नगरी बारयोजन लांबी नव योजन पोहोळी, आठ दरवाजावाळी, मोटा किड्यावाळी, तथा तोरणोशी मनोहर लागती हती. वळी ते नगरीने फरतो बारसें धनुष्य जंचो, आठसें धनुष्यनां पायावालो, तथा एकसो धनुष्य पोहोळो तेणे खाइसहित गढ बनाव्यो. ते सुवर्णनां गढपर रहेळी मण्जिनां कोंगरांनी श्रेणि, मेरुपर रहेळी ताराजनी पंक्ति सरखी शोचती हती. वळी ते नगरीमां चोखुणा, त्रिखुणा, गोल, स्वस्तिकनां आकारवाला, सर्वतोच्चद्र (चारे बाजुजशी सरखा) एक जोंवाला, बे जोंवाला, त्रण जोंवाला, तथा ठेक सात जोंवालासुधि राजाना रत्न अने सुवर्णनां क्रोडो मेहेलो हता. वळी त्यां इशान दिशामां चोखुणो, तथा सात चूमिवालो, मेहेल, तेणे नाजिराजामाटे बनाव्यो. वळी पूर्वदिशामां सातचूमिवालो, सर्व बाजुशी सरखो अने गोल, मेहेल तेणे चरतने साटे बनाव्यो. वळां अग्नि खुणामां तेणे बाहुबलिमाटे पण चरतना जेवोज मेहेल बनाव्यो, अने बीजा कुमारोनां मेहेलो तेणे ते बन्नेनी वच्चे बनाव्या, अने तेजनी वच्चे एकवीस चूमिवालो, तथा त्रैलोक्यविभ्रम नामनो मेहेल, तेणे श्री षष्ठदेव प्रचु माटे रत्नोनी श्रेणिजशी बनाव्यो, ते मेहेल सर्व बाजुयेशी कलशोशी वींटायेलो, अने चलकती धजाजनां मीशशी जाणे

नाचतोज होय नहीं, तेम शोचतो हतो. वली ते मेहेल एक हजार ने
 आठ मणिनी जालीउथी, ते जाणे तेटलां मुखोथी प्रचुनो यश बोलतो
 होय नहीं, तेम शोचतो हतो. वली ते नगरीमां कटपवृद्धोथी विंटायेली,
 किह्वावाली, अने पताकाउनी श्रेणिने धारण करनारी, हाथी अने घोडा-
 नी शालाउ हती. वली त्यां प्रचुनी कृपाथी मनोहर रत्नमय सुधर्मा सजा
 सरखी, सर्वप्रजा नामनी सजा थइ. वली त्यां पंच वर्णवाली कांतिथी
 आकाशने शोचावनारी मणिउनां तोरणोनी श्रेणि चारे दिशाउमां शोचती
 हती. वली त्यां नगरीनी वच्चे कुबेरे, एक हजार ने आठ मणिनां विंबोथी
 शोचतुं चार गाउ उंचुं, मणि रत्न अने सुवर्णमय, नाना प्रकारनी जूमि
 अने करुखावालुं श्रीकृष्णदेव प्रचुनुं मंदिर वनाव्युं. वली त्यां तेणे सामं-
 त, मंडलिक विगेरेनां नंदावर्तादिक मनोहर मेहेलो वनाव्या. वली त्यां
 तेणे, ध्वजानां अग्र जागथी खेदित करेल ठे, सूर्यनां घोडाउ जेणे, एवां
 उंचां एक हजारने आठ जिनेश्वर प्रचुनां मंदिरो वनाव्यां; ते मंदिरो
 चोवटाउमां बांधेलां हतां, तेथी तेपरनां सुवर्ण कलशो अत्यंत शोचता
 हता. तेणे कौबेरी दिशामां मेरुसरखा उंचा, तथा सुवर्ण अने रत्नमय,
 अने धजाउवाला वेपारीउनां मेहेलो वनाव्या. दक्षिण दिशामां विविध
 प्रकारनां कृत्रिउनां मेहेलो थया, अने जाणे तेमां रहेनाराउनां तेजोज
 होय नहीं, तेम त्यां शस्त्रशालाउ थइ. तेवीज रीते चारे दिशाउमां देव-
 विमान सरखी उत्तम शोचावाला, नगरनां लोकोनां क्रोडो गमे मेहेलो
 त्यां शोचवा लाग्या. वली त्यां किह्वानी वहार सामान्य कारिगरोनां चारे
 दिशाउमां, सर्व धनथी नरपूर क्रोडो घरो थयां. वली दक्षिण अने प-
 श्चिम दिशामां एक जोथी मांडीने त्रण जूमिसुधि उंचां कारु लोकोनां
 घणां घरो थयां. एवी रीते एक रात्रि दिवसमां धनदे ते नगरी वनावी,
 तथा तेमां सुवर्ण, रत्न, धान्य, वस्त्र अने आजूषणो तेणे वनाव्यां. वली
 तेज रात्रिदिवसमां तेणे तलावो, वावो, कुवा, देवालयो, तथा वीजुं सवलुं
 वनाव्युं. वली त्यां तेणे चारे दिशाउमां सिद्धार्थ, श्रीनिवास, पुष्पाकर तथा
 नंदन अने वीजां पण अनेक वनो वनाव्यां. ते दरेक वन प्रते जिनेश्वर
 प्रचुनां सुवर्णमय चैत्यो शोचतां हतां, तेउ वृद्धोथीपण, पवनें करीनेला-
 वेसां पुष्पोनी पंक्तिथी पूजातां हतां. ते नगरीनी पूर्व दिशाए अष्टापद

नामनो, दक्षिणमां घणोज उंचो महाशैल नामनो, पश्चिममां सूरशैल नामनो, अने उत्तर दिशामां उदयाचल नामनो पर्वत हतो. एवी रीते त्यां कटपवृक्षोनी श्रेणिउंथी शोभता, मणि अने रत्नोनी खाणोवाला, तथा जिनमंदिरोथी पवित्र पर्वतो हता. एवी रीते इंद्रनी आज्ञाथी कुवेरे रत्नमय, तथा जेजुं बीजुं नाम अयोध्या ठे, एवी इंद्रनी नगरी सरखी विनीता नगरी बनावी; ते नगरीनां लोको देव, गुरु तथा धर्ममां आदरवाला, स्थिरता आदिक गुणोवाला, तथा सत्य, पवित्रता अने दयावाला, तेमज कलानां समूहोमां कुशल, सत्संगमां रक्त, निर्मल शांत चाववाला, तथा महा उदयवाला हता. ते नगरीमां सुर अने असुरोथी नमस्कार करायेला अने जगतनो व्यवहार करनारा, एवा ऋषभदेव प्रभु जगतने रंजन करता थका राज्य करता हता. वली त्यां अयोध्यानी आसपास चारे वाजुए नगरो हतां, अने तेउं प्रभुए बनावेली शिल्पकलाथी तेमनाज वचनथी बनावेलां हतां. प्रभुए वीस लाख पूर्वो कुमारपणामां गाव्यां, अने पठी त्रण जगतनो उद्धार करवाने तेमणे राज्यस्थिति वांधी. तेमणे राज्यमां सात अंगो बांध्यां, वैरीनो नाश करवामां ठ गुणोनी रचना करी, स्थिति माटे पांच करणो कर्या, लश्करनां चार अंगो कर्या, फल ग्रहण करवामां त्रण शक्ति करी, बे न्याय कर्या, अने एक ठत्र कर्युं. आ प्रभुनी पेहेलां वरसाद, अग्नि, विद्या, कला के कोइ पण व्यवहार नहोतो. वली ते प्रभुनी आज्ञाथी पृथ्वीपर वरसाद वृष्टि करवा लाग्यो, पृथ्वी बीजादिकने धारण करवा लागी, तथा अग्नि तेने पकाववा लाग्यो. वली ते प्रभुए खेतीकारो, चाकरो, कुंजारो, वेपारी, उपरी, द्दत्रीउं, सुतार, कारीगरो, सोनीउं, चिताराउं, तथा मणीयार विगेरे बनाव्यां. वली तेमणे मोटा पुत्र जगतने बहोतेर कलाउं शिखवी, तथा जरते बीजा चाइउंने शिखावी; वली प्रभुए बाहुलिने हाथी, घोडा, स्त्री तथा पुरुषनां लक्षणो शिखव्यां, तथा सुंदरीने गणितशास्त्र शिखव्युं; वली तेमणे जमणा हाथथी, ब्राह्मीने ज्योतिरूप तथा जगतने हितकारी अठार लीपीउं शिखावी; एवी रीते तेमणे जगतनी स्थिति बनावीने, सघला लोकोने दा जुदा कार्योंमां जोड्या. पठी देवोथी स्तुति करायेला ते प्रभु, कोइ ते अद्भूत बर्गीचामां, तो कोइ वखते समुद्रने कांठे, तो कोइ वखते क्रि-

ना जेष नही, तेम ते वखते देखवा लाग्या. पही सर्व प्राणींची सं-
 याणी इशामिनि पूवेक, पोतानां शरीरमां पण निरीद अया अका पशु
 पृथ्वीपर विहर करवा लाग्या.

हेवे ज्या व्रीचि पण उपकव नथी करता, एवी अयाइया नगरीमां पु-
 ळमां रक यरत राजा पोतानां पितरुं राज्य चलावता हेता. ते यरत
 राजा सूरुनी येवे, तेजनां समूहे सरखा, हेसयां उदयमां स्थिर, व्रीचिणी
 अधकारने हेरनाया, तथा कलावाजोने (बंजने) धननां (तेजनां) हे-
 नारा हेता; वही ते समुजनी येवे गंजीर, सिहेनी येवे शौरा, बंजनी येवे
 कलावान, वरसादनी येवे जगतनां जीवन पुष्ट, कटपवृकोनी येवे
 दानेश्वरी, कलहेसनी येवे विवेकी, चैत्यनी येवे उवा, तथा कोषवती
 येवे मयुर खरावाला हेता, वही पवननां मोटां मोजविणी जेम मरे, तेम
 ते शत्रुचिणी अचल, तथा प्रजातनी येवे मिजनां (सूरुनां) उदयमां
 तयूर, अने धनने वधारनाया हेता. वही ते शोषनागनी येवे उतम
 शीगोथी (फणविधी) लालित, पृथ्वीनां यारने धरनाया, नंदनवतनी
 येवे हेसयां पुण्यानी अणुठ सहित, हेरनी येवे गुणां सहित, (शैरी-
 सहित) तथा मोतीनी येवे उतम वतने (गोलकारने) धरनाया, अने
 पृथ्वीमंडलने शोभावनारा हेता. जेनां प्रतापकेणी सूरु जगतने दोष-
 हिन (रात्रिहिन) करती अकी, लक्ष्मीना क्रीडाकेप कलाधरने
 (बंजने) उदय करती हेता. वही तेनां प्रतापकेणी सूरुणी जाम पमाते
 सूरु आकाशगामी अया, अने ते अरयासथी तेने हेजुसुखि पण स्थान
 मलुं नथी. सूरुादिकोनां तो " तापज " होय हे, पण यरतनी ती
 " प्रताप " हेता, केम के ते प्रतापथी बखेला शत्रुकेपी वृको फरीने उ-
 गतांच नहेता. वही ते यरत राजा न्यायी, विनयमां आसक, मनोहर
 दृष्टिवालो, विचारवंत, कलावान, अने दोषने नही धारण करनारी हेता.
 हेवे सर्व प्राणी येवे हीनकारी एवा पशु, युगमाज पृथ्वीपर दृष्टि क-
 रता अका, कर्मथी शरुडने एक हेसथी बीजे हेस विहर करवा लाग्या.
 वही ते वखते लोको मुख होवाथी, निरवय आहारने जाणता नहेता,
 अने देधी पशु एक वधुसुखि आहार विनां रथा, केमके, लोको मुखप-
 णाथी तेमने रथ, घोडा, हाथी, कन्या, सुवण तथा वखो हेवा लाग्या.

ल भएतां ते मरुदेवा मातां, तेण पातानां नाम पूर्वक मिकिया नाम-
 कार कर्मा. ते वखते राजावना खासा तथा कमल सरली आंखोवाला
 मरुत महाराज, यमरनी यांति धरनरा एवा पातानां केशोया तेषीनां
 मरण लुडीने, तथा मनानां खेदने वहर कहेलीने मरुदेवा माता यरतने
 मरुदेवा लयायां के, हे वरस ! तुं जा ? मारो पुत्र, मने, तने अने बीजा
 योने एण तजीने हरिणोना मया अयलो हे. वली ते कृपा, तथा,
 तद, अने तडकानी पीडया कीण शरीरवाला अडेने, हेमयो रातद-
 गीतल, अने माती तथा रनोया जहेणुं एवुं तेनुं वज कया ? अने दा-
 नाल सरखुं प्रचड आ सुयुमंडल कया ? वली किशरीचिनां गीतोनां ऊ-
 नरवाखुं मनहेर संगीत कया ? अने वननी अंदर चाखवाया संसला-
 मा महराीनां मणकारा कया ? वली मर्जदपर चडीने तेमनुं नगरमां चाल-
 कुं कया ? अने कांकरा तथा पहरावाला पर्वतोमां तेमनुं यमनुं कया ?
 वने सुयु नया आवुं एवी हुं, पुत्रनां आवी रीतनां दुःखनां समूहेने
 नांखवाया एण मरती नया, माटे लोकनिंदित एवा आ मारा जीवत-
 ने विकार हे ! वली राजसुखमां तथा योगविद्यामां रक अयलो
 हुं, वनमां यमना मारा पुत्रनी कंडे संसाल एण पुत्रता नया ! एवी
 रीते दीन बाणीवाली, तथा अशु सहेत आंखोवाली पातानी दादीने,
 मरा हेसवाया स्फुरायमान अएल हे होठ विनां, एवा मरत महाराज
 कहेवा लयायां के, हे माता ! गण लोकनां खासा, थीर, अने गंभीर
 एवा पुत्रने तमां लयख करनारा हो, माटे एवी रीतनुं कायरपणा-
 वाखुं वचन तमां फरी फरीने बोली नही. वली हे माता ! यथंकर एवा
 आ संसररुपी समुद्रमां खिला सरला आसा तातनुं रकण करवाने कम
 समर्थ अडे शकीय ? तात तो मोकनी डहावाला हे, अने ते कौणिक
 संसार सुखने रंर करवाने पाते वचम तप तप हे. वली इंद्रादिक देवा एण
 वाकरोनी पेटे तेमनी पास होजर रहे हे, एवा ते प्रयुं माराजेवा कम
 रकण करी अके ? वली हे माता ! गण लोकनां अक्षिपति एवा ते प्र-
 यती तमां ज्यार लडेमी जोशो, ज्यार तमाने तेमनां तपनुं सल फल न-

एशे. एवी रीते ऋरत महाराज मरुदेवा माता साथे जेटलामां वात करे
 ठे, तेटलामां कोइ पोलीउं ऋक्तिपूर्वक हाथ जोडीने, तथा पृथ्वीपर म-
 स्तक नमावीने तेमने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामि ! यमक अने शमक
 नामनां बे पुरुषो आपने कंडक कहेवा माटे आव्या ठे, अने तेउं बारणे
 उजा ठे. पठी ऋरत माहाराजे तेने अज्ञा आपवाथी पोलीआए तेउंने
 त्यां प्रवेश कराव्यो, त्यारे तेउं पण हर्षथी “जय जय” शब्द करता त्यां
 आव्या, तथा तेउंमांथी शमक नमस्कार करीने बोळ्यो के, हे देव !
 हुं वधामणी आपुं तुं के, पिताजीने केवलज्ञान उत्पन्न थयुं ! वली पुरी-
 मताल नामनां नगर पासे शकटानन नामनां वनमां, ते त्रण जगतनां प्रभु-
 नुं इंद्रोए समवसरण बनाव्युं ठे; तथा त्यां सर्व दिशाउंमांथी पुरुषो,
 स्त्रीउं, देवो अने देवीउं, पोतानी ऋधिथी स्पर्धा करता थका आव्या
 ठे. पठी यमक पण नमस्कार करीने, हर्षयुक्त थयो थको उंचे स्वरे
 कहेवा लाग्यो के हे स्वामि ! हुं पण वधामणी आपुं तुं के, स्फुराय-
 मान प्रजाए करीने देदीप्यमान सूर्यना बिंबनी पेठे उज्ज्वल, हजार
 आरावालुं, तथा स्फुलिंगोनी श्रेणिथी शोन्नितुं अने देवाधिष्ठित चक्ररत्न
 आपणी शस्त्रशालामां उत्पन्न थयुं ठे. ऋरत राजाये ते सांजलीने तेउं
 बनेने उचित दान आपी विसर्जन कर्या, तथा पोते अवचनीय आनंद
 पाम्या. पठी तेनुं चित्त हिंचोला खावा लाग्युं के, पेहेलां मारे तातनां के-
 वलज्ञाननो महोत्सव करवो, के चक्ररत्ननो महोत्सव करवो ? एम
 विचारतां ठेवटे तेणे निश्चय कर्यो के, अहो ! जगतने अन्नयदान
 देनारा तात क्यां ? अने जगतने ऋय आपनारूं आ चक्र क्यां ? माटे
 आटलो वखत जे में विचार कर्यो, ते फोकट कर्यो; तेथी हवे मारे
 प्रथम प्रभुनां केवलज्ञाननी उत्पत्तिनो महोत्सव करवो. एम विचारि तेणे
 मरुदेवा माताने विनंति करी के, हे माता ! तमो जे कहो ठो के, मारो
 पुत्र हमेशां वनमां ऋमीने, ऋधा, तृषा, ताप आदिकथी पीडित थइने
 दुःख ऋोगवे ठे; पण हवे सुरअसुरोथी सेवित, एवा तमारा पुत्रनी,
 त्रणे जगतने आश्चर्य करनारी लक्ष्मीने जोइने तेनी तपस्यानुं फल जुउं ?
 एम कहीने, तेणीनी अनुज्ञापूर्वक ते वाक्यथी हर्षित थएलां मरुदेवा मा-
 ताने, विद्वानोमां शिरोमणि एवा ऋरत माहाराजे हाथीपर चडाव्यां;

पही ते सज्ज करेला धोला, देखा, रथ, तथा पायदलसहित लांछी चाल-
 वा लाग्या. सुवर्ण, तथा माणिक्यनां जलसायमान अनां किरणोष्णी वि-
 श्व अयुर्षु, अने कोणे गमे योक्षोष्णी चलकवुं अपूर्ण ते लक्ष्मर विजली-
 नां प्रमने करारवनाफं हेतुं. वली विविध प्रकारनां उत्सवोमां उत्साहेवाला
 नगरनां लोकोष्णी वीटायेला ते यरत राजा प्रयुने वांदवा माटे ज्यमवंत
 अयो अको महेवा मातासहित चालवा लाग्या. ते वखते "हें पहेला प्र-
 युने वांडि, हें पहेला प्रयुने वांडि" एवी रीते केटलाको अगाडी अगाडी जवा
 लाय्या. वली ते वखते प्रयुपासे जनारा लोकोने अमार्ण एण मारुंरूप अयो,
 अने एवा यत्किवंतोने आगल जनां मोके मारुं एण मलयो. ते वखते प्रता
 पुजनी, वाडे वाडनी, दोठ चाकरनी, के चाकर दोठनी राहे जाता नहेता.
 एवी रीते दीनतरहित सैन्योष्णी तथा वेगयुक्त धोलावेष्णी जनां अकां यरत
 महाराजे अगाडी अरिहेतणाने सूचवतारो रत्नखज जयो. त्यां जण
 गढीमां रहेलां रत्नोनी चलाचल कानिनां किरणोष्णी, तेने धमरुपी सूर्योनी
 उदय करतारा प्रयातनी यांति अडे. एवी त्यां यरत महाराजे महेवा
 माताने कळुं के, हे माता! आ अगाडी रहेला प्रयुनां समवसरणेने तमी
 जेव ? ते समवसरण जण लोकोमां रहेतारा देवोषे रत्नोनी अणिवेषी व-
 नायुं हे, अने उठला किरणोनां समुहेष्णी ते सूर्योनी अणि सरयुं सु-
 दरं लागे हे. वली आ वाजुए सेवा माटे आवेला देवोनी, सांगलनारावि-
 नां अवरणोने प्रिय लागतो " जय जय " योद्ध संसलण हे. वली आ वा-
 जुए पांच जालिनां रत्नोनी कानिंरुपी आंगलीवेवाली, प्रयुने जलखारना-
 रो, धमंज पंतानां देष उचो कयां देष नही, तेवा आ रत्नखज योने हे.
 वली आ वाजुए जाणे तातना गुणोनेज कहेतो देष नही, एवा नवा
 योद्धोनां रंगवाला अर्जुन देवडंडिलि संसलण हे. वली प्रयुनां गुणो-
 ष्णीज देष नही, तेम सांजरोष्णी पिंजर अपुलां आ अयोक वृके, पक्ष
 वानां समुहेष्णी जाणे नाचतो देष नही, तेम देषण्य हे. ते सांगलीने
 महेवा मातानां, उःखाशुष्णी उत्पद्य अपुलां आंखोनां पडला हेष्णीशुष्णी
 हेरे अयां. ते वखते आनांदित अपुला देवोष्णी कराती पंतानां पुजनी स्विति
 जम जेम ते सांगलतां गयां, तेम तेम ते अखंत जलसायमान अयां. सर्व
 अतिशयोष्णी संपुण, तथा जिनरूप एवां पंतानां पुजने प्रमथी दयावती

थकां मरुदेवा माता तन्मयपणाने पाम्यां. पढी संसार संबंधि व्यापारने चुली जइने, प्रचुने चिंतवतां थकां ते ढणवारमां जिनमय थयां; वली ते वखते हृदयमां, दृष्टिमां, आगल, पडखे, पाढल, वचनमां अने सर्व जगा- ए मोक्ष सुखना कारणरूप जिननेज ते जोवा लाग्यां पढी कर्मोनो ढय करनारी ढपकश्रेणिपर चडीने, नानाश्रुतविचार, एकश्रुत विचार, सूक्ष्म- क्रिया, समुच्चिन्नक्रिया तथा अनुक्रमे ते शुक्ल ध्यानने पाम्यां. पढी अंत- कृत केवलीपणाथी कर्मनो ढय करी केवलोत्पत्ति समयेज मरुदेवा माता मोक्षे गयां. एवी रीते पुण्य कर्माविना पण, जे माणस स्नेहथी अं- तकाले अरिहंत प्रचुनुं स्मरण करे ठे, ते माणस आ मरुदेवा मातानी पेठे शिवगामी थाय ठे. हवे ते वखते इंद्रोये समवसरणमांथी आवीने मरुदेवा मातानां शरीरनो संस्कार करीने, तेने क्षीरसमुद्रमां पधराव्युं; तथा तेउं उंचे खरे कहेवा लाग्या के, आ अवसर्पिणी कालमां आ मरुदेवा माता प्रथम केवली थइने मोक्षे गयां (सिद्ध थयां.) एवी रीतनी उद्घोषणा करी- ने, देवो, आंसुनां जलथी जींजाएला जरतने अगाडी करीने प्रचुपासे लेइ जवा लाग्या. त्यां जरत राजाए प्रचुनी लक्ष्मी जोइने, तथा देवोनां कहेवाथी शोकनो त्याग कर्यो, अने प्रचुने नमवाने उत्सुक थयो. त्यां ठत्र, चामर आदिक राजानां उपकरणो तजीने, जरत राजा उतरासंग वारीने प्र- चुनी पासे जवा लाग्या. वली त्यां वावमां नाहीने, अने धोएलां वल्लो पेहे- रीने, जरत महाराज पूर्वद्वारथी समवसरणमां दाखल थया. पढी तेणे विधिपूर्वक प्रचुने प्रदक्षिणा देइने, तथा पृथ्वीपर मस्तक नमावीने नम- स्कार कर्यो; पढी चक्तिथी उलसायमान थती रोमराजीथी कंचुकित थएला, तथा प्रफुल्लित लोचनवाला, जरत राजा, हृदयमां नहीं माता हर्षने वाणीनां मिशथी बहार कहाडवा लाग्या के, हे स्वामी ! त्रणे लो- कमां तिलक समान, जिनेश्वर, अनंत, अव्यक्त, चिद्रूप, तथा योगीश्वर एवा तमो प्रते नमस्कार थाउं ? वली हे नाथ ! एकांत हितकारी एवा तमोए आ संसारमां अवतार लेइने, बहुरूपवालो जगतनी व्यवस्थानो मार्ग देखाड्यो. वली हे जगत्प्रचु ! अमोनेज आ जवरूपी समुद्रमांथी उद्धारवानी इठायी, तथा मोक्षमार्ग देखाडवा माटे तमोए संयम लीधुं ठे. वली हे प्रचु ! तमोज आ जगतनां ईश्वर, दयालु, अने प्राणीउने

शक्तिव्यवस्था के लिये आवश्यक है। वही आप, पीतानी महिष आम्हारे तारवामां न-
 शर श्या ली, माटे देवे आपनी है केटलीक याचना करे ? एवी पीते
 प्रथमी स्वित करीने, शरत राजा, इंद्रने आगाही करीने प्रथमी पासे
 वेत। एवी तवने जाणनारा प्रथ पण एक योजनसुधि गमन करती, सर्व
 तारवामां खरुपवाही, अने गरीर बाणीजी केशने नाश करनारी देवाना
 देवा लाया। (धर्ममां प्रीति करती, अने पापेवी यत्पर्वक विरक्त शक्ति
 एवी पीतनी जेमां माणसां प्रते उपदेश देय, ते देवाना कहेवाय है)
 जिनपूजा, सुयुक्ती सेवा, स्वाध्याय, निर्मुल तप, दान, अने दया,
 एवी पीतनां उ कार्या, हेमेशां जतम श्रद्धेस्वीर्त्तने करवामां है। वही माता
 पिता, ममत्व रहित युक्त, धर्मशाला शरणवतार, अत्यदान देनार, अन्न-
 पाणी देनार, तथा कला शिखवतार, एटलवितनां चरण कमलानी से-
 वावी पुण्य उपार्जन करवुं। वही प्राणी उ प्रते दया, श्रुत पात्र प्रते दान,
 गरीबानी उदार करवानी बुद्धि, अने यथाचित सर्व जनेप्रते उपाकार,
 एवी पीतनी धर्म संसारवी तारनारी है। वही ज्ञान, अत्य, आश्रय,
 स्थान अने वखतुं दान, आरिहत प्रथमी पूजा, समतवत मुनिर्त्तने नम-
 स्कार पीतानीज लीमां वेसि, तथा अन्य जीविषा विरक्तपणुं, ए सबवां
 पुकेपीने अक्षय महनरूप है। वही चाही, ईष, परधननी चोरी, जीव-
 हिंसा, निर्दो, राजिवाजन, तथा कन्यादिक मोटां जेव, एटलवामा व-
 जेवां, कर्म के, तेना सरखुं बीजुं पाप नशी। वही पाप, तथा मरकी आ-
 दिकने देरनारां चण रत्नाने प्रहेण करवां: कर्म के, तथा श्रुत नावयिक
 श्या अका संत पुकेपी चण सर्वमांज सुखेवी मुक्ति सुख प्राप्त है।
 एवी पीते, मनोहर मोक्षरूपी फलने उपयुक्त करनारां, वचनरूपी पाणीने,
 नविकरूपी पुकेपीमां वरसीने, प्रथम उच्छेद संपदां माटे चण रत्नरूपी
 (ज्ञान, दर्शन अने चारित्ररूपी) बीज त्यां वाळुं। एवी पीतनी प्रथमी
 पवित्र देवानाने श्रवणमांचर करीने, शरतनी पुत्र केषवसेन प्रथने वि-
 नति करवा लाया के, हे खामि ! आ शररूपी अरण्यमां हिंदूमैठ वि-
 सवी शटकतां यकां अकस्मात साधुपतिनी प्रते, पुण्योवी मने आपनी
 आज मंगल श्या है: अने तथा आप मने तारी ? ते रत्नमां आ राम
 आदिक शक्ति मारा पुण्यरूपी शंकरने बुंदी जाय है, ते रत्नवुं विष-

योथी विरक्त थएला मने हवे शुं प्रयोजन ठे ? वली धनादिकनी लोल-
 तार्थी आ जयंकर संसारसमुद्रमां जटकता बुद्धिवानो पण (मढीमारो
 पण) ज्ञाइ, पुत्र आदिकनी जालमां फसाइ पडे ठे; माटे हे जगवन् !
 हवे आप मने शरणारूप ठो, अने तेथी चारित्रदान देइ मारुं रक्षण
 करो ? नहींतर आ विषयो फरी मने पोतानां सपाटामां लेशे. त्यारे प्र-
 च्छुए पण तेने जव्य जाणीने, चारित्र आपी तेनापर उपकार कर्यो; केम
 के सज्जनो हमेशां परनो उद्धार करनाराज होय ठे. पढी तेणे आ जव-
 रूपी तापनी शांतिमाटे प्रचुनां चरणारविंदो मस्तके धर्यां. वली ते स-
 मये जरतनां बीजा चारसैं पुत्रोए, तथा सातसैं पौत्रोए पण चारित्र अं-
 गीकार कर्युं. वली ते वखते ऋडो देवोथी प्रचुने सेवाता जोइने, जर-
 तनां पुत्र मरीचीए पण दीक्षा लीधी; तथा उज्ज्वल शीलने धरनारी
 ब्राह्मीए पण जरतनी रजा लेइने ते वखते घणी राजकुमारीउं साथे दी-
 क्षा लीधी. वली ते वखते सुंदरीने पण व्रत ग्रहण करवानी इछा हती,
 पण जरते विचार्युं के, प्रचुनां चतुर्विध संघमां आ सुंदरी श्राविका थशे,
 एम विचारि तेणीने तेणे दीक्षा लेती अटकावी. वली ते वखते जरत
 महाराजे पण प्रचु सन्मुख सम्यक्त्व अंगीकार कर्युं, केम के, समता-
 वंतोने पण जोगावली कर्म तो अवश्य जोगववुंज पडे ठे. वली ते समये
 केटलाक विद्याधरो तथा मनुष्योए चारित्र लीधुं, केटलाकोए श्रावकव्रत
 अंगीकार कर्यां, तथा केटलाको जद्र परिणामने स्वाधिन थया. वली
 कठ, महाकठ शिवायनां अगाउ तापस थएला राजाउंए पण प्रचुनां
 चरण समीपे आवीने, आनंदयुक्त व्रत अंगीकार कर्युं. पुंडरिक आदि
 साधुउं, ब्राह्मी आदिक साधवीउं, श्रेयांस आदिक श्रावको, तथा सुंदरी
 आदिक श्राविकाउं, एवी रीते प्रचुए चतुर्विध संघनी जे स्थापना करी,
 ते आजदन सुधि पण मौजुद ठे, केम के तेवा महान पुरुषोनी आझानुं
 उल्लंघन थइ शकतुं नथी. एवी रीते तीर्थकरोने पण माननीक, पुण्यवा-
 नोने पण पूजनीक, अने सुरासुरेंद्रोने पण सेवनीक एवो संघ हमेशां जय
 पामे ठे. हवे प्रचुए जेम चतुर्विध संघनी स्थापना करी, तेम इंद्र, चक्री
 विगेरेए मदीने ऋषजसेन आदिक चोरासी गणधरोनी प्रचुनी आझा प्र-
 माणे स्थापना करी. महा बुद्धिवान ते गणधर महाराजोए प्रचु पासेथी

त्रिपदां शब्दानीं पुरतः दादयानिनी रचना करी; अने प्रथमी कहेली
 तेन व्यवस्था आजि पण चाली आवे हे, केम के, अरिदंन प्रथमी आ-
 दापुं विवेकी माणस जडंवन करता नथी. पही देव, गंधर्व, विद्याधर,
 तथा राजर्षि प्रथमं नमस्कार करीने, तेमनी देवानां स्मरण करता अ-
 का पालपातने स्थानके गया. प्रथु पण तलिक जीवने वीच देता थका
 चर्याशु अतिशय सहित पृथ्वीतलपर विहर करवा लाग्या. एकज न-
 गाए स्थिरता करवाथी परना उपकार नही थडे अके, एवा हेतुथीज
 होय नही जेम, तेम प्रथुए एकज जगाए स्थिति करी नही. हेव पृथुशो-
 ली, तथा लोकेशी नमाएला परत राजा पण मनोहर सहेलोवालो अयो-
 ध्या नगरीमां परिवार सहित आण्य; तथा जलसय मान व्रतवाला वकने
 जावानी दृष्टाथी ते शंखशालामां गया, त्यां तेमणे सूर्याववनी पुरे उ-
 लना किरणोनी श्रुथी योनायुक थपवुं, तथा शंखशालाने पण चल-
 काटयुक करुं चकरल जायुं, ते वलनेज तेमणे तेने पंचांग प्रणाम
 कर्ता, केम के, कोविदे शंख जकड हेवरूप हे. पही तेमणे पवित्र ज-
 लथी आनंदपूर्वक खान करीने, घोबलां, घोबलां, सुगंधयुक करेलां, तथा श्वेत
 वस्त्रो शरीरपर धारण कर्ता. अने शंखशालामां आली ते चक होथमां
 प्रहेण कर्त्तु, अने जाणे वधारे चलकाटवावुं करता होय नही जेम तेम
 तेमणे वखे हेतलोथी तेवुं प्रमाज्जन कर्त्तु. पही तेणे सहेख आरावावुं ते
 चक सुवर्णनां सिंहासनपर स्थापन कर्त्तु, अने तेम करीने ते उदयाव-
 लनां शिखरपर रहेला सूर्याववने याद करवा लाग्या. पही राजाचे पं-
 तानांज हेतलोथी निर्मल जलथी ते चकने खान करण्युं, त्यारे समुद्र-
 मांथी उलवता वडवानल सरयुं ते योत्रवा लाग्युं. पही तेणे वंदन, अ-
 गर, कपूर, कस्तुरी, कुंकुम विगोरेथी तेवुं पूजन कर्त्तु. वही ते चक वंशो
 दिशोवुं चक्रिपणुं तेमने आपयो, वेथी तेमणे पंच वर्णनां पुष्पोथी तेवुं
 पूजन कर्त्तु वही ते चक तेमने मंगल करनाहे हे. वेथी तेमणे तेनी
 आगत अखंड घोबलाथी अष्ट मंगलां वितखां; तेम होरा, वृद्धय, माणिक,
 मोती, कर्कतन आदिं कर्था तेमणे तेनी पसे खलिक कर्ता, वही तेमणे
 मंगलदीपकपूर्वक तेनी आरती जगती. " कोविदा मुकुममान, तथा
 प्रत्यक्ष हेवरूप, एवा तमां पुरे नमस्कार थावे ?" एम कहेलीने परत रा-

जाए ते शस्त्राधिपतिने नमस्कार कस्यो. एवी रीते आठ दिवसोसुधि चक्रिये मनोहर जेटोपूर्वक तेनुं पूजन कर्युं. पढी एक हजार यक्षोथी अधिष्ठित, दिव्य शक्तिवाळुं, हजार आराउंवाळुं, महान् ज्वालाउंनी श्रेणिथी लाळित थयेळुं, गोलाकारवाळुं, आकाशमां त्रमण करनारुं अने दुष्ट दैत्य तथा शत्रुउंनो नाश करनारुं, ते चक्र चरतनां प्रतापनी पेठे दीपवा लाग्युं. पढी ते चक्री जयस्नानमाटे मनुष्य अने देवोए बनावेला मणिमय सिंहासनपर पूर्वसन्मुख बेठा, ते वखते कोशक स्त्री, तेनांरूपथी मोहित थइने, मणिनां कुंजमांथी पडता जलने पोतानां कटाक्षोथी बेवडां करीने तेनो अन्निषेक करवा लागी, वढी कोशक मदोन्मत्त स्त्री तो पोतानां कुंज सरखां स्तनोनी वच्चे, तेवडाज (स्तन जेवडाज) कलशने लेइने अन्निषेक करवा लागी. वढी ते वखते कोशक स्त्री तो पोतानां हस्तरूपी कमलमां कर्णिकासरखा कलशने लेइने चरत राजापर जल सींचवा लागी. ते वखते धवलध्वनिउंनी साथे वाजिंत्रोनां नादो, ते मंडपने पूरीने दिशाउंनां मूलमां मूर्धा पामवा लाग्या. एवी रीते जय जय शब्द पूर्वक अन्निषिक्त थयेला चक्री अधिक कांतिवाला थइने सूर्यविंवनुं अनुकरण करवा लाग्या. सोनेरी कांतिवाला ते चरत महाराजाये ज्यारे सफेद वस्त्रो पहेंस्यां, त्यारे ते मेखलासुधि शरदऋतुनां वादलाउंथी वींटायेला मेरुसरखा शोचवा लाग्या. दरेक अंगप्रते घणां आचूषणोथी चूषित थयेला, तथा पृथ्वीपर चालता ते चरत राजा जंगम कटपवृद्ध सरखा शोचवा लाग्या. पढी चक्तिथी प्रेराइने तेमणे, पुष्प, अक्षत, स्तुति आदिकथी प्रथम प्रचुनुं आराधन कस्युं. पढी तपस्वीउंने दान देइने, चोजन करीने, अने तांबुल चावीने ते सज्जामां गया. त्यां चामरोथी वींजाता, तथा ठात्रथी आछादित थएला, ते चरत राजा, वर्षाकालमां ऊरणोवाला पर्वतसरखा शोचवा लाग्या. वढी ते चरत राजा महा पराक्रमी, अने चक्तिवंत सोल हजार यक्षोथी वींटाया थका शोचता हता. हवे ते चक्र आयुधशालामांथी निकलीने, प्रयाणने सूचवतुं थकुं आकाशमां पूर्वसन्मुख रहुं. पढी प्रजातमां सर्व शुच लक्षणोथी खेंचेली ठे, संपदा जेणे, तथा यश सरखा श्वेत हस्तीरत्नपर राजा चड्या. अत्यंत गर्जना करतो ते हाथी, ते वखते मदनी धाराउंथी बीजा मेघ सरखो देखावा लाग्यो.

आकाशने जाणे नवपक्षीव करता होय नही विस तेम जेवा होया
 करीने, ते वखते वंदिलेकोण जय जय शब्द कथो. वही ते वखते
 प्रमाणसमयनी कुंडलिनार था लायो, अने तेथी सपथी दिशोवि
 गाजवा लागी. वही ते वखते कोलिन करेल हे, सुवननी मध्यराग
 जेणे, एवो मांगलिक बाजानी नाद हुंतीने पुरे सर्व दिशोविमां रहुंलां
 सैन्यने बागाववा लाग्यो. एही ऊरतो हे मदनो समूह जेवने एवा
 ऊरणवाला पवने सरला होथोविथी, तथा समुद्रनां मोजां सरला
 अने चपल घोडविथी, तथा जंगम धर सरला अने ऊणकार करतो मो-
 टा रथोथी, तथा वीरीने विदारवामां शक्तिवाला पाळाविथी, वीटया
 थका, तथा इंद्र सरला पराक्रमवाला सरत राजा, सैन्यनां बागावथी व-
 डनी राजोथी समूने आडावित करता थका प्रथम पूर्वदिशो तरफ प्र-
 थाण करवा लाग्यो. त्यां आगळीना रागासां सुषुण नामनां सेनापतिरल,
 अश्वरथपर चढीने, तथा दशमां इंद्ररल वेडेने चकनी पुरे चालवा
 लाग्यो. विधानां समूहनां नाथो माटे हुंथानी जाणे शक्तिरलज होय नही,
 एवा पुरोहित रल नकिथी प्रथने पुंतीने चालवा लाग्यो. वही जंगम
 दानयाला सरला, तथा इंद्रक स्थानकप्रते कोणवारमां सैन्य माटे दीव्य
 अथ उत्पन्न करतार यही रल एण चालवा लाग्यो. वही विशकमां सरला,
 तथा स्कंधावारादिंक वनाववामां समर्थ वाधुकीरल एण त्यां चालवा लाग्यो.
 वही सुरसुरोथी आश्रित थयेवां चमुरल, खड्करल, मणिरल तथा काकि-
 णीरल एण चकनी सश्र चालवा लाग्यो. एही रीते पुथीनी स्वामी थडेने
 एण कोडे वीजामां देणीने उकळीत जाणवनां गुस्माथीज जाणे होय
 नही विस तेम सैन्यनां निर्वातोथी पुथीने चलित करतो, तथा पूर्व-
 तीने एण चालवमान करतो थको ते राजा वलयुक लदेकरसहित चाल-
 वा लाग्यो. तथा ते हेमथो चकनी पावल चालीने एक योजनने प्रमाण
 करतो, अने थडेनां प्राणने प्रथाण करवतो हेतो. वही जे जंगोथे सैन्य
 पडत नाखरुं, त्यां वाधुकी कोणवारमांज नगरनी पुरे आवास वना-
 वतो. तेमां थयोथ्यानी पुरेज चकनी शिविर, चोवटा, भवटा, शिव-
 योला, तथा, वजारनी श्रणुिथ थती. वही त्यां मार्गमां राजादि, होथी,
 वाडा विगरेनी वीटसहित विनयथी नथ थया थका, हेवोथी सेवोथला

ऋरतने आवीने नमता हता. एवी रीते सैन्यनां समूहनां मर्दनथी आ-
काश पातालने क्षोज पमाडता थका ऋरत राजा मागधतीर्थप्रते आव्या.
त्यां तेमणे पूर्व समुद्रने कांठे नव योजन पोहोलो, तथा बार योजन
लांबो सैन्यनो पडाव नांख्यो. त्यां वार्धकीये अयोध्यानी पेठे सैन्यने
माटे आवासो बनाव्या, अने रत्नोनी श्रेणिउंथी तेणे एक पौषधशाला
पण बनावी. पठी राजाउंमां हस्ती समान ते ऋरत राजा पर्वतपरथी जेम
केसरी सिंह, तथा उदयाचलथी जेम सूर्य तेम हाथीपरथी उतर्या; तथा
पठी तेणे पोतानां कार्यमाटे पौषधशालामां नवुं दर्जनुं आसन पाथर्युं.
तथा आन्नूषण, माला विगेरेनो त्याग करीने, अने श्वेत वस्त्रो पेहेरीने,
तेणे मागध देवना निमित्ते पौषध व्हीधो. तथा तेणे शुद्ध संथारापर बेसीने,
अने सर्व सावद्यने तजीने, मुनिनी पेठे अठम तप कर्यो. पठी पौषध पूर्ण
थया वाद शरद ऋतुनां वादलांमांथी जेम सूर्य, तेम पौषधशालामांथी ते
अधिक कांतिवालो थयो थको निकळ्यो. पठी तेणे विधिपूर्वक स्नान क-
रीने, तथा प्रचुने पूजीने कुड्र देवोनी प्रीति माटे बलिदान कर्युं. पठी ते
उठलती पताकावाला, दिव्य शस्त्रोनी श्रेणिउंथी शस्त्रशाला सरखा, घंटा-
नां ऊंकारथी दशे दिशाउंमांथी लक्ष्मीने बोलावता, तथा चोकडांथी खें-
चायेल ठे मुख जेउंनुं, अने वैरीनां अहंकारनुं नक्षण करनारा, एवा उंचा
घोडाउंवाला रथमां ते वेठो. पठी इंद्रनो जेम मातली, सूर्यनो जेम अरुण,
तेम राजानां अजिप्रायने जाणनारो तेनो संगर नामे सारथी थयो. पठी
फक्त दोरीनां चलावामात्रथीज उठलता घोडाउं वेगथी राजाने पूर्वसमु-
द्रप्रते लेइ गया. पठी कांठापर रहेलां वृक्षोनां पडतां पांढडांनां अवाजथी
जलचर जीवोने त्रास होते ठते, ते नाजिसुधि रथ पाणीमां बुडे त्यांसुधि
समुद्रमां गयो. घोडानां वायुथी वडवानलनी शंका करावता, एवा समु-
द्रनां पाणीथी क्षोज पामेलुं, तथा मध्य जागमां धनदे आश्रय करेलुं,
अने आठमनां चंद्रसरखुं तेणे धनुष्य चडाव्युं. पठी तेणे शत्रुनां प्राणो-
नां प्रयाणमाटे पटहध्वनि सरखा, तथा धनुर्वेदनां ऊंकारसरखा, लवण
समुद्रने क्षोज पमाडनार, तटपरनां पर्वतोने फाडनार, तथा जलचरोने
त्रास आपनार एवो धनुष्यनो टंकार कर्यो. मंदराचलना त्रमणथी
थता समुद्रनां शब्द सरखा निष्टुर एवा ते धनुष्यनां टंकारने सांजलीने

ज्ञान जगतनां मनो ते वखते कोनायमान भयां. वही ते टंकारनां शब्द-
 शीं सुधनां घोडडि पण नडकीने जन्मानांपते जवा लाया, तेथी तेनां र-
 थुं एक चक रांगा गयुं. पही लिखमांथी जेम नयंकर संपने, तेम तेणे
 सुर अने असुरीने पण कोन पमाडनाकं बाण साधामांथी कहेलायुं. पही
 शयिनी पंकिर्वमां जेम इंड, तेम तेणे पोतनां नामवायुं बाण दोरीपर च-
 डायुं. ते वखते बाणनां किरणोयुं करीने वरीरूपी तलावने सोपावना ते
 तरत राजा रथमां वेवा थका सुधनी येते सोनावा लाया. पही नखनां
 किरणोथी जडवव थवेला ते बाणने तेणे कणसुखि खेंच्युं. पही एक प-
 गने खेंचीने उखेला, तथा साधांरुपी पांखेवाला, अने बाणनां अथमा-
 गरुपी तीडेण चांचेवाला, ते तरत राजा गडवनी येते तके करवावा लाया.
 ते वखते तेवा तरत राजाने जाडेने समुजने पवी थोका थडे के, थुं आ
 मने सुकावी नाखेथो ? के मने खेंची वेथो ? पही पूवें लिंया, अने पूवांच-
 वने कोनावनाकं, तेम नागकुंभार, हेवा निरोथी आशिन थवेयुं, अने प-
 वीनां पण नही अटकवुं ते बाण चकीण वेज्युं. ते बाणने जाडे लवण
 समुज अखंत कोनायमान भयां, अने ते अरयासने आजि पण ते चला-
 यमान मोजविथी थड करे हे. वही ते वखते जलमां रडेला पवीने पण ते
 बाणने जाडे थोका करवा लाया के, थुं कोथथी करीने इंडनां देथमांथी
 वज आवे हे ! ! पही समुजनां जलने उवावुं, तथा आकाशमां वि-
 जलीनां सरयुं ते बाण वार योजन जेवंगीने, सागाधेयनां इंदयमां थळ-
 सरयुं, थयुं थकुं तेनी सतामां जडेने पळ्युं. तेनां पडवाथी थपेला संवडेनथी
 रलनां सिंहेसनमांथी चारे बाजुपे अधिनां तणखळि निकलवा लाया.
 अने तेज तेनां कोथरुपी अधिनां कारणरुपे थया, अने तेनां रजथरुपी
 वडेनां मुलमां अधिनी तुलना करवा लाया. वही ते बाणने जाडेने ते
 कोणवार तो इंद्रमुठे थया, अने ते बाणनी पांखेनां पवनथी तेनां लिंन-
 रुपी दीपक वधारे वलवा लाया. पही नाशिकाने नचावनां थकां तेनी
 आंवाले चणोटी सरखी लाव थडे, अने तेथी तेजुं कोथरुपी वडे जणु
 नवपडेव थयुं हेथे नही, तेम देखवा लायुं. पही तेणे जणु प्रकारनां को-
 पने संववनासी जणु वलीड कपाजपर थारण करी, अने हेवेने स्फुराय-
 मान करीने तेणे स्थानमांथी तलावार खेंची कहेली. पही ते पोतना

कोपरूपी अग्निनी ज्वालानी श्रेणि सरखी, अने जेर तुल्य वाणी बोलवा लाग्यो के, अग्निने हाथथी पकडवाने, दिग्गजोने पकडवाने, तथा शेषनागनां मस्तकपर रहेला मणिने हरवाने कोण उद्यमवंत थयेलो ठे ? तेम अणिदार जालांथी पोतानी आंखमां खरज करवाने कोण इहे ठे ? तथा सिंहनी केशवालीने लेवाने कोण इहे ? वली फरती अरघटमाळामां पोतानो पग नाखवाने कोण उत्सुक थाय ? तेम आ मारी सन्नामां कया कुबुद्धिये वाण फेंक्युं ठे ? एम कहीने क्रोधयाम थयो थको, डावा हाथथी वैरीनां कपोलने जेम तेम पोतानां सिंहासनने थाप मारीने, सर्पनी पेठे फुंफाटा मारतो, तथा पोतानां अंगने मरडतो थको ते एकदम सिंहासनपरथी उठ्यो. ते वखते तेनो परिवार पण तेनी पेठेज कोपथी जाज्वल्यमान थइने उठ्यो; केमके किरणोनो समूह सूर्यनुं अनुकरण करेज ठे. ते वखते केटलाको तो क्रोधरूपी वृक्षनां पल्लव सरखी तलवारो नचाववा लाग्या, अने केटलाको वैरीनी ठातीमां शल्य सरखा जालां उठाववा लाग्या. केटलाको आकाशने फोडता होय नहीं जेम, तेम मुजरो उठाववा लाग्या, तथा केटलाको यमनी चुकुटी सरखा वाणो चडाववा लाग्या. केटलाको क्रोधनां गुढासरखा वज्रो धारण करवा लाग्या, तथा केटलाको आकाशने दांतावाळुं करता थका त्रिशूलो धारण करवा लाग्या. केटलाको आकाशपातालने फोडता थका जुजास्फोट करवा लाग्या, तथा केटलाको मेघनादनुं अनुकरण करता थका सिंहनाद करवा लाग्या. वली केटलाको कहेवा लाग्या के, घुवड जेम सूर्यप्रते, तेम आ कोइ दुर्विनीत माणस आपणा स्वामीप्रते करे ठे, माटे तेने पकडो अने मारो ? एवी रीते प्रह्वयकालमां क्षोत्रायमान थयेला समुद्रनां नादनुं अनुकरण करनारो सघला परिवारनो एकी वखते कोलाहल थवा लाग्यो. एटलामां तेना प्रधाने ते वाण लेइने, क्रोधरूपी अग्निने शमवाने मंत्रसरखा ते परनां अक्षरो वांच्या के, “हे देवो ! जो तमारे राज्य अने जीवितनुं प्रयोजन होय, तो अग्निने तमारुं सर्वस्व स्वाधिन करीने तमो अमारी सेवा करो ? एवी रीते तमोने सुर, असुर अने मनुष्यनां स्वामी श्री ऋषभदेव प्रभुनां चक्रवर्ती नरतपुत्र आज्ञा करे ठे.” एवी रीतनां अक्षरोने जोइने, तथा अधिज्ञानथी ते वाचत जाणीने, ते मंत्री

पातनां सामीने ते वाण देखावती थकी सर्वेण कहेवा लाग्यां के, हे
 राजन्या ! जतावज करतारा एवा तमीने धिकार हे ! केम के, तमी
 सामीने हिन चितवता थका जवडे अहित करता लाग्या जे. आ तरत
 क्षेत्रमां प्रथम तीर्थकरतां पुत्र, तथा व्रीरुपी चंडप्रते राहुसरला आ
 तरत चकी थया हे. वती म्हेने तीती थकाय, पुथीने जपती थकाय,
 अने जपण समुजन पण सुकावा थकाय, तीपण चकीने जीती थकाय
 नही. हेव ते डंड सरला चड आडावाला चकी तमादीपासेथा डंड मागे
 हे, अने सुरसुरीथा मान्य एवी तेनी आडा, तमीने सताववाती तेनी
 डंडा हे. वती देवीने विष सर्वडे जेम जिनेश्वर प्रथु हे, तेम आ पण
 पातानी थकिया माणसोमां डंड सरला चकी थयेल हे. माटे न्यायी
 एवा तमाथे आ वखते तेना विनय करावा लागक हे, अने पोताने काल-
 राजि सरला जडावती ती वातज करवी नही. वती सुभुपते जेम पत-
 गीते जेम चकीपते डेष करतार आ लोकीने पण आपे निवरावा. माटे
 हेव डंड देवानी वरुवै एकती करी ? अने ते चकीने जडे नमस्कार
 करी ? केम के गवु हे ते, हेदवने जालती थकी सर्वेखनी नाश करे हे.
 एवी पीतनी मंत्रीनी वाणी सांगलीने तथा ते अकारे जाडेने, परमेष्टीना
 स्मरणथा जेम पण, तेम ते माणथेथानी गुरमी तरम पळी. एवी ते शेट
 तथा ते वाण वेदने मंत्रीनी साथे चकीपासे जडे विनती करावा लाग्या
 के, हे सामि ! चातकने जेम वरसादवुं पाणी, तेम वाण काजथी जके-
 जिन थयेला मने आजि आपुने दसोन थयु, ते अत्यंत थुड काणु थयु.
 वती आप आमारो सामी थवाथी आमी आजि सताथ थया, केमके स-
 यांथयी कमवती संपदा वुंछि पासे हे. वती सुभुसमान कोडे तेजली
 तथा, पवन समान कोडे गतिवाला तथा, अने म्हेसमान कोडे पवन
 तथा, तेम आप समान कोडे पराकमी तथा. वती हे सामी ! प्रमादनां
 थयाथी म्हे आपनी वुरत सेवा करी नही, ते आप कोमा करतो, केमके
 संत पुज्या मनतरपते गीतिवाला जेथु हे. वती हेवेथी हे नाथ !
 हे आपनां वरुणकमजपते जमासमान हे, तथा जिनती आशिपनी
 पुत्र आपनी आडा हे मरतकर वडावीथ. वती हे सामी ! आ-
 पनी आडावा हे गतिवाला थयने, पुर्वेथीनां आ माणय ती-

र्थमां जयस्तंजनी पेठे रहींश. वली हे स्वामी ! आ आमो, आ राज्य, खाणो, लक्ष्मी विगेरे आपनांज ठे, माटे आपनी इठा प्रमाणे सेवकने आझा, फरमावो ? एटलुं कहीने तेणे चक्रीने हार, मुकुट, कुंडल, मागध तीर्थनुं पाणी, अने ते वाण आप्यां. वली तेणे पूर्वे मेलवेलां रलो, मोती, मणी, अने बीजी पण दीव्य वस्तुज आपी. पठी जरते पण तेने इनाम आपीने, तथा पोतानां सेवकोमां गणीने रजा आपी. पठी तेज मार्गे रथ पाठो वाळीने, जरत राजा, इंद्र जेम देवलोकमां, तेम पाठा पोतानां सैन्यमां आव्या; तथा त्यां रथथी उतरिने, अने विधिपूर्वक स्नान करीने, परिवार सहित तेमणे अठमनुं पारणुं कर्तुं. पठी त्यां मागधेशने जाणे सामी जेटज आपता होय नहीं तेम, तेमणे अठाइ महोत्सव कर्यो. पठी ते चक्ररत्न तेजथी सूर्यनी पेठे चलकतुं थकुं आकाशमां चालवा लाग्युं. पठी उन्नतोने नमावता, नम्रोने स्थापन करता, पर्वतोने दक्षता, दीनोनो उद्धार करता, जेटो लेता, तथा चक्री पाठल हमेशां जोजनसुधि प्रयाण करता, ते चक्री दीव्य शक्ति पूर्वक दक्षिण समुद्र प्रते पहाँच्या. एलची, लविंग, चारोली, कंकोल, तथा सोपारीवाला ते दक्षिणसमुद्रना कांठापरनां वनमां तेणे लश्करनो पडाव नाख्यो. त्यां पण अगाउनी पेठे वार्धकीए लश्करमाटे आवासो तथा उत्तम पौषधशाला वनावी. त्यां वरदाम देवने मनमां धारीने, अर्थ साधनार, पौषध सहित अठमनो तप चक्रीए कर्यो; तथा पठी वलिनो विधि करीने सुवर्णनां रथपर चडी, धनुष्य लेइने ते समुद्रने कांठे गयो. त्यां रथथी नाजिसुधिनां पाणीमां जइने, तेणे धनुष्य खेंची दीव्य वाण ठोड्युं. पठी सोनेरी अक्षरोवालुं ते वाण दिशाउनां जागने उज्ज्वल करतुं थकुं, वार जोजन जइने तेनी सज्जामां पड्युं. एवी रीते अकस्मात वाणनां पडवार्थी चंडघातथी जेम सर्प, तेम ते वरदाम गुस्से थयो, तथा समुद्रनी पेठे गाजवा लाग्यो; अने मत्सर लावीने परिवार सहित हथीयारो एकठां करवा लाग्यो. पण पठी ते वाणनां अक्षरो जोइने, तथा चक्रीने आवेलो जाणीने, जेटो तथा ते वाण लेइने ते जरत पासे गयो; पठी तेनां विनयथी जरत राजा संतोष पास्या, केम के, मोटाउनो गुस्सो प्रणिपातसुधिज होय ठे. पठी त्यां तेने पर्वतनी पेठे स्थापीने, चक्री, सिं-

हैनी ऐसे संपूर्ण मानवाता क्या अका तेज मर्ग पाता बला; तथा सै-
 न्यमां आतीने अठमं परं कही पूर्वनी पडेज तेमणे चकरलनां तां
 अठाडेमहेत्सव कर्ण. पही वायु जेम फोतरांतिने, तेम शत्रुनां समूहने
 उडावता, तथा सर्वहानी ऐसे सुरासुराणी नमाता, मेषनी ऐसे जगतने
 जीवितदान हेनरा, ते चकी चकनी पावल चावता अका अचकमे प-
 शिम समुद्रने तीरे आला. तां पण पूर्वनी पडेज तपपूर्वक रथमां वसी
 तेमणे बाण बोज्जि, अने ते प्रतासेयानी सतामां पळ्ळी. तां बाणां अ-
 कारेणी कोथने समावीने, अट सहित नरन पासे आवी, नमस्कार करी
 कहेवा लभ्यां के, हे खासी ! मने आनाथने आजे पुण्यजीज आपुं हे-
 र्शन थुं हे, अने देणी हेवे आपना हुकमणी हूं अही आपनां साभने
 थरने रहीया. एम कहीने तेणे ते बाण मुकट, कडां तथा कंदोरो यरने
 आला. पही तेना हाथमां रहेला सुवर्णकुंतमां रहेलें पाणी जोडेने रा-
 जाण कथिं के, हे प्रतासेया ! आ जीवनी ऐसे ते सांचवेळिं थुं हे ? तारे
 प्रतासेया कहेवा लभ्यां के, हे खासी ! तेनी कथा तमां सांचलो ? आ
 सुराष्ट्र हेयमां शत्रुजय नामुं तीर्थ हे; ते तीर्थ अनेत महिमावाळिं, अ-
 नंत पुण्यति स्थानक, नाता प्रकारनां रत्न, आषाढ, कुंड अने रसकुंभि-
 कानीं कुरिवाळिं, तथा दर्शनणी, श्रवणणी, स्पर्शनणी अने कीर्तनणी
 पण पापने हरनां हे, अने ते कणवरमांज प्राणतिने स्वर्ग अने मां-
 केंद्रं मुख आपुं हे. वही तीर्थरूप एवां नगर, बगीचा, पर्वत, देवा, र्शिस
 विरोमां शत्रुजय समान जण लोकने पवित्र करनां तीर्थ नथी. वही
 अन्य तीर्थमां संकटो यात्रातिणी माणसोने जे पुण्य थाय हे, ते पुण्य आ
 शत्रुजयपर एक यात्राजीज थाय हे. ते तीर्थणी दक्षिण दिशामां, प्रता-
 तिक जलणी यरही, अने जिनवैद्येणी मंडित थपही शत्रुजयणी ना-
 मनी नदी हे. विशेष प्रकारे तीर्थणी संगत थपही आ पवित्र शत्रुजयणी
 नदी, गंगा, सिंधु आदिकनां पाणीणी पण अलिक फलने हेनारी हे. प-
 वित्र तीर्थनी वेणी समान, तथा कमलनां समूहणी शोभनी आ शत्रु-
 जयणी नदी स्नान करनारातिनां सर्व पापने जलनां स्पर्शणी नथी करे हे.
 वही ते गंगानी ऐसे अर्घुं पुण्यने उत्पन्न करनी थकी, थणां कहेनां प्र-
 ताववाही तथा आश्रुं करावनारी हे. वही तेनां शत्रुजयणी, जाह्वी, पुं-

डरिकीणी, पापंकषा, तीर्थञ्जुमि, हंसी विगेरे नामो ठे. कदंब तथा पुंड-
रिग गिरिनी वच्चे, आ नदीमां महा प्रजाविक कमल नामनो हृद ठे.
आ हृदनी माटीनो, तेनांज जलथी पिंड करीने आंखे बांधवाथी अंध-
पणुं, पडल विगेरे रोगो नाश पामे ठे. वली हे स्वामी ! तेनुं पाणी कांति,
कीर्ति अने (शुभ्र) गतिने देनारुं ठे, तथा शाकिनी, जूत, वेताल, वायु,
पित्त विगेरेनां दोषोने हरनारुं ठे. वली तेथी यता उपसर्गोने ते पाणी
स्पर्शमात्रथीज नाश करे ठे; अने ते पाणीमां जीवनी उत्पत्ति थती नथी.
वली हुं ते पुंडरीक तीर्थप्रते हमेशां नमस्कार करवाने जउं बुं, अने अहीं
मारा घरमां रहेला जिनेश्वर प्रभुना स्नात्र माटे ते हृदमांथी जल लावुं
बुं. वली आ पाणी सघला शत्रुजनां नाश माटे में राखेबुं ठे, अने ते मने
बहु प्रीय ठे, माटे ते आपने आपवामाटे हुं लावेलो बुं; माटे तेने आप
यलथी राखजो, केम के, ते आ दिग्यात्रामां सर्व दोषोने हरनारुं ठे. एवी
रीतनुं तेनुं वचन सांजलीने स्पृहावाला थया थका जरत राजा, तेणेज व-
नावेला विमानमां वेसीने शत्रुंजय पर्वते गया. त्यां शत्रुंजयी नदीमां
स्नान करीने, तथा ते उत्तम तीर्थनो स्पर्श करीने, फरीथी वेगवाला
विमानथी पोतानां आवासप्रते आव्या. पठी तेमणे प्रीतीथी ते प्रजा-
सेशने, ते स्थानकमां वृद्धनी पेठे फरीने स्थाप्यो. वली तेज वखते गृही-
रत्ने, दीव्य रसवतीथी जरत महाराजने अठमनुं पारणुं कराव्युं. त्यां ते
प्रजासेशने निमित्ते अठाइ महोत्सव करीने, सूर्यनी पाठल जेम तेज,
तेम ते चक्रीनी पाठल चालवा लाग्यो. पठी ते चक्रीए महासिंधुनां द-
क्षिण कांठापर जइने, पूर्व सन्मुख लश्करनो पडाव नाख्यो. पठी चक्रीये
त्यां ते सिंधु देवीनुं मनमां ध्यान धरीने अठमनो तप कर्यो, अने तेथी
चलायमान थता पवनथी जेम मोजां तेम तेणीनुं आसन कंपवा लाग्युं.
पठी अवधिज्ञानथी तेणीए चक्रीने आवेला जाणीने, जेटो लेइने ते तेने
पूजवा माटे गइ. त्यां चक्रीने आशिष देइने, तथा जय जय शब्द करीने
आकाशमां रही थकी कहेवा लागी के, हुं आपनी दासी तुं अने मारे
शुं करवुं? तेनो आप हुकम फरमावो? एम कहीने महा तेजथी तिरस्कार
करेल ठे अंधकारनो समूह जेउंए, एवा एक हजार ने आठ रत्ननां घ-
डाउं तेणीए चक्रीने आप्या. वली तेणीए तेमने मनोहर रत्ननां सिंहासन,

मुकूट, वज्रवृष, कर्ण, हार, अन्य कोमल वस्त्राणि पण आत्मा. पवी चकीण
 पण ते सवर्णं वेदने वेणीने विमर्जन करी, तथा अठमं परणुं कयुं. पवी
 त्यां पण वेणे सिधुदेवीने निमित्ते अठमहेस्सव कया; अन्ये पवी ते चक-
 रते देवादेवा मनापने जवा लाया. पवी रीते उत्तरपूर्वे दिशोरफ जतां
 थकां अयुक्तं ते चकी वीताळ पर्वत प्रते पदेत्त्या. त्यां वेणे पवीया जी-
 जन वृत्ता, तथा पचाथे जीजननां विस्तरवाला रूपानो वीताळ पर्वत
 जीयो. ते पर्वत जिनेश्वर प्रथुनां चैत्योथी, मोटां वनोथी, विद्याधर अन्ये
 देवानां स्थानकोथी, तलावोथी तथा लाखो गामोथी शोचतो हेतो. त्यां
 वक्रिण वाजुण सैन्यनो पहाव नांथी, नेनां खामोने मनमां धरी वेणेअ-
 ठमनो तप कया. त्यारे वीताळोडिकिमारेनुं आसन कंपवा लायुं, अन्ये पवी
 वेणे अवधिडोनथी चकीने त्यां आवेला जाणा. त्यारे ते चकी पासं आ-
 वीने आकाशमां रही कहेवा लायां के, हे खामी! आप जय पासां ?
 हे आपनो त्रिकरं हे, मारं मनं आडो आपो ? एम कहेने वेणे वक्रिथी
 चकीने मणि, रत्ननां आर्षणा, सिंहासनां तथा देवदेव्य वस्त्रां आत्मा,
 त्यारे ते सवर्णं वेदने वेणे तेने त्यां स्थाप्या. पवी वेणे अठमं परणुं
 करीने, ते देवने निमित्ते त्यां अठमहेस्सव कया. पवी त्यांथी चकीनी
 पहावी चालता थका चकी तमिसा युकाप्रते पदेत्त्या, अन्ये त्यां सैन्यनो
 पहाव नांथी. त्यां कृतमालने मनमां धरीने वेणे अठमनो तप कया,
 त्यारे वेनुं आसन कंपवा लायुं, अन्ये वेणी वेणे त्यां चकीने आवेला जा-
 णा. पवी वेनी सेवा करवामाटे ते त्यां आत्मा, अन्ये नमस्कार करीने क-
 हेवा लायां के, हे खामी! हे आ युफानां कारप्रते तमारा कारपालनी
 पवे रथो हे. एम कहेने वेणे चकीने दीव्य आर्षणांनो समूहे तथा
 खीने योग्य चौरं अनोपम रत्नो, तेने योग्य पुर्या, तथा दीव्य वस्त्रां आत्मा.
 पवी चकीण तेने त्यां स्थाप्या वादं ते पोताने स्थानके गयो, अन्ये वेणे पण
 राजादे महिते त्यां अठमं परणुं कयुं. पवी चकीण पोतानां सेनापतिने
 हुकम कयां के, हेवे तमो सिधुसागर, वीताळानी सीमा, तथा सिधुनां नि-
 ष्कटने साधो ? पवी सुषुणे पण अयुं सैन्यमहिते चमरवथी सिधु नदी जत-
 रीने, वीताळमाज वधुर, सिद्ध, सिद्धेव, टंकण, यवन, कालमुख, रत्न, योगनक
 विगरेने वीत्या. पवी वेणे चकी पासं आवीने तेने रत्नोनां समूहे, घोडा,

रथ तथा हाथी विगेरे सोंपी आप्यां. त्यां केटलाक दिवसो रहीने राजा-
ए सेनापतिने कच्छुं के, आ तमिस्रा गुफानां वन्ने द्वारो उघाडो ? पठी
तेमनी आझाथी सुषेण सैन्यसहित त्यां गयो; तथा त्यां तप करीने, अने
सुखथी स्नान करीने, तेणे श्वेत वस्त्रो पह्येयां. पठी सोनातुं धूपधाणुं ले-
इने ते गुफापासे गयो, अने तेने देखतांज तेणे नमस्कार कस्यो. त्यां
अष्टाश्र महोत्सव करीने, तथा चोखाथी अष्टमंगल चीतरीने, तेणे हा-
थमां दंडरत्न लीधुं. पठी सात आठ पगलां पाठां हठीने, तेणे वेगथी त्रण
वार ते दंडरत्नथी कपाटप्रते ताडना करी. ते दंडघातथी ते कमाडो तड-
तड श्रवाज करता थकां उघडी गयां. पठी सेनापतिण विनंति करवाथी
चक्री हस्तीरत्नपर चडीने ते गुफासमीप आब्या. पठी तेणे विचार्युं के,
अहीं घात, आर्ति, अंधकार, भूत आदिकनां उपसर्गों आपणने थशे,
एम विचारि तेणे चार अंगुलनुं मणिरत्न साथे लीधुं. पठी तेणे ते हा-
थीनां कुंजस्थलपर राख्युं; अने पठी ते चतुरंगी सेनासहित चक्रीनी पा-
ठल चालता थका गुफामां दाखल थया. त्यां तेणे आठ सोनैयानां प्र-
माणवालुं, आठ कर्णिकावालुं, तथा वार योजन सुधि अंधकारनो नाश
करनारुं काकिणीरत्न पण साथे लीधुं. यक्षोनां समूहथी आश्रित थएलां
ते काकिणी रत्नथी, योजन योजनप्रते, ते गुफानी वन्ने वाजुर्जमां मांडलां
करता थका ते चक्री जवा लाग्या, एवी रीते तेना उद्योतथी जता थका
चक्री आझालेख सरखी निम्नगा अने उन्निम्नगा नामनी गंज्जीर नदी-
प्रते पहोंच्या, तेज्जमांथी एक नदीमां तुंवडानी पेठे पठरनी शिला पण
तरती हती, अने वीजीमां शीलानी पेठे तुंवडुं पण बुडी जतुं हतुं. ते
नदीउपर वार्धकीए करेला पुलपरथी ते उतर्या, अने एवी रीते ते गु-
फानां उत्तरद्वार प्रते पहोंच्या. पेहेला द्वारनां उघाडवानां जयथीज होय
नहीं जेम, तेम ते उत्तरनां द्वारो पण पोतानी मेलेज उघडी गयां, अने
तेथी चक्री ते द्वारे वहार निकल्या. एवी रीते पचाश योजननां विस्ता-
खादी ते गुफाने उलंगीने चक्री उत्तर तरतार्धने जीतवामाटे चाव्या.
ते वखते त्यां वसता म्हेठोनां उत्पातो थवा लाग्या. ते म्हेठोनां काल-
वक्त्र, कालदंष्ट्र, कराल, कालदारूण, वडवामुख, सिंहमुख विगेरे उपरीउं
हता. तेने दरेकनी पासे पांच करोड घोडा, दश करोड रथो, एक करोड

हेतु अने पचास करीत पावतल हेतु, अने तेव एवा वलवान हेता
 के, रणसंग्रामां हेतु एण तेजनां पराक्रमने सहन करी शकता न हेता.
 मर्तोन्मन अणुला ते स्वतः पतानां सैन्यां एकठां करीने चकीपते पा-
 कार करावा लाग्या. वली तेव कोथांय अडेन जगतने रणसमान गणता
 अका वरुनर अने हेथीयारवंध अडेन आमनेम रोजवा लाग्या. तेव य-
 श्वकालनां वरसादनीं पुढे बाणानीं श्रुतिने वरसावता अका चकीनां
 अयसैन्यनीं साधु लडवा लाग्या. तेव उलवता अका, गर्जना करता अका,
 तथा श्रुजपीडन करता अका रणगणमां प्रगट रीते नटनीं पुढे योयवा
 लाग्या. वली कोथशीं यथकर आखोवाला अया अका साकोत कोत्रिय
 संबंधि नेजवुल्ल योयवा लाग्या. ते वलने घोडतिना हेपारवाशीं, हेथी-
 र्त्नी गर्जनादिशीं; रथानां विचकारोशीं तथा सुनटोनां सिंहेनादोशीं ज-
 गत यथशीं कोन पामवा लाग्युं. ते वलने योथांदि पानपताना जयमां उ-
 स्तुक अया अका पवतीनां विचरोशीं वृकोशीं तथा लोखंडनां हेथीया-
 रोशीं लडवा लाग्या. केडलाकां यथकर दंडोशीं, नां केडलाकां मुक्तरोशीं
 नां केडलाकां बाणोशीं, फरसीशीं, तथा खड्गोशीं यद्विनीं साधु लडवा
 लाग्या. ते वलने प्रबुद्ध वायुशीं जेम वन, तथा दुर्जनशीं जेम सज्जन,
 तेम ते कंठे स्वोशीं चकीनां सैन्यने लपडव अया. वली यार ते स्व-
 धोनां शस्त्रोशीं चकीनां परिवार नाशवा, यद्ध अवा, पडवा, मुडो लवा,
 तथा जोवा लाग्या. ते वलने पतानां हेथीतिने नाशवा, रथाने नागता, तथा
 घोडतिने जेम पामना जोडने सनापतिने कोप चळो. पली ते सुषुण
 सनापति यार रणसंग्राम करावा लाग्या, यार स्वतः लडकरींदि जेम
 पामवा लाग्या, तथा विद्योतिने जोगाने एण समर्थ अया नही. पली तेव
 कागडतिनीं पुढे एकठा अडेन, पीडितो जेम सातापते जेम विचारमाटे
 सिंधु नदीं प्रते गया. यां वलां नवीने, वेद्युपर रहीने, नपस्याशीं पतानां
 सुधमालीं आदिक हेतुने प्रसन्न करावा लाग्या. ते वलने तेजनां आमन
 कंपवाशीं, तेव पतानां नक स्वतः पसे आनीने आकाशमां रहीं करे-
 वा लाग्या के, तमाए आमनें योमाटे आराध्या हे ? यार तेव कहेवा
 लाग्या के, आ आमारा हेतुने अगाड कोडेण एण परात्तव कयां नशीं,
 अने आ कोडे नवीन राजा अलि परात्तव करावा आवेल हे, अने तेणे

अमोने जग्न कर्या. ते सांजलीने ते आयग्रही म्लेष्ठोने ते मेघकुमारो कहेवा लाग्या के, आ श्री युगादिदेवनां महा पराक्रमी पुत्र ठे; वली ते जर-
 तेश्वर नामनां आ जरतखंडनां पेहेला चक्री ठे, तथा ते मंत्र, यंत्र, विष,
 शस्त्र, अग्नि तथा विद्यादिकथी पण जीती शकाय तेम नथी. तो पण त-
 मारा उपरोधथी अमो तेने उपसर्ग करीशुं, एम कही तेउ अंतर्ध्यान
 थया. पठी आकाशमां श्याम रंगनां मेघो फेलावा लाग्या, तथा जयं-
 कर गर्जना अने वीजलीनां कडाकाउं थवा लाग्या. पठी तेउ अंधका-
 रनां परमाणुनी पेठे मूसलधाराथी समस्त पृथ्वीने व्याप्त करवा लाग्या.
 ते वखते वृद्धोनां मूलोने खोदी नाखता, तथा पर्वतनां शिखरोने पाडता
 थका मेघो जलना प्रवाहोथी खाडादिकोने पूरवा लाग्या. पठी, दुष्ट रा-
 जाप्रते जेम अन्यायो, रात्रिप्रते अंधकारो, तथा कलिकालमां जेम चोरो,
 तेम मेघनां समूहो पृथ्वीमां व्यापवा लाग्या. ते वखते चक्रीए करस्प-
 र्शथी चर्मरत्न विस्तार्युं, अने जिनेश्वरे जेम जुवनने, तेम तेणे तेमां ते
 सैन्यने उधर्युं. वली तेनी पेठेज तेमणे ठत्र रत्नने विस्तार्युं, अने ते पा-
 रानां विंडुर्जनी पेठे चर्मरत्ननी साथे मली गयुं. पठी समुद्रमां जेम वा-
 हाण, तेम ते चर्मरत्न पाणीमां तरवा लाग्युं, अने ठत्ररत्न उपर पडता मे-
 घने रोकवा लाग्युं. एवी रीते नूतनसृष्टि सरखा ते लश्करनुं चक्रीए पि-
 तानी पेठे रक्षण कर्तुं, अने त्यारथी ब्रह्मांडनी कटपना थइ. वली त्यां
 काकिणी, मणि अने, चक्ररत्नथी अंधकारनो समूह नाश होते ठते, त-
 त्काल उत्पन्न थएला धान्योथी ते सैन्य सुखे रहेवा लाग्युं. एवी रीते ते
 मेघकुमारोए कटपांतकालनी पेठे सात रात्रि दिवसो सुधि पाणी वर-
 साव्युं. “ आ कोण पापीउं उद्वेग करवा लाग्या ठे ? ” एवी रीतनां ज-
 रतनां जावने जाणीने, तेनां सोल हजार अंगरक्षक यद्दो कोप पामीने,
 तथा तुणीरो (जाथां) बांधीने मेघकुमारोने कहेवा लाग्या के, अरे रां-
 कडाउं ! तमो आ चक्रीने क्रोध चडाववाने उद्यमवंत थएला कोण ठे ?
 वली तमो मूखों आ जरतेश्वर चक्रीने जाणता नथी !! माटे हवे तमो
 तुरत आवीने आ चक्रीने पगे पडो ? अने तमो शरणे आव्याथी ते त-
 मारो अपराध क्षमा करशे. अने जो तमो तेम नहीं करशो, तो तेनां
 चाकर एवा अमो तमोने ह्ठथी मारशुं; ते सांजलीने मेघकुमारोए आ-

काश्यामांशु वादलानि समूहं खेची दीधो. एवी ते मधुकमारो यकीने
 साधु चकीपासे आवीने नमस्कार करावा लाया, तथा पातनां अपरो
 धीं प्रायश्चित्त करावा लाया. एवी चकीए पण तेमं सन्मान करीने
 तेने ठीकी मद्या, यार तेने स्वैछेपासे आवी कहेवा लाया के, अ
 चकी अमारो पण जीतय तेम नथी, माटे तमी वुरत तेमने जडे न
 मस्कार करो ? एवी रीते शरणार्थे मधुकमारोए तेमने तेम कहेवा
 ते स्वैछो मुखमां तरणां वेदने लाटता थका चकीने नमवा लाया. ते
 था एवी तेजए रजोनां समूहे, घोडा, हाथी, अने मरे सरवा सागा-
 नां ठागा चकीनां चरणपासे मद्या; तथा वृद्धे नकि पूर्वक तेने मिष्ट
 वचनी बोलवा लाया. एवी चकीए पण तेमने रजा आव्याथी तेने ए-
 ताने स्थानके गया. एवी रीते सन्मानित करेवा पण स्वैछोए, मनमां
 मस्कर लावीने, कुड मंजोथी चकीनां सैन्यमां अनेक रोगां फेलाव्या. ते
 वखते सुबुद्धि मंजो नमस्कार करीने, तथा मुकुटपर वडे हाथी जोडीने
 चकीने कहेवा लाया के, हे स्वामी ! आपणा सैन्यमां हाथी, घोडा अने
 माणसाने अर्कते रोगनी पीडा थडे हे, अने ते दीव्य शक्ति तथा आप्पथी
 पण मटनी नथी, माटे ते कोडे उभमने अतिचाराधिकथी जखन करेवा
 लागे हे. एवी रीते ते मंजो जेठलामां चकी साधु वान करे हे. तेठलामां
 आकाशतलने ज्योतवाडुं करता थका महेते जेजरीवे विद्याधरो त्यां आ-
 काश्यामांशु जतया. ते वखते आदरथी जेवां मुखोवाला सैन्यमां लोकोथी
 जोवाता ते विद्याधरो चकीने नमीने तेमनी पासे वेवा. यार चकीए
 पण जतम आकृतिवाला, तथा महेते जेजरी एवा तेने वखते जोडेने वृद्ध-
 मान पूर्वक पुढुंके, तमी कोण जो ? यार चकीनी मांते अने वाणीथी
 सुथी थपेला ते विद्याधरो पण प्रसन्न मुखवाला थया थका, नमीने चकीने
 कहेवा लाया के, हे स्वामी ! आमी वडे वायुसरखी गतिवाला विद्याधरो
 तीये, तथा आज आपनां ताने वादवाने गया हेवा. त्यां ते युगादीया
 प्रथमां मुखथी शत्रुजयनी कथा सांगलीने, आमी वडेए त्यां जडे, ते जतम
 तीयेने स्वयं कथो. त्यां आनंदपूर्वक अष्टादशहोस्रव करीने, वषडेथे
 प्रथमां पुत्र आपने आमी जोवाने अहो आया तीये. वली स्वामिनां
 पुत्रपते पण स्वामिनी पतेज वतीं, एवा कम होवाथी आप पण अमीने

युगादीश प्रचुनी पेठेज सेववालायक ठो. वली हे स्वामि ! आपनुं आ सैन्य मंद तेजवालुं केम जणाय ठे ? केसके, सूर्य अने पाणी ठतां कमलोनी संकोच केम संजवे ? त्यारे चक्रीये कहुं के, मंत्र अने औषधिउथी पण असाध्य रोग अकस्मात आ सैन्यमां फाटी निकड्यो ठे, तेथी प्राणीउने म्खानि अएली ठे. ते सांजली ते विद्याधरो चक्रीशने कहेवा लाग्या के, हे राजन् ! शत्रुंजय पर्वतपर शाश्वतुं रायणतुं वृद्ध ठे. तेनो प्रजाव शा- किनी, जूत, वेताल, तथा दुष्ट देवादिकनां दोषने हरनारो ठे, एम अ- मोए बहु वखत युगादीश प्रचुनां मुखथी सांजड्युं ठे. अने ते वृद्धनी ठाल, माटी, शाखा, पत्र आदिक अमारी पासे ठे, तेनुं पाणी करी, ते सेववाथी तमारुं सैन्य जळे निरोगी थाय. पठी चक्रीए तेम करवानी आझा आपवाथी तेउए सैन्यने निरोगी कर्युं; पठी चक्रीए तेमने स- न्मान आप्यावाद तेउ पण पोताने स्थानके गया. पठी पोतानां सैन्यने निरोगी जोशने हर्षित चित्तवाला थइ, चक्री पोतानुं मस्तक धुणाववा लाग्या. पठी ते हर्षनेज जाणे वहार कहाडता होय नहीं, तेम ते कहे- वा लाग्या के, अहो ! आ उत्तम तीर्थनो महिमा तो वचनातीत ठे; वली हुं एम मानुं हुं के, आ शिवाय कोइ उत्तम तीर्थ त्रणे जगतमां पण नथी, वली तेनां चिंतनमात्रथी पण वने लोकनुं सुख मळे ठे. वली अगाड पण में आ तीर्थनो अतिशय महिमा प्रजास देवनां मुखथी सां- जड्यो हतो; वली आ दिग्जय कर्या वाद संघ सहित ज्यारे हुं आ ती- र्थनी यात्रा करीश, त्यारेज आ मनुष्य जन्मने हुं सफल मानीश. एवी रीतनी अमृत सरखी वाणी वोलता ते चक्री, सर्व सजासदोने परम प्री- तिनां हेतुरूप थया. पठी चक्रीए फरीने क्रोधयुक्त थइने म्खेठो प्रते चक्र मेड्युं; त्यारे तेनां अधिष्टायक देवो तेउने तुरत वांधीने लाव्या. त्यारे चक्रीए तेमने दीन मुखवाला, तथा दीन वाक्योवाला जोशने, शिद्धा माटे तेउनां हाथी रत्नादिक लेशने, तेउने जता मेड्या. पठी सु- पेण पण गिरि अने सागरनी मर्यादावाला सिंधुनां उत्तर निष्कुटने च- क्रीनी आझाथी जीतीने त्यां आव्यो. त्यां विविध प्रकारनां त्रोगोने त्रो- गवता थका चक्री घणो काल रह्या; पठी एक दहाडो चक्ररत्न आयुध- शालामांधी निकलीने वहार चाड्युं. पठी ते मांगं अनुक्रमे चावता थका

चकी कुडहिमाडिनां दंकिण पदेअ पदे आण्ण। एणं सैन्यना पदव
 नाखीने, अठम तप करीने, रथमां चडी चकी वुरत कुडहिमाडिप
 गण। एणं रथनां शीषपर ञणवार ताडन करीने, पातानां नामजुं बाण
 तेनां अखिणपक देवपदे तेणु सद्युं। एणरे ते बाण वहीतेर जोजन वेग
 शी आकाशमागं जडेने पणुं, अने तेथी हिमवंत कुमारने पुस्सां चळ्या
 पण तेपरनां अकरे वांचवाथी तेनां पुस्सां जरी गयो, तथा हाथमां
 शेट खेडेने ते चकी पसे आवी नमस्कार करवा लाय्यो. एवी रीते चकी
 हुं आराधन करीने, तेमनी रजा खेडे ते पाताने स्थानके गयो, अने
 चकी पण पातानी सेनापदे आण्ण। एवी केषयकट पवत पते जडेने
 तेणु ञणवार रथपर ताडना करी, तथा काकीणी रथथी एणं लख्युं के.
 “आ अवसरिणीमां जीजा आराने डेडे, शी युगादीश पयुनां पुत्र,
 तथा लदेसीथी डंड सरखो, हुं यरत नामे चकवतीं थयो हुं.” एवी
 एणंथी ते चकी लउकर सहित तेज मागं जना थका यरताधुं पते रडे.
 ला वीताळ पवत पसे गयो. हेवे पदेलां एणरे आदिदेव प्रथुं राख्य
 करता देता, एणरे कळ महकळनां नामि अने विनमि नामनां पुजाने
 प्रथुप कंडक कायुं माटे कथांक मोकळ्या देता; अने एणरे तेव ते कायुं
 करीने पाठा आण्ण, एणरे तो तेमणे प्रथुने संयमसहित जोगा. एवी
 रीते निमम प्रथुने नही जाणीने “हे तात ! हे तात !” एम कहेता
 थका पुजनी येवे तेव प्रथु पसे राज्य याचवा लाय्य। एवी तेव “यर-
 तने तो सेवयुं नही,” एम प्रतिज्ञा करीने, तववार खेडे प्रथुनी सेवा
 करावा लाय्य। एक दहेतो पाताखंड प्रथुने वांदवा आण्णो, एणरे
 तेणु तेमने प्रथुनी अखत मकि करता जोगा; अने तेथी तेणु तेमने
 देवथी सोल हेजार विधाव, तथा वीताळनी दंकिण अने जतर श्रिणुं
 राज्य आय्युं। एणं ते नामि अने विनमि सुयुं चंडनी येवे आनंद पूर्वक
 राज्य करता देता. हेवे यरत चकी पण रथपर वेसी एणं आण्ण, अने
 पातानां नामजुं बाण तेणु तेवपदे फुंयुं. ते बाणने जोडे तेव वधे
 परपर विचारवा लाय्य के, जंखडीपनां यरत केजमां आ यरत प्रथम
 चकी थयो हे. अने ते पातानां युजावळथी गतिने थडेने आपणीपा-
 सेथी पण दंडनी याचना करे हे; पण तेनी पसे कंड विद्यामंत्र नथो; एम

विचारि क्रोधथी दालचोल थइ तेउ लडवाने तैयार थया. हवे तेउनी आ-
 ज्ञाथी वीजा विद्याधरो पण महा सैन्योथी वींटाया थका त्यां आव्या. के-
 टलाको तो पोतानां विमानोथी आकाशने सेंकडो सूर्यवालुं करता थका,
 तथा केटलाको रथोथी आकाशने गरुडमय करता थका, केटलाको मद-
 ऊरता हाथीउथी आकाशने जंगम पर्वतमय करता थका, केटलाको घणा
 पालाउथी आकाशने वाणमय करता थका, अने केटलाको गर्जना कर-
 ता डुंडुजिनां अवाजोथी पर्वतोने पण गजावता थका, तथा हाथमां ह-
 थियारो लेइने त्यां आव्या. हवे दिवसे पण विमानोथी आकाशने ज्यो-
 तिष्वक्रवालुं करता थका ते विद्याधरो रणसंग्राम करवा लाग्या. हवे चक्री-
 नुं सैन्य पण कोइ वखते यक्षोयें रचेलां विमानोथी, तो कोइ वखते रथ,
 हाथी अने घोडाउथी पण ते विद्याधरोनी साथे लडवा लाग्युं. ते वखते वि-
 मानो विमानोनी साथे, घोडा घोडाउनी साथे, हाथी हाथीउनी साथे, पाला
 पालाउनी साथे तथा रथो रथोनी साथे, धनुषधारीउ धनुषधारीउनी साथे,
 तथा तलवारवालाउ तलवारवालाउनी साथे, एम वने सैन्यो लडवा लाग्यां.
 हवे अहीं विद्याधरोए पोतानी विद्याउथी जेजे लश्करमां बनाव्युं, ते ते सघलुं
 चक्रीनां अंगरक्षक यक्षोए दूर कर्युं. एवी रीते वार वर्षोसुधि लड्यावाद
 चक्रीए तेउने जीत्या, त्यारे तेउ हाथ जोडीने, तथा नमस्कार करीने ज-
 रत महाराजने कहेवा लाग्या के हे स्वामि ! मेरुउपरांत वीजो पर्वत कयोठे ?
 वायु उपरांत कोण वेगवालो ठे ? वज्रसमान शुं तीक्ष्ण ठे ? तेम तमाराथी
 वीजो कोण शूरो ठे ? वली हे स्वामी ! आजे तमोने जोवाथी तो अ-
 मोए साक्षात प्रचुनेज जोया ठे, माटे श्री युगादिदेवनी पेठेज तेनां
 पुत्र एवा तमोने अमो सेवशुं. वली आपनी आज्ञाथी अमो आ वैता-
 द्यपर दुर्गपालोनी पेठे रहीशुं. एम कही विनयना आधारभूत एवा
 विनमि राजाए सर्व अंगे आवेला तारुण्यथी मनोहर अंगवाली, तथा
 नेत्र, मुख, हाथ, हृदय अने पगरूपी कमलोए करीने कामदेव रूपी
 राजाने क्रीडा करवाने तलाव सरखी, तथा चलकती कांतिरूपी
 अमृतनां समूहथी जरेली, सर्व रोगोने शांत करनारी, अने इडा प्र-
 माणे दीव्य जलनी पेठे शीतोष्णनां स्पर्शवाली, सर्व शुचलक्षणोथी सं-
 पूर्ण, तथा सर्व अवयवोथी सुंदर, एवी पोतानी सुतद्रा नामनी कन्या

चकीने आणी, पही चकीए तेमने रजा आपवाणी, तेवए पोतनां पुजोने
 राज्य सोंपी संसारणी निरक भइ, श्री केषवदेव प्रथमी पास वत लीवुं.
 पही चकी चकी पाठल चालता भका गंगाने किनारे पहेलिया, अने
 लां तेमणे नही आत हूं, तेम नही आत नजदीक लइकरनां पडव
 नाख्या. लां पण सुषण सेनापति चकीनी आडोणी सिंधुनी पुरे गंगा
 नदी जतरीने; तथा जतर निरुडत साधीने पाले आख्या. लां अठम
 तपणी सिद्ध भएली गंगा देवीए चकीने वे सुवर्णां सिंहासनी, एक हे-
 जार ने आठ रत्नां कुंती, हर, बाजुबंध, मुकुट, रत्नोत्था, दीव्य वस्त्रो
 तथा दीव्य पुष्पां आख्यां. पही लावणनां मनोहर सुंदरपणणी चाकर-
 रूप करेल वे कामदेवने जेणे, एवा ते चकीने जोडेने, तेनी साथे विवास
 करवानी इडाणी ते मनमां चितववा लागी के, खुं आ इंड वे ? के चंड
 वे ? के कुबेर वे ? के सूर्य वे ? अथवा देवीने ते आवुं रूप क्याणी होय ?
 आ तो जगतनां सामी श्री युगादिप्रथनां पुत्र यरत वे, केम के, रत्ना-
 कर विनां आवुं रत्न बीजी जगोए कंडे जपय भवुं नथी. पही रीते का-
 मदेवनां बाणणी व्यय भडेने ते कटाको मारवा लागी, तथा यरतनी
 प्राथना करवा लागी, तेणी यरते तेणीने रतिवेदममां दाखल करी. पही
 लां तेणीनी साथे विविध प्रकारनां योगी योगवनां भकां चकीए एक
 दिवसनी पुरे एक हजार वर्षां निर्गमन कथां. हेवे एक दहाडो इंड वे-
 म देवां सहित सुधमां सयाने, तेम यरत राजा राजावे सहित पोतानी
 सयाने योगवावता हेता. एटलासां मूर्तिवंत चंडसूर्य सरखा सौम्य कां-
 तिवाला वे चारणमुनिवे आकाशमांणी जतयां. ते वखते यरत चकीए
 संजम सहित उठीने तकि पृथक साकोत विवेक अने विनय सरखा
 ते मुनिवेने नमस्कार कथां. पही तेमने सिंहासनपर वेसाडीने, चकी
 देव जोडीने तेनी सन्मुख वेता. पही श्री युगादीश प्रथना पुजने ते स-
 वमां मोडेगामी जाणोने ते मुनि गंगीर बाणोणी तेने कहेवा लाग्या के,
 सौचीचरुिक, अष्टांग योगनां अत्यास, उपसगांवे, सदेनपणुं, आर्जवता,
 कषाय, विषय अने आरंभानां परिहार, अपमादीपणुं, प्रसन्नपणुं, काम-
 लता, तथा समता एटला मोडेनां सागां वे. पही ते देयानाने अने रा-

जाए मुनिने नमस्कार करी पूब्युं के, परोपकारमां रक्त एवा आप अहीं
 क्यांथी आवो ठो ? वली मने एम जणाय ठे के, रागद्वेषथी मुक्त थएला
 तथा पोतानां शरीरमां पण ममता विनाना एवा तमो केवल मने पवित्र
 करवा माटेज अहीं पधारेला लागो ठो. त्यारे तेउमांथी एक मुनिए
 राजाने कह्युं के, हे राजन् ! अमो श्री युगादि प्रचुने वांदवा माटे
 गया हता. त्यां तेमनां मुखथी श्री पुंडरिक गिरिनुं उज्ज्वल माहात्म्य
 सांचलीने तेनो स्पर्श करवा माटे अमो आकाशमार्गे जवा लाग्या. त्यां
 देवो सहित ईशानेंद्रे अमोने जोइ आनंदित मनवाला थइने मस्तक
 धुणावी कह्युं के, हे जगवन् ! आ पर्वतनुं आश्चर्यकारक माहात्म्य त-
 मो जुउं ? आ हुं नरकगामी हतो, त्यांथी हुं आ इंद्र थयो वुं. हुं माहा-
 विदेह क्षेत्रनां पशुग्राममां सुशर्मा नामे ब्राह्मण हतो, ते दुःख अने दा-
 रिद्रनो तो एक मुख्य स्थानकरूप हतो. एक दहाडो ते आखा गाममां
 जिह्वा माटे जम्यो, पण त्यां तेने कइं पण नहीं मलवाथी, ते केवल
 खाली हाथे पाठो पोताने घेर आव्यो. एवी रीते खाली हाथे तेने आ-
 वेलो जोइ, तेनी स्त्री क्रोधथी हाथमां सांवेळुं लेइ तेने मारवा दोडी.
 सुशर्मा दरिद्रताथी पेहेलेथीज पीडित थयो हतो, अने स्त्रीना आ आ-
 क्रोधथी तो ते वधारे क्रोधातुर थयो. पठी तेणे स्त्रीने वारी तो पण ते
 क्रोधथी शांत थइ नहीं, त्यारे तेणे तेणीने जोरथी पाणो मार्यो. ते पाणो
 मर्मस्थानमां लागवाथी ते मुठित थइने पडी, अने तुरत मृत्यु पामी. ते
 जोइ तेनो पुत्र क्रोधायमान थइ कहेवा लाग्यो के, अरे कुलचंडाल ! आ
 तें शुं अकार्य कर्युं ? ते वचनथी क्रोधायमान थइ ते ब्राह्मणे, पूर्वनां ता-
 पथी तप्त थइने, तेने तथा रडती एवी पुत्रीने पण मारी नांखी. पठी
 जयन्तीत थएलो तथा क्लोन्न पामेल ठे सवली इंड्रिउं जेनी एवो थयो
 थको, ते जवा लाग्यो, एटलामां कोइ गाय साथे अथडावाथी तेणे ते-
 णीने पण मारी नांखी. पठी तेने पकडवा माटे कोटवालो तेनी पाठल
 दोड्या, त्यारे जयत्रांत थइ, अंध तुल्य थयो थको ते पोतानां पापथी
 नरक सरखा कुवामां पड्यो. धिक्कार ठे क्रोधने !!! के जेने वश थइ
 मूढ लोको कृत्याकृत्यनो विचार करता नथी, अने नरकना खाडामां
 पडे ठे. !!! हवे ते कुवामां पडतां थकां ते ब्राह्मणनां टुकडे टुकडा थइ

ग्या, अने ते पीडाया हे मुख पाणी यथकर दुःखदायक सातमी नरके
 ग्या. त्यां बंधन, वेदन, ताप, ताडन, आदिक महादुःखा योगवीने,
 मुख पाणी हे सिद्धे थ्या. त्यां धणां निरपराधी जंतुने दृष्टीने ते क-
 रीने पाठा चोषी नरकमां ग्या. त्यांशी चवी चांडालकुलमां करे काय
 करतारो थ्या, अने फरीने पाठो ते सातमी नरके ग्या. त्यां वृद्ध कष्ट
 सहन करीने ते दृष्टिनिष्ठ सपुं थ्या, त्यां एक दंडांतो तेणे पातनां नि-
 लपासे केदलाक वनधारी मुनिने जोगा. तारे कोषधी फुंफाला मारतो
 थको, तेनें दंडवानी डडाया हे दोहवा लाया; पही तेनें जोडेने ते
 चितववा लाया के, आ तो मांतीयां शान, तथा व्याधिरहित देखाय हे,
 एम विचारि ते धीरे धीरे चाववा लाया. त्यां तेणे ते मुनिने विद्या-
 धरोपते उत्तम धर्मना उपदेशे देता, तथा श्रद्धेजयचं माहेत्स्य कहेता
 दीवा, अने ते माहेत्स्य तेणे पाते एण सांख्ये. ते श्रद्धेजयमाहेत्स्य
 सांख्येया, तथा कर्मानां लघुपणाया तेनें जालिस्मरण ज्ञान जगद थ्यु.
 अने तेया हे पातनां पूर्ववर्तनें याद करावा लाया. पही ते विदमांशी
 निकलीने, पातानी संपदांना निदानार्थे मुनिनां चरणोने कंडलांकेप
 थडेनें नमता हेवा. पही तेनां यावनें जालीने मुनिप तेनें अनर्थन क-
 राव्युं, तथा विद्याधरनी साधु तेनें पुंढरिक गिरिपते पदोच्चलाया. त्यां-
 शी ते काल करीने आ हे इंद्रकेप थयेलां वुं. माहे हे मुनिने ! हे एम
 मातुं वुं के, पृथ्वीपरनां सवलां तीयांसां तेनां सरखुं बीजुं कोड पापोने
 हेरनाकुं तथा उत्तम तीथुं नथा. पही ते महाकृत्स्नान इंद्र ते वान स-
 रवाधीयाने निवेदन करीने, चंदन अने कर्पूरनां कांडाया हे सपुंना पुन-
 वनी सत्किया करी. त्यां दाहेशुंमिपर रतीचं सिंहासन करीने, तथा
 ते महातीथुने नमस्कार करीने इंद्र पाताचं राज्य पाववा लाया. पही
 रीतचं चरित्र सांगलीने हे चकी ! आमी समाधिषी वारंवार ते तीथुनां
 सपुं करीणुं दीप. हेवे ते तीथुपते जनां आमीप आ तमां सैन्य जायुं.
 अने तमां आमार गुफनां पुनवे, तेया आदरपूर्वक आमीप तमां आजे
 दर्शन करुं. हेवे आप आमीने रजा आपो ? केम के आमार तीथुपते जवुं
 हे; पही आमीप आपनां आति उत्तम विवेक अने विनय जायेला हे.
 पही चकीप नमस्कार कयां याद हेवे त्यांशी चावता थ्या; अने चकी

पण ते वात सांजली मनोरथ करवा लाग्या के, ते दिवंस, ते क्षण अने ते रात्रि क्यारे आवशे !! के जे वखते हुं संघसहित श्रीशत्रुंजय तीर्थनी यात्रा करीश. हवे चक्री गंगाने समजावीने, तथा तेनी आझा लेइने प्रबल लश्कर सहित खंडप्रपात नामनी गुफासन्मुख चालवा लाग्या. त्यां जइ अठम तप करवाथी चक्षितासन थएलो नाट्यमाल देव जेटणां सहित चक्रीपासे आव्यो; तथा तेणे चक्रीने आचूषणप्रमुख आप्यां. पठी चक्रीए तेने बहुमान पूर्वक रजा आपवाथी ते पोताने स्थानके गयो. पठी त्यां चक्रीनी आझाथी सुपेण सेनापतिए तमिस्रानी पेठेज खंडप्रपातनां द्वारो पण क्षणवारमां उघाड्यां. पठी चक्रीए हाथीपर चडीने तथा तेनां जमणा कुंजस्थलपर मणिरत्न राखीने ते गुफामां प्रवेश कस्यो. त्यां सैन्यसहित चालतां ते चक्रीए पूर्वनी पेठेज काकिणी रत्नथी गोमुत्रिका आकारनां मंडलो लख्यां; तथा निम्नगा अने उन्निम्नगा नदी ते उतस्या; अने त्यां ते गुफानुं दक्षिण द्वार पण पोतानी मेलेज उघडी गयुं. पठी ते गुफानां द्वारमांथी निकलीने गंगानां पश्चिम कांठापर तेणे पडाव नांख्यो, तथा अठमनो तप कस्यो. ते अठमने अंते एक हजार यक्षोथी अधिष्ठित थयेला प्रख्यात नवे निधानो तेनी समीप आव्यां. तेउनां नामो नैसर्प , पांडुक, पिंगल, सर्वरत्नक, महापद्म, काल, महाकाल, माणवक अने शंभक हतां. तेउनी उंचाइ आठ योजननी, पोहोलाइ नव योजननी, तथा लंबाइ चार योजननी हती. वली तेउनांज नामवाला तथा एक पड्योपमनां आयुष्यवाला, तेउनां नागकुमार नामनां अधिष्ठायको चक्रीने आवीने नमस्कार करवा लाग्या; अने कहेवा लाग्या के, अमो गंगानां मुखपर मागधतीर्थनां रहेनारा ठीए, तथा हे महाजाग ! तमारां जाग्योथी वश थइने अमो तमारी पासे आव्या ठीयें. वली हे चक्री ! तमारां जाग्यनी पेठे अमो कदी पण क्षय पामनारा नथी, माटे तमारी इष्टा प्रमाणे तमो अमोने दान तरिके आपो ? अने जोगवो ? एत्री रीते ते निधानो प्राप्त थवाथी चक्रीए अछाइ महोत्सव कस्यो; तथा कल्पवृक्षथी पण अधिक दान ते पोतानी इष्टा मुजब देवा लाग्या. पठी चक्रीनी आझाथी सुपेण पण गंगानो दक्षिण निष्कुट सार्थीने पाठो त्यां आव्यो. हवे त्यां केटलोफ वखत हर्षपूर्वक रत्ना वाद चक्ररत्न थयाव्याप्रते आ-

कार्यामात्रं जवां लभ्युं. एवीं रीते च खंड पृथ्वीनां स्वामि, सुर असुर अन्ये
 नरोष्ठीं विंटाएला, तथा अखंड आडोवाला चकी केटलेक विंसे अ-
 योष्ठा नजदीक पर्वोष्ठा. चोराम्नी लाख होष्ठा, तेटलाज घोला अन्ये ते-
 टलाज रथा, तथा वडि कौड सुनटोनां परिवारवाला ते सरत चकी, प-
 देला प्रयाणनां विंसेष्ठी मांडीने साव हजार वर्षा गया वाह पोतनां
 नगरमां आल्था. त्यां विनीता नगरष्ठी थोडे ईर तेमणे लडेकरनां पणव
 नांल्था, तथा त्यांनी अधिष्टायक देवीप्रते तेमणे अठमनां तप कल्था.
 पवीं वादलांमांष्ठी जेम सूर्य, तेम पौषयगालामांष्ठी निकलीने चकीए स-
 वंसंपदानां कारणरूप अठमनुं पारणु कल्थुं. पवीं अयोष्थामां लोकोए
 पणवे पणवे तोरणां वांल्थां, तथा केसर अन्ये कुंकुमनां जलष्ठी पृथ्वीपर
 उंटकाव कल्था. वली सरतनां चरित्रोष्ठीज होय नही जेम, तेम लोकोए
 परामां विजामणां कल्था, तथा सर्व जगोए त्यां मांगलखनिच फेलावा
 लगी. वली ते वखते त्यां लोकोए हरेष्ठी जमदां जमदां पोषाकों पहेष्ठां,
 तथा जगोजगोए सोनानां स्तंभोपर मांचाचि मांल्था. वली त्यां चकीने
 जोगामाटे जाणे सुधुविबोज आल्थां होय नही, तेम दरेक मांचाचिपर
 रत्ननां वासणानां तोरणां सोननां हतां. वली त्यां चालता कुवारविष्ठी अ-
 चानक नतीरनां द्योतष्ठी अयोष्थाकपी खी जाणे पसीनावादीज थडे
 होय नही, तेम देखवा लगी. वली ते अयोष्थाकपी खी विचित्र प्रका-
 री पताकाचिरेपी होष्ठीष्ठी थणे काळे आवेला पोतना पतिने जाणे जसि-
 कताष्ठी आलिंगन करवाने इहवीं होय नही, तेम देखवा लगी. वली ते
 अयोष्थाकपी खी, लोकोए धूपयाणामां करेला धूपमांष्ठी निकलता अ-
 ल्यंन धुवाडानां मिथोष्ठी जाणे पोतनां नतीरनां विचोगने ईर करती
 होय नही, तेम लोकोष्ठी तर्क करवा लगी. हवे ते वखते ते नगरीमां
 प्रवेश करवाना इहाष्ठी चकी ऐरावण सरवा होष्ठीपर स्वार थया. ज-
 गतनां आ एकज पतिने सूचवनाय, तथा तेनां यथा सरवा श्वेत उज-
 षी ते चकी सोनवा लभ्या. वली मानस सरोवरमांष्ठी तेनां मुखरपी
 कमलपते आवेला देसांष्ठीज होय नही जेम तेम वखे पणवे वांजनां वा-
 मरोष्ठी ते सोनवा लभ्या. मांदोसांहे नटकातां किरणोष्ठी जाणे बुक
 करतां होय नही, एवां रलोष्ठी सोनता तथा इहित दान देवाष्ठी जंगम

कल्पवृक्ष सरखा ते चक्री देखावा लाग्या. वढी ते ते दिग्जयथी थएलां विचित्र चरित्रोनां वचनोथी पगले पगले सुन्नटोथी जेम, तेम सुरासुरोथी ते स्तुति करावा लाग्या. एवी रीते लोकोनां शरीरोथी पगले पगले नमाता ते चक्री नगरीमां, अने गुणोथी माणसोनां हृदयमां पण प्रवेश करवा लाग्या. पठी ते लाखो ऊरुखाउं रुपी नेत्रोथी उत्सुकपणे जोता, तथा उत्कंठा अने हर्षथी पताका रुपी हाथोथी नाचता, तथा कोइ जगोए इंद्रनील मणिउंथी श्याम, तो कोइ जगोए स्फटिकोथी निर्मल, तो कोइ जगोए माणिकथी लाल, तो कोइ जगोए सुवर्णथी पीला, अने विचित्र वणोथी देवलोक सरखा एकवीस जूमिवाला पोतानां पितानां मेहेल प्रते प्होंच्या. पठी चक्री वेदिकापर पग मुक्तीने, पर्वतपरथी जेम केसरी तेम हाथीपरथी नीचे उतर्यां; अने वीजाउं पण पोतपोतानां वाहनोपरथी उतर्यां. पठी त्यां चक्री लोकोनी जेटोने स्वीकारता, तथा नमस्कार करता माणसोने प्रीतिथी बोलावता थका ऋणवार थोच्या. पठी तेमणे पोतानां शोल हजार अधिष्टायक यक्षोने यथोचित पूजीने विसर्जन कर्यां; वढी तेवीज रीते तेमणे वत्रीस हजार राजाउंने, सेनापतिने, पुरोहितने, गृहपतिने अने वार्धकीने पण विसर्जन कर्यां; तथा एवी रीते तेणे सघलाउंने विसर्जन कर्यां पठी इंद्राणी सहित जेम इंद्र, तेम सुन्नद्रा नामे स्त्रीरत्नसाथे, तथा वत्रीस हजार वीजी राणीउंथी, तथा तेटदीज जनपदराजाउंनी कन्याउंथी तथा वत्रीस पात्रो अने वत्रीस नाटकोथी वींटाएला ते चक्री, मणि अने रत्नोनी शिलाउंनी श्रेणिउंथी थापेल ठे, दृष्टिने उत्सव जेणे एवा मेहेलमां, धनद जेम केसमां तेम प्रवेश करता हवा. त्यां श्री रूपनदेव प्रभुनी मूर्तिने नमस्कार करीने, चक्री स्नानपीठपर गया, तथा पठी चक्तिथी, पुष्प, धूप, अक्षत विगोरेथी तेज मूर्तिनी तेमणे पूजा करी. पठी चंद्रशालामां जश्ने राजाउंनां समूहनी साथे, माणसोने आश्चर्य करनारां चोजनोथी तेमणे आहार कर्यो. पठी तांबुल, चंदन, पुष्पमाला, श्वेतवस्त्रो, तथा आनूपणोथी ते चक्री इंद्र सरखा शोचवा लाग्या. पठी त्यां दीव्य संगीत, नाटक तथा स्त्रीउंनां विखासोथी तेमणे केटलोक काल सुखमां गाव्यो. एक दहाडो देवो अने मनुष्योए थावी चक्रीने विनंति करी के, हे ठ खंडनां

खामी ! तमी महोकाजीय जे; अने तेथी हे प्रश्न ! अर्थात् आप म-
 हाराज्यानां अतिशयक माटे आडा आणे ? कम के जिनपते जेम इंजीनिंग
 तेम चक्रीपते अर्थात् ते काय हे. पही चक्रीप तेमने तेम करवाती आ-
 डा आपवाथी कणवारासाज विद्यापरी, तथा पकी एकठा यथा, अने
 तेवपुं पूव विद्यानां मंडनरूप रत्नां समुहोथी मंडप रच्यो. पही तेव
 इहे, नदी, कौरसमुद्र, अने तीर्थसांथी पाणी, माटी तथा वेष्ट
 लाया. पही चक्रीप पाषवशांलायां जडे अठमतप कर्ण; कम के तपथी
 मखेवुं राज्य तपथीज वृत्त पास हे: पही जतम वखा पहेरीने ते राणीव
 सहित, नाज्यरसमां मय अडेने ते मंडपमां गथा. मनेने जेम सूर्य, तेम
 चक्रीप सिंहसना, तथा मणिसय स्नानपीठने प्रदक्षिणा करी. पही पूव
 तरफनां पावलीयांथी सिंहसनापर चलीने, थो सहित ते पूवस-सुख
 वेठ. पही त्यां बीवी बर्जास हेजार खीव पण आसनापर वेठ; पही
 यकितवान राजाव जतर तरफनां पावलीयांथी ते स्नानपीठपर चळ्या.
 पही सेनापति, यदपति, वाधकी, पुरोहित तथा अष्टि आदिको रंकीण
 बाजुनां पावलीयांथी त्यां चळ्या. वही ते वखते बीजाव पण चक्रीने
 जाडे देण जालेने, हेठिन यथा यका यथायथय आसनापर वेठ. त्यां
 चारण अमणोप प्रथम जैन आगममां कहेथी विधिपूर्वक चक्रीने मंत्र-
 स्नान करावुं. पही तेनां आतिथ्यांक हेवोप, इंजीप जेम जिनने तेम
 युक्त तीर्थांथी तेमनां अतिशयक कर्ण. पही युन कणे बर्जास हेजार
 राजाव तथा बीजा गोजवुं अने सेनापति प्रमुखोप पण तेमनां अ-
 तिथक कर्ण. पही चंदनथी विम हे आंग जेमनुं, तथा चांदनी सरखा
 श्वेत वखवाला ते चक्री, यारद केठिनां वादंवांथी वाटाएला मेरुपर्वत
 सरखा शोभवा लाया. पही हेवोप चैत्यपर जेम कलश, तेम तेमनां म-
 स्तकपर केषन प्रयुने इंद्र आपला मुकुट स्थापन कर्ण. वही तेवपुं पवित्र
 मोतींथी मुखेला हेर तेमनां कंठमां स्थापन कर्ण. पही चक्री ते रत्नां सिंहसनाथी
 विन्यपणाने चंदनारी पारिजातनां पुष्पांनी अखंत सुगंधिवाली माला
 वेवपुं चक्रीनां कंठमां स्थापन करी. पही चक्री ते रत्नां सिंहसनाथी
 लया, अने तेज वखते तेनां प्रतिबिंबोनी पडे बीजाव पण लांथी लया.
 पही जे माथोथी सिंहसना पर चळ्या हेता, तेज माथोथी जतरीने चक्री

जंगम मेहेल सरखा हाथीनां स्कंधपर चड्या. पठी फरीने स्नानगृहमां
जइ, स्नान करी तथा प्रभुने पूजीने तेमणे अठमनुं पारणुं कथुं. एवी
रीते जुदा जुदा देशोमांथी आवेला राजाउण, देवोण, तथा विद्याधरोण
तेमनो वार वर्षोसुधि अजिपेक कथीं, ते वखते ते अजिपेकथी मनोहर
एकांत सुखमकाल सरखो त्यांनां लोकोनो काल निर्गमन थयो. एवी
रीते चंद्रनी पेठे सौम्य, सूर्यनी पेठे शत्रुउं प्रते तीव्र, कुवेरनी पेठे धन-
वान, वरुणनी पेठे जुवनेश, तेजथी अग्नि सरखा, धर्मनी पेठे प्रसाद
अने दंड करनार, कामदेव सरखा रूपवाला, दिवसे विकस्वर थएला क-
मल सरखा मुखवाला, देवोथी पण नथी मेलवातो मध्यभाग जेनो ए-
वा क्षीर समुद्रनी पेठे गंजीर, अधिकारीउं प्रते आझाथी इंद्रनी पेठे
समर्थ, वरसादनी पेठे प्राणीउंने हमेशां जीवितदान देनार, तथा तारा-
उंमां जेम चंद्र, तेम सघला विद्याधरो, राजाउं अने नरतनां देवोमां
पण ते चक्री एकज राजा होता ह्वा. वली ते हमेशां चौद रलोथी शो-
जता हता, तथा नवे निधानो तो तेनां चरणकमलनी पासेज रहेतां
हतां. वली ते नीचेनी वस्तुउंनां स्वामि थया थका शोल हजार यक्षोथी,
परिवार सहित वत्रीस हजार राजाउंथी, वत्रीस हजार जानपद क-
न्याउंथी, वत्रीस हजार राजकन्याउंथी, त्रणसो साठ रसोइआउंथी,
चोरासी लाख रथोथी, चोरासी लाख हाथीउंथी, चोरासी लाख घोडा-
उंथी, ठनुं क्रोड पालाउंथी, वत्रीत्र हजार जनपदराजाउंथी, वहाँतेर ह्-
जार नगरोथी, नवाणु हजार द्रोणोथी, थडतालीस हजार पत्तनोथी,
चोवीस हजार कर्वटोथी, बीस हजार खाणोथी, सोल हजार खेटको-
थी, चौद हजार संचाधोथी, ठपनसो छीपोथी, तथा ठत्रीस हजार वंद-
रोथी शोजता हता. वली ते उंगणपचास कुराज्योनां, नरत खंडनां अने
वीजां राज्योनां पण स्वामी हता. वली आदीश्वर प्रभुण वतावेली नी-
तिने जाणनारा, विश्वंनर, श्रीधर, सुवृद्धि तथा वृद्धिसागर नामनां ते-
मनां मंत्रिउं हता. वली तेउंना अंश सरखा एकसो आठ, अने वली त्र-
ण क्रोड पण मंत्रिउं तेमनां हता. वली नरत महारजनां अंश सरखा,
अने जगतमां एक वीर सरखा, तेमनां सुपेण, श्रीपेण, पुर्जय अने ज-
गज्जय नामनां तेनापतिउं हता. वली तेमनां जीवानंद, महानंद, संजी-

वन, अने सुजीवन नामनां चार मुख्य नरव्यो, तथा बीजा सहायण
 बाळ नरव्यो हेत। वली तेमनां जागळ, कतनाळ, विद्याल अने विम-
 ल नामनां चार मुख्य गजव्यो अने बीजा तण बाळ गजव्यो हेत।
 वली तेमनां विश्वरूप, परब्रह्म, हेस अने परमहंस नामनां चार मुख्य
 पंडितो, अने सात बाळ बीजा पंडितो हेत। वली तेमनां श्रीकृष्ण, वैकुं-
 ठ, यज्ञेति, अने युक्ति नामनां चार मुख्य धर्मिष्या जाणनारत, तथा
 बीजा तण बाळ हेत। वली तेमनां ज्योतिषी, धर्मग जाणनार, अने
 दंडनीति जाणनारत तण बाळ हेत। हेव एक दंडोत्तरा सरत राजा हे-
 ष्यी क्रीडा करता अका पोतानां साव हेजर बीरोने संभाववा लाग्या।
 ते वखते राजपुरुषोए तेमने नामो हेड हेडने देखाव्या, अने सरत रा-
 जा तण तेमने आनंद सहित जोवा तथा बोलाववा लाग्या। पवी विव-
 से रहेली चंडनी कला सरखी कांति विनानी, तथा हिमथी किंठ अण-
 ली कमलनी सरखी निरूप अणली तथा सेवकोषी देखावती सुंदरीने
 सरत राजाए जोड. तारे बाळ आंखोषी चित्तमां अणला कोषनी रेखाने
 देखावता अका सरत राजा कठिन वचनीषी सेवकोने कहेवा लाग्या के,
 अरे विचारि ! शुं आमारो धरमां कडे योजन आदिंक खावा मखुं न-
 षी ? अथवा तमां शुं आ सुंदरीनां कडे आदर करता नषी ? वली शुं
 आ कडे खाती नषी ? के आने शुं कडे रोग अयो हे ? अथवा ते ते वि-
 धाने जाणनारो व्हायुं मरी गयो ? वली आ मद्रहित दाखणीनी पवे
 फलान केम अडे हे ? अने आ जणथी खानरी आय हे के, खरेखर न-
 माए मांडं बीखुं तण युक्तान कयुं होयो ! ! पवी रीते बोवता ते रा-
 जाने ते सेवको नामाने दाख जोवी कहेवा लाग्या के, हे सामी ! श्री न-
 रत महाराजन धेर तो सवली संपदाच हे, केम के, इंडने धेर कडे दरिद्र-
 पणुं होय ? वली आ सुंदरी कुवदेवीनी पवे आमोने हेमयो पंजनोक हे,
 तेम मयुप्रते जणय करनारो व्हायुं तण तण जीवता वेग हे. तण हे सामी !
 आप ज्यारथी दिश्याजामाटे सिधावेला जो, ते दिवसथी आ सुंदरी केवल
 तण धारवामाटेज आंखो करे हे. वली ते वखते आप तेणीने प्रभुपसेथी
 दीक्षा वेनी अटकावी हेती, तथा ते आ गृहस्थावासमां तण वावसाधवी
 अडेने रहेली हे. पवी सरत महाराजाए सुंदरीने पुज्युं के, तारे दीक्षा

लेवी ठे ? त्वारे तेणीए हा पाड्याथी ञरत राजा कहेवा लाग्या के, हे सुंदरि ! तुं जे आ संसारथी विरक्त थइ, माटे तने धन्य ठे. वली तातना अपत्योने आ सुखदाइ कार्यज करवुं उत्तम ठे. वली हे सुंदरि ! विषय-रूपी चोरथी लुंटाएला अमो तातनां अपत्यो थइने पण तुठ सुखवाला आ राज्यमां माची रह्या ठीए, माटे हे महासत्वे ! हवे तारी इठाप्रमाणे कर ? एवी रीते ञरत राजाए आझा आपवाथी ते हृदयमां अत्यंत आनंद पामी. हवे एटलामां ञण जगतनां नाथ श्री रूपजदेव प्रभु पण जीवोनी अनुकंपाथी पृथ्वीपर विहार करता थका अष्टापद पर्वतप्रते आव्या. त्यां इंद्रोनां समूहोए हर्षथी आवीने रत्नोनी श्रेणिउथी प्रभुनुं समवसरण वनाव्युं. ते वखते त्यांनो उद्यानपाल वांदरानी पेठे कुदीने, हर्षथी ञरतपासे आवी जय जय शब्द करवा लाग्यो; तथा पठी पृथ्वीपर मस्तक नमावीने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! हुं आपने कव्याणकारी वार्तानी वधामणी आपुं तुं के, श्री तातपादोए अष्टापद पर्वतने पवित्र करेलो ठे, तथा त्यां देवोए पण हमणाज समवसरण रच्युं ठे. ते सांजली हर्षे पामेला चक्रीए प्रफुल्लित मनवाला थइने तेने साडा वार करोड सोनामोहोरोनुं इनाम आप्युं. पठी ञरत राजाये सुंदरीने कळ्युं के, आ तारो मनोरथ पण संपूर्ण थयो. एम कहीने तेमने तेणीने थंतः-पुरनीछीउ मारफते शुद्ध तीर्थोदकोथी स्नान कराव्युं. पठी तेउए तेणीनां मनसरखां पवित्र अने निर्मल श्वेत वस्त्रो पहिराव्यां; तथा अंगे विलेपन कर्तुं. पठी ते पालखीमां वेसीने ठत्र चामरथी वींजाती थकी ञरतनी पाठल अष्टापद पर्वतप्रते गइ. त्यां तेणीए ञवनां तापथी दुःखित थएला पोतानां चित्तप्रते केलनां वृक्षसरखुं समवसरण जोयुं. हवे ञरत अने सुंदरी वाहनमांथी उतरीने, तथा प्रभुने प्रदक्षिणा देइने ञक्तिसहित नमस्कार करवा लाग्या. मुक्तिसुखनी स्पर्धा करता एवा जिनना चरण-कमळोने साठ हजार वर्षे मेलवीने ञरत चक्री अत्यंत आनंद पामवा लाग्या. पठी मनमां रहेला आनंदनेज जाणे वहार कदाडता होय नदीं तेम, ञण जगतने स्तुति करवा लायक एवा रूपजदेव प्रभुनी ञरत महाराज स्तुति करवा लाग्या के, हे स्वामी ! तमो सर्व प्राणीउने ध्यान धरवा लायक ठो, पण तमो कोइनुं ध्यान धरता नथी, तेम तमो इंद्रोने

एव पृथ्वीक जे, एव तमोपदे कोडे पूजनीक नथी; वही तमोज जगतना
 पड़ेला नाथ जे, एव तमराथी कोडे पड़ेला नथी, वही जगदीश्वरपणाथी
 स्विति करवा लायक जे, एव तमो कंड कोडेनी स्विति करतारा नथी.
 वही तमो सर्वजे शरणाक्षर जे, एव तमोने कंड कोडेनु शरणु नथी, वही
 तमो आ जगतना खामी जे, एव तमरो कोडे खामी नथी, वही मो-
 देनु सुख एव आपनेज खानि जे, केम के ते देनरो आप शिवाय
 भीजा कोडे नथी, वही जकेबमां जकेब एव आपज जे, आपशिवाय
 कोडे जकेब नथी, वही आप अनदि, अनंत तथा ज्योतिष जे, तेम
 पंडितो आपनुंज खान धरे जे, अने आपनाथीज आ जणे जगतने
 धन्य माने जे. माटे आ नवरुपी समुद्रमां वहेणसमान एवा आपपदे
 नमस्कार थावि; वही जे नमनारपदे वरमल राव राखनारा प्रथे ! आपनी
 पास हे मोक्षसुखनां जानंदनी याचना करे हुं. वही हे प्रथे ! हे ते
 आपनां धंस हुं, अने आपना तरफथी सनाथपणानी मगणी करे हुं.
 माटे हे जगतने शरणागत प्रथे ! मारपर केषा करी माके रकेण करो ?
 एवी रीते ते चकीश्वर प्रथनी स्विति करीने, जिनरुपी चंद्रपासेथी
 नीचे प्रमाणे देशनरुपी अमृत पीवा लाया के, शीलथी सोसाय-
 पणुं मखे जे, सुपावदानथी योगी मखे जे, देवपूजनथी साजाल्य मखे जे,
 तथा तपथी कर्मनां देय थाय जे. आ सवधुं रावनाथी केषावर एव
 सेवथी अतिक्रमं चिन्मयपणाने पमाही मुक्तिकां कारणरुप थाय जे.
 एवी ते देशनाने अने सुंदरी प्रथने नमस्कार करीने कहेवा लागी के,
 हे नाथ ! केषा करीने मने दीको आपो ? तथा मरो वरत उकार करो ?
 एवी रीतनां रीणानां आयदथी प्रथए तेने देवथी दीको आपी, अने देथी
 ते एव पीतने अरुधत धन्य मानवा लागी. एवी वरतरजा एव एवी रीते
 सुंदरीनां दीकोमहोत्सव करीने, तथा प्रथने नमीने, पीतानी नगरीमां
 आया. एक दहेला दिनयमां एव नही आवेला पीतनां नादरुने जा-
 वानी इश्या वरत राजा तेमने संनालवा लाया. एवी तेमणे प्रीतिथी
 तेमने बोलाववामाटे दूनी मोकल्या; केम के राजावि प्रथं करीने दूतरुपी
 पणोवाला देय जे. ते दूनी तेवपासे जडे प्रथम साम वाक्योथी तेवने सम-
 जाववा लाया; एव तेवथे तेम नही मान्याथी आकरां वचनोथी तेव ते-

मने कहेवा लाग्या के, जो तमारे जीवित अने राज्यनी पण इष्टा होय, तो तुरत जरतनी पासे आवी हमेशां तेमनी सेवा करो? एवी रीतनी तेउनी कडवी वाणी सांचलीने, ते राजाउं मानथी अष्टापदप्रते रहेला प्रजुपासे गया; त्यां प्रजुने नमीने तथा स्तवीने, आंखोमां किंचित आंसु लावीने पोतानो व्रतांत तेउं कहेवा लाग्या के हे तात ! आपे दीक्षा लेती वेलाए अमोने अने जरतने पण यथायोग्य, आपनी इष्टामुजव राज्यो आप्यां हतां; हवे दावानलनी पेठे परनी उन्नतिने नहीं सहन करीने जरते आखा ठ खंडनो ग्रास कर्यो. अने अमो तो आपनी जक्तिमां तत्पर थइने अमारां राज्योयीज संतुष्ट थया थका, सुखेशी दिवसो गालता हता. पण हवे तो आ मोटां जाइ अमारां राज्योने पण खेवाने इठे ठे, माटे हवे अमारे शुं करवुं? ते माटे पूर्वनी पेठेज आप अमारां हितनी इष्टाथी फरमावो ? ते सांचलीने जगतनां नाथ जगतने पण प्रिय लागे एवुं वचन कहेवा लाग्या के, पराक्रमी कृत्रीउंए शत्रुउंने मारवाज जोइयें !!! अने तेशी हमेशां ठलमां तत्पर अने पासेज रहेता एवा रागद्वेषरूपी महाशत्रुने तमो मारो ? आ संसाररूपी समुद्रमां राग ठे. ते पत्यरनां डगला सरखो ठे, तथा द्वेष ठे ते सम्यक्त्वरूपी कल्पवृक्षने बालवामां अग्नि सरखो ठे. माटे हे वत्सो ! व्रतरूपी राज्य मेलवीने, अति जयंकर तपरूपी हथीयारोथी, ते रागद्वेषरूपी शत्रुने हणो ? एवी रीते प्रजुपासेथी बोधिबीज पामीने, अत्यंत वैराग्ययुक्त थया थका, मोक्षसुखनी इष्टाथी तेउंए तुरत दीक्षा लीथी. पठी ते सघली बात दूतोए जरतने जइ कही; त्यारे सूर्य जेम सघलां तेजोने, तथा समुद्र जेम पाणीनां समूहोने, तेम जरते तेउंनां सघलां राज्यो खेइने स्वाधीन कर्या; अने तेउंनां पुत्रोने पोतानी आझामां राखीने राज्यो सांप्यां; केम के, राजाउं पोतानी आझा मनाववानेज इठे ठे. हवे सूर्यनां दर्शन सरखो, बरसादनी धारासरखो, पवननी गतिनी पठे सर्वव्यापी, तथा पर्यंतसरखो वजनदार जरतनो प्रताप शत्रुउंथी सहन न करातो हवो. पोतानां हाथथी दीधेखां दानोथी याचकोनी दरिद्रताने, तथा धर्मरूपी सूर्यथी अज्ञानरूपी अंधकारना समूहने, अने चक्रथी शत्रुनां कुडने इणता एवा श्री जरत महाराजा जयवंता वतां ? ते चक्रीश्वरे सकस जगतमां धर्मेने एवो तो फेलाव्यो के जेना ध्वनिथी सर्व पापो तथा (अंत-

रंग) शक्ति नाम पामवा लया. नमला राजतिना मुकुटना किरणानां समुहेशी मनोहर शूल वे पादपीठ लुं, तथा लोकानां तापने हरना. रा, श्री नरनराजकपी चंद्र शक्तिनी कीर्तिकपी नारातिने पातानां गुणकपी किरणानां समुहेशी नाम आपवा लया; (ए आश्वथ वे)
 एवी पीठे आचायु महाराज श्री धनेश्वरसूरिण वनावेला श्री शक्तिव्य महा तीर्थनामहृत्यमां श्री केषवदेव प्रथमो जन्म, राज्यातिथिक, टीको, कवलोरपति अने नरनां विजयनां वलनरूप बीजां सर्ग समाप्त श्या.

शक्तिः सर्गः प्रारभ्यते.

वे प्रथु रूपी व्यापरीना देव, अक्षुर, शिवनपति, अने मनुष्य अत्र-
 मदेवाला वे, तथा कमल, समुद्र, चंद्र अने विद्याधरो संपदा रूप वे, तथा कामधुमि, कल्पवृक्ष, दंकिणवतुं शंख अने रत्नकपी आकरो (लाणो) वे, एवा श्री आदिनाथ प्रथु तमां रंकेणकरो, ? देवे श्री वीरप्रथु इंद्रने कहे वे के, हे इंद्र ! वली पण आ तीर्थुं वलाणवा लायक तथा आश्वथवर्षु माहृत्य तुं सांख ? एक दहेला जलसायमान सुवणु कुंठववाला नरन चकी इंद्र जेम सुकर जेम सिंहासनपर बेठा हेता. वे वलवे त्यां रहेला वजीस हेजर राजतिना मुकुटाना किरणेशी वेनी वरसाद सरली स-
 या, विजलीठ सहित देखानी देती. वली वे वलवे तुल्य अलंकार तथा वखीवाला मंडलीक अने सामंतीश्री, सामानिक देवतादिश्री जेम इंद्र जेम नरन चकी शोभता हेता. एटलासां सुवणु सेनापति पृथ्वीपर म-
 लक राजीने, तथा वद्वे हाथा मस्तकपर जोडीने नरनने विनीत करवा लया के हे खासी ! सर्व जगोण विस्तार पामनी आपनी आक्राने, वि-
 ननी आशिषनी पर राजाठि मस्तके चलावे हे. वली आपना चकरलेनी उदय शवाशी सखला कृिड उपकरो नाश पाम्या वे, कम के, सुंयुवे विष नपवे उवे सुं नारातिना समुह रही शके वे ? वली नमोण राजशी दंरि-
 कीर्तिनां दंरिजने, तथा नलवारशी शक्तिने नाश कया वे. ती पण हे खासी ! अतव्यना मनपवे जेम जिननां बोध, जेम आपणु चकरले आ-
 वायु, कम के, राजाठि प्राण करीने मंत्रीमुखा होय वे. पली विश्व-

चर नामनो मुख्य मंत्री चरतने नमीने, हाथ जोडी, विनयथी वामन
 यथो यको कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! विस्तार पावता आपना प्रता-
 पने अटकाववाने समर्थ त्रणे लोकमां कोइ देव के पुरुष नथी; वली मो-
 टा मोटा घंटी सरखा पत्थरोनी गणना कराय, पण पर्वतनी खीणोमां
 रहेला कांकराउने ते कोण गणे ? तो पण कोइक वीरपणांनुं डोल घाल-
 तो पृथ्वीपर रहेलो लागे ठे, के जे दुर्नयी घरमां शूरो यइने आपनी
 आज्ञा मानतो नथी. हवे मालुम पळ्युं !!! हे स्वामी ! जिताएला राजा-
 उमां आपनो चाइ वाहुवलि के जे, बलवान अने गर्वथी पर्वत सरखो
 ठे, ते हजु बाकी रहेल ठे. वाहुवलिना हाथनां बलने रणसंग्राममां इंद्र
 पण सहन करवाने समर्थ नथी, ते पण हवे आपनी पासे निर्वल थशे;
 केम के इंद्रनां वज्र सरखा आपना दोर्दंडनां घातथी पर्वतनी पेठे सघ-
 ला राजाउं चूर्णपणाने पामे ठे. वली आपे आ दिग्जयनां मिशथी केवल
 दिशिरीक्षणज कर्युं ठे, हवे आ वाहुवलिने जीतवाथी तमारुं चक्रीपणुं
 सफल थशे. वली हे स्वामी ! “आ मारो चाइ ठे ” एम विचारि आपे
 तेनी उपेक्षा करवी नहीं, केम के, शरीरनो रोग पण शुं मूलमांथी न उ-
 खेडवो ? वली आज्ञा ठे मूल जेनुं एवुं राज्य पंडितोए कहेलुं ठे, केम के
 पोतानुं पेट चरनारा तो बीजा घणा होय ठे, तेमां वश शानो ? ते सां-
 जलीने स्नेह अने कोपने वश थएला चक्री जरा विचार करीने आदर-
 सहित मंत्रीने कहेवा लाग्या के, एक वाजुथी “मारो आ चाइ ठे ”
 तेथी मारुं मन शंका पामे ठे, अने बीजा वाजुथी ते मारी आज्ञा मानतो
 नथी, तेथी क्रोधबुद्धि थावे ठे. वली पोतानां चाइ साथे युद्ध करवामां
 मारा मनने लज्जा थावे ठे, अने शत्रुने नहीं जीतवाथी चक्र शांत थनुं
 नथी. वली जेनी आज्ञा घरमां पण पलाती नथी, तेनी आज्ञा बहार पलाती
 केम कहेवाय ? अने नाना जाइनी साथे युद्ध करवाथी लोकपवादनो पण
 जय रहे ठे. ते सांजली थवसर उज्ज्वलनारा, तथा राजानां अतिप्रायने जा-
 णनारा ते मंत्री कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आपनो नानो चाइ आ-
 पनुं संकट दूर करशेज; केम के गृहस्थीज्जो एवो सामान्य आचार ठे के,
 मोटो चाइ आज्ञा आपे, अने नानो चाइ ते मस्तकपर धारण करे; माटे
 प्रथम दूत मारफते आपनी आज्ञा मानवामांटे तेमने कहेवरावां, पण ते,

देवी जेम कमलनीनां बंधने, तेम तमादी आडोने सहन करी नही. अन एवी रीते ते अविनयीने शिको करवाथी तमागे लोकापवाद थो नही, अन देवी तमादी एण जीन थो. एवी रीतनुं सचीवनुं वचन सां गलीने चकीए, नीति जाणनार, तथा वाचाल एवा सुवेग नामनां हुंन वडिवलिपते मोकट्यो. एवी ते सुवेग एण पोतानां सामीनी आडो ते- वडे, तथा वेगवाला रथमां बेसीने, राजनां मुंनिवन जसहेनी एते वा- लवा लायो. जतम सुन्यनां परिवारवाला ते सुवेगे एण मागे चावनां थुसरेखा अपयुक्ताने जरा एण गणकावां नही. ते वखते गधेते न- प्रमादिक स्थानमां रहीने खराब रीते थुंकवा लायो; तथा धूलि जल- उतो वायु तेनी सन्मुख वावा लायो, अन प्रचंड कालहुंनो एते कण्ठ- सधुं तेनी अगाडी थडने जवा लायो; एवी रीतनां अपयुक्ताने जाण- नां थकां एण हुंन वेगथी जवा लायो, कम के, तेवा माणसे सामीना कथुमाटे विडंब करता नथी. वही सिखा मागमां एण तेनोरथ जडना विचनी एते रखलना पायो, तेम तेनी जली आंख फरकवा लागी. ए- वी रीतनां अरिथोथी एगडे एगडे वरण करतो एण ते अनुकम हुंन जवुंथी उस्तर वनमां गयो. त्यां कोड जगोए यथकर देवी सरखा शीलने, तो कोड जगोए मारेख ते देवीते वेवण, तथा लाल चणोली सरखी आंखोवाला सिंहेने, तो कोड जगोए देवीतेथी वखेजाना एवे- तनां टुकडा सरखा वडोने, तो कोड जगोए आशुवुंकारी विजातेने, अन थुंननां समुंहेने, तेम पोकार करता, चावता तथा युक्त करता अ- ने वलवानेने एण यथ आपता केडलाक उड जंगली प्राणितेने जोते थको, सुन्यनां कीजवन सरखा, तथा कालराजिने आनंद आपनारां, तथा वडोनी घटाथी नथी देखतो सुवे ज्यां एवा वनने ते सुवेग ते- लंगी गयो. एवी अनुकम ते वखेथी बीजा, तथा अखंड लक्ष्मीनां स्या- नक सरखा, अन डंडने रडेवानां घर सरखा वडिवलीना वडिव देयमां परहेच्यो. ते त्यां ठेकाणे ठेकाणे तथा गाम गाम प्रते मनोहेर गोपीथी गवाता श्री युगादीये प्रथुनां गुणयामाने संखलवा लाग्यो. वही एवने, गाम, सीमा विगरेमां वडिवलीना लोकांतर वखनुं मांदोमांदे थुं वणुन तेणे वरवर सांगव्युं. वही त्यां तेणे वडिवलि शिवाय बीजा राजाने नही जा-

एता, तथा लक्ष्मीथी कुवेर सरखा लोकोने जोया. वली सर्व जगोए प-
वतनां शिखरो सरखा धान्यनां ढगलाउने तथा फलद्रूप वृक्षोने जोतो
थको ते मनमां चमत्कार पामतो पामतो जवा लाग्यो. एवी रीते अनुक्रमे
वेगथी त्रण लाख गामोने उलंगीने, ते वाहुवलीनी राजधानी तक्षशिला
नगरीप्रते प्होंच्यो. त्यां तेणे उंचां अरिहंत प्रभुनां मंदिरोपर रहेली ध-
जाउनी पंक्तिथी वींजाती, तथा मोतीनां ढगलाउथी जाणे पसीनावाली,
तथा कुवेर सरखा सामंत लोकोवाली, अने लीलाथी मनोहर, तथा अ-
क्षय संपदावाली, इंद्रपुरी सरखी ते नगरीने जोइ. त्यां तेनी आं-
खोने हर्ष आपता, अने कवायत खेलवाथी खिन्न थएला क्षत्रीउने क्ष-
णवार जोइने तेना मनमां जय थयो. पठी डुकानोनी श्रेणिपर रहेला,
तथा पोताने “अहमिंद्र” मानता शाहुकारोनां पुत्रोने जोतो थको
अनुक्रमे ते राजानां राजदरवारमां आव्यो. पठी महेनत विना रत्नोनां
किरणोनां समूहोथी आकाशने चित्रित करता, तथा, कृत्रिम अने अ-
कृत्रिम सिंहो, अने दीपडाउथी वीता ठे हाथीउं ज्यां एवा, तथा हाथ-
मां खुल्लां हथीयारोनां समूहवाला, अने वीजानी ठाया जोवाथी पण
सावधान रहेता द्वारपालोथी आश्रित कराएला, तथा कोइ जगोए ख-
रती कस्तुरीथी नरेला, अने कोइ जगोए शत्रुनां हृदयनी पेटे घोडानी
खरीउथी खोदाएला, तथा मंडपोथी देवलोकनी पेटे मंडित थएला, ए-
वा अति सुंदर राजमेहेल प्रते ते प्होंच्यो. त्यां क्षणवार सुधि द्वारपा-
लोथी रोकी स्वाएलो, अने पठी ठडीदारे राजानी आज्ञाथी प्रवेश क-
राएलो ते सुवेग बहु जयसहित राजसन्नामां दाखल थयो. त्यां तेणे शि-
खरोथी जेम मेरु, तेम वाहुवलि सरखाज स्वरूपवाला मुकुटबंध इ-
जार राजाउथी सेवाएला, किरणोथी जेम सूर्य, तेम उन्नम शृंगार वाखा,
अने मूर्तिवंत उत्साह सरखा कुमारोथी अधिष्ठित थएला, वली रत्नोनी
नीत अने मणिउनां स्तंभोमां पडतां प्रतिविंबोनां निशथी अनात्योए क-
रीने अनेक मूर्तिवाला, मुखरूपी सोनेरी कमलनी शंकाथी आवेला इंद्र-
सरखा चामरोए करीने, देवांगनोउथी जेम इंद्र, तेम चारांगनाउथी
वींजाता, पवित्र वेपवाला, तथा सुवर्णदंडने धरनारा ठडीदारथी ना-
मप्रदणपूर्वक वर्णन करानुं ठे नमता राजाउनुं जेनी पाने एवा, तथा

दृष्टी जेम कमलनीनां बंधने, तेम तमासी आडोने सदेन करसो न्हो.
 अने एवी रीते ते अविनयीते शिको करवणी तमारे लोकापवादं थो
 न्हो, अने तेथी तमासी एण जीन थो. एवी रीतचुं सचीवचुं वचन सां-
 नलीने चकीए, नीति जाणनार, तथा वाचल एवा सुवेग नामनां रूने
 वाडुवलियते मोकटयो. एवी ते सुवेग एण पोतनां सामीनी आडो ते-
 डने, तथा वेगवाला रथमां वेसीने, राजनां मुनिवंत जेसाहेनी एते वा-
 लवा लायो. जेसम सैन्यनां परिवारवाला ते सुवेग एण मार्ग वाजता
 थोडिसरखां अपयुक्तनां जरा एण गणकामां न्हो. ते वखते गधेते म-
 धमातिक स्थानमां रूने खरव रीते युंकावा लायो; तथा पूंति जे-
 लते वायु तेनी सन्मुख वावा लायो, अने प्रचंड कावडंती एते कण
 सधुं तेनी आगाडी थडेन जवा लायो; एवी रीतनां अपयुक्तनां जाण-
 तां थकां एण रूने वेगथी जवा लायो, केम के, तेवा माणसां सामीना
 कथुंमाहे विंख करता नथी. वली शिको मार्गमां एण तेनो रथ जडना
 विननी एते खलना पत्तो, तेम तेनी जेवी आंख फरकवा लगी. ए-
 वी रीतनां अरिदृष्टी पगळे पगळे वारण करतां एण ते अयुक्तमे कुड
 जंनुवणी उत्तर वनमां गयो. त्यां कोड जगोए सयंकर हेथी सरख
 नीलाने, तो कोड जगोए मारेख हे हेथीचे जेवण, तथा लाल चणोरी
 सरखी आंखवाला सिंहेने, तो कोड जगोए हेथीचेथी जखेजता एव-
 तनां टुकटा सरखी व्होने, तो कोड जगोए आशुंकापी विजावेने,
 अने पूंजेनां समुंहेने, तेम पोकार करता, वाजता तथा युड करता अ-
 ने वलवानांने एण नय आपता केडलाक डेड जंगली प्राणितेने जोगी
 थको, सुखिनां कीजवन सरखी, तथा कातराजिने आनंद आपनार,
 तथा व्होनी वटथी नथी व्होताने मुंघ त्यां एवा वनने ते सुवेग ते-
 लंगी गयो. एवी अयुक्तमे ते वखटथी बीजा, तथा अखंड लक्ष्मीनां त्या-
 नक सरखी, अने डंडने रडेवनां पर सरखी वाडुवलीना वहेलि रेशमां
 पडेत्तो. ते त्यां ठेकाणे ठेकाणे तथा गाम गाम प्रते मनोहेर गोपीरिथी
 गवाता श्री युगादीया प्रयुनां गुणयामांने मंगलवा लायो. वली पर्वत, गाम,
 सीमा विगरेमां वाडुवलिया लोकांतर वलचुं सांहेमाहे थुं वणन तेणे
 वारंवार सांनट्युं. वली त्यां तेणे वाडुवलिये शिवाय बीजा राजाने न्हो जा-

एता, तथा लक्ष्मीथी कुबेर सरखा लोकोने जोया. वली सर्व जगोए पर्वतनां शिखरो सरखा धान्यनां ढगलाउने तथा फलद्रूप वृद्धोने जोतो थको ते मनमां चमत्कार पामतो पामतो जवा लाग्यो. एवी रीते अनुक्रमे वेगथी त्रण लाख गामोने उलंगीने, ते बाहुबलीनी राजधानी तक्षशिला नगरीप्रते पहुँच्यो. त्यां तेणे उंचां अरिहंत प्रचुनां मंदिरोपर रहेली धजाउनी पंक्तिथी वींजाती, तथा मोतीनां ढगलाउथी जाणे पसीनावाली, तथा कुबेर सरखा सामंत लोकोवाली, अने वीलाथी मनोहर, तथा अक्षय संपदावाली, इंद्रपुरी सरखी ते नगरीने जोइ. त्यां तेनी आंखोने हर्ष आपता, अने कवायत खेलवाथी खिन्न थएला कृत्रीउने कृणवार जोइने तेना मनमां जय थयो. पठी डुकानोनी श्रेणिपर रहेला, तथा पोताने “अहमिंद्र” मानता शाहुकारोनां पुत्रोने जोतो थको अनुक्रमे ते राजानां राजदरबारमां आव्यो. पठी महेनत विना रत्नोनां किरणोनां समूहोथी आकाशने चित्रित करता, तथा, कृत्रिम अने अकृत्रिम सिंहो, अने दीपडाउथी बीता ठे हाथीउं ज्यां एवा, तथा हाथमां खुट्टां हथीयारोनां समूहवाला, अने बीजानी ठाया जोवाथी पण सावधान रहेता द्वारपालोथी आश्रित कराएला, तथा कोइ जगोए खरती कस्तुरीथी जरेला, अने कोइ जगोए शत्रुनां हृदयनी पेठे घोडानी खरीउथी खोदाएला, तथा मंडपोथी देवलोकनी पेठे मंडित थएला, एवा अति सुंदर राजमेहेल प्रते ते पहुँच्यो. त्यां कृणवार सुधि द्वारपालोथी रोक्री रखाएलो, अने पठी ठडीदारे राजानी आज्ञाथी प्रवेश कराएलो ते सुवेग बहु जयसहित राजसजामां दाखल थयो. त्यां तेणे शिखरोथी जेम मेरु, तेम बाहुबलि सरखाज स्वरूपवाला मुकुटबंध हजार राजाउथी सेवाएला, किरणोथी जेम सूर्य, तेम उत्तम शृंगार वाला, अने मूर्तिवंत उत्साह सरखा कुमारोथी अधिष्ठित थएला, वली रत्नोनी जित अने मणिउनां स्तंभोमां पडतां प्रतिविंबोनां मिशथी अमात्योए करीने अनेक मूर्तिवाला, मुखरूपी सोनेरी कमलनी शंकाथी आवेला हंससरखा चामरोए करीने, देवांगनोउथी जेम इंद्र, तेम वारांगनाउथी वींजाता, पवित्र वेषवाला, तथा सुवर्णदंडने धरनारा ठडीदारथी नामग्रहणपूर्वक वर्णन करातुं ठे नमता राजाउनुं जेनी पासे एवा, तथा

पोतनां तेषां सकल जगतने तुण समान चित्तवत्, एवा वद्विचिने
 सिद्धसन्पर वेवेला जाया. अपूर्व कोशेष तेजवाला ते वद्विचिने जादेने
 प्रथम तो कोश पसले ते सुवेग रूत आकार गोपवीने तेमने नमता देवा.
 पवी मस्तकपर जोहेल ते दाय ज्ञे, तथा वद्विचिनां मुखपर राखेल ते
 दृष्टि ज्ञे एवो ते रूत राजाप चिकीटिसंकोषी देखाहेला आसनपर वेजे.
 पवी वद्विचि पडवद्वि सगानी गीतने पण वाचाल करता अका ग-
 नीर वाणीषी तेने कहेवा लाया के, हे सुवेग ! तातनी एते मने पूजवा
 योज्य एवा मारा मोटा मोटा तो खुशीमां हे नी ? तथा अयोध्या नगरी
 तो कुशलतामां हेनी ? वही पिताजीखे लांवा कालसिद्धि लावन करेही
 एवी प्रजा पण कुशल हेनी ? तेम आषु एवा मोटा मोटा जादेना उ खंडना
 विजय तो अखंड रीते अयो हेनी ? वही ते विजयमां चौरासी लाख
 रथा, चौरासी लाख द्वाजि अने चौरासी लाख घोडविने कंडे बाधा
 तो अडे नशी ने ? तेम सधला राजाचि पण कुशलतामां हे नी ? तेम
 त्यां कोडेने कंडे पण विष तो अयुं नशी ने ? एटखे वीहीने वा-
 द्दिवलि रही गया वाद सुवेग पण तेमने नमस्कार करीने, तथा तेमनी
 वाणीषी कोश पामीने जरा विचार करी कहेवा लाया के, ते तमारा
 मोटा मोटा कुपणी अयोने धर पण कुशलपणु अय हे, त्यार तेमना
 कुशलमाटे तो पुवुंज अं ? वही जे विनीता नगरीनां तमारा मोटा
 जादे अविपति हे, ते नगरीने जिननां वचनमां जेम संशय, तेम विषनां
 अयो पण अयोषी होय ? वही जेनां अयिने चकरल पोतनी मखेज रीती
 नाखे हे, तेनी प्रजामां तो सर्वदा कुशलज होय हे. वही जेनी सेवा सर्व
 सुर, असुर अने मनुष्यां करे हे, तेनी सामे अवाते उ खंडना विजयमां
 कोण हिंसन धरी अके तेम हेतुं ? वही जणे लोकना विजय करवासां
 जे समर्थ हे, एवा नरत चकी जेनां खापी हे, तेवा तेनां घोडा, रथ
 अने द्वाजिने कोण विष करी अके तेम हे ? वही ते लाख अका, तथा
 राजाचि, विद्याधरो अने देवाणी सेवाय हे; तो पण बांधवा विना तेने
 वेन पडतुं नशी. सर्व राज्यांमां नमतां अकां तेमणे अयोय पण जादेने
 जाया नही, अने तेणी लकठामहित ते बांधवातेन मलवाने डेहे हे. वही
 विजयमां तेम वर वधुनां राज्यानिषकमां पण तेवे अयोय नही; वही

ठेवटे तेउं सघला निरीह तथा पोतानां शरीरमां पण निस्पृह थया ठे.
 हवे तमारामां ञरत महाराजनी उत्कंठा होवाथी मने अहीं तेमणे मो-
 कलेलो ठे. माटे हवे तमो त्यां आवा, अने तमारा संगथी तेमने सुख
 आपो ? केम के बंधुविना तेमनुं राज्य दीपतुं नथी. वली कुलीनोने पो-
 तानो मोटो जाइ तातनी पेठेज पूजनीक होय ठे, अने तमो तेमने न-
 मवाथी तमारुं मान पण विशेष थशे. वली ते चक्रीनां चरणोने देवो पण
 नमे ठे. तेथी तेमनी सेवा करवाथी तमोने लज्जा थशे नहीं. वली 'हुं
 आटला दिवससुधि गयो नथी' एवी शंका तमो करशो नहीं, केम के,
 ते मोटा जाइ ठे, माटे तमारो अपराध क्षमा करशे. वली तमारा
 संगमथी ते मोटा जाइ सुख पामीने वात्सल्यपणाथी तमोने अधिक
 राज्य आपशे, तेम तमारुं सर्व कष्टोथी ते रक्षण करशे. वली तमो बन्ने
 इंद्र अने उपेंद्रनी पेठे, तथा अश्विनीकुमारोनी पेठे, वैरीनां हृदयमां
 शल्यरूप थया थका मलीने राज्य करो ? वली 'ते मारो जाइ ठे' एम
 विचारि तमारे निर्णय थवुं नहीं. केम के अहंकारीने शिक्षा आपवानी
 दारुण राजनीति ठे. वली जूठा निमित्तिआनुं अघृष्टिनुं वचन, वरसाद
 वरसवाथी जेम निष्फल थाय ठे, तेम तमारा विषे ञरतने खोटुं सम-
 जावनाराउनुं वचन निष्फल थशे. वली ञरत महाराजनुं सघलुं सैन्य तो
 एक बाजु रळुं, पण हाथमां दंड धारण करता एक सुषेण नामना तेमना
 सेनापतिनुं बल पण रणसंग्राममां कोण सहन करी शके तेम ठे ? वली
 रणसंग्राममां पर्वतोनी पेठे उबलता तेनां चोरासी लाख हाथीउने तथा
 समुद्रनां मोजाउने पेठे उबलता तेदलाज घोडाउने रोकवाने पण कोण
 समर्थ ठे ? वली तेनां अन्य सैन्योनी तो गणनाज शुं करवी ? केम के,
 ञरत राजानां संग्रामने बलवान इंद्र पण सहन करी शके तेम नथी !!!
 वली ते ञरत महाराजाने इंद्र पण पोतानुं अरधुं आसन आपीने पासे बे-
 साडे ठे, तेवा तमारा मोटा जाइने नमवामां तमोने लज्जा शानी ? वली
 तमोने राज्यनी अने जीवितनी पण जो इठा होय, तो ञरत महाराजनां
 चरणकमलने तमो तुरत सेवो ? एवी रीतनां सुवेग दूतनां वचनो सांज-
 लीने बलवान् बाहुबलि पोतानां खजाउपर दृष्टि करता थका, तथा
 (क्रोधथी) लाल आंखोवाला थइने तेने कहेवा लाग्या के, हे दूत !

तुं खरेखर वाचाल है, तथा परस्थानमां आधीने पण जे तुं आवां अ-
 हिनकारी बचनो उंचे प्रकारे बोलेयो, तेथी खरेखर तुं तारा खामाजुं
 कणुं करनारो है. ते यरन चकी मारो मोटा मोटा है, माटे ते मारे पूं-
 जनीक है, तेमां संशय नथी. केम के, मोटा मोटा मोटे पितानी पेवे पूजवा,
 ए कुलीनोना आचार है; पण मोटो मोटे पौतानी मोटाडेने ज्यंसिधि
 जालवी रखे, ज्यंसिधि तो ते नाना मोटाडेने पूजनीक है, पण ज्यारे ते
 पौतानी मोटाडेने उलंगी जडे कणुं करे, ज्यारे तेने श्री रीते सेवाय ?
 वली तेमणे उल करीने नाना मोटाडेनां राज्यादीनवी लीधां, माटे अहो!
 तेजुं मोटाडेपणुं अने खरेखर पण केतलो बयो मोटो है ! ! वली तेव स-
 धवा पण ताननांज पुत्रो हता; अने रणसंग्रामां कंडे हरता नहोता;
 पण "आ मोटा मोटे साधे कलहे करवो ! ! " एम विचारि तेजे लजा
 थडे. पली तेवणुं विचाखुं के, आ मोटा मोटे नो अरम नहो आवी; पण
 अमाने लजा आवे है, एम विचारि तेवणुं पितानी पास जडे दीका लीधी.
 वली ते यरनने जे राजा उ सेवे है, तेजेने तो अधिक राज्य आधिकनी
 इष्टा है, पण हुं तो पितानीप आपेलां राज्यां संवडे थयेलो हुं, माटे
 मारे तेनी सेवा आमाटे करवी जोडे ? वली बंधुतेनां राज्याने गहेण
 करनो थकां स जे तेमनी उषका करी, एही रीतनां मारो दोष थुं ते
 चाहीआव तेने सुचवयो ? ! ! वली तुं जे कहे है के, ते नमारो अपराध
 क्षमा करयो, ते थुं स तेमनां कंडे गाम आदिक यान्यां है ? के थुं ? वली
 इंड पण जे तेने अरथा आसनपर बेसाडे है, ते पण "आ श्रीकोपसदेव
 प्रथिनां ज्येष्ठ पुत्र है, माटे माननीक है " एवुं विचारिनेन बेसाडे है,
 तेमां कंडे यरननां पौतानी पयाव नथी. वली ज्यारे हुं रणसंग्राममां
 चहीओ, ज्यारे तेजुं ते सैन्य, ते विचारो सुषेण, ते चक अने ते यरन
 पण थुं हिसावमां है ? वली आगत अमां बडे ज्यारे गंगानां कांठापर
 कवायत करता हता, ज्यारे हुं तेने आकाशमां उवालो, अने दया
 लाली तेने पावो जीली वेतो; ते सवहुं हेमणा आ राज्यमदथा थुं ते
 पूवो मारो ? के वली इष्ट आशयथी मारोपवे तारोसरला हुं तेने मो-
 कलो ! ! वली तेनां मोटो लडकेरीड तो रणसंग्राम वखते थयानाथयण
 थाला वयो; अने ते वखते केवल यरनेन मारो आ सुजडंनो वखते

दुःख सहन करवुं पडशे!! माटे हे दूत ! तुं चाब्यो जा ? केम के न्यायी राजाए दूतने मारवो जोइए नहीं. फक्त ते जरतनेज तेनां अन्यायनुं फल हुं चखाडीश. एवी रीतनी गंजीर वाणीथी मनमां चमत्कार पामीने ते दूत पोतानो जीव लेइ ते आसनपरथी धीरे रहीने उब्यो. दिङ्मूढ अवाथी तथा आंखनां चपलपणाथी तथा जयथी आंटीमां आवता पोताना दुपट्टाथी स्वलना पामतो थको, अने उगामेला हथीयारो-वाला कुमारो अने राजाउथी पोताने हणाएलो मानतो थको ते धीरे रहीने सज्जमांथी निकट्यो. पठी ते जीवितव्यनां देहधारी मनोरथ सरखा रथपर जयज्जीत थयो थको वांदरो जेम वृद्धपर तेम चडी बेगो. ते दूतने जोइ त्यांना लोको नीचे प्रमाणे मांहोंमांहें वातो करवा लाग्या.

एक—आ कोइक नवीन माणस ऋणवारमां सज्जामांथी निकट्यो !!

बीजो—अरे ! हुं तो एम तर्क करुं तुं के, आ जरत राजानो दूत ठे.

एक—अरे ! शुं बाहुबलिविना आ पृथ्वीपर कोइ बीजो राजा ठे शुं ? !!

बीजो—आज आपणा बाहुबलि राजानो मोटो ज्ञाइ, तथा श्री ऋषज-

देव प्रभुना जरत नामे पुत्र राजा ठे.

एक—त्यारे शुं ? ते आटलो वखत कोइ देशांतर गया हता ?

बीजो—ते चक्रवर्ती ठे; अने तेथी ठ खंड जरतक्षेत्रने ते जीतवा

गया हता.

एक—पण त्यारे तेणे आ बाहुबलिप्रते दूत शामाटे मोकट्यो होशे!!?

बीजो—शा माटे शुं ? पोतानां हुकममां रही सेवा माटे बाहुबलिने

बोलाववा माटे ? !!! वली बीजुं शुं ? समज्यो !!!

एक—त्यारे शुं ! तेनी पासे कोइ शिखामण आपनार मंत्री नहीं

होय !!! के जे तेने आवां कार्यथी निवारे !!!

बीजो—आए कोक उंडुं लागे ठे !!! तेनी पासे तो सेंकडो मंत्रीउं

ठे, अने तेउंएज आ कार्य माटे तेने विशेषे करीने प्रेरणा करी ठे. !!

एक—त्यारे तो ते जरत सुखे सुतेला सिंहने लाकडी मारी जगान्वा

जेवुं करे ठे !

बीजो—एमज ठे !!! केम के, प्राणीउनुं जेवुं जाग्य तेवी तेने

बुद्धि आवे ठे !!!

एही सीते वरवर विचारता थकी ते हून केटलेक विवसे रथना वेग्या
 बानी देवा करी । फोकट आ केसरी सिंदेने जगाववा जेवुं कयुं वे ।।
 के, चकीने देवे झुं खोट रही गडे हती के, आ वाहुबलिनी पास्यो से-
 रंवा लाग्यो के, आवले वाडेवनां वररूप हें थयो; वली ते विचारवा लाग्यो
 एही सीते जेदेने सुवेग हून लोकापवादथी हरीने पोतना आत्माने नि-
 मकिवाला, रणसंयाममाटे सजा थयेला, तथा खुडिं हथीपारोवाला जोग्या,
 ते हून त्यां सर्व जगोथे पवतमां रहेता राजावेने पण वाहुबलिपते वही
 वापसायविं वर होष वही, तेम तेना तरफ करही नजर जोगा हेता; वली
 लाग्या. पही ते हून ज्यारे मागमां चालता हेता, खरेत्याना लोको जाणे
 सजा करावा लाग्या, अने केटलाको कवचो तथा सायांवेने हट करावा
 तथा रथोने समारवा लाग्या; तेम केटलाको जंगम सेहेला सरखा तेंवुव
 हथीपारोने सजवा लाग्या, तेम केटलाको घोडावेने खेलावा लाग्या,
 परनी अवडो करेज हे. वली त्यां तेव पोतनां खासिनां वेजनेज जेम तेम
 के जाणी; ते वात युक्तज हे, केम के पोतनां खासिनां बलथी माणसां
 मुखथी ते हून तरतनी साथे वाहुबलिनां युक्तनी वात तो जपहेस नरी-
 पण पोतनां खासिनां बलनां माहेरुथथी योग्य थपला हे. वली वेवनां
 हे ।। वली जेवा राजा तेवी प्रजा पण होष हे; अने हथीज आ लोको
 जवाला हे, तो झुं आ पृथ्वीनांज तेवा गुण हे? के वाहुबलिनां प्रभाव
 नमां विचारवा लाग्यो के अहोनां आ थी बालको विररेपण युक्तनी हे-
 पण रणसंयामनी उक्ठवावाला, अने होथमां थोखवाला जोडेने ते हून म-
 अने पोतनां युजामहथी अहेकारयुक थपला सुनटोने, तथा बालकोने
 नगर नगरपते वरनी वातोमां आदरवाला, तथा खुडिं हथीपारोवाला,
 ज्वावाट ते थोडी थोडी जीवितव्यनी आया राखवा लाग्यो. पही मागमां
 मुक थपला अने दिहेमूठ थडे गतराणला हेरिणनी पथे, नगरमांथी निक-
 एवो थयो थकी ते हून चालवा लाग्यो. पही सिंदेनां टोलांनी ल्यथाथी
 नतनीथी, अने थुरवीरोनां सिंदेनांथी सडकता हे रथना थोडा जेनां,
 ही सुनटोनां युजामहथी, तथा वेवनां विविध प्रकारनां हथीपारोनां
 तो थकी ते सुवेग रथने वेग्या हंकीने गुरत नगरी बहेर निकल्यो. प-
 एही सीतेनी नगरीनां लोकोनां मुखमांथी निकलती कथाने सांगल-

सुखे समाधे पोताना स्वामिना देशमांश्राव्यो. त्यारे तेणे पोतानां लोको-
नी एवी वाणी सांजली के अरे जाइउं! जेटलामां बाहुबलि पासेथी दूत
पाठो श्राव्यो नथी, तेटलामां स्त्री, ठोकरां विगेरे सर्व सामान तुरत कि-
द्वार्जमां दाखल करो? वली नहीं पाकेलां धान्यो पण तुरत लणी द्यो?
तथा जूमिमां डाटी मेलो? के जेथी सर्वनो नाश न थाय. वली केटला-
को कहेवा लाग्या के, अरे! ठोकरां ठैयां तो एक बाजु रह्यां, पण पोता-
नुं शरीर सांचववुंण दुर्लज ठे; वली ज्यारे बाहुबलि गुस्से थयो, त्यारे तो
श्रापणुं किद्वार्जनुं बल पण फोकटज ठे. एवी रीतनी लोकोनीवाणी सां-
जलीने दूत विचारवा लाग्यो के, आ लोको तो माराथी पण वधारे वेग-
वाला लागे ठे! के जेउं आवी रीतनो पोतानो जय प्रगट करे ठे. एम वि-
चारतो, तथा बाहुबलिनां वचनने याद करतो थको ते दूत तुरत अयो-
ध्यामां आवी जरत महाराजने नमस्कार करतो हवो. पठी ते जक्तिथी
हाथ जोडीने नैगमेषी देवनी पेठे जरत महाराजनी सामे बेठो. त्यारे
चक्री जरा हसीने तेने स्नेहथी पूठवा लाग्या के, हे दूत! तुं तुरत आव्यो,
तेथी मारा जाइने कुशलतो ठेनी? अथवा में तेनी बालक्रीडा वखते घ-
णीवार परीक्षा करी ठे, के ते गंधहस्तीनी पेठे अन्यनी आज्ञा सहन करे
तेम नथी. ते सांजली सुवेग पण नमस्कार करीने जरतेश्वरने कहेवा
लाग्यो के, हे स्वामि! ते बाहुबलिने अकुशल करवाने आ पृथ्वीपर कोण
समर्थ ठे? वली में तेमने प्रथम सामवाक्योथी घणा समजाव्या; अने
पठी विविध उपायोथी समजाव्या, पण ते तो कइं गणकारता नथी. वली
सुषेण, सैन्य अने चक्रादिकनां वर्णन वखते अवज्ञा करीने, तेणे ठ खंड
विजयनी तो वात पण सांजली नहीं; पण जलडुं पोतानां खजाउंतरफ
दृष्टि करीने तेणे मने कहुं के, हे दूत! तुं तुरत तारा स्वामी पासे जा ?
अने तेनां राज्य अने जीवितमाटे तुरत तेने मारीपासें मोकल? वली ते
देशनां सघला लोको तेनाज रागी ठे, अने पोतानां जीवितदानथी पण
तेनीज लक्ष्मीने श्छे ठे. वली तमो वैरी थवाथी तेउं रणसंग्राम माटे ताता-
माता थइ रह्या ठे, केम के, तेउंमां पोतानां स्वामिनी शक्तिनां गुणो आ-
वेला ठे. एवी रीते दूत कही रह्या वाद चक्री क्रीडापूर्वक कहेवा लाग्या
के, ते मारो नाहानो जाइ शत्रुरूपी काष्ठप्रते अग्निसरखोज ठे. वली हुं

ते माग यादनी साधे राणसंयामरूपे उःखदंशक विरोध करीश नही; कम
 के सर्व हेयोगीसां हुंतां पण सगो याद मली शकतो नशी. वली माण-
 सोने संपदा राज्य विरो सर्व जगोण मखे हे, पण सगो याद तो साम्य-
 विना क्योण पण मली शकतो नशी. वली मन विनाचुं जेम दान, बर्क-
 विनाचुं जेम मुख, तथा संविनिनाचुं जेम राज्य तेम बंधुविना आ जगत
 वया हे; वली जे धन बंधुनां उपकारमाटे श्चुं नशी, ते धन वया हे,
 तथा जे जीवित उःखीनां उःखो मटाववामाटे श्चुं नशी, ते जीवित
 पण वया हे. वली जेना धरमां गोत्रीतिनां धानशी मखेती बळी विवास
 करे हे, ते धरनां स्वामिने पतिव जणवो, तथा तेचुं राजतेज पण
 शोचतुं नशी. वली "आ पराकमहीन हे" एम लोको मखे माटी हेसां
 करे, पण हे आ नागा यादनी साधे युक्त करीश नही. हेवे पोतानी
 (वाहुवल्लिण करेती) निदांशी अंतरमां गुप्ते शपला, तथा महा उ-
 स्माही सुषण सेनापति, राजानी हे बाणी सांजलीने धीर अने गंतीर
 बाणीशी कहेवा बायो के हे स्वामी! युगादीशो प्रयुनां पुत्र एवा ते-
 माने कामा बावनी युक्तज हे, अने बंधु संबंधि अपुवे स्नेह तमाने
 कामा करावे हे. पण हे स्वामी! आपनां आ स्नेह एक हाथनी ताली
 सरखो हे, कम के, आपनापर तेनी दृष्टि श्चुंतावाली हे, अने तमां जवटा
 तेनापर स्नेह करो जो! वली राजविणु तो पोतानी आडोनां संग करतार
 एवा यादनी पण उपेका करती जोड्ये नही, कम के राजविने तो आडो-
 ज व्योक्तनानी पुरे सर्व तेजनी करतारी हे. वली पोतानांज राज्यशी कताथी
 शपला राजविने विजय करे हे, ते कंदलोवशी नही, पण पोतानां पराकम-
 नी वृक्तिमाटेज करे हे. वली आगामि कालमां पोतानुं हिन दंडनार माणसे
 श्चुंती उपेका करती नही, कम के ते कथरोगनी पुरे वृक्ति पामतो शको पो-
 तानेज हेणे हे. माटे व्योसिखि तमागो संयुनी रजोनी श्रुतिशी आ सुधुमंद-
 ल ववायु नशी, व्योसिखि ते वाहुवल्लि जांखो श्चुंते पोतानो हेथो जोड्यो
 नही. वली व्योसिखि तमागो हाथीनां संयुनां तारशी आ पुढी नमी नशी,
 व्योसिखि अहेकारशी उक्त शपला ते वाहुवल्लिनी गरदन केम नमरो?
 माटे हे स्वामी! अपने आ कायुसां जरा पण विवेक करतो लायक नशी.
 जो माग वचनपर शक न होय, तो तमां आ मंडि प्रमुखीने पण रा-

जनीतिमाटे पूढे ? पढी मंत्रिउं पण सुषेणना वचननां पडघानी पेठेज बोढीने विशेष प्रकारे चक्रीने उत्साहित करता हवा. पढी चक्रीए पण रणकार्यमां तत्पर एवुं चंजना नामनुं वाजित्र वगडाव्युं, अने तेना शब्दथी सर्व जगोएथी राजाउं त्यां आवी एकठा थया. पढी चक्रीए पण शुन दिवसे स्नान करीने तथा पवित्र वस्त्रो पेहेरीने उत्तम पुष्पोथी श्री यु-गादीश प्रभुनी सेवा करी. वढी तेणें वांठित सिद्धिमाटे पौषधशालामां रहेला मुनिउंने नमस्कार कर्यो; अने तेउंनी धर्मलाजनी आशिष पण तेने अधिक सिद्धिने आपनारी थइ. पढी ते महा पराक्रमी चक्रीए आनंद अने वेगथी पोताना नगरनी समीपे सैन्यनो पडाव नाख्यो. ते वखते चमकपाषाणथी जेम लोखंड तेम चंजानादथी खेंचाइने देश दे-शनां सघला राजाउं त्यां आव्या. वढी त्यां जंगम पर्वतो सरखा हाथीउं तथा घोडाउं आव्या, अने तेउं मनुष्योनां समूहरूपी समुद्रमां मोजां-उंनी पेठे शोजवा लाग्या.

हवे पतिवाढी तथा पुत्रोवाढी कुलकन्याउंथी अखंड चोखाउंए करीने वधावेल ठे मंगल जेनुं, तथा बंदीउंनां समूहोथी स्तुति कराता, देवो अने राजाउंथी सेवाता, नगरनी स्त्रीउंथी गवाता, तथा महाजनोथी जो-वाता, एवा ते चक्री प्रजात समये, अत्यंत उंचा, पोतानांयश सरखा सफेद, वस्त्रे पडखेथी जरता मदें करीने करेल ठे कस्तुरी सरखी पत्रवढी जेनी, तथा लीलामात्रथीज पर्वतो अने समुद्रोने उलंघवामां समर्थ, हमेशां एक हजार यक्षोथी अधिष्ठित थएला, एवा सुरगिरि नामनां हाथीपर, सूर्य जेम पूर्वाचलपर तेम, यात्रानां आरंजमाटे चड्या. पढी तेमना अंश सरखा बीजाउं पण बखतर तथा हथीयार सहित थइने, तेज वखते द्वा-णवारमां हाथी, घोडा, रथ, खचर विगेरे पर स्वार थया. पढी शेषनाग-नां मस्तकपर जेम मणि, तेम संपूर्ण चंद्रसरखुं, तथा मंगलीक कलशोथी विंटाएलुं, हजारो नागकुमार तथा देवोथी अधिष्ठित थएलुं, तथा पर राज्यने त्रास करनारुं, जय नामनुं ठररल चक्रीनां मस्तकपर शोजवा लाग्युं. पढी लीलयाुक्त स्त्रीउंथी चामरोए करी वींजाता ते चक्री पगना अंगुठाथी हाथीने चलाववा लाग्या. एवी रीते डुंडुजिनां अवाजोथी दिशाउंने वधिर करता, तथा चंजानां नादोथी ब्रह्मांडने वाचाल करता,

मांगलिक राजतिनां अवाजोष्ठी दौष्ठीनां गर्जरवोने पुष्ट करता, ते चकी
 किरणो महिन जेम सूर्य, तेम सूर्यो महिन चालवा लाया. पवी सूर्य-
 मंडलनी येवे चारे बाजुवोष्ठी दीपतुं, तथा एक हजार आरावाळुं
 चकरल पण तेमनी आगल आगल चालवा लायुं. वली हे विंशोर्द !
 तमो हूर जाल ? पृथ्वी ! तुं मोटी था ? आकाश ! तुं पण वुरत अवकाश
 आप ? केम के, आज आ सरत चकी सूर्यनां समूहना गारथी, तथा
 राजां अन्ये इंद्रजिनां गार्थोष्ठी तमोने वली नाख्यो, पवी रीतनी
 इंद्रिनी वाणीने सांजलता थका, तथा रथोनां चिकरोष्ठी वाचाल
 करेल हे दिव्यख जेणे एवा, ते चकी आगाडी आगाडी चालवा लाया.
 पवी रीते सूर्यथा जलनी धूलनां अधकारथी सूर्यने पण पतंगीआं
 सरखो करता, पृथ्वीने पण अस्थिर करता, मगनां आवती नदीने
 सूकावता, तलावोने स्थलरूप करता, दौष्ठीनेनां मंदथी नवां तलावो क-
 रता, तथा आमार्गने पण मार्गरूप करता थका ते चकी हेमयो योजननां
 प्रयाणे करीने अयुक्तमे केतवेक दिवसे वदलि देथोनी पसे पदोत्था.
 हेवे चकीए सूर्यनां पलावमाटे पहेवेष्ठी केतलाक माणसोने त्यां मो-
 कला देता, तेव तेमनी पसे आवीने देष्ठी कहेवा लाया के, हे खा-
 मी ! आप जय पामो ? अदोष्ठी जतर दिंशोमां गंगनां कांवापर वृको-
 नां जालविष्ठी सूर्यने पण आवाहित करतुं एक वन हे. त्यां हृदयने आ-
 थयसंत, तथा मनोहर सुवर्ण, मणि, रत्न विभोष्ठी वनावेवुं तावुं
 मंदिर हे. ते मंदिरमां पंडितनां कलमां मंडनरूप, तथा उत्तम ध्यानमां
 मंदेल हे अंतःकरण जेवुं एवा, अन्ये उत्तम बुद्धिवालो कोटक साधु सु-
 वेष्ठी रहिलो हे. ते सांजलीने पुण्यमां आदरवाला ते सरत चकी ते व-
 नमां श्री पथमपयने वांदवामाटे गया. त्यां विविधवेक श्री केषवदेव
 प्रयुने नमोने, तथा यकिसी पुजीने, रत्नमय वेदिकापर चकी वेवा. पवी
 आम तेम जेणवावद ते सुनिने जोड तेणे नमस्कार कयां, अन्ये उत्तम व-
 चनोष्ठी कहेवा लाया के, हे सुनि ! तमो रणसिद्धेनी येवे नमि विनमिनी
 जोडे मारी साथे युद्ध करवामां उत्सुक थपला विधापर जे. अन्ये देवे
 तो सर्व प्राणीजमां समखनाववाला तमो थया जे, माटे हे कपणु !
 तमो तमारा बुरायपुं मने कारण कहे ? त्यारे सुनि कहेवा लाया के,

हे चक्री ! ते वखते तमोए नमिविनमि तथा मने पण जीत्यो; पढी अमोए अमारा पुत्रोने राज्य आपी वैराग्यथी दीक्षा दीधी, अने त्या-
 रथी श्री युगादीश प्रभुनी हुं सेवा करुं बुं; केम के, बन्ने जवोमां साम्रा-
 ज्यने आपनारनी कोण सेवा न करे ? पढी चक्रीए पुब्बुं के, हमणा तात
 क्यां ठे ? त्यारे मुनिए कहुं के, हे चक्री ! तुं ते कुतुहल सांजल ? हम-
 णा ते प्रभु श्रीप्रभ उद्यानमां देवोथी सेवाया थका रहे ठे, त्यां अनंत
 नामनां नागकुमारनी साथे धरणेंद्र आव्यो हतो. पढी धरणेंद्रे प्रभुने
 नमीने पुब्बुं के, हे, स्वामी ! सर्व देवोमां आ अनंत देवनां शरीरनी
 कांति अधिक केम ठे ? त्यारे प्रभुए कहुं के, आ अनंत देव आजथी
 चोथे जवे एक आजीर थयो हतो, त्यां ते मुनिने पराजव करीने घणुं
 पाप उपार्जन करतो हतो. त्यांथी मृत्यु पामी नरकमां जइ, घणी वेदनाउं
 सहन करीने सुग्राम नामनां गाममां कुष्टी ब्राह्मण थयो. तेणे त्यां अ-
 मारा एक सुव्रत नामनां शिष्यने पुठवाथी तेणे कहुं के, तें पूर्व जवमां
 मुनिने कष्ट आप्युं ठे, तेथी तुं कुष्टी थयो बुं. माटे उत्तम माणसोए मु-
 निनी आराधना करवी, पण तेने विराधवो नहीं; ते मुनि कदाच क्षमा-
 वान होय, तो पण (तेनां विराधननुं) पाप तो पाठल आवेज ठे. वली
 मुनिनुं सन्मान करवाथी ते उत्तम स्वर्गादिकनी गति आपे ठे, अने तेनुं
 अपमान करवाथी मूलमां पडेला अग्निनी पेठे अनंत कुलोने ते वाली
 नाखे ठे. पढी ते ब्राह्मणे ते रोग मटवानो उपाय पुब्बो, त्यारे ते मुनिए
 कहुं के, हवे तुं शत्रुंजय गिरिवरनी सेवा कर ? त्यां रागद्वेष रहित थइ
 समतारसमां रहेवाथी कर्मोनी क्षय करी तुं निरोगी थइश. वली आकरा
 तपथी प्राणी जेम वज्ररूप कर्मोथी मुकाय ठे, तेम आ शत्रुंजयनी सोवाथी
 पण ते कर्मोथी मुकाय ठे. वली आ तीर्थना माहात्म्यथी, शुद्ध आशयवाला
 अहीं रहेनारा तीर्थचो पण प्राणं करीने पाप रहित थया थका सुग-
 तिमां जाय ठे. वली ते शत्रुंजय तीर्थनां स्मरणथी माणसोनो, सिंह, अग्नि,
 समुद्र, सर्प, राजा, केर, युद्ध, चोर, शत्रु, तथा मरकीनो जय पण नाश
 पामे ठे. वली उग्र तपथी, तथा ब्रह्मचर्यथी पण जे पुण्य मळे ठे, ते पुण्य
 आ शत्रुंजय प्रते रहेवाथी मळे ठे. वली श्री विमलाचलनुं दर्शन कर्याथी
 त्रणे लोकनां तीर्थोमां जे कंइ ठे, ते सघलुं जोएलुं कहेवाय. एवी रीतनी

मुनिना मुखनी बाणी सांगलीने, ते शुद्धिजय पर्वत प्रवे गयो, अने त्या मुनिना कहेवा प्रमाणे करवाया अतिक्रम ते निरोगी भयो. त्या वैराग्य-युक्त शूद्र अनशन करी, मृत्यु पासीने अधिष्ठाक कानिवाला आ अनंतदेव भयो हे. वली ते तीर्थसेवानां प्रभावणी आजणी जीवे नवे, सवलां कमानी कथ करी, अनंत चतुष्टयवाला शूद्र मोके जयो. ते सांगलीने ते अनंत नागकुमार शुद्धिजयपते गयो, अने हे पण तेनी साधन आयहे सहित ते तीर्थने उद्देशीने गयो. पली ते देव त्यां महोरसव पूर्वक अठार करीने, नकिणी तीर्थें स्मरण करतो भक्ता पोतने त्या-नके गयो. माहे हे चकी! ते शुद्धिजय समान तीर्थे कोडे पण तीर्थे नणे शुवनोमां पण नशी, केस के, जेनां स्पर्शमाजशीज आपदांते हेर जाय हे. पली रीते हे राजन्! तीर्थोपते नमो भक्ता हे अहो श्री युगादीश प्रभु मंदिर बंधव्यु हे. श्री युगादीश प्रभु जणे लोकानां नाथक हे, अने तमा तेमनां पुत्र हो, माहे आपनां दशैनशी मने वहे अनंत शयो हे. ते सांगलीने चकी शुद्धिजयने तथा श्रीयुगादीश प्रभु स्मरण करता भक्ता पोतनां सैन्यपते आल्या, वकीनी घटावाला तेज प्रदेशमां तेणे सैन्यने पहाव पण नांथ्यो. अने ते मुनि पण त्यांणी चावता भयो.

हेवे वाहुबलिष पण नरने आवेला जाणीने पोतना सिंहेनादसहित शंभावाजिन वाहाव्यु. थारे सैन्यसहित नरने "हे जीतीश, हे जीतीश" एम स्पर्श करता भक्ता सर्व थोकांते त्यां आणी पहेल्यो. ते मुनयो जाणे पोतनां अंतरंग तेजनेज देखावता होय नहो तेम, वशीयाशोणी आकाशने दंतवाहने करता भक्ता शोचवा लाग्या. वली ते वाहुबलिनां मुनयो ते रणसंग्रामने तो आवेला उत्सव तरीके देखवा लाग्या. पली व-नम शृंगारवाला तथा देहेधारी वीरस सरला जणे लाख पुत्रोणी शो-टाएला ते वाहुबलिष चतुरंगी सेना तैयार करी. पली ते सैन्यसहित शंभानां शोचोणी दिशोर्तने वाचाल करता, उजवाला, तथा चासरोणी विजाना, तथा करेवे हे मंगल जेवुं एवा ते वाहुबलि उत्सव दिवसे कल्याणकारी शूद्रकर होशीपर चल्या. पली उत्सव परिवारवाला ते वाहुबलि

राजाए पण पोताना देशनां सिमाडापर लश्करनो पडाव नांख्यो. पठी प्रजातमां सर्व राजाउनी सम्मतीथी बाहुवलिए पोतानां पुत्र सिंहरथने सेनापति तरिके नीम्यो. पठी राजाए पोते तेनां मस्तकपर रणपट्ट वांध्यो, तेथी ते उंचे चडता तेजथीज होय नहीं जेम, तेम शोजवा लाग्यो. वली ज़रत चक्रीए पण पोतानां राजाउनी संमतिथी, वैरीनी सेनाने मर्दन करनार सुषेणने सेनापति नीम्यो. वली ज़रत चक्रीए सर्व राजाउने तथा पोतानां सवा क्रोड पुत्रोने दूतो मारफते बोलावीने, तथा दरेकने बहु मानथी नामो लेश बोलावीने, इंद्र जेम वैमानिकोने तेम, तेउने तेणे कहुं के, दिग्जय करीने सघला राजाउ, विद्याधरो, देवो तथा दुर्मद नीलोने पण जीत्या, पण तेउमां आ बाहुवलिनां सामंत सरखो जोरावर पण कोइ नहोतो, वली आ बाहुवलिपासे रणसंग्राममां कुशल एवा घणां शूरवीरो ठे. वली परनी सेनामां जेम एक महा पराक्रमी होय ठे, तेम आनी सेनामां तो सघला वीरो पराजयने जेदनारा (महापराक्रमी) ठे. वली आ बाहुवलिनो महापराक्रमी सोमयशा नामनो पुत्र ठे, ते एक लाख हाथीउ, त्रण लाख घोडाउ अने रथोनी साथे लडी शके तेवो ठे. वली ते सोमयशानो नानो ज़ाइ सिंहरथ नामे ठे, ते पण महा शूरवीर अने हाथमां दीव्य शस्त्रोने धरनारो ठे. वली ते बाहुवलिनो दोऊ पामेला समुद्र सरखा ध्वनिवालो सिंहकर्ण नामनो पुत्र ठे, ते पोताना वलथी हाथें करीने पर्वतोने पण अधर उपाडे ठे. वली तेने जगतनां वीरोथी पण न जीती शकाय तेवो, तथा सिंह सरखा पराक्रमवालो, अने शत्रुनां सैन्यनो दय करवामां समर्थ सिंहसेन नामनो पण पुत्र ठे. वली ते कुमारोमां जे सर्वथी नानो ठे, ते पण दुःखें करीने जीती शकाय तेवो ठे. वली तेउमांथी कोइक तो अक्षौहिणी सेनाने पण जीती शके तेवो ठे, एम सांजव्युं ठे. वली हे राजाउ ! दिग्जयनां मिशथी तो केवल दिशाउनुं जोवापणुंज थयुं ठे; खरेखरुं युद्ध तो आ बाहुवलि साथे करवानुं ठे. माटे समुद्र प्रते जेम प्रवाहो, तेम तमारे आ सुषेण सेनापतिनी पाठल रहेवुं. एवी रीतनी चक्रीनी आज्ञा धारण करीने हर्षित थया थका, तथा पोतानां स्वामी प्रते सेवकपणानो वदलो बालवानी इठावाला थया थका तेउ पोतपोताने स्थानके गया; तथा त्यां तेउए वज्र,

मुद्र, चक्र, तलवार, शाला, बाण विभोर देवीआरोनी विविध प्रकारनां
 पुष्पोष्णी पूजा करी; वली तेव दुत्य सहित जयवदमीनां प्रारंभ सरखां
 मंगल वाजिजो शोखोनी पास वगाडवा लाया. वली आठे त्रिशोखी
 लक्ष्मीने खंचवा माटेज होय नही जेम तेम तेवप देवीआरोनी आग-
 ल अर्कत अने रलोष्णी अष्ट मंगलो आलेल्या. प्रगतमां युक्तनी देवा-
 वाला वखे सैन्यना वीरोने ते राजी पण लावी अडे पडी. " हवे प्रगत
 क्यारे अयो. " एवा विचारणी तेव उठी उठीने वारंवार अस्तोचल प्रते
 जना चंडने जीता देता. ते वखते ते वीर पुढोनां मनने जाणीने रण-
 संग्रामनी देखावाली तेवनी आंखोमां वीकणीज होय नही जेम तेम निज
 आली नही. हवे ते श्री केशवदेव प्रथनां वखे पुजोनां युक्तने जीवानी
 खते अठार लाख दुंडुखित वगती अकी चंडनां होणीने अने संधुना
 घोडतिने पण नथ देवा लागी. सरतनां सैन्यमां वीरोनां प्रणोने हरनारा
 योल लाख रणयोंगात वगवा लाया. ते वखते काहेलीतनां तथा सै-
 रीतनां नांकारोष्णी पृथ्वीतल खंवावा लायुं. वली ते वखते वाजतिना
 योदोष्णी तारामंडल नाम पामवा लायुं, तथा वीरोनां सिंहनादोष्णी ज-
 गत योदंमय अडे गयुं. वली ते समये, " हे वीरपुढो ! नमां वखतर
 पहेरो ? घोडतिने पाखरो पहेरोवा ? शोखो तथा रथादिक तैयार करो ?
 हेमणा रणसंग्राम अयो. " एवी रीते वारंवार कहेता अका राजपुढो वखे
 सैन्योमां फरवा लाया. ते वखते वीरपुढो राजानी आडोष्णी शरीपर
 रोमांच धारण करवा लाया. वली तेव घोडतिने पाखर पहेरोवता अका
 तेवनां जय सूचवनारा हेपारोष्णी अखंत आनंद पामवा लाया. ते व-
 खते रणयोंगानां अवाजोष्णी घोडत नडकता देता, तेष्णी तेवनें मयुर
 वाक्योष्णी शीत करीने तेव पाखरो पहेरोवता देता. वली तेवप ते घो-
 डतिनी वखे वाजतिप गडदनी चांचो सरखां मालां वारंयां. ते वखते
 योडिनां समुदने गडवा माटे कटलाक घोडत सिंहमुख, गडदमुख, हे-

ता हाथीउं, मेखलापर उगेला वृक्षोवाला जंगम पर्वत सरखा शोचता हता. वली ते वखते वीर पुरुषोए हाथीउनी सुढोमां परशु, जालां तथा मुजरो आप्यां, तथा तेउनां दांतोमां लोखंडनां वलयो पहेराव्यां. वली ते वखते डुंडुजिनां नादोथी ञडकता घोडाउने चोकडांउथी खेंचीने घणी मेहेनते रथोमां जोड्या. क्रोधायमान थएला योद्धाउं, जाथांउ बांधीने वेगथी वारंवार चालता रथोपर पण चडवा लाग्या.

हवे बाहुबलि पण स्नान विलेपन करीने, तथा श्वेत वस्त्रो पेहेरीने प्रभुने पूजवा माटे गया. त्यां तेमणे श्री आदिनाथ प्रभुनी प्रतिमाने जलथी स्नान करीने विविध प्रकारनां पुष्पो, अक्षत, तथा स्तवनोथी तेमनुं पूजन कर्तुं. पठी ते देवदमांथी निकलीने, तेमणे वज्रनुं वखतर तथा टोप पहेर्यां. वली तेणे पीठपर बाणोथी ञरेलां जाथांउ बांध्यां, अने तेथी ते चार हाथोवाला देखावा लाग्या. वली जेनां टंकारथी आकाशमांथी ताराउं पण खरी जाय ठे, एवुं धनुष्य तेणे डावा हाथमां पकड्युं. पठी ऊरता मदथी ऊरणावाला पर्वत सरखा, तथा जंगम उत्साह सरखा महाञड्र नामनां गंधहस्तीपर ते बाहुबलि चड्या. पठी सिंहनां चिह्वाली धजानां मिशथी जाणे नाचताज होय नहीं एवा बाहुबलि, जगतने त्रण समान गणता थका सैन्यसहित समरांगणमां आव्या. ते वखते लीला घोडावालो चंद्रनी ध्वजावालो तथा चंद्ररथवालो सोमयशा शत्रुउने रोकवा माटे बाहुबलिनी आगल थयो. वली त्यां यमनी पेठे दुःखे जोइ शकाय एवो, कूर्मनी धजावालो, अने सिंहघोडावालो, महायशा पण जालां सहित आव्यो. तेनी आगल सिंहनी धजावालो तथा जगज्जाय नामनां रथवालो, महा बलवान सिंहरथ पण अनेक शस्त्रोसहित चालवा लाग्यो. वली त्यां मयूरकेतुवालो, महासागर सरखा ध्वनिवालो, अने कालदंष्ट्र नामनां रथपर चडेलो सिंहकर्ण पण आव्यो. तेम त्यां रक्तबीजहंसकेतुवालो, सर्व शत्रुउथी न जीताय एवो, तथा महाबल रथपर चडेलो सिंहविक्रम पण आव्यो. वली वज्रकेतुवालो, तथा रणसंग्राममां सर्व शत्रुउने जीतनारो अने काढागल नामनां रथपर चडेलो सिंहासन पण त्यां आव्यो. इत्यादि बाहुबलिनां पुत्रो, तथा राजाउं नाना प्रकारनां वाहनो तथा शस्त्रो सहित उत्साहथी त्यां आव्या.

हे वरत महाराज एव स्नान करी, शुक वहाँ पहुँचीने देवतामां गयः; कम के, संत पुकषी पौतानां कायामां गाफल रहैता नशी. त्यां श्री केषयखासिनी प्रतिमाने स्नान करी, तेणे पौतानां यशशी जेम पृथ्वीने, तेम ते प्रतिमाने केसरशी क्षेपन कयुः पही संपुण्ण नकिशी तेमणे सुगंधि पुष्पाशी ते प्रतिमाने पुंजन कयुः तथा धूप जखवीने स्तुति करी. पही तेणे जगतने जीतनर, अने वजशी एणु सैदस्य नही तेवुं बखतर तथा उत्तम शोभावावुं शिरोखाण (टोप) पहुँचु. पही तेमणे अक्षय तथा लोखकनां बाणोशी नरेलां जय अने पराजय नामनां वे गुणोरो बांध्या. पही तेमणे दवा देवतां जणे लोकोने दंक करनाके, तथा देवोनां समु- देशी आशित, अने ययकर दंकारवावुं धनुष्य धारण कयु. वही तेमणे दूत्योपते दंडानल सरखुं, तथा व्रीतेने नाश करनाके खड्ग धारण कयु; तथा वीजां देशीयरोने एणु चकीए देवशी स्पर्श कयु. पही ते करता महनां समुहैवाला, तथा आरावण सरला सुरगिरि नामनां देशीपर शक- क्ये सहित ववा. पही सिंदनी धजावाला सुषुण एणु पवनजय नामनां रथपर चळ्या, अने तेनां नातो नाडे शकट नामनां रथपर ववा. वही ते सुषुण सेनापतिए कालानल खड्गेने तथा वीजली सरखी कांतिवाला अमि- मुख गालाने देवतां धारण कयु; पही त्यां महा पराकमी सवा लाल कुमारी एणु सजा शूदनेआल्या. तेवमां सवुशी नातो सुवुयशा नाम देता, के जे जणे लोकोनां जय करवासां समर्थ, तथा दीव्य शोखोशी रणमां वे- रीचशी न जीतय वेवा देता. वही ते देवसंबंधि सुवुहैस खड्गेने, डंड धनुष्यने तथा सुरसदाहे नामनां बखतरने धारण करतो शकी शोभतो देता. वही ते सुवुवजवाला, लीला घोडावाला, वैनतेय नामनां रथमां चहीने रणसंयाममां आल्या. वही देवोशी एणु न जीतय वेवा, सकटं घोडावाला रथपर चडेलो, अने सिंदेवजवाला देवयशा कुमार एणु त्यां आल्या. वही शकटपताकावाला तेनां नातो नाडे वीरयशा एणु, जय व- खतर तथा धनुष्यने धारण करतो शकी त्यां आल्या. वही कपिकेवि- वाला तथा डिवुष नामना रथपर चडेलो, सुयशा नामनां चकीना पुन पृथ्वीने कपावती शकी त्यां आल्या. वही पौतानां नादशी आका- शपातालने एणु गजावती, मत्स्यनां कृपवाला अने धनुष्यने धारण

करनारो महापराक्रमी मेघनाद कुमार पण त्यां आव्यो. वली वरसा-
दनी पेठे बाणोनी धारा वरसावनारो, तथा हाथीनी पताकावालो, र-
थपर चडीने सर्व शस्त्रोसहित कालमेघ कुमार पण त्यां आव्यो. वली
वैरीर्जनां सुन्नटोनुं मर्दन करनारो, पीला घोडावालो तथा घुवडानी प-
ताकावालो महाकाल कुमार पण रणसंग्राममां उत्सुक थयो थको रथ-
मां वेसीने त्यां आव्यो. वली अश्वनी पताकावालो श्याम घोडावालो,
अने रणमां पांच अहौहिणी सेनाने पण जीतनारो, वैरिसिंह कुमार
पण त्यां आव्यो. वली ते वखते वीरपणानुं मान धरावनारो, लीला घो-
डावालो, हंसनी पताकावालो, अने हाथमां गदा धारण करनारो वीर-
सेन कुमार पण रणसंग्राम माटे उत्सुक थयो. इत्यादि चक्रिना पुत्रो
अने वीजा महा बलवान राजाउं पण विविध प्रकारना वाहनोपर वेसीने
त्यां रणसंग्राम माटे आव्या.

हवे ते वखते रथमांथी निकलता शब्दोथी गर्जना करतो, अने क्रोडो
सुन्नटोथी वींटाएलो महाबलवान सुषेण सेनापति सैन्यनी अगाडी थयो.
वली वीजा पूर्णरथी तथा अर्धरथी एवा राजाउं अने कुमारो पण हाथी,
घोडा, रथ विगेरे वाहनोपर वेसता हवा. ते वखते केटलाक सुन्नटो तो
रसातुर थइने प्रथमथीज रणसंग्राममां जटकवा लाग्या, तेउंने स्वामिना
हुकमथी ढडीदारो वेगथी रोकवा लाग्या. वली ते वखते चालता लश्करी-
र्जनां पदघातोथी, पृथ्वी पण शेषनागनी फणोनी पंक्तिने नमावती थकी
कंपवा लागी. वली ते वखते वन्ने सैन्योनां महायोद्धाउंनां वलातिशयथी
रंजित थइने जाणे मस्तको धुणावता होय नहीं तेम, महान पर्वतो पण
कंपवा लाग्या. हवे प्रह्वयकालनां प्रारंभमां उठलता समुद्रनी पेठे गर्जा-
रवा करता, एवा ते वन्ने लश्करो एकठां मळ्यां. ते वन्ने सैन्योनां हुंहु-
जिनां नादोथी पुष्ट थयेला वाजिंत्रोनां शब्दोथी त्रणे लोको क्षोत्र पा-
मवा लाग्यां. ते वेलाए खारोनी साथे खारो, रथवालाउंनी साथे रथवा-
लाउं, विद्याधरोनी साथे विद्याधरो, राजाउंनी साथे राजाउं, सुन्नटोनी
साथे सुन्नटो, सामंतोनी साथे सामंतो, तथा जिह्वोनी साथे जिह्वो
मळ्या. वली ते समये वन्ने सैन्योनां हाथीर्जनां दांतो एक वीजा साथे
मळीने जयलक्ष्मीनां पलंगपणाने नजता हता. ते वखते बाणधाराउंनां

वरमादृश्या विद्योतिने आर्षादित करता, विचित्र प्रकारना धनुष्याने ध-
 रता, सिद्धनादृश्या गजना करता, गालातिना अय्यनागोने खयातरूप क-
 रता, खड्गेने विजयरीरूप करता, पनाकातिने वगदीरूप करता, उवली
 धुंतिने वादंलरूप करता, कीर्तिरूप वेवलीनी वृद्धिमादृ रीधिररूपी
 पाणीश्या पृथ्वीने सिंचता, पावलागां योद्धातिने जीवितदंनश्या चातकीनी
 पृथे संवृष्ट करता, तथा वादनाश्या पृथ्वीने पण स्पर्श नही करता,
 पवा ते सुनटा रणसंगाममां आम तेम यमता प्रक्षेपकालनां संघ-
 सरखा शोभता हेता. वली. सैन्यरुपी समुद्रमां उवलाता सोजातिनी पृथे
 कोधागिर अया अका तेद, घोडा, रथ के दृश्याने पण गणकारता न-
 होता. वली ते वखते त्यां दृश्याव सुदमां योद्धासहित रथने वेदने तथा
 तेने आकाशमां यमाहीने पक्षिनां मागानी पृथे फंकवा लाग्या. पृवी
 रीते ते ययानक रणसंगम चालते वते कोदक साहेसी योद्धा, पोतानी
 शीनां स्तननां वीरश्या दृश्यानां कुंभस्थलाने तालना करवा लाग्या. ते वखते
 सुषण सेनापति पोतनां सैन्यनुं जग मंदपणुं दृखीने कोधागिर अया
 अका, दृष्टिआरसहित घोडापर वेसीने प्रक्षेपकालना अग्निनी पृथे आगल
 अखा. पृवी रीते ते सुषणे लालमावश्या सुनटांनां समुहोने तणनी पृथे
 कापवा मांज्याश्या तेनी सामे कोड पण सुनट वनी शक्या नही. एदला-
 मां अग्निलेग नामना महाविद्याघर सुनट वाडुवलिनां चरणोने नमीने
 पवन सरखा वेगश्या सुषणेनी सामे दोज्या, अने तेने कहेवा लाग्या के,
 हे सुषण ! तूं सेनापति हे, अने तूं तो एक वाडुवलिनां पालो तूं, पण
 माझे खजाल तूं जा ? तेने जोड महापराकामी सुषण पण समुद्रसरखा
 गर्जनाश्या आकाशपातालने पण गजाववा लाग्या. तुल्य बलवाला तेद वखे
 देव्युक अया अका रोमांचकचुकिश्याने वखते वखतरने पण फाडवा लाग्या.
 पृवी तेद वखे वाणीश्या लडता अका देवोने पण जगतनां नाशनी शंका
 कराववा लाग्या. वली तेद आकाशमां रही जाता देवोनां विमानोने वा-
 णोनां स्पर्शश्या नाम पमाडवा लाग्या. सर्वोन्मन अणुला दृश्यातिनी पृथे
 एक बीजानां यशानी डहा राखता, तथा कोषश्या लाल आंखोवाला तेद
 वखे, सैनिकोने दुःखे जावलायक अया. प्रक्षेपकालनां पर्वतनी
 माधे तेम पर्वत अथलथ, तेम अथलतां अकां ते विद्याघरे सुषे-

एने जरा हठाव्यो. ते वखते ते विद्याधरे वीर्योद्धासथी वरसा
दनी पेठे महाध्वनिवालो सिंहनाद कथ्यो. ते सिंहनादथी अत्यंत
हर्षित थएला वाहुवलिनां लश्करीजं तेनां पडघानी पेठे चारे को
रथी गर्जना करवा लाग्या. ते वखते क्रोधथी लाल थएलो, विकराव
आंखोवालो, तथा साक्षात कटपांतकालनां अग्निसरखो सुषेण सेनापति
खड्गरत्न लेइने दोड्यो. ते वखते लोको एवी तर्क करवा लाग्या के, शुं अ
सुषेण आखा जगतनो संहार करशे ? के पर्वतोने उखेडी नाखशे ? के पृ
थ्वीने फाडी नाखशे ? हवे तेवी रीते सुषेणने धसी आवतो जोइने सिं
हरथ कुमारे वायुसरखा वेगवाला घोडाउथी रथने वच्चे नांख्यो. त्यारे कां
ठापरनां पर्वतथी अटकावेलो समुद्रनो मोजो जेम अटकी जाय, तेम
महावलवान सुषेण पण तेथी अटकी गयो. ते वखते युद्धनो साक्षी सूर्य
पण बहु पडतां एवां सुन्नटोनां वाणोथी जाणे त्रास पाम्यो होय नहीं
तेम अस्ताचलप्रते गयो. त्यारे वन्ने राजाउनी आझाथी पूर्वापर समुद्रो
नी वेदानी पेठे वन्ने सैन्यो पाठां वड्यां. पठी ते महापराक्रमी वीरो
केटलीक मेहेनते ते रात्रि गालीने, प्रजात काल थवाथी नाचव
लाग्या. पठी तेउं पोतपोतानां वखतरोतथा हथियारो धारण करीने
तैयार करेला पोतपोतानां वाहनोपर चड्या. पठी तेउं वाजाउनां शब्द
प्रमाणे चालता थका रणभूमिपर आव्या; तथा प्रसिद्ध पताकाउथी
उलखीने तथा एकवीजानां कुलादिकनुं वर्णन करीने, तथा बोलावीने
वाणोनो वरसाद वरसाववा लाग्या. ते वखते पोतानां स्वामिना कृ
पारूपी समुद्रने पार पहांचवानी इठ्ठाथी तेउं तीक्ष्ण अण्णिवालां वा
णोने पण गणकारता नहोता. वली ते समये वाणो, वाणोनी साथे
घसावाथी अग्निने उत्पन्न करता थका, जोवा आवेला देवोने पण नय
उपजाववा लाग्या. वली ते वखते घासथी जेम दरिद्रिनुं घर, तेम रा
जाउं वाणोथी आकाशने आठादित करवा लाग्या, अने तेथी देवोने ते
रणसंग्राम जोवामां विघ्न थवा लाग्युं. ते नयंकर रणसंग्रामने जोइने
कायरो तो त्रास पामवा लाग्या, अने वीर पुरुषो तो ते महाघातोर्थ
पण जाणे वेवडा थवा लाग्या. त्यां वीर पुरुषो, लोहीथी सींचाएली, तथा
घोडाउथी चूर्णित थएली पृथ्वीपर, हाथीनां कुंठस्थलोने जेदीने मोतीउं

रूपी बीजा वावा लाया; ते बीजामांही तेव्हां यशस्वी वृक्ष जाला-
 थ्या. हेवें सिंहरेष्य कुमार कोषाविर यदने, सर्व शोभांही स्फुरोपमान
 थ्या थ्या थको चकीनी सेना प्रते पोताना रथ वेगथी दंडाववा लाया; ते
 वखते सिंहकण कुमार, अधिनी पाल जेम वय्, जेम सर्वेन संहर कर-
 वामां समर्थ थ्या थको तेनी पाल आया. पही ते वधे वीरो चकीनी
 सेनाते कोणाववा लाया, अने पथीने कंपाववाथी देवने पण उष्येय
 थ्या. तेजनां बाणाना पडवाथी ते नहीं सहन करी शकावथी लडकरी-
 जनी आंखो मीचाड गड. तेवें संग्राममां रसिक थ्या थका हाथी, घोडा,
 रथ, पाखा के राजाजिने पण गणवा लाया नहीं. पही रीते तेजना स्वतंत्र
 रीते चालवाथी लडकरमां आंतरो पही गयो. थ्यारे सुषेण पण मास-
 थुण्णथी प्रथिवकालनां समुद्रनी पेंते, विविध प्रकारनां दक्षिणरो स-
 दिन पवनवेगो हांथ्या. थ्यारे बाहुबलिनां सैन्यनां राजावें बोलवा ला-
 थ्याके, थ्यारे ! आने मारो ! मारो ! पकडो ! पकडो ! पही सुषेण
 बाहुबलिनी सेनाते पही तो विखेरी नाथी के, तेनी सामे कोड पण
 आनी थक्या नहीं. पही थ्यां सुषेणे पला विद्याधरनां पुत्रने जोडने
 जणे जगतने कोणाववारी थुळ्यनां टंकार कर्था; अने तेने कथ्थि के,
 हे विद्याधर ! ते वखते सिंहरेष्य वचमां रथ नाथीने तरे रकणे कर्तुं
 हेतुं, पण आ समथे तरे रकणे करी थके जेम हे ? ते सामे-
 थिने अनिलवेग पण महोवगथी तेनी सामे आया. पण ततकण सु-
 षणनां दक्षिणारोथी व्याकुल थड ते पालो वट्या. पही त्यांथी वेगसेहित
 लवलीने ते चकीनी हाथीनी सेनामां आया, त्यां हे दंडाजिनी पेंते हा-
 थ्यांते आकाशमां जालवा लाया, तथा तेजने पजना जीतीने सुधी-
 थ्या मारवा लाया. ते कोड वखते पथीपर, तो कोड वखते आकाशमां,
 तो कोड वखते तीर्तो, तो कोड वखते फुडही करता, तो कोड वखते च-
 पुरंगी सेनामां देखावा लाया. तेवी रीतनां तेने जोडने, दक्षीपर वेवेला
 चकीण कोषथी, इंड जेम वजने जेम तेनापर चकने सुक्युं. हेजार आ-
 राजमांथी निकलनी जालाजिनी शिवावालां सुधुंवेव सरवां ते चकने
 जोडने धुवली पेंते ते विद्याधर जय पाया. पही तेणे विचाथुं के, अ-

हींथी नाशी जवुं तेज श्रेष्ठ ठे, एम विचारि वारंवार चक्रने पावुं वाळी जोतो थको ते नाशवा लाग्यो. पठी ते मेरु, गुफा, समुद्र, रुचकद्विप, बीजा द्वीपो, अने पाताल विगेरे ज्यां ज्यां जवा लाग्यो, त्यां त्यां ते चक्रने पूर्वाजित कर्मनी पेठे पाठल आवतुं जोइ, तेणे वज्रपंजर वनाव्युं. त्यारे तेने चक्राधिष्टायक देवो हसीने कहेवा लाग्या के, रे रंक ! तें आ चक्रीप्रते शुं करवा मांड्युं ठे ? वली हे रंक ! ते चक्री ज्यारे तारापर कोपायमान थया, त्यारे देवोमांथी पण तारुं कोण रक्षण करी शके तेम ठे ? माटे हवे तें पक्षीनी पेठे पंजर शामाटे धारण कर्तुं ठे ? पठी ते अनिलवेग विद्याधर ठमास पठी पोतानां ते पिंजरमांथी निकळ्यो, त्यारे चक्रे तेनुं माथुं कापी नांख्युं. पठी ते चक्र पावुं वलीने चक्रीना हाथमां आव्युं, अने चक्रीनां सैन्ये वारंवार जय जय शब्द कर्यो. हवे सिंहस्थ तथा सिंहकर्णने तेवी रीतना जोइने मेघनाद अने सिंहनाद नामनां चक्रीनां पुत्रो तेनी तरफ दोड्या. पठी ते चारे वीरो परस्पर युद्ध करता थका, देवोने पण चारे दिशांजनां प्रह्वयनी त्रांति सूचववा लाग्या. जगतने क्षोत्र पमाडनारा ते चारे वीरो वज्रोनी साथे जेम वज्रो तेम अत्यंत वलथी लडवा लाग्या. हवे ते वखते तेउनां रणसंग्रामथी जाणे डर्यो होय नहीं तेम, सूर्य अस्ताचलप्रते गयो; अने वझे लडकरो पण पोतपोताने स्थानके गयां. त्यां पुरोहिते काक्लिणी रत्ननां पाणीथी वैरिनां मारथी घायल थएली सेनाने पाठी नवी जेवी करी; अने चंद्रयशाए चंद्रथी मेलवेळी विद्यानां योगथी वाहुवलिनी सेनाने शब्दरहित करी. पठी प्रजातमां पोतपोतानी पताकाउथी अकाशने चित्रित करता थका, अंदर क्रोधवाला थइने सर्वे शस्त्रो सहित त्यां आवी प्होंच्या. त्यां पर्वत सरखा माथांवालो रत्तारि नामनो विद्याधर वाहुवलिनां चरणोने नमीने, तथा तेनी आझा लेइने, लाख चारनां वजननी लोखंडनी गदा हाथमां धारण करीने, वंटोळीथानी पेठे गर्जना करतो थको वेगथी दोड्यो. यमनी पेठे हाथमां गदावाला, ताडनां वृद्ध सरखा उंचा, वलती अग्निसरखी पीळी आंखोवाला, जगता सूर्य सरखा मुखवाला, वृद्धनां डालां सरखा हाथोवाला, शीलातल सरखा हृदयवाला, बीजा विद्याधरोथी वींटाएला, महा जयंकर तथा महा बलवान एवा ते विद्याधरने

जोदेन लउकरीचि कंषवा लाया. ते विद्याधर, वरसादनी येरे गर्वना क-
 रती अको चकीनां सैन्यमां प्रथयकालनां अग्निनी येरे गर्वनां मारणी
 कांकरतिनी येरे हाथीतिने, पतंगीआतिनी येरे घोटातिने, पकिनां मा-
 लातनी येरे रथीने, तथा कुड कीटातिनी येरे पाटातिने मारवा लाया.
 ल्यारे साहेदचूड नामना विद्याधर पण भरतने नमी, हाथमां यथंकर
 मुजलने नामवना अको कोषणी तेनी सामे दोळ्या. पही ते महे पल-
 वान विद्याधरे वजणी विस पर्वतने, हेस ते रत्नातिने मार्या, अने तेणी
 ते पृथ्वीपर लाटवा लाया. ते वखते सूर्य पण तेनी साशे तेनीज आऊ-
 तिन धारण करती अको पशिम समुद्रमां जडेने पळ्या. ते गजिण वाड-
 वलितुं सैन्य कमवनी येरे मुकलित अडे गयु; पण प्रयात होते वते पाडु
 क्णवारमां प्रकृष्टित अयु. हेवे रत्नातिने दणपवता जाणिते अमित-
 केव कोषणी वलता अको, धनुष्य अने फरसी होदेने चकीनां सैन्यपते
 दोडी आठ्या. ते बाणांनी धारातिणी वरीतिनां समुद्रमां उदीन करती
 अको सवनी येरे तेतिनां मुखीने जटां करावा लाया. पही कीरसमु-
 दनी येरे गर्वना करती, तथा प्रथयकालनां सूर्यनी येरे तीव्र अने अ-
 कून तेजाणी तपती, तथा दोषानी बाणसरवा (चंद्र सरवा) यतिनां
 समुद्रोने कलंक सहित करती अको सूर्यया रथ सहित तेनी सामे
 आठ्या. ते सूर्ययांना नादणी चकीनां लउकरीचिने जाणे वेवहा हेव
 अया होय नही हेम, तेच समरांगणपर आठ्या. पही रीते धरणी आवता
 सूर्यया वाडुवलितनी सेनाने वलतीने पाठो पातनां सैन्यमां आठ्या.
 पही वाडुवलित गजतिने बालाठ्याणी वीस कोड पाठा, तेदलाज घोडा,
 रथ, तथा हाथीतिनां सामी, तथा वृताजनी दंडिण अणिनां सुमति ना-
 मनां नायक, वाडुवलिते नमीने रणसंगामां धर्या. ते वखते साकाल
 दोडीधम सरवा, तथा सिंदनी येरे महेपराकमी आहुँल नामना चकीनां
 पुत्र ते सुमतिने धर्या आवता जोडेने, वीरसणी आऊल अया अको, हो-

श्रीपर वेसी सिंहनाद करी समरांगणमां आव्यो. तेनां वाणोनुं आकर्षण, संधान, के मोक्ष कंइ पण शत्रुनां समूहो जोइ शक्या नहीं; एवी रीतनां ते शार्दूलने वाणोथी दुर्जय जोइने सुमतिए देवोथी पण ने जेदाय एवां दीव्य शस्त्रो तेनापर फेंक्यां. त्यारे प्रेमपाशोथी जेम प्राणी, तेम ते शार्दूल सिंहनी पेठे नागपाशोथी बंधायो थको चालवाने अशक्त थयो. तेनी पीडा जरा वेठीने, तथा तुरत सूर्यथी प्राप्त थएली विद्यानुं स्मरण करीने, हाथी जेम कमलनां तंतुउने, तथा योगी जेम कुकर्मोने तेम तेणे तुरत ते नागपाशोनां बंधनो त्रोडी नांख्यां. पठी वादलांमांथी निकलता सूर्यनी पेठे अधिक कांतिवालो थएलो ते शार्दूल खड्ग उगामीने क्रोधथी सुमतिप्रते दोड्यो. पठी सिंह जेम पर्वतने तेम हाथीने ठोडीने तेणे सुमतिने क्रोधथी मस्तकमां खड्गथी मार्यो. ते घाथी ते विद्याधरनां काचा घडानी पेठे वे टुकडा थइ गया; अने रणसंग्राममां शार्दूलनो प्रताप पण वेवडो थयो. ते वखते सूर्य पण कमलोनां निमीलनने नहीं सहन करवाथी जय पामीने थपर समुद्रप्रते गयो. पठी प्रजाते वैरीरूपी कमलोने नाश करनारो सोमयशा, तेजथी जाज्वल्यमान थइने चक्रीनी सेनासाथे लडवा लाग्यो. कालसरखो जयंकर एवो ते सोमयशा चक्रीनी सोनामांथी सर्व शस्त्रो एकठां करीने बहु क्रोधथी तेनो वरसाद वरसाववा लाग्यो; त्यारे तेनी साथे चक्रीनां सैनिको सूर्यसाथे जेम अंधकारो तेम लडवा लाग्या. एक एवो पण ते सोमयशा रणमां अनेक सरखो थइने, हरिणोनी साथे जेम सिंह, तेम ते सबलाउनी साथे लडवा लाग्यो. एवी रीते वंटोलीआनी पेठे तेणे चक्रीनी सेनाने उन्मार्गे चडावी दीधी. ते वखते सूर्ययशानो सुरराज नामनो महावलवान् पुत्र, सोमयशाने तेवी रीते नुकशान करतो जोइने तेनी सामे धस्यो. एवी रीते जयनी इथावाला तेउ वने ज्यारे एकठा थया, त्यारे लोकोनां मनमां क्षणवारसुधि प्रह्वयकालनी शंका थइ. ते वखते तेउनी वीकथीज जेम, तेम सूर्य थस्त थयो; तथा पाठो तेउने जोवामाटे ते कौतुकी सूर्य उदय थयो. ते वखते शब्दबंधु अने वीरबंधु, महावाहु अने सुवाहुक, धूपघट ने धूमकेतु, जयवीर अने महाजय, वाजुक ने त्रिलोक, तथा कामत्तोज अने चंद्रक, एवी रीते चक्री अने वाहुवदिनां

धीरो महोत्सवो लब्धवा लभ्यः। एवी रीते ते वदे सैन्यानां तथैकर रण-
संग्राम वार वर्षसिद्धी चाल्यः। देवे प्रजातमां रणवृत्तिसिद्धीं फरीते आवी
पदोत्थिता लडकरिषी महोत्सवसि शोखीनां वरसाह वरसाववा लभ्यः। ते
वखते यरतनां कालसेन अन्ये वीरसेन नामनां पुत्रो, तथा महोत्सव अन्ये
सिद्धसेन नामनां वद्विबलितानां पुत्रो लब्धवा लभ्यः; वली कालसेन अन्ये
महोत्सव, सिद्धविक्रम अन्ये सुंदर एवी रीतनां कुमारी माहोत्सवो रण-
संग्राम करवा लभ्यः। तेतनां रथोनां विकारोथी पृथ्वीतल कंपवा लभ्यः।
अने बाणोनां प्रहारोथी आकाशोमां रद्वेला देवो एण ग्राम पामवा
लभ्यः; वली तेतनां सिद्धनाथोथी सिद्धादिक पशुव एण देरिणोनी येव
हैर नाथवा लभ्यः; तथा तेतनां युवाफोतोथी पवते एण फाटवा
लभ्यः। ते वखते श्री शरत महोरजाना माटा पुत्र सूर्ययथाए कट्पात-
काले लङ्कित भएला समुद्रनी येव गजना करी; एवी ते लंके प्रकारे नाह
करतो अको तथा पतनां हाथमां धवुष्य धारण करतो अको, बाणोनां
समूहोने फंकता अको, सैन्यानां समूहोने मूर्तिन करतो अको, वायुथी जम
पवते, तेस वेगथी इथीतेन लोटवता अको, मूर्तिवंत यमनी येव सुन-
टोनां समूहोने हणोता अको, रथोने चणु करतो अको, घोडोतनां समूहो-
ने धुमावता अको, रथनां चकनां शोडोथी पृथ्वीमंडलने कोन पमातता
अको, वीरोनां कलेवरोथी गीथो अन्ये शिथालोने लोनावता अको, इ-
सह पराक्रमथी पतनां पिताने आनंद आपता अको, महान राजातेन
जहमूलथी काठी नाखता अको, तथा अगल रद्वेलातेन यडमरूप करतो
अको, वद्विबलितानां लडकरपते दोथी। एवी रीते पतनानी सेनानां संहार
करता सूर्ययथाने जाडेने, कोष पामला वद्विबल तेनी सामे रणसुभिसमां
आण्यः; तथा पृथ्वीने धरते अन्ये मत्तकोवली, आकाशने शोखीवधि, तथा
दिशालिनां चकने शक्तिवधि करवा लभ्यः। एवी ते सूर्ययथाने कहेवा
लभ्यः के, हे वरस ! तुं कीरकव (बालक) तनां एण मारी सेनामां आवी
रीते फुके वे, तेथी हुं खुथी अयो हुं, कम के, ते वंशनी शोखा वधारी वे।
वली जणे लोकमां एण एवो कोडे माणस नथी के, जे मारा कोषने स-
हन करी अको, माहे तुं जलदी मारी दृष्टिथी हैर था ? कम के, तुं मने
मारा सोमयथा सरलो वे। ते सांनलीने, सूर्ययथा जलसाहे सहिते जाणे

उलटो तेमने तर्जना करतो होय नहीं, तेम गंजिर वाणीथी वाहुवलिने कहेवा लाग्यो के, हे काकाजी ! आजे तो मंगल ठे; वली तमो मने ता-ततुद्वय ठो, तेथी हुं तमोने नक्तिथी नसुं हुं. वली पिताजी ज्यारे दिग्ज-यमाटे गया हता, त्यारे तेउ मने विनीतामांज ठोडी गया हता, तेथी में जरा पण रणसंग्राम जोयो नथी; माटे आजे कृपा करीने आपनां आ पुत्रनी जुजाउनुं पराक्रम जुउं? एम कही तेणे धनुर्दंडनो टंकार कयों. ते वखते त्रणे लोकनां नाशनी शंकाथी संत्रांत थएला देवो, आकाशमां एक वी-जापर पडता थका टोलांबंध एकठा थया; अने विचारवा लाग्या के, अहो ! पोतानां वन्ने हाथोसरखा, आ वे ऋषभदेव प्रभुनां प्रत्रोनो रणसंग्राम केवो नयंकर निवडशे ! एम विचारि तेउए वन्ने सैन्योनां सुजटोने कहुं के, हे सुजटो ! ज्यांसुधि अमो तमारा वन्ने स्वामिउने समजावीयें, त्यांसुधि तमोए कोइए युद्ध करवुं नहीं; अने ते माटे तमोने श्री ऋष-भदेव प्रभुनी “आण” ठे. एवी रीते त्रणे जगतनां स्वामिनी आणाथी वन्ने सैन्योनां सुजटो चित्रेलाउनी पेठे स्थिर थइ गया. अने देवो नरत महाराजापासे गया. त्यां जइ तेउए नरतने कहुं के, हे ठ खंड नरतनां स्वामी ! तथा हे चक्रीशिरोमणि ! तमोए ठ खंड पृथ्वीनो जय सुखेथी कयों; अने तेमां देवोमांधी पण कोइ तमारी सामे थयुं नहीं; अने हवे तमो वन्नेए श्रीऋषभदेव प्रभुनां पुत्रो थइने, पोतानां हाथथीज पोतानां हाथनो वध केम आरंज्यो ठे? तमारा पिताजीएज आ जगतनी सृष्टि बनावी, अने ते सृष्टिनो तमो वन्ने संहार करो ठो, ते तेमनां पुत्रपणाने लायक ठे? वली तमो ज्यारे सामा चाद्रीने लडवा आव्या ठो, त्यारे ते वाहुवलि पण सामा आवेल ठे, माटे तमो चाद्री जवाथी ते पण चाद्री जशे. वली ते तमारा नाना नाइ ठे; माटे कारणे कारज नीपजे ठे. माटे हे राजन् ! जगतने संहार करवानां कारणरूप आ रणसंग्रामथी तमो विरमो ? के जेथी आप जेवानो उदय त्रण जगतनां हर्षमाटे थाय. एवी रीते कहीने देवो मौन रह्यावाइ चक्री तेउने कहेवा लाग्या के हे देवो ! तमो हमेशां पिताजीनां नक्तो ठो, अने अमो पण तेज पिताजीना पुत्रो ठीयें; माटे युक्तायुक्तनो वि-चार करीने, तमो अमोने शिखाणण आपो ? “हुं वलवान हुं” एवा हे-तुथी थथवा मात्सर्यथी हुं कंइ रणसंग्रामनी इठावाडो नथी, पण

चक्र अयुधयोगात्मां प्रवेश करुं नथी, माटे तेनुं मारे सुं करुं ? वली
 साठ हेजार वर्षसिधियां दिखय करीने हें आठ्यां, अने ते वखते पण
 नही आवेला याडतेने म माणसां मारफते वोलठ्या, खरे तेव तो मनसां
 कंठक लावीने तातनां अयुधापिठियां; पण आ वाडवलि मारी अविनय
 करावा लया. येहेलां तो ते मने तातनी येहे विनयशी आयावतो हेतो,
 अने हेमणां तो ते दैवयोगे मारी आडा पण मानतो नथी. हेवे एक वा-
 जुषी जाठिं तुं तो आ मारी नातो याड माराज अशुठिळ ते; अने वीवी
 वाजुषी आ चकरल पोतनां स्थानकसां प्रवेश करुं नथी. माटे एकज
 वखत ते मारी याड मारी पास आवे; अने पली ते आ हेला, बोड, रथी,
 राज्य विगरे माठं सवळि वुरत यले वेड जाय. माटे हे हेतो ! एवी रीते
 संकटसां रडेला मने न्यायदृष्टी विचारिने तमी शिखामणु आपा ?
 एवी रीतनी चक्रीनी वाणी सांनलीने ते हेतो तेमने कहेवा लाया के,
 हे मदीपति ! चकरलनां अपवशशी असां तमीने कंडे पण अटकावी सो-
 कता नथी. पण हेवे जो ते वाडवलि राजा पण माने तो, तमीपुं कंड्यु-
 रुषी लडुं, के लेशी जगतनां कथ शय नही, अने तेथी तमी वशेप
 दृष्टि, वचन, मुष्टि, अने दंडशी युद्ध करुं; के लेशी तमीरां वशेनां
 पराक्रमनी सिडी श्यो, अने प्राणितो नाशो शो अटकरो. पली ते वान
 यरते कवुल करवाशी ते हेतो वाडवलिनां सैन्यां गया, त्यां तेवप वा-
 डवलिने जाया; खरे तेवप तेमने आशिष आपा के, हे युगादीश प-
 युतां पुत्र वाडवलि ! तमी जय तथा अनांद पासां ? एम कही तेव ते-
 मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी
 खरजना मिश्री जगतनां सहेरनां कारणरूप आ सुं आरंभुं हे ?
 वली हे राजन ! तमी ययनां अशी तथा युक्तक तो, तो आ मोटा याड
 साथ तमीपुं रणसंघामनां संरन सुं मांजो तो ? माटे तमी चाला ? अने
 वली हे राजन ! तमी ययनां अशी तथा युक्तक तो, तो आ मोटा याड
 खरजना मिश्री जगतनां सहेरनां कारणरूप आ सुं आरंभुं हे ?

वाडवलि तेमने कहेवा लाया के, सरल आयुषवाला तमी तातनां अशुठि

हेकार तो अडांनी माणसांने होय ते, एटवुं कहीने हेतो मीन रथा वाड

तमी करो ? अने तेम कयशी सवशा तमीरी शोया वधयो, केम के, अ-

विरोष मान श्यो. वली पोतेज सेवलेला धननी येहे उ खेड यरतेनुं राज्य

यरतराजाने तमत्कार करो ? केम के तेवी रीतनी युक्तेशी तमाके

साथ तमीपुं रणसंघामनां संरन सुं मांजो तो ? माटे तमी चाला ? अने

वली हे राजन ! तमी ययनां अशी तथा युक्तक तो, तो आ मोटा याड

खरजना मिश्री जगतनां सहेरनां कारणरूप आ सुं आरंभुं हे ?

मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी

युतां पुत्र वाडवलि ! तमी जय तथा अनांद पासां ? एम कही तेव ते-

मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी

युतां पुत्र वाडवलि ! तमी जय तथा अनांद पासां ? एम कही तेव ते-

मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी

युतां पुत्र वाडवलि ! तमी जय तथा अनांद पासां ? एम कही तेव ते-

मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी

युतां पुत्र वाडवलि ! तमी जय तथा अनांद पासां ? एम कही तेव ते-

मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी

युतां पुत्र वाडवलि ! तमी जय तथा अनांद पासां ? एम कही तेव ते-

मने कहेवा लाया के, हे वाडवलि ! वलवान एवा तमीपुं खडदंठनी

नक्त ठो. अगाउ श्री पिताजीए याचकोप्रते जेम धन, तेम अमोने अने
 नरतजीने पण राज्य वेहेंची आप्युं ठे. त्योरे अमो तो पिताजीनी आ-
 झापूर्वक तेटलाज राज्यथी संतुष्ट रह्या; अने नरतजी तो असंतुष्ट अशने
 समस्त नरतखंड गळी गया; तेटलेथी पण तेनी आशा संपूर्ण न थवाथी
 तेमणे चाइउनां राज्यो लेइ लीधां; अने तेम करीने तेमणे तेवी रीतनी
 पोतानी गुरुता देखाडी !!! अने तेथी मिथ्यात्वथी मूढ मनवालो अतत्वने
 पण जेम तत्वबुद्धिथी माने ठे, तेम में पण गुरुबुद्धिथी तेमनी फोकट तातनी
 पेठे सेवा करी. वळीते चक्री अशने पण मारुं राज्य अन्यपणानी बुद्धि लावी
 हरवानी इच्छा करे ठे, पण ते एम नथी जाणता के, आ बाहुबलि तो तेनुं सर्व
 कंइ हरी लेशे! माटे ते मोटा चाइने पण गुरुबुद्धिथी फोकट केम नमुं? अने
 तेथी पोतानां पराक्रमथी जो ते राज्य लेइ शके, तो नले लीए. वळी हे देवो!
 जे सामो लडे नहीं, तेनी साथे लडवुं नहीं; माटे ते जेवा आव्या ठे,
 तेवाज जो पाठा जाय, तो समर्थ एवो पण हुं तेमनी उपेक्षा करीश. वळी
 तेमनां दीधेला नरतखंडने हुं जोगवुं, एवुं तमोउ सांजद्वयुं पण क्यांथी?
 केम के, जो पिताजीनां आपेलांथी पण तृप्ति न थइ, तो पठी शाथी थवानी
 हती? माटे हे देवो! जो तमो अमारुं हित इच्छता हो तो, तेमनीपासे
 जइ तेमने लोचांधनेज समजावो? वळी हुं तेमना जेवो कंइ लोचनी पण
 नथी. एवी रीतनी बाहुबलिनी वाणी सांजलीने देवो मनमां आश्चर्य पामी
 कहेवा लाग्या के, चक्रनां अप्रवेशथी नरतने पण अटकावी शकाय तेम
 नथी, माटे हवे तमो बन्नेए उत्तम छंद युद्धोथी लडवुं, पण अधम यु-
 द्धोथी लडवुं नहीं. ते वात बाहुबलिए कबुल करवाथी देवो जोताथका
 नजदीकमां आकाशमां उच्चा.

हवे बाहुबलिनो ठडीदार हाथीपर चडीने, हाथ उंचो करी, मोटा
 शब्दोथी सुनटोने कहेवा लाग्यो के, हे सघला राजपुरुषो! तमो आ
 वांठित रणसंग्रामथी पाठा हठो? तथा हाथी घोडा आदिक वाहनोने
 पण सर्व जगोएथी पाठा खेंची ल्यो? केम के, देवोनी मागणीथी आ-
 पणा स्वामीए छंदयुद्ध करवुं कबुद्वयुं ठे; माटे तमो ते दूर रहीने जुउं?
 ते सांजली सर्वे सुनटो पोतानी जुजाउने फोकट वृद्धि पामेळी मानता
 थका, राजानी आज्ञाथी वांठित रणथी दूर खस्या. पठी नरतनां लश्क-

हीं एण पाठ देवता भक्ता एवुं चिंतवतां लभ्या के, अतो देवा उता
 आपणा खामिए कंठयुक्तनी योमाहा आश्रय कथा देयो ? वली संन्यना
 मयुधी तथा नागवाञ्छिन सर्वथा रक्तेण करावा लायक एवा राजाभि
 कंठयुक्त करवुं लायक गणाय. वली एक आ वाहुवल विवाय समस्त उ
 खंड नरतमां एण आपणा खामि सरखा कोड वलवान तथा, अने देशीज
 अमोने आ वावन योच थाय हे. एवी रीते एकदा अडेने योचमां पडेवा
 पोतनां सैनिकोने जोडेने नरते पोतवुं वल देखाडवा माटे तेवेने आडा
 आपी के, तमां एक मोटा खोले खोले ? हे सांगला तेउए एक विस्तर-
 वाला खोले खोला. एवी महा वलवान चकी ते खोलेनां काठपर वेवा,
 अने पोतनां वडे हाथो सांकलेणी बांध्या. एवी रीते संकले वेवावाली
 सांकलेणी विटाएल हे योरीर वेमवुं एवा ते चकी, वडवायोणी विटाएला
 वडनी एते, तथा किरणोणी विटाएला सुर्वनी एते योचवा लभ्या. एवी
 वेमणे पोतनां लडकरीतेने हुकम कथा के, देवे तमां सवला सर्व वाडे-
 नासहित, तथा तमां समस्त वलणी मन खेचीने आ खोलेमां उरत
 पावो ? के वेणी तमांने मगा वलमाटे निरुयणुं थाय. एवी तेव सवला
 वेमने खेचीखेचीने आकी ग्या, एण वेणी चकीने जग एण तेव चलावी
 यकथा नही. एवी चकीए हंडयपर हाथ फेरवनां मिश्री तेवेने जग
 खेचथा; थार सवला राजाडि विगेरे सैनिको पोतनां वाहेनो अने परि-
 वारोसहित, लताएते वेम पकिरे, वेम सांकलेमां लटकता भक्ता खोलेमां
 पख्या. एवी रीतनां पोतनां खामिनां वलनां माहेरुयणी खुयो अपला
 एवा तेव रणसंयाममां पराडेमुख अडेने साकिरेनी एते नजदीक उता.
 देवे देवाए ते रणसंमिने राधोदेकणी सींची, तथा लां पचरंगी पु-
 ण्यनी श्रुति पाथरी. एवी चकी अने वाहुवल हविष्युक्तनी प्रतिज्ञा क-
 रीने, रणसंमिपर सामसमा उता. एवी रीते अनिमेष रीते जोगा भक्ता
 वेव वडे चिरकलेनां अनालोकादेवुं मानेन करता होय नही, वेम
 योचवा लभ्या. विस्तरवाली आंखोवाला, लाल मुखवाला, तथा एवने-
 सरखा उंचा, एवा ते वडे बीरो, एक बीजाने यस्त करवानी, डहावाला
 होय नही, वेम नयकर देखावा लभ्या. एवी वाहुवलनां सुवुं सरखा
 रौड मुखने जोगणी चकीनी आंखोमां पाणी आवी ते वाहाडे गडे. ते

खते ऋतेशनां लश्करीजनां मुखो नीचां थयां, अने तेनी स्पर्धाश्रीज होय नहीं जेम, तेम बाहुबलिनां सैनिकोनां मुखो उंचां थयां, पठी नीचुं मुख करी रहेला ऋतने बलवान बाहुबलि कहेवा लाग्या के, हे स्वामी! तमो उद्विग्न केम थाउं ठो ? हजु मारी साथे वाग्युद्ध करो ? एवी री-तनां तेनां वचनथी, पदघातथी जेम सर्प, तेम आमर्षयुक्त थइने चक्री कहेवा लाग्या के जले तेम करो ? पठी चक्रीए मंदराचलथी वलोवाएला समुद्रना ध्वनि सरखो, तथा ऐरावणी गर्जना सरखो, अने कटपांतका-लनी मेघनी गर्जना सरखो, तथा आकाशमांथी नक्षत्रोनां समूहने पा-डतो, एवो महाजयंकर सिंहनाद कयो. ते सिंहनादथी कुलपर्वतोनां शि-खरो कंपवा लाग्यां, तथा समुद्र उठलवा लाग्यो, अने तेनां पाणी गगनां-गणमां पहांचवा लाग्यां, वली ते वखते नागकुमारो एक पातालमांथी बीजा पातालमां, तथा सिंहादिक दूष्ट प्राणीउं एक गुफामांथी बीजी गुफामां जवा लाग्या. वली ते समये डुर्बुद्धिउं, जेम सुबुद्धिने तेम घोडाउं लगा मने, तथा हाथीउं अंकुशने, न गणकारवा लाग्या. वली चाडीआउं जेम उत्तम वाणीने तेम रथनां घोडाउं राशने, अने खच्चरो जाणे नूतनराएलां थयां होय नहीं तेम, चाबुकना मारने न गणकारवा लाग्या. वली सर्वे लश्करीउं तो घूर्णित तथा निश्चेतनोनी पेठे, पोतानुं सर्वस्व हराइ गयुं होय नहीं तेम मूर्छित थया. पठी क्रोधातुर थयेला बाहुबलिए पण सर्व गर्व अने सर्व तेजथी ब्रह्मांडने पण फोडी नाखे, एवो सिंहनाद कयो. ते वखते अंदर पडेला मंथाचलनां मथननां शब्दनी शंकाथी स-मुद्रमां रहेला जलचरो त्रास पामवा लाग्या. वली फरीने इंद्रे मुकेला वज्रनी ध्वनिनां त्रमथी पोतानां हयनी शंका करता थका कुलपर्वतो पण कंपवा लाग्या. वली ते समये अंतःकरणमां जाणे शल्य पेतुं होय नहीं, तेम त्रणे जगत चेतनरहित थयां. वली देवांगनाउं पण दिग्मूढ थइने पोतानां ऋतारनां हृदयनुं शरणुं लेवा लागी, पठी चक्रीए फरीने दुःसह सिंहनाद कयो. त्यारे बाहुबलिए पण कानने वेहेरा करी नाखे एवो, तथा स्थिर वस्तुउंने पण चलायमान करे तेवो, सिंहनाद फरीने कयो. तेम करतां थकां अनुक्रमे दुर्जननी मित्राइनी पेठे चक्रीनो सिंहनाद घटवा लाग्यो, अने बाहुबलिनो सिंहनाद नदीनां प्रवाहनी पेठे, तथा सज्जननी

मित्रादेवी पूरे वरुण पामवा लभ्ये. एवी रीते शोखि संवधि वादंसां पण
 सवुनी साकीण बहिवलिनी जीत भद्र. एवी बहिवलिण फरीने चकीने
 कखि के, हे जगदाय ! आ काकतादीय न्यायधी सं तमोने जीया हे,
 पण तेथी तमा विषाद करो नही ? हेतु मुदियुक्त करो ? एवी रीतना
 बहिवलिना वचनधी जसमद्वंन अथवा यरताधिप मुदियुक्तमाटे उंचे
 प्रकारे सुजास्फोट कया. एवी तेव वने कटीपर पडा वांधीने, तथा पानां
 धवकारदिधी पृथ्वीने उंची नीची करता अका खेववा लभ्ये. एवी तेव
 सिद्धनाद करता अका वायुवेगधी जस वृको, तेम आकाशोपातालने उंचे
 नीचु करता अका योग्यवा लभ्ये. वही तेव वारंवार कुंदीकुंदीने पगोधी
 पृथ्वीने तालन करता अका कुंभुराजने पण प्राणसंवेदनां संकटमां पडवा
 लभ्ये. वही तेव नजदीक नजदीक रहेला वृकोनी पूरे, एक वीजानी
 सुजातने मरुता अका भेटवा लभ्ये, तथा ततकेण विखुटा पडवा लभ्ये.
 एवी बहिवलिण कोषायमान भद्रने चकीने दोषमां वेदने दंतानी पूरे
 आकाशमां वेगधी जाल्या. ते वखते "आ चकी वखतने जीतीने देवे सु
 आकाशने पण जीतवानी डहा करे हे ? " एवी शंकावाला देवाधी कौ-
 तिके करीने जावता, ते चकी योगीनी पूरे आकाशने तेजस्वी करता
 अका तेने उलंगीने अदृश्य भया. ते वखते वने सैन्यामां मोटा हो-
 दाकार भद्र रहा; तथा आकाशमां रहेला देवांने पण रत्नानि आवी
 लोचने ! अने वने राज्यानां मंत्रिने पण धिकार हे ! ! पण हेवे आवी
 योग्यनाधी सुं भवाचु हे ? माटे जेतलमां आ मारा मोटा वाडे पृथ्वीपर
 पहीने चणुंनभद्र जाय, तेदलमां तेना जणय करुं. एम विचारि तेमणे
 पोतना वने दोषाने अस्थानी पूरे विस्तार्य; तथा उंची दृष्टि करीने
 पानां अय यागधी पृथ्वीने स्पर्श करीने जया. एवी आकाशने दीपा-
 वता एवा विद्युद्वहनी पूरे पडता चकीने बहिवलिण ऊली लीया. एवी
 चकी अयुत जय मुदिते जगामीने खेचरीने जस पमादता अका वा-
 हिवलिणते दोळ्या. एवी चकीए ते मुदिते बहिवलिने मायमां मारवाधी,
 ते जाण जरा आंखी विचीने कंडक याद करता दोष नही, तेवा हेखावा

लाग्या. पठी पवन जेम पर्वतना शिखरने, तेम बाहुबलिए खस्थ थया बाद मुष्टिथी जरतनी ठातीमां ताडना करी. ते घाथी चक्री, जाणे पोता-प्रते पृथ्वीनां समस्त रागने जाणवानी इहावादा थया होय नहीं तेम पृथ्वीतलपर पडी गया. ते वखते पोतानां स्वामिनां दुःखथी दुःखी थएला जरतना सर्व सैनिको मूर्खा पाम्या; केमके मोटाउनी आपदा कोने दुःख-दायक थती नथी ? ते वखते बाहुबलि विचारवा लाग्या के, अहो ! में दु-र्मदीए आ कुलनो नाश करनारुं शुं कार्य आरंज्युं ठे ? वली ज्यारे आ मोटा जाइ जीवे नहीं, त्यारे तो हुं पण जीवी शकुं नहीं; एम विचारि ते आंखमां आंसु लावी जरत महाराजने पोतानां दुपटार्थी पवन ना-खवा लाग्या. पठी संज्ञा आव्या बाद चक्रीए नाना जाइने चाकरनी पेठे पासे उजेला, तथा पोताने तेवी स्थितिमां रहेला जोया. पठी ते चक्री उठीने क्रोधांध थया थका लोखंडनो दंड नमावता थका बाहु-बलिप्रते दोड्या. पठी हाथी दांतोथी जेम नगरनां दरवाजाने, तेम च-क्रीए क्रोधथी बाहुबलिने तुरत ते दंडथी ताडना करी. एवी रीतना च-क्रीना दंडघातथी बाहुबलिनां मस्तकपर मोटो ध्वनि थयो, तथा तेमनो मुकुट जीर्ण घडानी पेठे चूर्णित थइ गयो. अने तेनी व्यथाथी बाहुब-लिनां नेत्रो बीडाइ गयां, तथा तेनां दुःसह शब्दथी लोकोए कानोपर हाथ मेळ्या. पठी ते व्यथाने नहीं गणकारीने तेणे पण लोखंडनो दंड लेइ नमाववा मांड्यो; ते वखते लोकोने एवी शंका थइ के, शुं आ पर्व-तोना शिखरने जांगी नाखशे ? के पृथ्वीने फाडी नाखशे ? पठी हाथी जेम पोतानां मजबूत दांतोथी नगरनां दरवाजाने, तेम तेणे ते दंडथी चक्रीना हृदयमां ताडना करी. ते घाथी चक्रीनुं दृढ बखतर पण चूर्णित थइ गयुं; अने तेथी वादलांमांथी निकलेला सूर्यनी पेठे प्रगट कांति-वाला ते देखावा लाग्या. पठी कटपांत कालनो मेघ तडिदंडथी जेम पर्व-तने, तेम चक्रीए ते दंडथी बाहुबलिने ताडना करी. ते वखते बाहुबलि-प्रते पोताना अपराधनां नयथीज होय नहीं जेम तेम ते लोखंडनो दंड जांगी गयो. ते दंडघातथी बाहुबलि घुंटाणसुधि पृथ्वीमां समाइ गया; अने ध्याननां रहेला योगीनी पेठे क्षणवार वेज्ञान रह्या. पठी कादवमां दु-वेला हाथीनी पेठे पोतानुं अंग कंपावीने ते तुरत वहार निकल्या; तथा

देवताओं को देखते हैं। वे कहते हैं "शुं आ ताराति पत्नी नाथो ? के
 पर्वतों को देखते हैं ? के पर्वतों को देखते हैं ? के पर्वतों को देखते हैं ?
 नान फकी देवो ? " एव ही वे लोकों की शंका करते हैं, अपने जीवों को
 एव ही देखते हैं। वे कहते हैं "शुं आ ताराति पत्नी नाथो ? के
 देवताओं को देखते हैं ? के पर्वतों को देखते हैं ? के पर्वतों को देखते हैं ?
 पत्नी नाथो ? के पर्वतों को देखते हैं ? के पर्वतों को देखते हैं ?
 के, अहो ! ताराति पत्नी नाथो ? के पर्वतों को देखते हैं ? के पर्वतों को देखते हैं ?
 मं कृत्ये तातना वंशने कलंकित कर्मा । एव ही वे कहते हैं। वे कहते हैं। वे कहते हैं।
 शोच करे वे, वेतलामां सूर्य सरला कातिवाला चकी ते व्यथाने तजीने
 पत्नीमांशा बहिर निकट्या; तथा विचारा लामा के, देवोशी जेम डंर,
 देरिणीशी जेम सिंद, तथा तारातिशी जेम चंड, तेम चकी बीजा राजा-
 तिशी जीतय नही ।। साटे साठ हजार वर्षसिंधि में जे विजय कर्मा,
 ते शुं आ बहिबलिमाटेज कर्मा ? के वेणी आ मने मारवाने जयम-
 वंन थयो वे ।। वली वासुदेवनी पुरे एकी वखते वे चकी थाय एण
 नही; केम के जिनगमनी वाणी शुं वथा थाय ? साटे खरेखर हूं चकी
 नथा, एण आ चकी वे; अने आजवनसिंधि में तेना सेनापतिनी पुरे
 विजय कर्मा। एव ही वे मनमां चिंतारि थएला ते चकीना देवतां तेज
 वखते सूर्यसरला कातिवालि, तथा अशिकणोने जहादे चकरल आव्यु.
 ते चकनां आववाणी पताने चकी मानीने, तथा चकने समानीने गर्व-
 शी तेण बहिबलिन कखुं के, हे बहिबलि ! हेव एण कंडे बगदी गयुं
 नथा; साटे देवोए एण मानेती, एव ही मारी आजाते हुं मान जेहीने
 अंगीकार करे ? वली हुं नानो गारु वे, वेणी तारा पुरेना सखला अप-
 रायो हूं केमा करीश, अने तारा वथणी मने शतदेव्यां एण एण न
 लामो तो सां । वली तीवचामां एण जेम देवोशी मारी सिंद, अने
 वेणी मारी अष्टपद वे, एण तेव सखला शुं राजाने वथा नथा थता ?
 एव ही वे बहिनां वथणी तारे एण गर्व करवो लयक नथा, केम के म-
 थला वखवान राजाति एण चकीनी आजा मानतारति थाय वे, एव ही
 रीते वखता चकीने बहिबलि पतानां खरातिपर हहि नखता थका
 तारी वाणीशी कदेवा लामा के, हे अर्ध ! आ तमारी कर्जापणानी

बुद्धि तथा तमारुं तातपुत्रपणुं तो अहो ! बहु सारुं शौजे ठे !! केमके दंडयुद्धनी प्रतिज्ञा करीने पण तमोए चक्र ग्रहण कर्णुं ठे !!! वली हे गुणज्येष्ठ ! पतंगीउं जेम सूर्यने तेम तमो आ लोखंडनां टुकडार्थी आ बाहुबलिना बाहुनां बलने शामाटे निंदो ठो ? वली तमारा बाहुनुं बल तमोए जोयुं ! हवे आ चक्रनां बलने पण तमो जुठ ? वली हे जाइ ! तमो कंडं पण शंका करशो नहीं ! केम के कृत्रीयोनो ते व्यवहार ठे. ते वचनथी क्रोध पामेला चक्रीए ते चक्ररत्नने जवामीने, तथा जोनाराउने जय उत्पन्न करीने, तुरत ते ठोड्युं. ते वखते बाहुबलि विचारवा लाग्या के, शुं आ चक्रने हुं लोहदंडथी घडानी पेठे फेंदी नाखुं ? के दडानी पेठे लीलामात्रथी आकाशमां उठावली नाखुं ? अथवा मारा यशरूपी वृ-हमाटे तेने पृथ्वीमां बीजनी पेठे दाटी देउं ? अथवा चकलीनां बच्चानी पेठे हाथमां लेशने तेने चूर्ण करी नाखुं ? अथवा मूष्टी मारीने तेने कोइ दिशामां फेंकी दउं ? नहीं ! पण तेनुं पराक्रम तो जोउं !! बाहुबलि एम विचारते ठते, ते बलतुं चक्र तेने प्रदक्षिणा करीने, फरीने चक्रीनां हाथमां गयुं. (चक्रीनां सामान्य गोत्रीउपर पण ते चक्र चावली शकतुं नथी; त्यारे आवा सिद्धिवंत पुरुषनी तो वातज शी करवी ?) पठी बा-हुबलिए विचार्युं के, हवे तो आजे आ चक्रने, तेनां अधिष्टायक हजार यक्षोने, तथा अन्याय करनारा ते चक्रनां स्वामी जरतने पण मुष्टिथी चूर्ण करी नाखुं; एम विचारि बाहुबलि कटपांतकाले मूकेला इंद्रनां वज्र सरखी निष्ठूर मुष्टि उगामीने चक्रीप्रते दोड्या. पठी समुद्र जेम मर्यादाजूमिप्रते तेम, बाहुबलि रणजूमिपर चक्रीनी पासे आवी विचारवा लाग्या के, अरे !! चलाचल राज्य माटे, तथा मारा बन्ने जवोने नष्ट क-रवा माटे, में आ जाइनो वध करवानुं कार्य प्रारंज्युं ठे !!! वली मोटा जाइने मारीने, तथा नाना जाइउने ठलथी उगीने जे राज्य आ दुनि-यामां मेलवाय ठे, तेवुं मनोहर राज्य पण मारे जोइतुं नथी. वली लेशमात्र सुखनी प्राप्तिथी त्रमित थएला अधम नरोज नरकागारनां कारणरूप का-र्यमां पडे ठे; जो एम न होत तो जिनेश्वर प्रभु शामाटे तेवा राज्यनो त्याग करत ? माटे हवे आजे तो हुं पिताजीने मार्गें चालनारो थउं !! एम मनमां विचारिने ते महाबुद्धिवान बाहुबलि, जरा उष्ण अश्रुजलोथी पृ-

निराजप्रते बालकनी पेठे आलाप करता ते चक्रीने, पवित्र बुद्धिवाला त्रींण पठी समजाव्या.

पठी ते चक्री बाहुबलिनां पुत्र सोमयशाने अगाडी करीने, तदशीला गरीपासे रहेला जिनमंदिरमां गया. त्यां उद्यानमां हजार आरावाला, या विचित्र मणिजंघी जडेला, मंदिर सहित धर्मचक्रने नमस्कार करीने सोमयशा चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे तात ! पूर्वे कदमष रहीं श्री षन्नस्वामी ठन्नस्थ अवस्थामां पृथ्वीपर विहार करता थका रात्रिण आवी अहीं समोसर्या हता, त्यारे पिताजीण (बाहुबलिण) एम विचार्युं के, हुं ज्ञातमां सर्व राजां तथा सर्व लोको साथे मोटा उत्सवपूर्वक तातपासे मइ तेमने वांदीश; एवी प्रतिज्ञा करीने, तेमणे मांचाउं, ऊरुखा, बजार वेगेरे शणगाराव्यां; तथा त्रेवटा अने चोवटाउं विगेरे सर्व मार्गोपर कर अने चंदननां ठंटावपूर्वक कस्तूरीशी मंडलो कराव्यां; तथा त्यां पु- पमाळाउं, रंगवेरंगी पताकाउं अने मणिनां तोरणो बंधाव्यां. पठी प्र- ताते पवित्र अइने, परिवार तथा सर्व लोको सहित, तातनी स्तुतिनुं स्म- ण करता थका ते अहीं आव्या; पण तेटलामां तेमणे सूर्य विनानुं जेम आकाश, पुत्र विनानुं जेम उत्तम कुल, तथा जीवविनानुं जेम शरीर, तेम पिताजी विनानुं आ वन जोयुं. त्यारे मनमां खुंचेला डुःखरूपी खीलाथी पीडित अएला पिताजी, पडखे रहेला वृद्धोने पण रोवरावता थका रुदन करवा लाग्या के, विदंब करनार, तथा धर्मनो विघात करनार एवा मने धिक्कार ठे !! केम के, में रात्रिये जइने पण पिताजीनां चरणकमलोने न- मस्कार कयों नहीं !! वही हे जगवन् ! तमो खरेखर वीतरागज ठो, आप समान बीजो कोइ पण आ पृथ्वीपर ममतारहित नथी. केम के, पु- त्रप्रते पण तमोए जरा पण राग धर्यो नहीं. एवी रीते रुदन करता पिता- जीने मंत्रि प्रमुखोए समजाव्या वाद, तेमणे पिताजीना पगलांनी प्रति- माने नमस्कार कयों; पठी तेमणे विचार्युं के, पिताजीना आ पगलांना स्थानकने कोइ स्पर्श न करे तो सारुं, एम विचारि तेमणे आ उंचां प्रा- साद सहित आ धर्मचक्र अहीं स्थापन कराव्युं. (माटे बुद्धिवाने नानुं अथवा मोटुं प्रारंभेलुं धर्मकार्य विदंबविना प्रयत्नथी करवुं, धर्मका- र्यना विस्तार माटे विदंब करवोज नहीं, केम के, विदंबथी रात्रि गया-

बाहू बाहुबलि पण प्रयत्ने नमी शक्या नही) ते सांख्यी चकी ते धर्मच-
 कने नमीने तकीशिलामां गया, तथा त्यां सोमयशानो अतिथक करी
 राखपर बेसाळ्या. अने त्याशी संकटो शोखतिवालो सोमवंश (चंद्रवंश)
 बाहुि यशो, केमके पुढपरलोनी जल्पनिनुं कारण तेवुं तेवुं एक दोष वेज.
 ते सोमयशाने रूपवती, तथा कुलीनपुत्री सुवर्तातिक चोवीस हजार सीत
 होती, तथा जगतमां प्रख्यात पराक्रमवाला अने पवित्र श्रेयांस आदिक
 बहीतेर हजार तेमने पुत्रो होता, वही ते बचीस लाख गामेनुं, एकसा
 पवनोनुं, तथा जणुसा नगरोनुं रकोण करता होता. वही तेमने बुमतीस
 लाख रशी, एक लाख होशी, तथा सूर्यनां घोडामरखा पांचीस लाख घो-
 डी, तथा सवा कोड पाखड होता; तेम सातसो राजाड तेमनी आडो
 धारण करता होता.

हेवे सोमयशोशी, तथा त्यांनां सर्व राजाडशी पुंजापला चकी करीने
 पण श्रीबाहुबलि मुनिराजनां चरणोने नमीने पातना नगरपते गया,
 तथा त्यां सुर, असुर अने सर्वदोनां समुहोशी सेवापला ते चकी पि-
 नानी पुढे प्रजाने पालवा लाग्या.
 हेवे त्यां बाहुबलि मुनिराजे सर्व सावय व्यापारशी रहितेन अडने, तथा
 सर्व प्राणीचिपते हितकारी अडने, कर्मानो नाश करवामाहे ध्यान धरवा
 मांजुं. नाशिकापर राखेल हे दृष्टि जेमाणे, निमूल ज्योतिवाला, प्रयत्ने
 ध्यान धरता, तारानां प्रचारीशी रहितेन सुखमरखा निष्कंप, बुदणसुखि बं-
 बावेल होशोवाला, रोकेल हे सर्व आशयो जेमाणे एवा, तथा गोपवेले हे,
 विचरपी पवन जेमाणे एवा ते बाहुबलि मुनि शोभवा लाग्या. सर्व क-
 पुनां दोषोशी दूषित नही भएला, तथा दुष अने रागशी नही सेवापला ते
 योगी, तेम टाड, तडको, तथा वरसादशी नही सेवापली मुनिवाला ते
 बाहुबलि मुनि पवन सरखा शोभता होता. वही परस्पर जन्मवुरवाला
 वीवा पण सदेतरविल अडने, तेमनां आशय करता होता; तथा तेमना
 मस्तकपर, तडींमूर्तोपर अने सुजाहिकमां पकीड साखडि बांधी रहैता
 होता. वही कमरुपी बगडि जखडी जवाशी, वनलताडिशी वीटाया अका,
 वादलडिनां समुहोशी जेम सुकपुवत तेम अधिक कानिवाला ते गंतीर
 मुनिराज शोभता होता. वही दुष माणुसां जेम सज्जनां विचने, तेम

जलश्री वृद्धि पामेला, अने तीक्ष्ण मुखवाला दर्जनं अंकुरो, पगमां प्रवेश करीने, तेमनां शरीरने जेदवा लाग्या. एवी रीते ते मुनिराज राग-द्वेषने जीतीने, हृदयकमलमां प्रचुनुं ध्यान धरता थका, तथा मत्सररहित बुद्धिवाला थया थका, समजावमां एक वर्षसुधि रहीने घातिकर्मोनां पटलोने बालवा लाग्या. पढी श्री युगादीश प्रचुए तेमनी केवलोत्पत्तिना समयने, तथा तेमां विघ्न करनारा तेमनां मानने जाणीने, तेमने प्रतिबोधवामाटे ब्राह्मी अने सुंदरी सतीर्जने त्यां मोकली; अने तेज पण अनुक्रमे ते मत्सररहित मनुष्यवाला वनमां आवी. त्यां ते साधवीर्ज वादलांमां रहेला सूर्यनी पेठे, वेलडीर्जनां समूहोथी विंटाएला ते मुनिराजने केटलीक महेनते उलखीने, आदरपूर्वक तेमने प्रचुनां वचनो कहेवा लागी के, हे जाइ! श्रीयुगादीश प्रचु आपने अमारा मुखश्री संदेशो कहेवरावे ठे के, हाथीपर चडेला पुरुषोने शुं केवलज्ञान थाय? माटे ते तमारा वैरीने तमो जीतो? वली हे युगादीश प्रचुनां पुत्र! तमो ते तरुण गजेंद्रश्री नीचे उतरो? वली हे बांधव! तमो आवा उत्कृष्ट मुनि थइने पण केम मोहमां पडो ठो? माटे बोध पामो? एटळुं कहीने ते बन्ने बेहेनो श्री आदिदेव प्रचुनां चरण समीपे गइ; पढी ते वचनो सांजलीने बाहुबलि पण तेनुं तत्व विचारवा लाग्या के, आ बन्ने मारी बेहेनो सर्वइ एवा श्री पिताजीनी शिष्यो ठे; माटे ते कोइ पण वखते जूतुं बोले नहीं, पण तेमणे जे हाथी कह्यो ते क्यां ठे? वली में तो हमेशने माटे आ सतांग राज्य तो तज्युं ठे! अने हुं तो कायोत्सर्ग ध्यानमां बुं! त्यां मने हस्तीनी प्राप्ति क्यांथी? पण अहो! हवे माळुम पड्युं!! “ नाना जाइर्जने कोण नमे?” एवी रीतनो मानरूपी हाथी मारी पासेज रहेलो ठे, माटे ते मारुं दुष्कृत हवे मिथ्या थारुं? हुं तेर्जने जइ नमीश. मानथी तो पुण्य, कीर्ति, यश, लक्ष्मी तथा स्वर्गनुं साम्राज्य पण जतुं रहे ठे, अने ते दुर्गतिनी संगति करावे ठे. वली मान ठे ते म्लानि करनारुं, गुणोने हरनारुं, धर्मरूपी लक्ष्मीने चोरनारुं, नीचगोत्ररूपी वृद्धप्रते वरसादसरखुं, सौजाग्यनो नाश करनारुं, कीर्तिने घटाडनारुं, मोक्षसुखने दूर करनारुं, तथा पुण्योनी श्रेणिरूप रात्रिने नाश करवामां सूर्यसरखुं ठे, तेथी सत्पुरुषो प्रायें करी तेनो त्याग करे ठे. वली पूर्वे जेर्जए चारित्रनो चार अंगीकार करेलो ठे, एवा

सोपायी, केल, साबरी, शाहमती, तथा गोल आदिक वृक्षांशी योग्या,
 रिचंदन, लवंग, चारोली, आंबा, चंपक, अयोक, नादीपरी, नागरवेल,
 सूर्य, तेम श्रीशुद्धिचय पर्वतपते आद्या. कटपवृक्ष, पारिजात, संतान, ह-
 थका, तथा सव्यरूपी कमलाने उद्यांसित करता थका पूर्वाचलपते तेम
 गणे जगतनां लोकोशी सेवता, श्री केषरदेव प्रथु पृथ्वीने पवित्र करता
 देवे अतिशोभाक्षणी किरणोवाला, तथा चक्रवाकोशी तेम सूर्य, तेम
 लनां जय, तथा श्री शुद्धिचय दीर्घनी सिद्धिने वुं सांभव?

क, हे इंद्र! देवे ते चक्रिनां बाह्य शुद्धिनी जीतनी पठे, तेमनी अंतरशुद्धि-
 श्रुतिगादीया प्रथु अखंडित सुख आपो? देवे श्री वीरपथ इंद्रने कहे वे
 तथा कुवलपते (चंद्रविक्रमी कमलने) उद्येय करवासां चंद्र सरला,
 लोकोनां गुरु, नातिराजाना वंशोशी (वंसोशी) उत्पन्न भूषला मणिसरला
 लक्ष्मीनी श्रुतिसरला, पुण्यानां सूर्यसरला, शुभ प्रशोनी वेणिसरला, गणे
 श्री शुद्धिचय पर्वतरूपी ऐरावणसांशी उत्पन्न भूषला मुकामणि सरला,

पंचमः सर्गः प्रारभ्यते.

चोषो सर्गं संपूर्णं भयो. श्रीरसि.

शुद्धिचयनां महारथसां सरतचकी अन्ये बाहुवलिनां संग्रामनां वृणुननी
 पृथी रीते आचार्य महाराज श्री धनेश्वरसंरिष वनावला महोदीष श्री
 कमाने पण वुरत लीया; तथा पोतनुं मान पण तेमणे तजी दीवुं.
 निराज हे; केम के, तेमणे एकी वखतेज रणसंग्रामसां सरत चकीने अन्ये
 नामां वेला. पृथी रीते वलवानोसां पण महोवलवान आ बाहुवलि सु-
 ते बाहुवलि मुनिराज त्यां जडे प्रथुने प्रदक्षिणा करीने केवलीनी स-
 त्यां देवांणु आपुला मुनिनां वेपने धारण करीने ज्ञानशी शुद्ध चित्रवाला
 ते बाहुवलि महामुनिराज समकालेज समस्त जगतने जोवा लया. पृथी
 ते तेमनां मानरहित चित्ररूपी मंदिरसां वुरत दाखल थडे, अन्ये देशी
 वलज्ञानरूपी लक्ष्मी, के जे पृथेदेथीज तेमनापते अखंत रागवाली देवी,
 मनसां विचारिते, जेवा तेठ तातपासे वुरत जवान डेठे वे, तेदलासां के-
 मारा नागा गडवेने पण हुं तातनी पृथेज वंदना करीया, एष पोतानां

गानां
के-
ती,
थी
गी
गा

गतोनां स्वामिपणाथी चमरी गायोनां पुंढांरूपी चामरोथी वीं-
जिनमंदिरोरूपी ठत्रो अने उंचां कलशोथी वींटाएला, हजारो
शिखरोथी प्रगट रीते मुकुटयुक्त थएला, विचित्र प्रकारनां मणि
रत्नोनां किरणोथी आकाशने पण देदीप्यमान करता, नदी, ड्रहो,
गां समूहो, तथा वावोथी उत्तम शोचाने धारण करता, कमलोथी
कनी पण हांसी करता, कटपवृद्धोनी घाटी ठायामां जर्तारो सहित
वली किन्नरीजंथी गवाती ठे, युगादीश प्रचुनां गुणोनी पंक्ति ज्यां एवा,
दर्शनमात्रथी पण जगतने पवित्र करता, स्पर्शमात्रथी पण पापोनां समू-
हने हरता, नेत्रप्रते एक रसांजन सरखा, मोक्षनी इष्ठावाला अनेक गां-
वो, विद्याधरो, मनुष्योनां समूहो, देवो, असुरो, नागकुमारो, तथा सिं-
हादिकोथी सेवाता, अनंत सिद्धोनां स्थानरूप, अनंत सुख देनारा, प्रा-
णीजंप्रते अनंत जवरूपी समुद्रमां द्वीपसरखा, एक लाख बत्रीस हजार
गामोथी विनूषित थएला, हमेशां समुद्रना रत्नोथी बंधाएली मेखलावाला,
अत्रसरखी ठायवाला वृद्धोथी मध्याह्नकाले पण ताप विनाना, सौराष्ट्र
देशनी स्त्रीजंनां गीतोनां जंकारोथी खुशी थएल ठे देव, मनुष्य अने ना-
गकुमारो ज्यां एवा, मूलमां पचाश योजनवाला, शिखरपर दश योजन-
वाला, तथा आठ योजन उंचा, एवा ते पर्वतपर प्रचु चड्या. वली मो-
क्षनी नीसरणीनां पगथीआं सरखा ते उंचा पर्वतपर पुंढरिक प्रमुख मु-
निजं, तथा सुंदरी प्रमुख साधवीजं विगेरे चड्या. पढी तीर्थकर जेम ती-
र्थने, तेम श्रीयुगादीश प्रचु ते रायणने विशेषथी पवित्र करता थका, रा-
त्रिए तेनी नीचे समोसर्था. हवे आसन कंपवार्थी प्रजाते देवोए त्यां आ-
वीने, जवनीरूजंने शरणातुल्य समवसरण वनाव्युं. त्यां प्रचुए पोरसीसुधी
धर्मदेशना आपी; तथा पढी पुंढरिकजीये प्रचुनां पादपीठपर वेसीने
धर्मदेशना आपी के, तीर्थ, जिन, अने गुरुमां जक्ति, धर्मशास्त्रनी रुचि,
दया, सुपात्रेदान, प्रिय वचन अने विवेक एटलां सम्यक्त्वनां लक्षणो ठे.
वली आर्यदेश, मनुष्यपणुं, दीर्घ आयुष्य, उत्तम कुल तथा न्यायोपा-
र्जित धन, एटलां माणसोनां पुण्योपार्जननां हेतुजं ठे. वली आर्य-
देशमां जो मनुष्य जव मलेलो होय, तोज पापकार्योथी लज्जा, धर्मना
आगमोनुं सांजलवुं, कल्याकृत्यनो विचार, दयालु बुद्धि, गुरुनी सेवा,

अप्यशनी बीक, पपनां नाशनी इहा, तथा उत्तम धर्ममां प्रीति प्राय
 है. वही जे मनुष्यसर्वे करीने धर्म, अर्थ, काम अने मोक्ष नामनां चरि
 पुरेबाधां साधी शक्य है, ते मनुष्य सबनी स्तिति करवाने कोण समर्थ
 है? वही उत्तम न्यायमार्गशी उपार्जन करेती संपदा पण दानेधरीने
 धरज कृतार्थ प्राय है; तथा आयु देयमां विवेकी कुलमां जे मनुष्यपणु
 मखे है, तेज प्रशंसवा लायक है. वही जे उत्तमवत माणसां पोतनां
 आयुष्यनां कारणमात्रने पण प्रसादशी फोकट गुमावता नशी, एवा वि-
 वेकी माणसां आ जगतमां धर्मकायांपते लावां आयुष्यवाला आयु?
 वही जे माणस खंसी, श्वास, संयदणी, अर्धा, रक्तपित्त, तथा ज्वर आ-
 दिक् रोगीशी हेमेशां पीडाएला है, तेव शी रीते पुण्योपाजन करी शके?
 वही प्रायु करीने पराक्रम दैन्यमाटे, शौचता परानवमाटे, उत्तमपणु
 दरिद्रतामाटे, तथा उज्ज्वल कुल पापमाटे आयु नशी. पही ते देशानने
 अने प्रथु पुंढरिक महाराजने कहेवा लायक, आ अद्वैतय पर्वत माटे
 तीर्थ है, तथा मोक्षनां घरूप है. वही आ तीर्थपर आववाशी प्राणीते
 उर्वर लोकानने पण मेलवे है, तेम आ गिरिज शोभते है. वही
 आ तीर्थ अनादि है; तथा अर्हा अनंत तीर्थकरो पोतनां कर्मसमूह-
 नाश करीने सिद्ध भया है. वही आ तीर्थपर जे पक्षि, तथा बीजा
 ५ अने हिंसक जंतिव रहे है, तेव पण जण नवोमां मोक्षे जसो.
 शी बीजां अत्यन्त तथा पापी है, तेव आ पर्वतने जाइ शकता नशी आ-
 म्हातीनी पादिक तो मही शके है, पण आ तीर्थ मही शकते नशी. वही
 शोकोन. मोक्षमां गण उते, तथा केवलज्ञाननां लय भवते, आ त
 तथा कुंशी तथा स्तुतिशी पण लोकानं तरनारं है, तेम आ उः
 श्रुतिगाते केवलज्ञाननां लय भवशी, तथा धर्मनी पढती आववाशी
 के, हे ईशानतुं हिन करनारं है. वही जिनोमां वेम हूं सुख्य हूं;
 तनां जय वेम मरे है, तथा रीपोमां वेम जंबुद्विप है. तेम सवत
 एवं इ य तीर्थ है. वही जे माणसां पोतानी जाइगीमां आ, धर्मना
 गणे जात नशी, तेवने मनुष्यरूपधरी पशुवज जाणवा. ते रानी सेवा,
 शका, तथा तीर्थकरो, तथा केवलीव आणवा है, तेम मोक्षे
 सूर्य, तेम ३ वही अतीतकालमां अइ गएला तथा हेवे धन
 रिवंदन, वी सापरी, केव

आ तीर्थमां रायणनां वृद्धतले समोसर्या ठे, तथा समो सरशे. वली आ सुराष्ट्र देश, आ शत्रुंजय गिरि, आ रायण, तेम वर्तमान तीर्थकर ए स-
 घला तीर्थरूप ठे. वली समुद्रमां रहेलो जेम वडवानल, तेम आ दुःखम
 कालमां आ तीर्थनो महिमा अधिक अधिक थशे, माटे आ मोटामां
 मोटुं तीर्थ ठे. आ तीर्थमां श्री अरिहंत प्रभुनी पुष्प, अरुत विगेरेथी
 पूजा करवाथी, तथा स्तुति करवाथी प्राणीजनुं जन्मसुधि करेलुं पाप
 नाश पामे ठे. वली अन्य तीर्थ करतां आ तीर्थमां जिननी पूजा करवाथी
 अनंतगणुं फल मले ठे. तेम अहीं फक्त एकज पुष्पथी प्रभुपूजा कर-
 वाथी स्वर्ग अने मोक्ष दुर्लभ थतां नथी. वली आ तीर्थमां जे माणस
 प्रभुनी अष्टप्रकारी पूजा करे ठे, ते नवे निधानो पामीने अरिहंत तुल्य
 थाय ठे. वली पुण्यशाली माणसज अरिहंत प्रभुनी पूजा, सुगुरुनी जक्ति,
 शत्रुंजय तीर्थनी सेवा, तथा चतुर्विध संघनो संगम करे ठे. वली अहीं
 शुभ गुरुनी त्रिकरणशुद्धिपूर्वक आराधना करवाथी ते तीर्थकर पद आपे
 ठे, तथा सामान्य मुनिनी आराधनाथी चक्रीनी लक्ष्मी मले ठे. वली
 जेणे पोतानां धननां समूहथी गुरुनी सेवा करी नथी, तेनो जन्म, तथा
 तेनी सर्व लक्ष्मी पण निष्फलज ठे. वली पूर्व जवमां तीर्थकरोने पण बो-
 धिवीजनां हेतुरूप गुरुज ठे, माटे बुद्धिवाने तेवा गुरुनी अहीं विशेष पूजा
 करवी. वली अहीं सघली धर्मक्रीयाउ पण गुरुनी साथे रहीं करवी;
 केम के गुरु विना ते सघली निष्फल ठे. माटे पोतानां अनृण्यपणाने
 इच्छनारा माणसे आ तीर्थमां धर्म आपनार गुरुनी वस्त्र, अन्न, पाणी आ-
 दिकथी सेवा करवी. वली आ शत्रुंजय तीर्थमां गुरुने वस्त्र, अन्न, तथा
 जलनुं दान देवाथी, तथा तेनी जक्ति करवाथी आ लोक अने परलो-
 कमां सर्व संपदाउ मले ठे. आ शत्रुंजय तथा जिन, ए वस्त्रे स्थावर तीर्थो
 ठे; पण गुरु तो जंगमतीर्थरूप ठे, माटे तेमनी अहीं अत्यंत सेवा करवी.
 वली आ तीर्थमां अन्नदान, अनुकंपादान, सुपात्रदान, तथा कीर्त्यादिक
 मोटनुं दान, तेम अन्नदान, ज्ञानदान, औषधदान, अते जलनुं दान देवुं;
 एम जिनेश्वरोए कहेलु ठे. वली जे माणस अहीं दीन, तथा अनाथादिकोने
 दान आपे ठे; तेने घेर अटकाव रहित निरंतर लक्ष्मी नाच्या करे ठे.
 माटे महा बुद्धिवाने मोक्ष देनारुं दान आ तीर्थमां देवुं; केम के, दान-

विना प्राणिव श्वसनात् नरी शकता नञ्। वली आ तीर्थमां अयं
 गुणवाहं तथा मोक्षसिख आपनरं तथा सर्वं उःख हेरनरं शील विक-
 रणशुद्धिश्चि पावहं। पीतवुं अहित इवनाग एवा जे माणसे आ तीर्थमां
 शीलवंग कर्तुं हे; तेनी क्यण एण सिद्धि थाय नहें; तथा ते चांजलया
 एण वधारे निदनीक हे। वली आ तीर्थमां तप करवाया निकाचित कर्मां,
 तथा जन्मसुधिवुं पाप एण नाश पासे हे। वली उठ अने अठम आ-
 तिक तपया उत्तम फल महे हे; मारि सर्व इहित आपनरो ते तप अहो
 विशेष करीने करवा। वली अहो अष्टादशो तप करवाया कर्मां नश
 करी प्राणी स्वर्ग अने मोक्षनां सुख कारणमां महे हे। वली अहो
 चैत्री पुनेमने उपवास करवाया सुवर्णनां चोर, तथा युव नावया सात
 आंख करवाया वखनां चोर युद्ध थाय हे। रत्नी चोरी करनरो अहो
 अयं उत्तम नावया दान देतो शक्य, कार्तिक मासनां सात दिवसनां
 तपया युद्ध थाय हे। वली रघु, कंसि, बाहु तथा पितलनी चोरी कर-
 नरो, ते पापया अहो सात दहेदहल सुधी परमाधु नामनां पृथक रोते
 तप करवाया मुक्त थाय हे। वली मोती तथा परवलां चोर, अहो
 निकाल जिन पुजाया, तथा पंढर आंबेलाया निर्मल थाय हे। वली धा-
 न्य तथा जलनां चोर अहो सुपात्र दान दीवाया, तथा रसनां चोर
 महोदानया युद्ध थाय हे। वली वख अने आर्षणनां चोर अहो जिन-
 पुजन करवाया पीतानां आत्मनां खाला मरवा शवमांया उदार कर-
 नरो थाय हे। वली देवदण्य तथा गुरुदण्यने चोरनरो माणस अहो
 जिनपुजनया युद्ध थाय हे; तथा ध्यान अने सुपात्र दान देवाया ते
 अंतरंग शक्तिनां नाश करनरो थाय हे। वली जे माणसे कुमारिका,
 दीक्षित शी, वटवली, सधवा, विधवा, तथा गुरुलीसाथ गमन कर्तुं
 होय, ते माणस एण मनने रोधीने जिनवुं ध्यान धरनां शक्यो अहो जो
 होय, ते माससुधी तप करे, तो युद्ध थाय हे। वली गाय, रस, शोण, देवा,
 पृथ्वी तथा धरनां चोर, अने मंत्र मंत्र देनरो एण अहो शक्तियां जिन-
 ननुं ध्यान धरवाया युद्ध थाय हे। वली अन्वनां चैत्य, धर, वनीचा, पु-
 स्तक तथा प्रतिमादिक उपर जे उष्ट बुद्धि "आ मरुं हे" एम धारी
 नाम नाखे हे, ते माणस एण अहो सामाधिकया पवित्र श्रुते हे

मास सुधि तप करवाथी पापोने नाश करी शुरू थाय ठे. वली अहीं परमेष्ठिनुं ध्यान, तथा, देवार्चन आदिकथी समकीती श्रावक सर्व पापोथी मुकाय ठे. एवुं कोइ पण पाप नथी, के जे अहीं अरिहंत प्रचुनां ध्यानथी नाश न पामे; तेम तेवुं कोइ पण पुण्य नथी, के जे अहीं अरिहंत प्रचुनां ध्यानथी न मले. वली पोताना चित्तमां चिंतवेलां एवां नहीं करेलां पण पुण्यो अहीं उत्तम ज्ञावनाउंथी थाय ठे, माटे अहीं उत्तम ध्यान धरवुं. सघला व्यापारोमां “ मनोव्यापार ” मुख्य ठे, अने तेज प्राणीउंने स्वर्ग, नरक तथा मनुष्य जवमां लेइ जाय ठे; माटे आ तीर्थमां कृष्ण, नील, अने कापोत लेश्या चिंतववी नहीं; पण कर्मोनां दय माटे पद्म, सित विगेरे लेश्याउं चिंतववी, वली ह्युद्र जंतुउं प्रते पण अहीं मनथी के वचनथी के शरीरथी पण हिंसा करवी नहीं; केम के, ते धर्मरूपी वृद्धने बालवाने दावानल सरखी ठे. कंथुआ सरखा जीवने पण जे माणसो मारे ठे, तेउंनुं सातमी नरक शिवाय बीजुं स्थानक नथी. माटे नरकप्रते दूती सरखी हिंसा तो सर्वथा प्रकारे करवीज नहीं, केम के, जे माणस परने पीडा उपजावे ठे, तेनी पासे धर्मरूपी राजा आवतो नथी. वली सघला जंतुउं अनंत जवोनी अपेक्षाए बंधुसरखाज ठे; माटे तेउंनुं पोताना आत्मानी पेठे रक्षण करवुं; अने जाणवुं के, कोइ कोइना शत्रु नथी. वली. प्राण जाय तो पण उत्तम बुद्धिवाने जूवुं बोलवुं नहीं; अने सत्य बोलनारो अपवित्र पण पवित्रज ठे. असत्य बोलवाथी प्राणीउंने मुखमां फोडा, परु, कीडा विगेरेनी व्याधियाय ठे. वली कोइए नहीं दीधेदी पाणीनी अंजलि पण गृहण करवी नहीं; केम के अदत्तादानथी जीवो निर्धन तथा खटप आयुष्यवाला थाय ठे. डाह्या माणसे चोरी करवी नहीं, केम के धन ठे ते जीवोने प्राणसमान ठे, अने तेथी प्राण हरनार करतां पण धन हरनार वधारे जयंकर ठे. वली आ तीर्थमां उत्तम माणसे पोतानी स्त्रीने पण सेववी नहीं; त्यारे वन्ने लोकनो नाश करनारी परस्त्रीनी तो वातज शी करवी? परधननी चोरी, चाडी तथा परनो द्वेषकरवाथी महा पाप थाय ठे. आ जयंकर संसाररूपी समुद्रमां परिग्रहनां चारथी प्राणी होडीनी पेठे डुबी जाय ठे, माटे ते जेम वने तेम अटप करवो; वली ते क्रमे क्रमे करीने तेवी रीते अटप.

करवा, के जेथी लोखणी तयकर प्रियाच ठली शोके नही. वली सर्वे प्र-
 णीर्जन विषे पोगना आत्मानो पूरे समपणुं (सामाधिक) चितववुं; कम
 के, तेवा समपणुवित्त सधली क्रियाचि निष्कल हे. वली जे माणस सम-
 नामां रहे हे, तेने जणे वशे थप हे; तथा तेने देवो पण जरा पण
 परानव करी शोकाता नथी. वली पौषधपतिमाने घास थपले माणस के-
 णवारमाने कमोना नाश करे हे, अने ते चारित्रधारीनी पूरे देव अने
 मनुष्योथी पण वंदय हे. वली आ तीर्थमां पौषधवन करवाथी मासकेप-
 णुं पण मखे हे, तथा अविज्य केवलज्ञान पण मखे हे. वली अतिथि-
 संविनागवन करवाथी नरक अने त्रिपुच गतिना नाश करी प्राणी मां-
 केसुख मखे हे; गोजन वखते आवेला मुनिर्जन दान देवाथी मोकोराज
 ईरे रहेवुं नथी; थारे (आलोक संबन्धि) राज्यसुखनी तो वातज शो करवा?
 जे माणस गुरेदेवपते आहार तथा नैवेद्य दंडने गोजन करे हे, तेज खके
 गोजन जाणवुं; अने ते शिवायजुं तो देहेने पोषण करतारं फक पशुघास
 मखुं गोजन जाणवुं. वली घट्टण करेवुं देवद्वय तथा गुरेद्वय अंगारानी
 पूरे मान केलोने वाली नाखे हे, माटे ते बुकिवानोए लेवुं लायक नथी.
 देवद्वय तथा गुरेद्वयथी थपली धननी बुकि केरनी पूरे प्रथम खादिष्ट
 लागे हे, पण पाठलथी तीव्र वेदना आये हे. जे माणसो हेसयो देवद्वय
 तथा गुरेद्वय नकोए करे हे, तेवनी बुकि सर्वे तीर्थानां आशयोथी पण
 थनी नथी. लोनाधचितथी देवद्वय तथा गुरेद्वय जो लेवामां आवे,
 तो ते त्रिपुच तथा नरकाधिक दुर्गति आये हे. वली एकैदिआदिक
 लीवोने त्रिपुच जे ताहन करवुं, ते "अनर्थदंड" कहेवाय; तेवा अनर्थ-
 दंडथी यत्पूर्वक विरति करवा. अनर्थदंड करवाथी माणस शरणारहित
 थडेन आ नवरूपी समुद्रमां मगरोसरवा कमोथी पीलय हे. वली क-
 ल्याणना अथी माणसे विरोध करीने आ तीर्थमां वेकनां लावां, पांदलां,
 फल, अंकुरा विगरे देववां नही. आ शत्रुघ्न्य तीर्थमां सर्वे जगोए हेसयो
 देवोना वास हे, माटे तेवने देववां नही. वली यशरूप धनवालाचि प्राणीथी
 पण उपकार करवा; कम के, ते सर्वधर्मरूप, तथा मोकेसुखनां कारणरूप
 . परोपकारथी जस्य अणुं पण नवनवपते बुकि पास हे; अने जे परो-
 र करे हे, ते सर्वे जगोए अटकाव रहित देवनी पूरे वाली शोके हे.

वली ज्ञानी अने पुस्तकोनी अन्न वस्त्रादिकथीकरेदी सेवा सूर्यनी कांतिनी पेठे प्राणीजनी जडतानो नाश करे ठे. ज्ञानपूजाथी ज्ञानावरणीय कर्मो-
नो नाश थइ, मुक्तिलक्ष्मीनां कारणरूप केवलज्ञान प्राप्त थाय ठे. वली
आ शत्रुंजय तीर्थपर जिननी पूजानी पेठे ज्ञाननी पूजा पण प्राणीजने
ठेक मोक्षसुधिनुं अधिक अधिक फल आपे ठे. वली आ तीर्थमां रात्रि-
न्नोजन करवाथी माणस गीध, घुवड, प्रमुख जवो पामीने अत्यंत दुःखी
थयो थको नरकमां जाय ठे. सदा रात्रिन्नोजनमां तत्पर रहेला एवा अ-
पवित्र माणसे आ तीर्थनो कोइ पण वखते स्पर्श पण करवो लायक नथी.
वली आ तीर्थमां रहीने जे माणसो सम्यक्त्वमूल बार व्रतोने पावे ठे,
तेनां तुल्य बीजो कोइ धन्य नथी, तथा तेज मोक्षमां जाय ठे. वली अन्य
तीर्थमां जप, तप, तथा दानथी जे फल थाय ठे, तेथी क्रोडगणुं फल
आ तीर्थनां स्मरणथी पण थाय ठे. वली आ तीर्थमां जे माणस रथ, घोडा,
जमीन, हाथी, सुवर्ण तथा मणिनी जेट आपे ठे, ते हर्ष सहित चक्री-
पणाने तथा इंद्रपणाने जोगवे ठे. वली जे माणस आ तीर्थमां इंद्रोत्स-
वादि कार्य करे ठे, ते सघला जोगो जोगवीने निश्चयें करी मोक्ष मेलवे
ठे. वली हे पुंडरिक ! सघला तीर्थोमां आ तीर्थराज ठे, तथा सघला प-
र्वतोमां ते उत्तम पर्वत ठे; माटे जेम मने, तेम मोक्षनां कारणरूप आ
गिरिवरने तुं सेव ? वली हे मुनि ! मारार्थी जेम आ जगतनी स्थिति,
तेम तारा नामथी आ अवसरपिणीमां आ तीर्थ प्रसिद्धि पामशे. वली नहीं
बलथी तेम नहीं अनन्यासथी, तेम इंद्रिजने तथा मनने रोधिने तुं अहीं
रहे ? स्फटिकसरखा निर्मल आत्माने त्रण ध्यानोथी (पिंडस्थ, पदस्थ,
अने रूपस्थथी) ध्यावतां थकां, अने कंइ पण चिंता रहित आश्रव परि-
णामने रोकने, विकल्प रहित लयमां प्राप्त थइ, पांच ह्रस्व अक्षरोनां
उच्चारनां परिमाणवाला कालमां शुभाशुभनो नाश करी, तथा घाति-
हर्मोने वादीने, अने केवलज्ञान पामीने, आज तीर्थनां माहात्म्यथी तुं
पुक्तिरूपी स्त्रीनो स्वामी थइश. एवी रीते पुंडरिक महामुनिने कहीने जग-
ान — निष्केशनां हितनी इठाथी बीजी जगोये विहार करी गया. पठी
णे लाकमां रहेनारा लोको पण तेवी रीतनां सर्वज्ञ प्रभुनां वचनने सांजदीने
आनंद सहित, तीर्थमां अनुराग धरता थका पोतपोताने स्थानके गया.

देवे पुत्रिक महाराज पण त्या पांच कोड मुनिर्वशी वीटया अका
 इती येते समता धारीने रथा. तथा ते मुनिर्वने परम वैराग्यरूपी अ
 तथा यरेली वाणी कहेवा लाग्या के, हेजावुतावशी आ गिरे मोक्षे
 नां स्थानकरूप हे; अन्ये कषायरूपी यद्विर्वने जीतवामाटे किष्णसमान
 देवे आपणे अही मोक्षनां करणरूप संखेवना करती; ते संखेवना
 व्यधी अन्ये तावशी, एम वे प्रकरती हे. सवला जन्माद, तथा महा
 गनां कारणरूप एवी सर्वे धावितुं चारे वाञ्छिणी जे योग्य; तेने इ
 संखेवना मानली हे. माहे अन्ये मारस्युवाला रागद्वेषादिक कषया
 समताशी जे वेद करवी, तेने याव संखेवना कहेली हे. एम कहेनेपु
 रिकजी महाराज ते साधुर्व सहित सवला सद्धं अन्ये चार अतिचारी
 आलोचवा लाग्या. वली तेमणे फरीने पण पोतानां महावतीने इह क
 कम के, चारवार अग्निना ताप सुवर्णीनी शुकि माटे थाय हे. चोत्रीस
 तिथेयोवाला, मोतीसरखी निर्मल कानिवाला तथा जणे लोकनां स्वामी ए
 सर्वे जिनशरीर अमाने शरणरूप थावे ? अनंत अन्ये अक्षय स्थानपते या
 थयेला, परवालासरखी कानिवाला, अन्ये पंढर येहे सिद्ध थपला सि
 अमाने शरणरूप थावे ? महावतीने धरनारा, धीर, सावधनां आश्रया
 गानां, इंद्रनीलमणिसरखी कानिवाला एवा मुनिर्व अमाने शरणर
 थावे ? केवली प्रथम कहेली, सर्वे दयामय, तथा स्फटिकोपल सरखी
 डारहेत एवा धर्म अमाने शरणरूप थावे ? वली चोरोसी लाख जीव
 यानि माहे जे कंड उष्कत थयुं होय, ते सवखुं अमाके अपुनः कि
 ते सवखिते निकरणशुद्धिणी वासरवुं हे. वली एकंदियादिक सर्वे जणे
 तेने हे खमावुं हे; अन्ये तेव पण वैररहित एवा हे प्रते कामा करो ? व
 कामोशी आ संसारमां तमता एवा सर्वे प्राणीर्व प्रते मने मिजाडे वे;
 एकलोज हे; माके कोडे नशी; अन्ये आ मारा आरमाने अरिहेत प्रथुं य
 रणु हे. एटखुं कहेने पुत्रिकजी महाराजे सवला साधुर्वनी साशे इ
 कर निराकार अनयान अंगीकार कर्युं. एवी हीने ते कपकश्लिपर च
 ज्या; अन्ये त्यां जाणे वीरजानी येते चारे वाञ्छिणी तेमनां तथा पांच कोड

मुनिर्जनां पण घातिकर्मो त्रुटी गयां; केम के, तप सर्वने सरखो ठे. त-
पथी राज्य, स्वर्गनी संपदा, तथा मोक्षसुख मले ठे; अने त्रणे लोक वश
थाय ठे. त्यां चैत्रसुदी पुनेमने दिवसे पुंडरिकजी महाराजने प्रथम के-
वलज्ञान थयुं; तथा पठी ते मुनिर्जने थयुं. पठी ते योगिर्ज ऋणवार चोथा
शुक्लध्यानमां रहीने, सर्व कर्मो क्षीण थवाथी मोक्षे गया. ते वखते त्यां
सर्व देवोए आवीने मरुदेवा मातानी पेठे, तेमनो निर्वाणमहोत्सव कर्यो.
जेम आ अक्सर्पिणीमां श्री ऋषभदेव प्रभु पेहेला तीर्थकर ठे, तेम आ
पेहेलुं तीर्थ थयुं; ज्यां एक मुनि पण सिद्ध थाय ठे, ते तीर्थ कहेवाय ठे,
त्यारे ज्यां आटला वधा मुनिर्ज सिद्ध थया, तेने तो मोटामां मोटुं तीर्थ जा-
णवुं. हवे श्रीऋषभदेव प्रभु फागणसुदि आठमने दिवसे आ शत्रुंजयपर
आठ्या, त्यारथी अष्टमीपर्व थयुं. आठम, पाखी तथा पुर्णिमाने दिवसे
प्राणीर्जने शुक्लाशुक्ल आयुनो बंध पडे ठे. ते वने पर्वने दिवसे आ ती-
र्थमां नक्तिथी अष्टप आपेलुं दान पण क्षेत्रमां रोपेला बीजनी पेठे बहु
फल थापे ठे. तप, दान तथा शीलदिकथी जिननक्तिनी पेठे आराधेलुं
अष्टमी पर्व प्रगट रीते प्राणीर्जना आठे कर्मोनो नाश करे ठे. चैत्रसुदी पु-
नेमने दिवसे आ तीर्थपर पुंडरिकजी महाराज मोक्षे गया, त्यारथी चैत्री-
पुनेमनुं पर्व थयुं; तथा आपर्वतनुं नाम पुंडरिकगिरि पड्युं. जे माणससंध-
सहित चैत्री पुनेमने दिवसे आ पुंडरिकगिरिपर रहेला पुंडरिक महा-
राजने पूजे ठे, ते लोकोत्तर स्थितिवालो थाय ठे. वली नंदीश्वरादिक छी-
पोमां रहेला शाश्वता प्रभुर्जनां पूजनथी जे पुण्य थाय ठे, तेथी पण अ-
धिक पुण्य शत्रुंजय गिरिनी चैत्रीनी यात्राथी थाय ठे. वली वीजे वखते
दान, शील, तप तथा पूजा प्रमुखथी जे पुण्य थाय ठे, तेथी कोडगणुं
पुण्य चैत्री पुनेमने दिवसे अहीं शत्रुंजयपर जिनपूजनथी थाय ठे. चा-
रित्र, चंद्रप्रभ प्रभु, चैत्री पुनेम, शत्रुंजय पर्वत, तथा शत्रुंजयी नदी पु-
ण्यविना मली शकतां नथी. जे माणस आ तीर्थपर चैत्री पुनेमने दिवसे
जिनालयमां शांतिस्नात्र, ध्वजारोपण, तथा आरति करे ठे, ते पोतानां
निर्मल नवोने मेलवे ठे. वली वीजी जगोये पण चैत्री पुनेमने दिवसे सं-
घपूजन करवाथी माणस ज्यारे देवनां सुखोने मेलवे ठे, त्यारे आ विम-
लाचलपरनी तो वातज शी करवी ? चैत्री पुनेमने दिवसे वत्र, अन्न अने

मां, नगरमां, अरुणमां, जलमां, अग्निमां, रणसंग्राममां, विवसमां अने
 रहा तो, माटे हेवे मारे बीजा कोडेनी पण जकर नथी. सुखमां, दुःख
 चितमां हे वसु हे, एम केम कहेवय ? पण आप मारा चितमां वसी
 पूर्वुं करेवुं अिन कर्म फलीयन अयुं. वली हे प्रसु ! आप बीतरागनां
 आज आपुं वयोन अयुं हे, अने तेथी मने एम लगे हे के, आज मां
 वसेल प्रसु ! तमां जय पामां ? वणां कावणी जकेवा करता एवा मने
 नाथीय ! हे कठणामसुड ! हे संसार रूपी वनमांथी नरनारा ! तथा हे
 डने चकी बीचे प्रमाणे तेमनी स्तुति करावा लाया के हे सामी ! हे वि-
 पूर्वुं तरकनां टारथी समवसरणमां आधीने, तथा प्रयुने प्रदक्षिणा हे-
 थका, अने सैन्धवी पृथ्वीने पुरता थका त्यां चाववा लाया. पवी त्यां
 थाने उजमथ करता थका, त्रिगोर्धने चामरो तथा थजाने सहिन करता
 त्रिं, गांधर्वी, अने सवलां लरकरोथी सेवाएला नरन महाराज आका-
 तथा माणुसोथी वांटाएला, तथा साहुकारो, साधुवाहो, चारणो, वं-
 पावा, बोलो, देथी, रथो, पुत्रो, सामंतो, सेनापतिव, राजाव, राणीव
 नवीण पण तेने देवथी वार कोड सोनमाहोरुं डनाम आवुं. पवी
 थारे उद्यानपालके तेनी नरन महाराजने वधामणी आपी; थारे नर-
 वण त्यां योजन सुखिनी र्मिमां जण गतोवावुं प्रयुं समवसरण रचुं.
 इंद्रादिक देवो प्रयुनी गकिथी आकाशमांथी जतरीने आव्या; तथा ते-
 नीना नगरीनी पास रडेला सिद्धां नामनां उद्यानमां पहेंच्या. त्यां
 हेवे श्री केषनदेव प्रसु विहर करी पृथ्वीने पावन करता थका वि-
 युक्त अने मुनि प्रते गकि करवी.

अक्षय सिद्धिमाटे चैत्रीपुनेमने विवसे प्रनावना, जिन, चैत्य, सिद्धां,
 रूप कलहे, कोला तथा अनर्थदंजदिक नजीने चैत्री पर्वने गजवुं. वली
 गकि पूर्वक आराधे हे. माटे धर्ममां प्रीतिवाला माणसे प्रमादनां हेवुं.
 सवला देवो पण आ चैत्री पर्वने नंदीश्वर दीपमां जडे जिनपूजादिकथी
 देनाके हे. वली चैत्री पुनेमनी अवाडे अष्ट सिद्धिर्धने आपनारी हे. वली
 वधारनाके हे; तेवुं पुंजरिकगिरिपर आराधन करवाथी ते जकेड फलने
 वेवडे मोडे आपे हे. चैत्री पर्वे सर्वे पर्वोमां जेसम हे; तथा सर्वे पुण्यांने
 पाणीआदिकथी प्रतिवाला मुनि चकीनी अने इंद्रनी पर्वी आपीने

रात्रिमां पण मारा चित्तमां आपना चरणोनुं ध्यान रहेजो ? एवी रीते प्रचुनी स्तुति करीने तथा पंचांगथी प्रचुने नमीने चक्री इंद्रनां नाना ज्ञाइनी पेठे तेमनी पाठल वेठा. त्यारे प्रचु पण सर्व ज्ञाषारूप, तथा एक योजनसुधि संजलाय एवी वाणीथी देशना देवा लाग्या के, सुपात्रे दान, श्री संघनी पूजा, उत्तम प्रजावना, महोत्सव पूर्वक तीर्थयात्रा, सिद्धांतोनुं लखावबुं, स्वामीवात्सल्य, गुरु तथा अगमोनो महोत्सव, समता, अने शुद्धध्यान एटलां पूण्यनां स्थानको ठे. ते देशनाने अंते ज-रत महाराजा प्रचुने मस्तकथी नमस्कार करीने, तथा पोतानां शब्दोथी समुद्रने पण लज्जित करता थका पुठवा लाग्या के, हे स्वामी ! आपे संघाधिपनां पदनुं बहु वर्णन कर्युं ठे; ते शी रीते उत्तम प्रकारे प्राप्त क-राय ? तथा तेथी शुं फल मले ? त्यारे श्री युगादीश प्रचुए कळुं के, हे राजन् ! जेवुं तीर्थकर पद ठे, तेवुंज संघाधिपनुं पद ठे. वली ठती संप-दाए पण पुंडरिकगिरिनी पेठे ज्ञाग्यविना संघाधिपतिनुं पद मली श-कतुं नथी. इंद्रपद तथा चक्रीपद पण प्रशंसवा लायक ठे; अने ते वने-थी पण संघाधिपनुं पद पुण्योत्पादक होवार्थी वधारे प्रशंसनीक ठे. संघ-पति उत्तम दर्शनशुद्धि पामीने दुर्लभ तीर्थकरनामगोत्रने पण मेलवे ठे. संघ तो अरिहंतोने पण हमेशां माननीक तथा पूजनीक ठे; अने तेवा संघनो जे अधिपति थाय, ते तो लोकोत्तर स्थितिवालो थाय. चतु-र्विध संघ सहित, शुद्ध ज्ञाव सहित महोत्सव पूर्वक जिनविंवने रथमां स्थापन करीने, पंचविध दान देतां थकां, दीनोनो उद्धार करतां थकां, नगर नगर प्रते जिनमंदिरोपर ध्वजारोपण करतां थकां, शत्रुंजयपर, गिरनारपर, वैज्जार पर्वतपर, अष्टापद पर्वतपर, तथा सम्मेतशिखरपर शुद्ध सम्यक्त्वथी देवपूजन करतां थकां, तथा गुरुनी आज्ञा प्रमाणे ते सर्व तीर्थोमां अथवा एक तीर्थमां पण इंद्रोत्सवादिक कार्य करतां थकां संघपति थवाय ठे. वली हमेशां पूजनिक एवा गुरु पुण्यकार्यमाटे जे आरा-धाय ठे, ते सुवर्णमां सुगंध मलवा वरोवर ठे. वली उत्तम यात्रानुं फल श्वनार माणसे, मिथ्यात्विर्जनो संग, तथा तेनां वाक्योमां आदर करवो नहीं. वली परतीर्थनी निंदा के स्तुति करवी नहीं; पण त्रिकरण शुद्धि-थी जीवित पर्यंत सम्यक्त्व पालवुं. वली संघयात्रा करनारे साधुं तथा

था मोक्षनुं सुख मेलवे ठे. वली तीर्थयात्रा तथा प्रतिष्ठादिक कार्य पण आवद्यथी थाय ठे, पण तेवी रीतनो सावद्यनो लेश पण बहु पुण्य माटे थाय ठे. एवी रीते जरत संघपतिने शिखामण देइने, तेनी रजा लेश ड्र पोताने स्थानके गयो.

हवे चक्री शुभ दिवसे वार्धकीए वनावेला मणि, रत्न तथा सुवर्ण-मय आवासमां संघसहित नगरनी बहार रह्या. ते संघावासमां रहेळुं सुवर्णमय जिनमंदिर जंबूद्वीपमां रहेला, तथा नक्षत्रोथी शोचता मेरु सरखुं शोचवा लाग्युं. तेज आवासना दक्षिण जागमां क्षणवारमां वार्ध-कीए वनावेळी पौषधशालामां गणो सहित गणधरो रह्या. तेथी डावी वाजुए चक्रीनो अद्रूत आवास हतो, तथा तेनी चारे वाजुए बीजा सं-घमाटेनां आवासो हता. एवी रीते मार्गमां सर्व मुकामे चक्रिवंत वार्ध-कीए संघनां आवासो वनाव्या. वली त्यां सुवर्णमय जिनमंदिरमां रत्न-मय प्रभुनी मूर्ति शोचती हती; वली त्यां गणधरोए ते जिनालयमां वा-हुवलिनां पुत्र चंद्रयशाने, विनमि विद्याधरनां पुत्र गगनवल्लभने, पूर्व दिशानां राजा वज्रनामने, तथा कल्याणकेतुने सूरिमंत्रोथी प्रतिष्ठित कर्या. वली जरत चक्रीनां ते संघमां धर्मनां जारनी धोंसरीने धरनारा बीजा पण हजारो राजाउं हता. ते वखते विकस्वर पुष्पमालावाली सुभ-द्राथी चक्री, वनमालाथी भूषित थएला जंगम वसंत ऋतु सरखा शो-चता हता. साधर्मीउंनुं वात्सल्य करीने, संघनी पूजा करीने, तथा जि-ननी सेवा करीने करेल ठे प्रस्थानमंगल जेणे एवा, तथा शुभ दिवसे हाथीपर चडेला, ठत्र चामरथी शोचता, चारण श्रमणोए करेल ठे प्र-थम मांगल्य जेमनुं एवा, तथा इंद्र जेम सामानिकोथी तेम चारे दिशा-उंमां राजाउंथी विंटाएला, अप्सरारुंनुं संगीत जोता थका, तथा हे ज-रत महाराजा ! तमो “ जय पामो ? लांवा काल सुधि जीवो ? आनंद पामो ? ” एवी रीते देवोथी जेम तेम वंदीउंथी स्तुति कराता, सामंतो-थी, मंडलीकोथी, कुमारोथी, राजाउंथी, मंत्रीउंथी, संघपुरुपोथी, तथा च-तुरंगी सेनाना समूहोथी, पर्वत सरखा हाथीउंथी, समुद्रनां मोजां सर-खा घोडाउंथी, (जंगम) घर सरखा रथोथी, पोतानां उत्साह सरखा पासाउंथी, अणुव्रत धरनारा श्रावक श्राविकाउंथी, श्रीनाभ प्रमुख कोडो

गमं मायुर्विधा, नमि विनमिधा, डोनी गणधरोधा, शील कपी अलंकारो
 वार्त्ती साधवीर्त्विधा, गायन करनारा गांधर्वोधा, वंदितनां समुद्देशोधा, कौ
 वुकी नदोधा, तथा नाचती नायिकाविधा वंटाएला, एवा यरत मही
 राज चालवा लाया. त्यां सोनानां रथपर रदेहिं मण्डिं देवायलय, आ
 काशमां जिनेश्वर प्रभुनां शरीरधा सामंडलनी घुं शोचतुं देवुं. तेनाण
 चामरोनां वीजवा सहितत्रणे लोकनां ऐश्वर्येन सुचवनां कं पण्डितानां चंड
 मरुं वचनय शोचतुं देवुं. सैन्यनां चालवाधा जडती रजोए करीने सुयुंमंड
 लनें आवाहित करत, तथा संघनां चरणान्यासधा पृथ्वीतलनें पवित्र करत,
 अंतःपुरनी खीर्त्विधा धवलध्वनिधुं करीने गवाता, मोटी खीर्त्विधा लवण जता.
 राता, जगोए जगोए अने नगरे नगरे युक्ती पुंजा करत, तथा जिनचैथोनी
 उदार करत अका यरत राजा प्रयाण करवा लाया. पोने वावेला वृको-
 प्रवेशी लम, तेम देयो देयानां राजाजि पासेधा रजोअने सुवर्णनी अमृत्य
 शेटनें लेता अका, योजनप्रमाण प्रयाणधा विविध देयाने जलंगीने अ-
 मुकमे यरत राजा सौराष्ट्र देयानां पदोत्थया. ते वलने सुराष्ट्रनां पुत्र, तथा
 यरतजानी यजीगी, अने सौराष्ट्र देयानां राजा शकिसिंह तेमनी स-
 न्मुख आल्या. पृथ्वीतलपर पडनें नमता एवा तेने चकीए पोताने हेशे
 जवळीने तथा आदिगन करीने कथिं के, हे पुत्र ! आ देयानं सुराष्ट्र
 नाम सफल ययुं हे; कम के, अहो परदेशीजिने उष्याप्य एवुं यजुंजय तीक्ष्ण
 हे. वही हे पुत्र ! तुं धन्य हे, के आ तीक्ष्णी हेशेयां सेवा करे हे. हे
 रदेनारा अमां तो अहो रदीनें तेने जोड याकता नधी. एवी रीते प्रीति
 पूर्वक तेने बोलावीने, आर्षुषण आदिंकधी तेनुं चकिए सन्मान कथुं.
 एवी शिखरोधा स्वयं करेल हे आकाशनें जेणे, तथा याजिकोनां यशनां
 वंजार सरला, तथा संसारधा ययवीन यएला प्राणिव प्रते किधा सर-
 ला, तथा पृथ्वीरुपी खीनां अमृत्य मुकुट सरला, तथा मोकरुपी खीने
 रमवानां दंजसरला, तथा रत्नानी कांतिधा यलविनां आकाशनें चिजित
 करत, एवा ते पृथ्विक गिरिने जोडने रोमांचनें धारण करत अका तथा
 आदरधा मस्तकनें घुणवता अका यरत महाराजा सोमयशाने कदेवा
 लाया के, आ सौराष्ट्र देयानां पृण्योर्त्वी लोकाने धन्य हे, के वेद हेशेयां
 नजदीक रदीनें आ पृथ्विक गिरिनें सेवे हे. आ पर्वतनी जया, तथा वायु

पण चंद्रनां किरणोनी पेठे जगतने तापरहित करे ठे. कमल सरखा उ-
ज्वल एवा आ पुंडरिक गिरिनुं जेठ दर्शन करे ठे, तेठ पुण्यरूपी अमृतथी
पवित्र थइने पापरूपी कादवथी मुकाय ठे. वली आ गिरिराजने जोइने
मारुं मन एटलुं तो आनंद पामे ठे के, जाणे हुं पापरूपी मेलथी मुका-
इने निर्मल थयो होउं नहीं, तेम लागे ठे. वली मारा पोतानांज आत्मानी
खातरीथी आ तीर्थने हुं पंकरहित धारुं तुं, केम के, कार्य कारणनी अ-
पेक्षाथीज थाय ठे. वली पवनथी कंपता मस्तकोये करीने आ वृद्धो ती-
र्थनां वासथी जाणे नाचतांज होय नहीं, तेम मारी आंखोने अत्यंत आ-
नंद थापे ठे. वली जे पक्षिउं आ तीर्थपर वसेठे, तेउने पण धन्य ठे; पण
चक्रीनी लक्ष्मीवाला, एवा पण अमो दूर होवाथी धन्य नथी. एम कहींने
चक्रीए हस्ती स्कंधथी उतरिने गणधरोने तथा मुनिउंने हर्षथी नमस्कार
कर्यो; तथा धर्ममार्गने देखाडनारा ते गुरुउंने तेमणे पुढ्युं के, हे जग-
वन्! आ पर्वतने शी रीते पूजवो? तथा अहीं शुं क्रियाउं करवी? त्यारे
श्रीनाम नामनां मुख्य गणधर अवधिज्ञानथी जाणीने कहेवा लाग्या के,
हे चक्री! जोवामात्रथीज आ पर्वतने नमस्कार करवो; वली आ गि-
रिनां प्रथम दर्शननी जे माणस वार्ता पण निवेदन करे, तेना प्रते जे कंडं
देवाय, ते पुण्यनी वृद्धिमाटे थाय ठे. वली उगता चंद्रने जेम तंतुउंथी
तेम, पुण्यलाज माटे प्रथम आ पर्वतने सुवर्ण, मणि, रत्न विगेरेथी वधा-
ववो. पठी वाहनो तजीने, तथा पृथ्वीतलपर लोटीने जिननां चरणनी
पेठे, तेनुं पंचांगी नमस्कारथी सेवन करवुं. पठी त्यांज आवास करीने,
तेज दिवसे उपवास सहित संघपतिए महाधरोनी साथे, जक्ति पूर्वक
स्नान करीने तथा शुद्ध वस्त्रो पेहेरीने, स्त्रीसहित देवालयमां जिननी
मनोहर स्नात्रपूजा करवी. संघनी वहार शुद्ध देशमां श्री शत्रुंजयनी स-
न्मुख पोतानां चित्तसरखो (संघपतिए) उंचो आवास करवो. पठी उ-
त्तम धूप उखेवीने, संघसहित मंगलध्वनिउंनो उच्चार थाते ठते, याचको
प्रते जावसहित दान देतां थकां, उत्तम यद्दकर्मथी पृथ्वीतलने लीपतां
थकां, कुंकुमनां भंडलपर संघने कल्याणकारी एवो मोति थयवा तंडुलोथी
स्वस्तिक करवो. पठी सघलो घोंघाट मटाडीने, तथा गणधरजीने थगाडी
करीने, तेनी पाठल संघपतिए रहींने पूजानो उत्सव करवो. त्यां जुंजेलां,

राखेला, तथा सिद्ध करेला नैवेद्याधी, कणधी, सुवर्णाधी, वस्त्राधी तथा पु-
 ण्माताधी प्रथम पूजा करवी; तथा नक्षिणी खासीवरसल, अन्ये संघर्षजा
 करवी; तथा अनंत फल हेनां संगीत जिनमंत्रिंसां करवुं. पवी त्यां म-
 दाधरोप तथा बीजा शुभ आशयवालादि संघपतिनींही सहित, आर्य-
 षण्, वल, तथा पुण्यमालादिही पूजा करवी. पवी त्यां युक्तनिकि करता
 अर्कां संघवासीदिप धर्मकथा सांगलावा पूर्वक रद्देवुं. एवी रीते युक्ती
 वाणी सांगली अत्यंत आनंद अणुला चकीण विमलाचलनी पास आवाष
 क्यो. पवी स्नान करी पवित्र अड, श्वेत वस्त्रां पहेरी, मद्रोपरो तथा बी
 सहित ते जिनमंत्रिंसां गया. त्यां अष्टापदंतां (सुवर्णां) पात्रोसां र-
 हेलां पक्वानां, जणु भरत पास अष्टापदं पूर्वतनां शिखरो आठयां होय
 नही, तेम शोभनां हेलां. पवी त्यां चकीण गणधर मद्रोराजनी साक्षि
 पुण, अर्कत, स्विति विरोधी प्रयुनी पूजा करीने संगीत कर्तुं. पवी युक्त
 वतावेली विधिपूर्व पवित्र जगोपर यककर्मशी मंडल करीने तेमणे
 मातीनां साखळि पूयो. ते वलते त्यां रत्नाकर तथा रोहेणवळ पूर्वतनां
 जणु चोरोज होय नही, तेवा मरु पूर्वतनां ककडाल सरखा सुवर्णां ह-
 गलाव हेला. एवी रीते युक्त वतावेला विधिमागोसां रद्दीने चकीण पुं-
 निक निरिनी संघ सहित पूजा करी. पवी पुंशीपर पंचांग नमस्कार क-
 रीने तेमणे नीचे प्रमाणे तीर्थनी स्विति करवा मांडी. जे तीर्थने पताळसां
 रद्दीनाया थरुड प्रमुख नागकुमारां सेवे हे, एवा आ तीर्थपते नमस्कार
 थावुं? वही जेने चमरुड तथा वहीडादिक सर्वे सुवनवासिसे सेवे हे,
 एवा आ तीर्थराज प्रते नमस्कार थावुं? जेने किचरो किपुकेषां, तथा कि-
 चरोनां डंडा सेवे हे, एवा आ तीर्थराज प्रते नमस्कार थावुं? वही जे
 तीर्थने राकुसोनां अधिपो तथा यकेशरो परिवार सहित सेवे हे, एवा आ
 तीर्थराजपते नमस्कार थावुं? वही जेने अणुपवी पणुपवी प्रमुख व्यतरे-
 डी सेवे हे, एवा आ तीर्थपते नमस्कार थावुं? वही जेने चंडसुंय ना-
 मनां च्योतिषनां डंडा, तथा बीजा खेचरो पणु सेवे हे, एवा आ तीर्थराज
 प्रते नमस्कार थावुं? वही जेने मनुष्य लोकसां रद्दीनाया वासुदेवां तथा
 चकीडि पणु सेवे हे, एवा आ तीर्थराजपते नमस्कार थावुं? वही जेने

ठे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाउं? वली जेने ग्रैवेयक तथा अनुत्तर विमाननां देवो पण सेवे ठे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाउं? एवी रीते त्रणे लोकमां रहेनारा जुवनपतिउं, मनुष्यो, तथा देवो जेने नमस्कार करे ठे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाउं? वली अनंत, अक्षय, नित्य, तथा अनंत फलने देनारुं आ तीर्थ जय पामो? तथा ते प्रते नमस्कार थाउं? वली जेपर अनंता तीर्थकरो सिद्ध थया ठे, तथा थशे, तथा जे मुक्तिरूपी स्त्रीनुं क्रीडाग्रह ठे, एवा आ तीर्थराजप्रते नमस्कार थाउं? एवी रीतनी आ पुंडरिक गिरिनी स्तुति जे माणस हमेशां त्रणे ठे; ते माणस घेर वेठां पण यात्रानुं उत्तम फल मेलवे ठे. एवी रीते चक्रीए श्री शत्रुंजय पर्वतनी स्तुति करीने गणसहित श्रीनाच गणधर महाराजने नमस्कार कयो. नमता एवा चक्रीनी पीठपर गणधर महाराजनो हाथ, जाणे कर्मरूपी हाथीने मारवाने मेरुपर सिंह चड्यो होय नहीं, तेम शोचतो हतो. पठी धर्मध्यानमां तत्पर रहीने, तथा गुरुनां वचनरूपी अमृतथी सिंचायां थकां आनंद सहित चक्रीए दिवस व्यतीत कयो. पठी प्रजाते चक्रीए संघसहित चैत्यमां रहेला प्रजुने तथा गुरुने नमीने पुण्यकारी पारणुं कर्तुं. पठी तेमणे त्यां पुंडरिक गिरिनी समीपमां वार्धकीरत्न मारफते विनिता नगरी सरखुं नगर वसाव्युं. त्यां मोटा मेहेलोनां त्रण कोड ऊरखाउं, जाणे ते पर्वतने जोवा माटे निमेष रहित थएला नेत्रोनां समूहो होय नहीं, तेम शोचता हता. त्यां मेहेलोपर रहेली मणीमय आगासीउंथी अमावास्याने दिवसे पण माणसोने हजारो चंद्रोनी त्रांति थती हती. त्यां सोनानां मेहेलोनां शिखरोने जोइ जोइने, लोको मेरुने तो तेनां कचरानां ढगलासरखो मानवा लाग्या. वली त्यां समुद्रोमां जेम पाणीने तेम समस्त देशोनी वस्तुउंने लोको जोता हता. वली त्यांना मोहोटा गढनी आकाशमां अडती शिखाउं क्षणवारसुधि, चालता एवा सूर्यनां घोडाउंने पण विघ्नकारी थती हती. वली निकलती ठे रत्ननी कांतिउं जेमांथी एवां द्वाररूपी मुखोयें करीने, शोचाथी जाणे देवनगरीनी पण हांसी करती होय नहीं, तेम ते नगरी शोचती हती. तेनी अंदर निर्मल कांतिवाळुं श्री युगादीशप्रचुनुं मंदिर, जाणे चरतनो अक्षय यशनो कंद उंचो जतो होय नहीं, तेम शोचतुं हतुं; ते कंद व-

धिने शिखरोष्ठी शाखावालो, धजाउंठी पांढडावालो, कलशोष्ठी फलोवाले तथा मोक्षरूपी अद्भुत रसने उत्पन्न करनारो हतो. वली त्यां वावो, कुवा तलावो, दीर्घोकाउं, पद्वलो, तथा वगीचाउं उंचे प्रकारे शोचता हता एवी रीते सौराष्ट्र देशनी सीमामां आनंद आपनारुं ते आनंदपुर नाम्द नगर वसावीने, ते शक्तिसिंहने चक्रीए सोंप्युं. पढी तीर्थयात्रामां उ त्सुक थयेला चक्री श्रीनाज गणधरपासे आठ्या, त्यारे ते पण गणो स हित साथे चालवा लाग्या. पढी पुण्यनी सेना सरखो संघ पण उंचुं मुख राखी पर्वतने जोतो थको हर्षोष्ठी जरतजीनी पठवाडे चालवा लाग्यो. ते व खते पोतानां कसुंबी वस्त्रोष्ठी जाणे प्राणीउंने राग देखाडतीउं होय नहीं तेम स्त्रीउं धवलमंगलो गावा लागी. वली ते वखते चारे कोरे आका शामां जंजा, निशान, कंसाल, ताल, वीणा, तथा मृदंगोनां श्रवाजो सं चलावा लाग्या. ते वखते उंचां मुख करी पर्वतपर चडता संघनां लोकं जाणे प्रगट रीते मुक्तिनां घरनी मनोहरताने जोता होय नहीं, तेम शो चता हता. चक्री उत्तर दिशाएष्ठी चडता हता, अने बीजाउं कौतुकथी सर्व मार्गेष्ठी ते पर चडता हता. सुधर्म गणधरनां महा तपस्वी चिद्वण नामनां शिष्य लोकोष्ठी वींटाया थका पश्चिम मार्गेष्ठी ते विमलाचलपर चडवा लाग्या. एवी रीते दश योजन चड्या बाद तृषातुर थएला श्रावको ते मुनिने कहेवा लाग्या के, अमोने प्राण जाय तेवी तृषा पीडा करे ठे अने तेष्ठी प्रचुनां चरणकमलोने जोया विनांज अमारां प्राणो पाणी- विनां फोकट जता रहेशे. एवी रीते तेउंने पीडित जोशने मुनिए तेमने पाणी देखाड्युं. त्यारे तेउंए कळ्युं के, हे मुनिराज ! आटलां पाणीष्ठी अ- मारी तृषा जाय तेम नथी, माटे तपलब्धिष्ठी एवुं करो के, जेष्ठी अमो सघला सुखी थश्यें. पढी संघना लोकनुं सानिध्य इच्छता ते मुनिए, तपल- ब्धिष्ठी ते पाणीयें करीने मोटुं तलाव बनाव्युं. मंद मंद पवननी लेहेरो- ष्ठी हालतां मोजांउंए करीने मनोहर ठे पाणी जेमां एवा ते तलावथी लोकोनुं मन विश्राम पाम्युं. ते पाणी पी पीने लोकोनां मनो अमृत रस- नां पानथी पण अधिक आनंद पाम्यां. एवी रीते संघनां लोकनां उपरो- धथी चिद्वण मुनिए तपनां प्रजावथी ते तलाव बनाव्युं; तेष्ठी ते “ चि- द्वण ” नामनुं तलाव कहेवावा लाग्युं. आ तीर्थमां प्रौढ तपनां प्रजावथी

निए संघनां वाक्यथी सर्वने उपकार करनाहं ते तलाव वनाव्युं, माटे ते
 वेत्र जाणवुं. तेनां पाणीनां स्नानथी, पानथी, तथा जिननां अजिषेकथी
 पनी शुद्धिथाय ठे. ते तलावनां पाणीथी स्नान करीने, तथा जिनचर-
 ने पखादीने माणस एकावतारी थइ मोक्षमां जाय ठे. हवे संघनो समूह
 णीथी तृप्त थइने, तथा तेनां वायुथी विश्रांत थइने सुखेथी प्रथम शिखरपर
 डवा लाग्यो. हवे चक्रीए त्यां जतां थकां, वृद्धोथी पंथिउनां थाकने दूर
 रनाहं एक वन जोयुं. ते लक्ष्मीविलास नामनुं वन एक योजननां विस्तार-
 लुं, वावो तथा कुंडोथी शोभतुं, तथा नंदनवन सरखुं हतुं. उत्तर दिशा-
 पी स्त्रीनां मुखपर तिलक सरखा ते मनोहर वनने जोइने शक्तिसिंह
 क्रीने कहेवा लाग्यो के, हे स्वामी ! आ तमाल वृद्धोनी लीढी श्रेणि
 गाडी देखाय ठे, ते जाणे पर्वतनी मेखलापर इंद्रनील मणिनी कांची
 कंदोरो) होय नहीं तेम शोभे ठे. वली आ वृद्धोनी पंक्ति, आ पुष्पोने
 ण योग्य (दोरीमां परोववा लायक) जाणीनेज जेम, तेम पोतानां
 स्तकोपर धारण करे ठे. वली वर्षाकालनां मेघ सरखुं श्याम, तथा व-
 लीउं सरखी पुष्पोनी श्रेणिउथी मंडित थएलुं आ वन कोना तापने ह-
 नाहं नथी ? वली आ वन श्वेत पुष्पोनां गुठालुंथी, आकाशने सेंकडो चं-
 गोवालुं करे ठे; तथा तेमां रहेला चमरो तेउना कलंकपणाने धारण करे ठे.
 ली श्वेत पुष्पोनां समूहोथी, सर्व जगोए लीळुं एवुं आ उद्यान, पर्वत-
 पी लक्ष्मीना मोतीउथी गुंथेला केशपाश (चोटला) सरखुं शोभे ठे. वली
 हींथा कदपवृद्धो पंथिउं प्रते इठित दान थापीने पोतानां नामनी स-
 लता करे ठे. वली आ वाजुए केलनां वृद्धो ऊरता पाणीवाळां पोताना
 दिंडांउथी, सूर्यनां किरणोथी तप्त थएला प्राणीउंने वन नांखे ठे. वली
 क मूलथी ते शाखाउं सुधि फलद्रूप थएलां आ वृद्धनां वृद्धो, जाणे
 कोने तीर्थसेवाथी उत्पन्न थएलां फलोनेज वृद्धां होय नहीं, तेम
 णगे ठे. चारे कोरेथी नागरवृद्धीउथी वींदाखला सोपारीनां वृद्धो कित्त-
 ने शुं "लतावेष्टिक" नामनां नृत्यने कित्तरी रखां ठे !!! वली अहो
 मशोक, थांवा, चंपक, गुलाब, दवंग, चंग, नारंग विंगेरे बीजां इत्थे
 ण शोभी रखां ठे. वली अहो कित्तन, मांवेने तथा विद्याधरोनी इत्थे
 तीन लीउं, श्री युगादीना वृद्धनां इत्थेने पाती अहो पोतानां इत्थेने

नाश करे ठे. वली तमाल, हिंताल, तथा तालोनी श्रेणिउंथी व्याप्त थएला आ वनमां संघनां लोकोनुं मन क्खणवार विश्राम पामे ठे. माटे नदीनां चपल मोजांउनां समूहथी व्याप्त थएला आ किनारापर संघ जले पोतानो पसिनो तथा थाक उतारे; तेस मधुपानमां आनंद पा मता जमराउनां ऊंकारथी मनोहर लागता एवा आ पर्वतपर, क्खण वा सुधि हरिणाकी स्त्रीउं जले आपने पण आनंद आपे; वली हे राजन् आ वखते सूर्य पण आकाशनां मध्य जागमां आवेल ठे, माटे अही तापनी पीडाने नाश करनारो शितल पवन आप पण सेवो ? वली हे स्वामी ! चित्तने स्थिर करीने अही विश्राम करो ? केम के, विश्राम पण पंथिउंनी व्यथानो नाश करे ठे. एवी रीतनां तेना वचनथी चक्रीए पण मनथी विचारिने वार्धकी मारफते हर्षथी त्यां आवास कर्यो.

त्यां केटलाको स्त्रीउं सहित पुष्पोनी श्रेणिउं लेवा लाग्या; तथा केटलाको वांदराउंनी तुलना करीने आंबानां फलो तोडवा लाग्या. केटलाको तो हरिणाकी स्त्रीनां नयननां ठेडाउं सरखा चंचल, तथा मार्गनां थाक उतारनारा, एवा नदीनां पाणीमां स्नान करवा लाग्या. केटलाको तो त्यां पुष्पोथी बिठानां करवा लाग्या, तथा केटलाको वननां मनोहर पणाने तुरत वर्णववा लाग्या. चंपा सरखा गौर अंगवाली, तथा हरिण सरखी आंखोवाली, केटलीक स्त्रीउं त्यां गोलाकार थइने रंग सहित रास रमवा लागी. केटलीक स्त्रीउं हींचका खाती थकी नजदीक उज्जेला पोतानां जरतारने, दिवसे पण पोतानां मुखथी तेजस्वी चंद्रने ज्रम उपजाववा लागी. एवी रीते सघला लोको ज्यारे हर्षथी क्रीडा करवा लाग्या, त्यारे जरत राजा पण शक्तिसिंहनी साथे ते उद्यानमां गया. त्यांनी सघली वातोने जाणनार शक्तिसिंह पण चक्रीने नाम लेइ लेइने दरेक पगले ते वननी चारुता देखाडवा लाग्यो. त्यां चक्रीए मोतीनां चूर्ण सरखा पाणीथी जरेला, तथा आंखोने आनंद आपनारा एक कुंडने जोयो. ते कुंड शतपत्रादिक सोनेरी कमलोथी, तथा कलहंस पक्षिना शब्दोथी मनोहर लागतो हतो. हवे चक्रीए मंद गर्जारववाला मेघने पण जीती जाय एवी वाणीथी हर्षपूर्वक शक्तिसिंहने कहुं के, हे पुत्र ! तुं अहींनो जाणीतो ठे, माटे आ कुंडनां प्रजावनी वार्तारूपी अमृ-

तनां सेचनथी मारा कर्णने पवित्र कर ? एवी रीतनुं चक्रीनुं वचन सांज-
 लीने शक्तिसिंह कहेवा लाग्यो के, हे चक्री ! ज्यारे अर्हीं पिताजी (श्री
 युगादीश प्रभु) पधार्या हता, त्यारे हुं तेमने वांदवा गयो हतो; त्यां में
 प्रभुने पुठवाथी इंद्रे मने, ते ते पापोरूपी शत्रुउने नाश करवामां शस्त्र
 सरखी, तथा पवित्र करनारी आ पर्वतनी कथा कही; अने ते वखते
 तेणे मने आ कुंडनुं जे महात्म्य कळुं ठे, ते आप सांजलो ? आ मोटा
 कुंडनुं नाम “ सर्वतीर्थावतार ” ठे. आ तीर्थमां उत्सर्पिणी कालमां के-
 वलनाणी प्रभुनां मंदिरमां सौधमैंद्र आव्या हता. तेमणे तीर्थकर प्र-
 भुनां स्नात्रमाटे आ कुंडमां गंगा, सिंधु, पद्मद्रह आदिक तीर्थोनां ज-
 लाशयो कर्या. आ कुंडमां स्नान करवाथी सर्व तीर्थोनुं फल मले ठे;
 तथा आना पाणीथी स्नपित करेला प्रभु मुक्ति आपे ठे. वली जिननां
 चरणनां प्रक्षालनथी पवित्र थएला आ कुंडनां पाणीथी त्रण प्रकारनी
 विपनी जयंकर पीडा पण नाश पामे ठे. वली आ जलनां स्नानथी कुष्टा-
 दिक सघली आधिव्याधिउं नाश पामे ठे, तथा कांति, कीर्ति अने बुद्धि
 प्राप्त थाय ठे. घणा कालथी तथा पडता पत्यरोनां समूहथी आ कुंड जी-
 णं थएलो ठे, तो पण तेनो प्रज्ञाव तो हमणा वृद्धि पामेलो ठे. एवी रीते
 शक्तिसिंहनां मुखथी ते कुंडनो प्रज्ञाव जाणीने चक्री उत्तम ज्ञावसहित
 अत्यंत आनंद पाम्या. पठी चक्रीए वार्धकीने कहीने ते कुंडने दृढ कराव्यो,
 तथा तेथी उत्पन्न थएला पुण्यनां समूहोथी तेणे पोतानां जवपंजरने
 जर्जरित कर्युं !! पठी वैडुर्य, हीरा, माणिक्य, पुखराज विगेरेनी कां-
 तिथी मंडित थएलो ते कुंड, विचित्र प्रकारनां पाणीनां मोजांउंयुक्त शो-
 जवा लाग्यो, तथा त्यारथी ते चारतकुंडनां नामथी प्रसिद्ध थयो. पठी ते
 त्रियामाने (रात्रिने) एक यामनी (पहोरनी) पेठे त्यां गाळीने चक्रीए
 प्रस्थान करनारनी दूती सरखी जंजा वगडावी. पठी चक्री ते कुंडमां
 सुज्जापटराणी सहित स्नान करीने, तथा मनोहर वखो पेहेरीने, पे-
 हेला शिखरपर चड्या. ते वखते त्यां सौधमैंद्र पण चक्तिना रंगथी प्रे-
 रायो थको, स्नेहथी तेने जोवानी झुठाथी विमानमां वेसी आव्यो. प-
 ठी ते चक्री तथा इंद्र जाणे पोताना शरीरनुं थैक्यपणुं करता होय
 नहीं, तेम त्यां आनंदथी जेव्या. पठी ते इंद्र तथा चक्रीए श्रीनाज गु-

रुसहित सूर्यचंद्रनी पेठे मुख्य शिखरने हर्षथी स्पर्श कयों. पठी चक्रीए इंद्र सहित रायणने प्रदक्षिणा करी; त्यारे ते रायण पण पुष्करावर्त मेघनी पेठे तेमनापर तुरत क्षीर ऊरवा लागी. पठी चक्रीए तेनी नीचे रहेलां, तथा इंद्रे बनावेलां अने देखाडेलां श्री युगादीश प्रचुनां पगलांउने नमस्कार कयों. पठी तेमणे महान चक्तिथी ते पाडुकापर यक्ष-कर्दमथी लेपन करीने, तेनुं गुलाब आदिक पुष्पोथी पूजन कर्युं. पठी ज्ञानथी उज्ज्वल एवा प्रचुनेज साक्षात मनसां चिंतवीने तेणे ते पगलांने नमस्कार कयों. पठी इंद्र आनंद सहित अमृतने पण दूर करनारी वाणीथी चंद्र सरखा चक्रीने कहेवा लाग्यो के, हे चक्री ! कालनां दोषथी प्रायें करीने हीन गुणोने नजनारा माणसो मूर्तिविनां आ पर्वत-प्रते श्रद्धा करशे नहीं; वली तीर्थकरोनां चरणोथी पवित्र थएलो आ पर्वतज तीर्थरूप ठे; तो पण विशेष श्रद्धामाटे अहीं प्रचुनुं मंदिर नले थाय. वली जे जे काले जे जे तीर्थकरोनी अहीं स्थिति थाय ठे, ते ते काले ते ते तीर्थकरोनी अहीं मूर्तिउं थाय ठे. माटे आ वखते श्री ऋषभ-देव प्रचु प्रथम तीर्थकर विचरे ठे, तेथी तमारां नगरनी पेठे अहीं पण तेमनी मूर्ति अने तेमनुं मंदिर बनावो ? वली जेम बाहुबलिए पोतानी तक्षशिला नगरीमां चोरासी मंडपनो प्रासाद बंधाव्यो ठे, तेवो प्रासाद तमो पण अहीं बनावो ? एवी रीतनां इंद्रनां वचनथी विशेष थएली ठे सुवासना जेनी, एवा चक्रीए वार्धकीने सोमयशानां कहेवा मुजब चैत्य बनाववानो हुकम कयों. त्यारे दिव्य शक्तिवाला वार्धकीए पण नरत महाराजनी आज्ञाथी मणि अने रत्नोए करीने “त्रैलोक्यविभ्रम” नामनो प्रासाद बनाव्यो. ते प्रासादमां पूर्वदिशा तरफ चुवनाजोगनां ठत्र सरखा सिंहनाद प्रमुख एकविश मंडपो शोचता हता; तेम दक्षिण दिशामां नद्रशाल प्रमुख एकवीश, तथा पश्चिम दिशामां मेघनाद प्रमुख एक-वीश मंडपो, अने उत्तर दिशामां श्रीविलास प्रमुख एकवीश मंडपो शोचता हता; तथा ते सघलाउं माणिक्यनां किरणोथी आकाशने पण चित्रित करता हता. ते प्रासाद एक गाज उंचो, अठी गाज लांबो, तथा एक हजार धनुष्य पोहोलो हतो. वली त्यां चक्रीनां यशथी पूर्ण थएली दिशा-उनां जाणे हास्यो होय नहीं, तेवी मणिनां तोरणोनी श्रेणिउं चारे दि-

शांभुमां शोचती हती. वली तेमां लाखो गमे ऊरुखाउं, रत्नमय वेदी-
काउं, जालीउं तथा कटेराउं शोचता हता. वली तेमां सेंकडो सूर्यनी
कांतिना ढगला सरखी कांतिवाली, श्री युगादीश प्रभुनी रत्नमय चतु-
र्मुखी मूर्ति शोचती हती. तेनी वन्ने वाजुउंए अत्यंत कांतिवाली श्री पुं-
डरिक महाराजनी मूर्तिउं शोचती हती. वली त्यां चक्रीए कायोत्सर्गमां
रहेला प्रभुनी मूर्ति पण करावी; तथा तेनी वन्ने वाजुउंए हाथमां खेंचेली
तलवारवाली नमिविनमिनी मूर्तिउं पण करावी. वली त्रगडा गढमां र-
हेला, केवलज्ञानी तथा धर्मतत्व कहेता एवा प्रभुनी, एवी रीतनी चतु-
र्मुखी मूर्ति पण तेमणे करावी. वली तेमणे हाथ जोडेली, तथा प्रभुस-
न्मुख दृष्टिवाली, पोतानी मूर्ति पण कारिगरपासे करावी. वली तेमणे ह-
पेंथी श्री नाजिराजानी, तथा मरुदेवा मातानी, अने वीजा पूर्वजोनी पण
प्रासादसहित मूर्तिउं करावी. वली ते चैत्यमां रत्न तथा मणिनी वना-
वेली सुनंदा तथा सुमंगलानी मूर्तिउं पण शोचती हती; तेम त्यां सर्व-
ज्ञानमय ब्राह्मीनी शुभ मूर्ति, तथा सर्व संपदा देनारी निधानपर रहेली
सुंदरीनी मूर्ति पण शोचती हती. वली त्यां पोतपोतानां वर्ण, लांठन,
अने मानवाली जावि तीर्थकरोनी मूर्तिउं पण नवघरमां रही थकी, शा-
सन देवताउंसहित शोचती हती. वली त्यां जरत महाराजाए करावेली
पोतानां वीजा जाइउंनी पण मणि अने रत्नोनी प्रासादसहित मूर्तिउं
अत्यंत शोचती हती. एवी रीते विचित्र प्रकारनी चैत्योनी श्रेणि ते ती-
र्थमां वनावीने, चक्रीए त्यां कारिगरो, चिताराउं, रखेवालो, तथा पूजा-
रीउंने राख्या, तेम त्यां जिनपूजामाटे तेमणे जारी, थाल, कलश, ठत्र,
चामर, दीपक, आचूषण, आरतिप्रमुख उपकरणो मुक्यां. वली ते तीर्थ-
मां हाथीनां आसनवालो, वन्ने जमणा हाथोमां वरदाम तथा अरुमाला
धरनारो, अने वन्ने डावा हाथोमां वीजोरुं तथा नागपाश धरनारो, तथा
तपेला सुवर्ण सरखी उत्तम कांतिवालो गोमुख नामनो यरु पोतानी
इष्टाधीज ररुक थयो. वली सोनेरी कांतिवाली, गरुडनां आसनवाली,
जमणा हाथोमां वरदाम, अरुमाला, चक्री, तथा पाशने धरनारी, डावा
हाथोमां धनुष्य, वज्र, चक्र तथा अंकुशने धरनारी, अने इरु एवी अ-
प्रतिचक्रा नामनी शासनदेवी ते तीर्थमां ररुक यरु.

हवे शुभ दिवसे बाहुबलि, श्रीनाभ, नमि, विनमि आदिक सूरिउं, तथा इंद्रो आदिक देवो पण त्यां एकठा थया. ते वखते इंद्रनां हुकमथी जक्तिवंत आजियोगिक देवो, गुरुए कहेलो पूजानो सामन तुरत लाव्या. पढी त्यां ते ऋषिउंए शांतिस्नात्रसहित द्वादशांगोमां कहेली विधिपूर्वक चैत्योनी तथा प्रतिमाउनी प्रतिष्ठा करी; तथा संघसहित सूरिमंत्रथी पवित्र करेला वास अने अक्षतोने ध्वजदंडोपर तथा मूर्तिउंपर तेउंए नांख्या. ते वखते त्यां सर्व वाजित्रोनों मंगलिक ध्वनि सर्वना कर्णोने पवित्र करवा लाग्यो. एवी रीते चक्रीए करेलो प्रतिष्ठा महोत्सव त्यां थयो, तथा अधिष्ठायक देवो पण त्यां प्रत्यक्ष थया. पढी चक्रीए त्यां उत्तम मंत्रना उच्चारपूर्वक सुवर्णनां कलशोथी जन्मोत्सवनी पेटे प्रचुनुं स्नात्र कर्तुं. पढी तेमणे कर्पूर, अग्र, कंकोल, कस्तुरी, चंदन आदिकथी प्रचुनी प्रतिमाने लेपन कर्तुं; तथा साथे पोतानी कीर्तिथी जगतने पण लिप्त कर्तुं; पढी चक्रीए ज्ञानी गुरुउंने जमणी बाजुए बेसाड्या, तथा साधवीउंने अंतःपुरनी स्त्रीउंसहीत डावी बाजुए बेसाडी. पढी चंदन, मंदार, संतान, हरिचंदन, पारिजात, कटपवृक्ष, मट्टी, बकुल, कमल, केतकी, मालती, जुझ, करवीर, शतपत्र, जासुद, तथा कढहार प्रमुखनां, तथा विचित्र प्रकारनी सुगंधिनां उद्धासथी खेंचाएला जमराउंए करेलुं ठे स्पष्ट नृत्य ज्यां, एवां पुष्पोएं करीने, इंद्र तथा चक्री प्रमुखोए प्रचुनी पूजा करी. पढी सर्व जनोए अक्षत, फल, धूप, दीपक, नैवेद्य, जल विगरेथी पूजा करी. पढी हाथमां आरती धारण करता, तथा स्फुरायमान मुखवाला शुभारंज्नी चक्री, दिवसे उगता सूर्यसरखा शोचवा लाग्या. पढी इंद्र प्रमुखोए जवतापने ठेदनारी तिलकनी श्रेणिउं करी. सर्व (अज्ञानरूपी) अंधकारने नाश करनारी आरतिने जमणी बाजुथी फेरवता चक्रीपर पुष्पोनी वृष्टि पडवा लागी, अने तेथी ते अत्यंत शोचवा लाग्या. वली तेनां हाथमां रहेलो, तथा एक शिखावालो मंगलदीवो, जगतमां दीपकसमान एकज आ प्रचु ठे, एम जाणे कहेतो होय नहीं, तेम शोचवा लाग्यो. ते वखते हर्षित थइने चक्रीए जे जे कार्य कर्तुं, तेतुं फल तो चक्रीज जाणी शके तेम ठे. पढी कर्मोनी साथेज शरीरने नमावीने चक्रीए श्रीयुगादीश प्रचुने नमस्कार कर्तुं. पढी रोमांचरूपी

कंचुकने धारण करीने, तथा ऊरता हर्षाश्रुथी त्रींजाश्ने, अने पोताना हाथोने मस्तकपर जोडीने चक्री नीचे प्रमाणे स्तुति करवा लाग्या के, हे प्रभु ! बुद्धिरूपी धनथी हीन थएलो हुं क्यां ? अने गुणोना समुद्र-तुल्य आप क्यां ? पण आपनी त्किथी वाचाल थएलो हुं आपनी स्तुति करुं तुं. हे प्रभु ! तमो अनंत, तथा जगत्पूज्य ठो, तेम अनादिरूपने जजनारा ठो अने आपनां यथावस्थित स्वरूपने तो योगिउं पण जाणी शकता नथी. वली हे प्रभु ! आपे अन्योथी सर्वथा दुर्जय तथा आत्मार्थनो नाश करनारा एवा रागादिक शत्रुउने तपरूपी हथीयारथी हण्या ठे; वली वीजा नामधारी देवो तो रागादिकथी विडंबना पामेला ठे; तेउ अंतरंग शत्रुउने नहीं मारतां वहारना शत्रुउने मारे ठे. वली हे अनंत ज्ञाननां माहात्म्यवाला एवा चारित्रमां चतुर ! तथा जगतमां प्रदीप समान; एवा हे नाज्ञेय जगवन् ! आपनाप्रते नमस्कार थाउं ? वली हे प्रभु ! आपे योगनां थाठे अंगो एवी रीतें बनाव्यां ठे के, तेउ थाठे कर्मोना नाश करे ठे. वली श्रीशत्रुंजय पर्वतप्रते रत्नसरखा, तथा श्री नाजिरा-जानां कुलमां सूर्यसरखा, तथा स्वर्ग अने मोक्षनां व्यापारवाला एवा आपनी हुं स्तुति करुं तुं. वली हे प्रभु ! रत्नथी जेम सुवर्ण, तथा तेजथी जेम सूर्य, तेम आपनाथी आ शत्रुंजय पर्वत अलंकृत थयो ठे. वली हे प्रभु ! हुं आपनी पासेथी स्वर्गसुख, के मोक्ष, के लक्ष्मी मागतो नथी; पण फक्त आपनां चरणकमलो मारा मनमां वसो ? एवी रीते स्तुति करीने चक्रीए मुकुटथी पृथ्वीतलने स्पर्श करीने श्रीयुगादीश प्रभुने पंचांग नमस्कार कर्यां. पठी श्री प्रथम प्रभुनी माता, तथा प्रथम सिद्ध एवां मरुदेवी मातानी पूजा करीने चक्रीए तेमनी नीचे प्रमाणे स्तुति करवा मांडी के, आ जगतने शत्रुउथी पराजव पामतुं जोश्ने, दया लावी जेणीए, अन्नयदान देनार प्रथम प्रभुने पोतानी बुद्धिमां धारण कर्या, एवां मरुदेवी माताने हुं बहुवार नमस्कार करुं तुं. वली जेणीए अक्षय सुखवाला मोक्षमां वास करेजो ठे, तथा चिडूपपणार्थी जगतनो स्वप्नाव जाण्यो ठे, तथा महा अतिशयवंत, एवां ते मरुदेवी माताने हुं त्रिविधें त्रिविधें नमस्कार करुं तुं. वली तेणीना समान परम योगने धरनारी कोइ पण छी नथी; केम के, तेमणे हार्थीना कुंतस्थलपर रहींने पण पोतानां

अंतरंग शत्रुंजने हण्णा; वली पुत्रपर बहु प्रेमवालांज होय नहीं जेम, तेम ते पोतानां पुत्रने थनारुं सुख जोवा माटे प्रथमथीज मोक्षमां गयां. वली हे माता ! जगतमां नृषण समान, योगीश्वरी, तथा समस्त जावोने जाणनारां एवां जो तमो न होत, तो आ युगादीश प्रभु, जगत, बोधिलाज, ज्ञान, मोक्ष, तथा (अंतरंग) वैरींजने नाश क्यांथी होत ? वली हे माता ! आपनां चरणोनां नखोनां संगथी मारुं निविड अज्ञानरूपी सर्व अंधकार नाश पामो ? वली आप जगतनां प्रथम गुरुना कारणरूप ठो, तेथी हुं आपनी स्तुति करुं तुं, तथा आपने नमुं तुं, अने चिंतवुं तुं. जगतनां इश्वरनी माता, योगिनी तथा जगतनी इश्वरी, अने देवोथी पण सेवा-एलां एवां मरुदेवी माता माराप्रते मंगल करो ? एवी रीते मरुदेवी मातानी स्तुति करीने चक्री ब्राह्मीनी मूर्तिने पूजीने तेनी स्तुति करवा लाग्या के, जे सर्व विश्वनी स्थितिरूप ठे, तथा योगिंजने पण ध्यान धरवा लायक ठे, जवजयने हरनारी ठे, माणसोने तारनारी ठे, दिव्य शक्तिवाली ठे, मनुष्य अने देवोथी पूजाएली ठे, तथा जे मंत्ररूप स्वरूपवाली ठे, एवी युगादीश प्रभुनी पुत्री श्री ब्राह्मी माता मने सुख आपो? वली डोळरसरखी निर्मल एवी जे ब्राह्मी माताने, उत्कृष्ट समाधिमां रहेला योगींज पोतानां हृदयकमलमां धारण करीने स्मरण करता थका पापोनां समूहने तजीने परम तत्व जाणे ठे, एवी निर्मल शीलने धरनारी ते ब्राह्मी माताने हुं नमस्कार करुं तुं. सुर, असुर अने मनुष्योने जाणवालायक, तथा श्री युगादीश प्रभुनी पुत्री, अने ब्रह्म शब्दने उत्पन्न करनारी ते ब्राह्मी माता विघ्नोनी शांतिमाटे थारुं ? एवी रीते तेमनी स्तुति करीने, तथा तेमने नमीने, चक्री सुंदरीनां चैत्यमां जइ, तेने पूजीने स्तुति करवा लाग्या के, हे सुंदरी बेहेन ! तमो आ पृथ्वीनां नृषणरूप लक्ष्मी ठो, तथा शुभ लक्षणवालांजप्रते तमो नित्यरूपे ठो, वली तमारे माटे प्रायें करीने आ जगत तपो करे ठे, तथा तमोने माने ठे; वली आ जगतमां कांकरा, तथा हाडकारूप पदार्थो पण जे रत्न अने शंखरूप थाय ठे, ते तमारी दृष्टिनां प्रजावथी थाय ठे. वली हे जगवती ! नीच वंशमां उत्पन्न थएलो माणस पण आपनां आश्रयथी कुलीन अने पंडितोने पण सेवनीक थाय ठे. वली हे देवी ! तमारा प्रसादथी आ

त्राणे जगत पण सघला लोकोने सेवनीक थाय ठे. वली लक्ष्मीने लीधे लोकोना मनमां धर्मनो पण आदर थाय ठे, माटे लोको तमारी सेवा करे ठे. वली हे जगतनुं हित करनारी सुंदरी ! तुंज बुद्धि, धृति तथा मति ठे; तथा हे आदि देवनां कुलरूपी समुद्रप्रते लक्ष्मी समान देवी ! हुं तारी स्तुति करुं तुं. एवी रीते च्छक्तिनां समूहथी उन्नत थया थका च्छक्रीए सुंदरीनी स्तुति करीने, तथा नमीने उत्कृष्ट रीते प्रभुनी पूजा करी. पठी तेमणे सुवर्ण, रूपुं, तथा वस्त्रोथी, गणधरोए प्रतिष्ठित करेला महाध्वजो सघला प्रासादोपर चडाव्या. पठी च्छक्रीए उत्तरासंग करीने, गुरुपासे आवी, तथा प्रदक्षिणा देश्ने, तेमनां चरणोनुं चंदनथी पूजन कर्युं. पठी श्रीनाज गणधरे “सूरिमंत्रथी प्रतिष्ठित थएलुं, दृष्टिदोषने नाश करनारुं तथा गुरुनां हाथरूपी कमलोथी उत्पन्न थएलुं, तिलक तमोने मंगल थापो ?” एवी रीते कहीने हर्षथी मुक्तिने वश करवामां थौपधसरखुं तिलक जरत महाराजना कपालमां कर्युं. पठी च्छक्रीए हे क्षमाश्रमण ! हुं थापने बांदवाने इहुं तुं, एम कहीने तेमनी अनुज्ञा मळ्या वाद, तेमणे श्रीनाज गणधरने नमस्कार कर्यो. त्यारे गुरुए पण सर्व लक्ष्मीउने वश करवामां थौपधरूप, थापदारूपी सर्पप्रते गरुड समान, तथा संसारने तारनारो धर्मलाज तेमने थाप्यो. पठी च्छक्री हर्षपूर्वक तेमनां मुखरूपी चंद्रमांथी निकलती वाणीरूपी अमृतने पीवाने च्छकरोनी पेठे तेमनी पासे वेठा. तेवखते ते च्छक्रीनां मुखरूपी चंद्रनां उदयथी गुरुनो ज्ञानरूपी समुद्र जाणे अंदरथी उन्नरायो होय नहीं, तेम देशनाना मिश्रथी वहार निकळ्यो. जे माणसो था तीर्थमां जिनने पूजे ठे, तेउंज धन्य, तथा कृतार्थ ठे, थने तेउंथीज था पृथ्वी च्छूपित थएली ठे. जे राज्यमां वेगवाळा घोडा, मदोन्त हाथीउं, सर्व संपदा, अनुरक्त सेवको, चामर सहित श्वेत ठत्र, सिंहासन, उत्तम शय्या, शुद्ध राणीउं, संगीत, सुगंधि वस्तुउं वारांगनाउंनां विलास, ठत्रीस जातनां नाटको तथा तेउंनां विनोदो, मळे ठे; ते राज्य जिनपूजाथी मळे ठे. जे माणस दहीं, दूध, घी, साकर, तथा चंदन, एवी रीते पंचामृतथी जिननी पूजा करे ठे, ते देवरूप थाय ठे. वली जे माणसो इमेशां प्रभुने पोताने हाथे पूजे ठे, तेउं मोक्षमां जाय ठे; दिवसमां एकरवार पण जो जिननी पूजा करवामां थावे, तो अनेक जवोनुं उपा-

र्जन करेलुं पाप पण नाश पामे ठे. वली जे माणस प्रचुनी तीर्थोदकथी
 स्नात्र करीने चारवार कुसुमांजलि मुके ठे, ते चारे गतिने नजनारो यतो
 नथी; (अर्थात् मोक्ष पामे ठे.) वली जल, पुष्प, अक्षत, धूप, फल, नै-
 वेद्य, दीपक, स्तुति, अने पत्रादिकथी पण नक्तिपूर्वक प्रचुने पूजवा. एवी
 रीते जिनाज्ञा पूर्वक जे माणस अष्टांगथी प्रचुनी पूजा करे ठे, तेनी पासे
 आठे सिद्धिउं प्रगट थइने आवे ठे. वली जे शुभ्र जाववाला माणसो साते
 क्षेत्रोमां उत्तम द्रव्य वावीने समय आव्ये तेने जावनारूपी पाणीशी
 सिंचे ठे; तेउं आ चौद रज्जु प्रमाण लोकने जेदीने समाधिथी अनंत
 ज्ञान तथा अनंत सुखमय मोक्षने मेलवे ठे. तेमां प्रथम मणि, रत्नादि-
 क, सुवर्ण, रूपुं, पत्थर, अथवा काष्ठनुं जिनमंदिर बंधाववुं; वली जेउं
 फक्त घासनां पण जिनालयो बंधावे ठे, तेउं पण देवलोकमां अखंडित
 विमानोने मेलवे ठे. वली तमारी पेठे जेउं उत्तम रत्न अने सुवर्ण आदि-
 कथी जिनमंदिरो बंधावे ठे, तेवा पुण्यशालीउंनां उत्तम फलने तो कोण
 जाणी शके तेम ठे? जिनमंदिरमां जेटलां काष्ठादिकनां परमाणुउं होय
 ठे, तेटला लाख पड्योपम सुधि, तेनो बनावनार स्वर्गसुख जोगवे ठे. वली
 नवुं जिनमंदिर बंधाववामां जेटलुं फल थाय ठे, तेथी आठगणुं फल तेनो
 जिणोद्धार करवाथी विवेकीने थाय ठे. वली शत्रुंजयादिक तीर्थोमां जेउं
 प्रासादो तथा प्रतिमाउं करावे ठे, तेउंनां पुण्यने तो ज्ञानीज जाणी शके.
 माटे मणि, रत्न, सुवर्ण, रूपुं काष्ठ, पत्थर अने माटीनां पण एक अंगु-
 ठानां प्रमाणथी मांडीने एकसोने सात अंगुठानां प्रमाणसुधिनां, जेउं
 शुद्ध जावथी जिनविंबो करावे ठे, तेउंने मुक्तिरूपी लक्ष्मी वश थाय ठे.
 वली जे माणस एक आंगुलनां प्रमाणवालुं पण जिनविंब बनावे ठे, ते
 नवांतरमां एक ठत्रवालुं (समस्तपृथ्वीनुं) राज्य मेलवे ठे. वली जेम मेरुथी
 कोइ वीजो पर्वत मोटो नथी, तथा जेम कटपवृक्षथी वीजुं कोइ वृक्ष श्रेष्ठ
 नथी, तेम जिनविंब कराववा समान वीजो कोइ धर्म नथी. जिनविंबो
 वनावीने दुर्गतिथी कोने जय ठे? केम के, जेउं सिंहपर चडेला ठे, तेउंने
 शियाल क्यांथी पराजव करी शके तेम ठे? जेउंये गुरुनी आज्ञा प्रमाणे
 जिनविंबो नराव्यां ठे, तेउंनां घरनां आंगणामां त्रणे लोकोनी संपदा दा-
 सीउं थइ रहे ठे. वली जे माणस सूरिमंत्रथी अरिहंत प्रचुनी प्रतिष्ठा

करावे ठे, ते अरिहंतपदवी पामे ठे; केम के, वाव्याप्रमाणे फल निपजे ठे. जेटला हजार वर्षांसुधि लोको जिननी पूजा करे ठे, तैटला कालसुधि ते विंवनां करनारने तेनां फलनो अंश मले ठे. वली विंवोनी प्रतिष्ठा क-
 र्वायी वने लोकमां हितकारी एवुं जे फल प्राणीने थाय ठे, ते तो केव-
 लीज जाणी शके. वली (दरेक कार्यमां) करनारने, करावनारने, अनुमोदन
 करनारने तथा सहाय करनारने शुचाशुच वने तुल्य फल थाय ठे, एम श्री
 जिनेश्वर प्रजुए कहेलुं ठे. वली जे देशमां अथवा जे नगरमां अरिहंत
 प्रजुनां विंवनी प्रतिष्ठा थाय ठे, त्यां रोग, डुकाल के, वैर होतां नथी.
 वली जे शुच चित्तवाली स्त्री जिनेश्वर प्रजुनां स्नात्र माटे पाणीथी जरेली
 गागर पोतानां मस्तकपर उपाडे ठे, ते चक्रवर्तीनी पटराणी अइने, मोक्षे
 जाय ठे. वली जीवविनानुं जेम शरीर, विद्याविनानो उत्तम पुत्र, आंखो-
 विनानुं उत्तम मुख, पुत्र विनानुं उत्तम कुल, पाणी विनानुं तलाव, तथा
 सूर्य विनानुं जेम आकाश तेम प्रतिष्ठा विनानुं विंव शोचतुं नथी. वली ज्ञान-
 विना संसार त्रमण थाय ठे, अने ज्ञानथी मोक्षनो संगम थाय ठे. सि-
 द्धांतनां आराधनरूप ज्ञान, अव्यथी अने जावथी एम वे प्रकारनुं ठे. ज्ञान-
 नां पुस्तकोनी रक्षामाटे कवली, पाठां, रूमाल विगेरे थापवां; तेनीपासे,
 दीपक अने धूप करवो, तेपर वासक्षेप नाखवो, तेनी पासे संगीत करवुं,
 अष्टमंगल आलेखवां, तथा तेउनुं फल, पुष्प, अक्षत विगेरेथी पूजन क-
 रवुं. ए ज्ञाननुं अव्याराधन ठे. ज्ञानने सांजलवुं, तेपर श्रद्धा राखवी, ज-
 णाववुं, तेम ते ज्ञाननां जाणनारनी तक्ति करवी, ते ज्ञाननुं जावाराधन
 ठे. हे राजन्! एवी रीते करेली थागमनी पूजा त्वरूपि जडतानो नाश
 करनारी, तथा केवलज्ञानने उत्पन्न करनारी ठे. ज्ञाननी पूजा करवायी
 माणसो चक्रीना तथा इंद्रादिकनां तवने मेखवीने मोक्षे जाय ठे. चतुर्विध
 संघनी पूजा अने उपासना करवी; ते चारे क्षेत्रो लोकोत्तर मुख देनारां
 ठे. जेने घेर संघ थावे ठे, तेना हाथमां चिंतामणि रख, तेना आंगणामां
 कल्पवृक्ष, तथा तेनीपासे कामधेनुं आर्वा जाणवी; तेम तेनुं कुज कलंक-
 हित जाणवुं. वली जेनां मस्तकने संघनां चरणोनी रज स्पर्श करे ठे,
 ते पवित्र माणसने तीर्थ सेवानुं फल थाय ठे. पापेनां समूहहारी गर्माने
 हर करवामां मेघनी श्रेणि सरखां. दारिद्र्यहारी रात्रिने नाश करवा

सूर्यसरखो, तथा कर्मरूपी हाथीने मारवामां सिंहसरखो सनातन संघ जयवंतो वर्तो? जेणे फल, तांबुल, वस्त्र, जोजन, चंदन तथा पुष्पोथी श्री संघनी सेवा करी ठे, तेने सर्व उत्तम फल मळ्युं ठे. एवी रीते हे चक्री! जैन राज्यमां रहेलां आ साते क्षेत्रो हमेशां फलदायक ठे; अने तेजमां वावेलुं धनरूपी बीज विघ्नरहित उदय पामे ठे. एवी रीते मुनिना वचनरूपी अमृतने पीपीने पण जाणे अतृप्त थया होय नहीं, तेम मनमां आश्चर्य थइने ते चक्री मस्तक धुणाववा लाग्या. पठी गुरुनां चरणोने तथा बीजा मुनिउने पण नमस्कार करीने, मुनिनी वाणीनुं स्मरण करता थका चक्री पोताने स्थानके आव्या. त्यां तेमणे अत्यंत रसवाली षट रसनी रसवती जमीने, आनंदित थइ ऋणवार उत्तम जड्रासन पर निद्रा करी. पठी चक्री सोमयशा, शक्तिसिंह, तथा सुषेण आदिकथी वींटाया थका इंद्रना आवासे आव्या. ते वखते इंद्र पण पोतानां आवास प्रते चक्रीने आवता जोइने आनंद पामतो थको पोतानां आसनथी उठ्यो. पठी महोदयवाला तेउं बन्ने एक आसनपर बेठा थका अत्यंत शोचवा लाग्या. पठी त्यां परस्पर केटलीक कथाउं कर्या बाद, इंद्र चक्रीने कहेवा लाग्या के, हे चक्री! श्री युगादीश प्रभु अमारे पूजवा योग्य ठे, केम के, अमो तेउंनां चाकरो ठीयें; अने तमो तेमना चरमशरीरी पुत्र ठो; वली तमो संघपति तथा तीर्थनो उद्धार करनारा ठो, तेथी सर्वथा प्रकारे पूजनिक ठो; वली तमोए करेली आ पूजानां अनुवर्तनथी लोको पण तेम करशे; तेम वली जो हुं तेम करीश, तो वली विशेषथी तेनुं अनुकरण थशे; पठी चक्रीए पण तेम करवुं अंगीकार कर्याथी इंद्र देवो सहित विधिपूर्वक कुसुमादिकथी पूजा करी; अरिहंत प्रभुनी आशिषथी, विविध प्रकारनां द्रव्योवाला पुष्पनी माला हर्षथी तेणे पोतानां कंठमां स्थापन करी. पठी देवोसहित क्षीरसमुद्रे जइ त्यांथी कलशोमां उत्सवसहित जल जरी, पाठा आवी तीर्थकरनां चरणोनुं तेणे हर्षथी स्नात्र कर्युं; तथा त्यां सुपात्रोने दान आप्युं. ते दिवसथी लोकोमां ते महान इंद्रोत्सव प्रसिद्ध थयो, केम के, जेम महान पुरुषो वर्ते ठे, तेम लोको पण ते करे ठे. एवी रीते जरत चक्रीए, तथा इंद्रे पूजा करी, त्यारथी, विविधोदयवाली बहुविध जिनपूजाउं प्रचलित थइ. पठी इंद्रनी

प्राज्ञार्थी त्यां अप्सराज्जण, तथा हाहा हुहु विगेरे गांधर्वोण लोकोने हर्षे प्रापनारुं संगीत कथुं. संगीत त्रणे लोकोने वश करनारुं, स्वर्गादिक सुख प्रापनारुं, तथा सर्व लोकोनां सर्व अर्थोने साधनारुं ठे; संगीत सुखडुः-
वसां सरखुं ठे; तथा ते द्राक्ष अने शेलडीना रसथी पण अधिक (मिठा-
शवालुं) ठे, तेम जिन पूजामां ते संगीत पापने हरनारुं ठे; वली तेणे सु-
वर्ण प्रते जाणे सुगंध लाववानी इच्छायीज होय नहीं तेम, ते तीर्थमां
विशेषे करीने मुनिजनी त्रिविधें पूजा करी. वलि त्यां तेणे सुवर्ण, रत्न,
रूपुं, जल, अन्न तथा वस्त्रोथी, फरीने न आवे एवुं याचकोनुं दारिद्र्य दूर
कथुं. वली जरत राजाए ते तीर्थनी पूजा माटे ते सुराष्ट्र देश आपी
दीधो; अने त्यारथी ते पृथ्वीमां “ देवदेश ” तरिके प्रसिद्ध थयो.

हवे एक दिवसे ते चक्री अने इंद्र एक आसनपर वेसीने परस्पर
कथा रूपी अमृतरसने पीता हता. तेटलामां मोटा हृदोनां आवतोरूपी
नाजिवाली, विकखर कमलरूपी मुखवाली, कांठाळ रूपी जघनथी मनो-
हर, रसवली, (पाणीवाली) अंदर रहेला वेटरूपी स्तनोथी मनोहर
लागती, हंसोरूपी वस्त्रवाली, लावण्यने धरनारी, वृद्धोनी घटाथी सूर्यने
न जोती, शुभने धारण करनारी, पुण्यनी सोवतवाली, पूर्वान्धिरूपी प-
तिना संगवाली, पोताना तरंगोथी नाचती, चकोररूपी आंखोवाली,
स्वस्य, तथा उत्तम पर्वतथी (राजाथी) उत्तम थएली एवी कुलव्री
सरखी शत्रुंजयी नदीने जरत महाराजे आगळ रहेली दीठी. चकोर,
चातक, चक्रवाक, हंस, तथा सारसथी शोचीती थएली, मोजांउथी
चपळ कमलोवाली, जमराजना गायनोवाली, तथा वने शिखरो वच्चे
मर्यादानी पेटे रहेली, एवी ते शत्रुंजयी नदीने जोशने जरत राजाए
इंद्रने पूषुं के हे इंद्र ! आ नदी कइ ठे ? त्वारे इंद्रे पण कथुं के, हे
चक्री ! आ शत्रुंजयी नामनी नदी ठे, अने ते शत्रुंजय पर्वतनां आश्र-
यथी गंगार्थी पण अधिक फल देनारी ठे. आ नदीमां रहेला हृदोनुं जो
बुडुं बुडुं साहात्म्य कहेवामां आवे, तो खरेखर वृद्धस्पतिना पण संकडो
वर्षां वीती जाय. पुर्वे केवलनार्णी नामना तीर्थकरनां स्नात्र माटे अर्ही
इशानेंडे गंगाने उतारी रती. ते नदी वेताअ पर्वतथी जमीननी अंद-
रज रहे ठे, तथा आ शत्रुंजय पाले ते प्रगट वाय ठे, अने तेथी वेडुं

“ शत्रुंजयी ” नाम पडेळुं ठे. आ नदीनां जलनां स्पर्शथी कांति, कीर्ति, लक्ष्मी, बुद्धि, धृति, तथा समाधि थाय ठे, अने सिद्धिचं वश थाय ठे. वली हंस, सारस, चक्रवाक आदिक जे पक्षिचं पण आ नदीना पाणीने स्पर्श करे ठे, तेजने पापरूपी मेल चोंटतो नथी. वली आ नदीनां पाणीथी सर्व महारोगो नाश पामे ठे; वली जे माणसो आ नदीना कांगपर उगेलां वृद्धोना फलो खाय ठे, तथा ठ माससुधि जेचं आनुं पाणी पीए ठे, तेचं वात, पित्त, कुष्ठ आदिक रोगोने ऋडामात्रमां जीतीने सुवर्ण सरखी कांतिवाला थाय ठे; वली आ नदीनां जलनां स्नानथी शरीरमांथी पापो पण चाट्या जाय ठे, त्यारे औषधोथी साध्य एवा वातपित्तादिकनी तो वातज शी करवी ? आ शत्रुंजयी नदी स्पर्शथी पण सर्व तीर्थोनां फलो देनारी, तथा सर्व पापोने हरनारी ठे; वली हे चक्री ! जेनां पाणीनां स्पर्शथी शांतनु राजानां पुत्रो सुख पाम्या, एवा आ नदीना ड्रहनुं तमो माहात्म्य सांचलो ?

आ जरत खंडमां श्रीपुर नामनुं नगर ठे, त्यां शत्रुंजने नाश करनारो शांतनु नामे राजा हतो; तेनी सुशीला नामनी स्त्रीए एक दहाडो स्वप्नमां अति धूसर धूमकेतुने जोडने, ते वात पोताना स्वामीने तुरत कही. अनुक्रमे ते स्वप्नने अनुसारे तेणीने कुलदणो पुत्र थयो; अने तेज वखते राज्यलक्ष्मीना मुख्य अंगरूप हाथीजनुं सैन्य नाश पाम्युं. वली फरीने पण तेणीने दुष्ट स्वप्नथी सूचित हीन पुत्र थयो, अने ते वखते घोडाजनुं सैन्य नाश पाम्युं. तेवीज रीते त्रीजो पुत्र थवाथी, जीवहिंसाथी जेम धर्म, तथा लोत्रथी जेम सर्व गुणो, तेम राजानी सर्व संपदा नाश पामी. चौथा पुत्रनी जन्मवार्ता सांचलतांज शत्रुंजए सैन्य सहित आवीने ते श्रीपुर नगरने घेरो घाट्यो. त्यारे सघलो जंडार विगेरे द्हीण थवाथी ते शांतनु राजा पोतानी स्त्री सुशीलाने तथा पुत्रोने बेडने रात्रिए कंइक नासी गयो. तेनां नील, महानील, काल, तथा महाकाल नामना ते चारे पुत्रो साते व्यसनोमां लीन थया. जुगार, मांसजोजन, मदिरापान, वेश्यागमन, चोरी, शिकार, तथा परस्त्रीगमन, ए नामनां सात व्यसनो उत्तम जनोए कहेलां ठे. जुगारथी बीजां व्यसनो पण थाय ठे, माटे बन्ने लोकमां अहितकारी जुगारनो त्याग करवो. वली

जे मांस, पोतानां शब्दश्रीज कहे ठे के, “ जेने तुरत नरकमां जवुं होय, ते मने नृक्षण करे ” माटे ते मांस नृक्षणनो त्याग करवो. जुगारश्री धन, यश, धर्म, बंधुवर्ग तथा कुलनो क्षय थाय ठे, तथा तेश्री दुःखनां समूहो देनारी नरक अने तिर्यचनी गति मले ठे. जे दुर्बुद्धिउं जीतनां स्वादयी मांस खाय ठे, तेउने शीयाल, अने पिशाच सरखा नरकगामी जाणवा. जे मदिरापान अनर्थानुं मूल, बुद्धि, कांति अने यशनो नाश करनाहं, तथा पोतानी माता अने पोतानी स्त्री वच्चेना अंतरने पण नहीं जणावनाहं ठे, ते मदिरापान कोण अंगीकार करे ? वली वच्चे लोकनो विघात करनाहं परस्त्रीगमन तजवुं; तेम पापरूप वेश्या प्रते जरा पण प्रीति करवी नहीं. जे चोरी आ लोकमां पण प्रत्यक्ष रीते वध, बंधनादिक दुःखो करनारी ठे, तेम परलोकमां पण दुखदायी ठे, एम धारी उत्तम बुद्धिवाने तेनो त्याग करवो. चोरीश्री आ लोकमां पण कर्ण, नाक, आंख, हाथ, पग विगेरेने पीडा थाय ठे, तथा परलोकमां चांडालकुलमां उत्पत्ति थाय ठे. धर्म रूपी वृद्धनां मूलमां अग्नि सरखा, कीर्तिरूपी महेलपर मशीना लेप सरखा, एवा शिकारने सर्वज्ञ प्रजुण धिक्कारेख ठे, माटे तेनी वार्ता पण सांजलवी नहीं. जे शिकारना व्यसनी माणसो प्राणीउंने मारे ठे, तेउं दुःख, दरिद्रता, तथा दुष्ट पीडानां जोगवनारा थाय ठे. एवी रीतना साते व्यसनो सेवनारा ते चारे पुत्रो कुटी थया. कदरूपा, क्रूर, छेपी, तथा कुसंगमां पडेखा ते पुत्रो, कुग्रहो जेम चंडने, तेम राजाने वींटीने रहेता हता. एवी रीते ते पुत्रो सहित ते राजा एक देशमांथी बीजा देशमां, तथा एक वनमांथी बीजा वनमां जमवा लाग्यो, पण कोइ जगोण सुख पाम्यो नहीं. हमेशां अत्यंत जोजन करतां ठतां पण रोगश्री अस्त थएखा ते पुत्रो राजाना मनमां एवी चिंता उत्पन्न करवा लाग्या के, दरिद्रपणामां पण धैरीउं विगेरेथी डरीने जे जीविताशा प्राणीउं करे ठे, ते केवल केशमाटेज थाय ठे; माटे ह्ये तो थाने गने तेम करीने पण आ स्त्री तथा पुत्रोने उतररीने, तुरत हुं आपघात करीश. एम विचारिने ते कोइक मोटा पर्यतपर चढ्यो; त्यां तेषो एक उंचुं जिनमंदिर जोगुं. प्राण प्रयाणना प्रस्थान सनचे जाण ते गालुं जेसानी इछा करतां हाथ नहीं, तेम ते, कुट्टय सहित ते जिनमं-

“ शत्रुंजयी ” नाम पडेळुं ठे. आ नदीनां जलनां स्पर्शथी कांति, कीर्ति, लक्ष्मी, बुद्धि, धृति, तथा समाधि थाय ठे, अने सिद्धिउं वश थाय ठे. वली हंस, सारस, चक्रवाक आदिक जे पक्षिउं पण आ नदीना पाणीने स्पर्श करे ठे, तेउंने पापरूपी मेल चोंटतो नथी. वली आ नदीनां पाणीथी सर्व महारोगो नाश पामे ठे; वली जे माणसो आ नदीना कांग-पर उगेलां वृद्धोना फलो खाय ठे, तथा ठ माससुधि जेउं आनुं पाणी पीए ठे, तेउं वात, पित्त, कुष्ठ आदिक रोगोने क्रिडामात्रमां जीतीने सुवर्ण सरखी कांतिवाला थाय ठे; वली आ नदीनां जलनां स्नानथी शरीरमांथी पापो पण चाढ्या जाय ठे, त्यारे औषधोथी साध्य एवा वातपित्तादिकनी तो वातज शी करवी ? आ शत्रुंजयी नदी स्पर्शथी पण सर्व तीर्थोनां फलो देनारी, तथा सर्व पापोने हरनारी ठे; वली हे चक्री ! जेनां पाणीनां स्पर्शथी शांतनु राजानां पुत्रो सुख पाम्या, एवा आ नदीना ड्रहनुं तमो माहात्म्य सांजलो ?

आ ऋरत खंडमां श्रीपुर नामनुं नगर ठे, त्यां शत्रुंजये नाश करनारो शांतनु नामे राजा हतो; तेनी सुशीला नामनी स्त्रीए एक दहाडो स्वप्नमां अति धूसर धूमकेतुने जोड्ने, ते वात पोताना स्वामीने तुरत कही. अनुक्रमे ते स्वप्ने अनुसारे तेणीने कुलक्षणो पुत्र थयो; अने तेज वखते राज्यलक्ष्मीना मुख्य अंगरूप हाथीउंनुं सैन्य नाश पाम्युं. वली फरीने पण तेणीने दुष्ट स्वप्नथी सूचित हीन पुत्र थयो, अने ते वखते घोडाउंनुं सैन्य नाश पाम्युं. तेवीज रीते त्रीजो पुत्र थवाथी, जीवहिंसाथी जेस धर्म, तथा लोचनथी जेस सर्व गुणो, तेस राजानी सर्व संपदा नाश पामी. चोथा पुत्रनी जन्मवार्ता सांजलतांज शत्रुंजये सैन्य सहित आवीने ते श्रीपुर नगरने घेरो घाढ्यो. त्यारे सघडो जंडार विगेरे द्हीण थवाथी ते शांतनु राजा पोतानी स्त्री सुशीलाने तथा पुत्रोने लेइने रात्रिए कंडक नासी गयो. तेनां नील, महानील, काल, तथा महाकाल नामना ते चारे पुत्रो साते व्यसनोमां लीन थया. जुगार, मांस-चोजन, मदिरापान, वैश्यागमन, चोरी, शिकार, तथा परस्त्रीगमन, ए नामनां सात व्यसनो उत्तम जनोए कहेलां ठे. जुगारथी बीजां व्यसनो पण थाय ठे, माटे वने लोकां अहितकारी जुगारनो त्याग करवो. वली

जे मांस, पोतानां शब्दथीज कहे ठे के, “ जेने तुरत नरकमां जवुं होय, ते मने नृक्षण करे ” माटे ते मांस नृक्षणनो त्याग करवो. जुगारथी धन, यश, धर्म, बंधुवर्ग तथा कुलनो क्षय थाय ठे, तथा तेथी दुःखनां समूहो देनारी नरक अने तिर्यचनी गति मळे ठे. जे दुर्बुद्धिउं जीजनां खादथी मांस खाय ठे, तेउने शीयाल, अने पिशाच सरखा नरकगामी जाणवा. जे मदिरापान अनर्थोनुं मूल, बुद्धि, कांति अने यशनो नाश करनारुं, तथा पोतानी साता अने पोतानी स्त्री वच्चेना अंतरने पण नहीं जणावनारुं ठे, ते मदिरापान कोण अंगीकार करे ? वली वच्चे लोकनो विघात करनारुं परस्त्रीगमन तजवुं; तेम पापरूप वेश्या प्रते जरा पण प्रीति करवी नहीं. जे चोरी आ लोकमां पण प्रत्यक्ष रीते वध, बंधनादिक दुःखो करनारी ठे, तेम परलोकमां पण दुखदायी ठे, एम धारी उत्तम बुद्धिवाने तेनो त्याग करवो. चोरीथी आ लोकमां पण कर्ण, नाक, आंख, हाथ, पग विगेरेने पीडा थाय ठे, तथा परलोकमां चांडालकुलमां उत्पत्ति थाय ठे. धर्म रूपी वृद्धनां मूलमां अग्नि सरखा, कीर्तिरूपी महेलपर मशीना लेप सरखा, एवा शिकारने सर्वज्ञ प्रभुए धिक्कारेल ठे, माटे तेनी वार्ता पण सांचलवी नहीं. जे शिकारना व्यसनी माणसो प्राणीउने मारे ठे, तेउ दुःख, दरिद्रता, तथा दुष्ट पीडानां जोगवनारा थाय ठे. एवी रीतना साते व्यसनो सेवनारा ते चारे पुत्रो कुटी थया. कदरूपा, क्रूर, द्वेषी, तथा कुसंगमां पडेला ते पुत्रो, कुग्रहो जेम चंद्रने, तेम राजाने वींटीने रहेता हता. एवी रीते ते पुत्रो सहित ते राजा एक देशमांथी बीजा देशमां, तथा एक वनमांथी बीजा वनमां जमवा लाग्यो, पण कोइ जगोए सुख पांम्यो नहीं. हमेशां अत्यंत जोजन करतां ठतां पण रोगथी ग्रस्त थएला ते पुत्रो राजाना मनमां एवी चिंता उत्पन्न करवा लाग्या के, दरिद्रपणामां पण वैरीउं विगेरेथी डरीने जे जीविताशा प्राणीउं करे ठे, ते केवल क्लेशमाटेज थाय ठे; माटे हवे तो आजे गमे तेम करीने पण आ स्त्री तथा पुत्रोने ठेतरीने, तुरत हुं आपघात करीश. एम विचारिने ते कोइक मोटा पर्वतपर चड्यो; त्यां तेणे एक उंचुं जिनमंदिर जोयुं. प्राण प्रयाणना प्रस्थान समये जाणे ते जातुं लेवानी श्वा करतो होय नहीं, तेम ते, कुटुंब सहित ते जिनमं-

दिरमां गयो. त्यां तेणे अद्भूत आकारवाला, तथा सर्व तेजोनां साररूप, अने जिननां चरणोने नमता एक पुरुषने जोयो. तेने जोवाशी अधिक जाववालो थएलो ते राजा, पोताना आत्माने जिननी साथे ऐक्य करतो थको तेमने नमस्कार करवा लाग्यो, (मनशुद्धिथी करेली थव जिनजक्ति पण परलोकनी पेठे आ लोकमां पण उत्तम सुख देनारी ठे.) पठी ते पुरुषे ते राजाने कळुं के, हे जद्राकृति ! हुं नागकुमारोने स्वामी धरणेंद्र बुं; तथा तारी जिनजक्तिथी हुं तारापर युष्टमान थएलो बुं, माटे कंश् वर माग ? तेनां वचनथी खुशी थएलो ते राजा तेने नमस्कार करीने कहेवा लाग्यो के, आपनुं दर्शन खरेखर मने संपदा देखाडनारुं ठे. वली हे धरणेंद्र ! हुं आपनी पासेथी वर तो पठी मागीश; पण मने प्रथम ते वात कहो के, मारा आ पुत्रोनों जन्म थते ठते, अनुक्रमे मारी संपदानो नाश केम थयो ? त्यारे धरणेंद्रे ज्ञानथी तेनां जवोने जाणीने कळुं के, महा वनमां आ नील क्षय नामनो पूर्व जवे जीह्व हतो. क्रूर आशयवालो, तथा लोकोने मारनारो ते जिह्व एक दहाडो यात्रक लोकोने लुंटीने मार्गे पाठो वळ्यो; त्यां ते धनुष्य चडावीने वनमां हरिणने शोधतो हतो, तेटलामां तेणे ध्यानमां रहेला एक मुनिने जोया. त्यारे तेणे मुनिने हरिण विषे पुठवाशी मुनि ज्यारे बोळ्या नहीं, त्यारे ते जिह्वे ते मुनिनेज बाणथी मार्या; त्यारे मुनि पण “नमोऽर्हद्भ्यः” एम कहेता थका मृत्यु पाम्या; अने तेज दिवसे ते जिह्वने पण एक सिंहे मारी नांख्यो; त्यारे ते जिह्व मरतां थकां चिंतववा लाग्यो के, अरे ! में दुष्टे आ निरपराधि मुनिने मार्या, तेनुं खरेखर मने आ फल मळ्युं. पठी ते जिह्व त्यांथी मरीने मुनिहिंसानां पापथी सातमी नरके गयो, अने त्यां तेणे तेंत्रीस सागरोपम सुधि अधिक अधिक दुःख सहन कर्युं. पठी बीजा पण सिंह, वाघ आदिकनां बहु जवो करीने पाठो ते नरकमां गयो; माटे हे राजन् ! मुनिनी हिंसा महा जयंकर ठे; तेम मुनिनी निंदा पण महा दुस्तर ठे, अने मुनिउनी उपेक्षा पण महा पापोनी करनारी ठे. हवे अंत समये तेणे मुनिहिंसानां पापनी जे गर्हणा करी हती, तेथी ते नरकमांथी उधरीने आ तारो नील नामनो पुत्र थयो ठे; अने हजु पण तेनुं केटळुंक पाप बा-

की रहुं ठे; हवे आ तारो महानील पुत्र पूर्वे कंका नामनी नगरीना
 ज्मीम राजानो खदप धनवालो शूर नामनो क्षत्रीय सेवक हतो. एक द-
 हाडो राजानो प्रधान बदलाइ जवाथी पोतानो गरास पोताने नहीं म-
 लवाथी, दरिद्रपणाथी दुःखित थइ, पोताने घेर गयो. त्यां ते रसोइने
 सारी नरती करवा लाग्यो; त्यारे तेनी स्त्रीए तेने कहुं के, हे प्राणेश !
 सारी वस्तुज मारी पासे नथी, माटे हुं शुं करुं ? स्त्रीनां ते वचनथी क्रो-
 धायमान थइने तेणे तेणीने पठर मार्यो, त्यारे ते मुर्ठा खाइ मृत्यु पामी.
 त्यारे तेनी पुत्रीए त्यां कोलाहल करवाथी, त्यां जमतो कोटवाल, ते सां-
 जली आवी पहाँच्यो, पठी कोटवाल तेने बांधीने राजापासे लेइ गयो;
 त्यारे राजाए तेने शूलीए चडाववानो हुकम कयो. त्यां कोइ मुनि पा-
 सेथी पंच नमस्कार सांजलीने, तथा तेमां आदरयुक्त थइने, ते शूलीनी
 वेदना सहन करी, मृत्यु पामी ते नरके गयो. त्यां स्त्रीवधथी उत्पन्न
 थयेलुं कर्म जोगवीने, हे राजन् ! नमस्कारनां स्मरणथी ते आ तारा
 पुत्रपणे उपज्यो ठे. माटे शरणविनानी तथा हमेशां वीकण एवी स्त्रीने
 मारवी नहीं, केम के कुपित थएली स्त्री वझे लोकनां घातमाटे थाय ठे.
 हवे आ तारो त्रीजो पुत्र पूर्वे कोइ महाकामी, तथा वेश्या आदिकलुं
 गमन करनारो शेठनो पुत्र हतो, ते हमेशां देवगुरुनी निंदा करनारो
 तथा धर्मनो नाश करनारो हतो, तेम ड्रव्य अने यौवननां मदथी मा-
 तापितानी पण ते आज्ञा मानतो नहीं. देव, धर्म अने तत्वोनां कारण-
 रूप सुगुरुज ठे; माटे जेणे सुगुरुनी निंदा करेली ठे, तेणे ते त्रणेनो नाश
 कयो ठे. वली हे राजन् ! जे देव, धर्म अने गुरुनी निंदा करे ठे, ते
 चांडालोमां जव करी, खरेखर नरकमां जाय ठे. देवनिंदा करनारने वो-
 धिविज, मोक्ष, स्वर्ग, उत्तमकुल, के शुद्ध ड्रव्यनी प्राप्ति थती नथी.
 जिननी निंदाथी, मुंगापणुं, गुंगलापणुं, पित्त, कोड आदिक रोगो थाय
 ठे, तेम गुरुनिंदा करवाथी अपयश, अकालमृत्यु, दुःख, दुर्गधिपणुं,
 तथा पाठां आदिक रोगो पण थाय ठे. धर्मनी निंदा करनार माणस
 वारंवार नरक अने तिर्यच योनिमां जाय ठे, तथा तेने मनुष्य जव
 मली शकतो नथी. वली ते त्रणेनी निंदा करनार घोर पापी ठे, अने
 तेना संगथी बीजाज पण मलीन थाय ठे. पठी ते पुत्रने एवो जाणीने

शेठे विचार्युं के, आ डुराचारी आपणा कुलने कलंक लगाडनारो ठे, माटे तेने कचरानी पेठे घरमांथी कहाडी मेलवो; एम विचारि ते शेठे तेने क्रोधथी नगरमांथी कहाडी मेल्यो, त्यारे ते (टोळांथी) ब्रष्ट थएवा हरिणनी पेठे वनमां जमवा लाग्यो. पठी ते लूताप्रमुख मुखनां रोगनी पीडाथी मृत्यु पामीने ठही नरके जइ आ तारो काल नामनो पुत्र थयो ठे. वली आ तारो चोथो महाकाल नामनो पुत्र पूर्वजवे ब्राह्मणनो पुत्र हतो, तथा ते जिद्धा मागी आजीविका चलावनारो तथा दुःखीठ हतो. दुःखें चरी शकाय एवा उदरने चरवामाटे ते देशोदेशमां जमतो हतो; ठेवटे ते कोइक जिननां पूजाराने घेर चाकरी रह्यो. एक दहाडो ते देवनां आचूषणो तथा मुनिनां उपकरणो चोरीने, एक वेश्याने दइ आव्यो, केम के ते, ते व्यसनमां अनुरक्त थयो हतो. देवद्रव्य ग्रहण करवाथी सात पेहेडीजंनो दाह थाय ठे; वली देवद्रव्यनां विनाशथी प्राणी सात वार अत्यंत दुःखदायी नरकमां जाय ठे; तेस गुरुद्रव्य विषसहित जोजन सरखुं ठे. देवद्रव्य तथा गुरुद्रव्यथी जीवितनी जे आशा राखवी, ते धत्तुराथी तथा विषथी मिश्रित अन्ननां जोजन सरखुं ठे. पठी ठेवटे कुष्टना रोगथी पीडित थइने केटलेक दिवसे मृत्यु पामीने, नरकमां जइ आवी, ते चांडालकुलमां उत्पन्न थयो. अने त्यांथी मरीचे आ तारो पुत्र थयो ठे. एवी रीते तेउं मुनिहिंसाथी, स्त्रीहिंसाथी, देवगुरुनी निंदाथी, तथा देवद्रव्यनुं अने गुरुद्रव्यनुं जहण करवाथी, तारा कुलमां उत्पन्न थया ठे; वली ते जिद्ध अंतकाले मुनिस्मरणथी, कत्री परमेष्टीनां स्मरणथी, देवगुरुनो निंदक सत्कुलनी उत्पत्तिथी, तथा चोर जिनदर्शनथी आ मनुष्यपणे उपन्या ठे. वली तेउंनां बाकी रहेलां पापथी तुं राज्यब्रष्ट थयो ठे, अने तेथी तुं हवे आपघातनी इछा कर नहीं. हवे तुं सुराष्ट्र देशमां जइ, शत्रुंजयगिरिपासे रहेली शत्रुंजया नदीने सेव ? केम के, ते सर्व पापोने नाश करनारी ठे. वली ते नदीनां कांठापर रहेलां वृद्धोनां फलोने खाजे, अने तारा पुत्रोने पण खवरावजे, तथा ते शत्रुंजी नदीनां जलथी श्री जिनेश्वरप्रभुनुं स्नात्र करजे. वली तेज नदीनां कांठापर प्राणीजंनां सर्व पापोने हरनारुं, तथा पूर्वे सूर्ये बनावेळुं जिनमंदिर ठे. वली ते पापोनी शांतिमाटे विधिपूर्वक त्रिकरणशुद्धिथी जिनपूजन करवुं, तथा

जीवोनी रक्षा करवी. वली त्यां रहींने शुद्ध मनशी, टाढतडका आदिकने सहन करीने ठठ, अठम आदिक तप करजे. एम करतां थकां त्रण, चार, पांच अथवा ठ मासमां ते तारा पुत्रो निरोगी यश्ने सुखी यशे. एवी रीते कुकर्मोथी मुकाश्ने देवसरखा शरीरवाला यश्ने तेउ पोतानुं राज्य जोगवशे, तथा ठेवटे स्वर्गनुं राज्य पण जोगवशे. एवी रीतनां धरणेंद्रनां वचनो सांजलीने, ते राजाए स्त्री तथा पुत्रोसहित तेने नमस्कार कर्यो. पठी धरणेंद्रे तेने कहुं के, हे राजन् ! ठ मास पठी ते नदीने किनारे तुं मारुं स्मरण करजे, जेथी हुं तारा शत्रुजने जीती तने तारुं राज्य अपाथी देइश. एम कहींने धरणेंद्र गयो. पठी राजा पण त्यां प्रचुने नमीने, मनमां ते धरणेंद्रनुं वचन स्मरण करतो थको चालवा लाग्यो. पठी घणा देशोने उलंगीने ते सौराष्ट्र देशमां प्होंच्यो, तथा आश्चर्यसहित समताथी ते शत्रुंजयगिरिने जोवा लाग्यो. पठी त्यां ते शत्रुंजयी नदीने कांठे तृणनी कुटीर (जुंपडी) करीने कुटुंबसहित समताथी रह्यो. हवे त्यां तेउ सघला ते नदीना किनारापरनां वृक्षोनां फलो खाता थका, तथा हमेशां त्रिकाल जिनस्नात्र करता थका, तथा प्रचुने नमता थका रहेवा लाग्या. त्यां एक मासमांज तेणे पोतानां पुत्रोने सुवर्णसरखी कांतिवाला जोया, तो पण धरणेंद्रनी आज्ञाथी ते त्यां ठ माससुधी रह्यो. पठी ठ मासने अंते धरणेंद्रनुं स्मरण करवाथी, तेणे विमानमां वेसाडी तेनां राज्यपर तेने वेसाड्यो. पठी ते शांतनु राजा त्यां पुत्रोसहित जिनमंदिरमां रहेली प्रचुनी पूजा करवा लाग्यो. एवी रीते चोसठ लाख वर्षांसुधि सुखमां रहींने, तेणे स्त्री तथा पुत्रोसहित संयम लीधुं. पठी शत्रुंजयपर अनशन करीने, तेउ सघला सर्व कर्मबंधोनो द्यय थवाथी केवलज्ञान पामी मोक्षें गया. एवी रीते अनेक प्रभावोवादी था शत्रुंजयी नदी तेने सेववाथी राज्यद्रष्टने राज्य, सुखद्रष्टने सुख, विद्याद्रष्टने विद्या, तथा कांति, कीर्ति, बुद्धि, लक्ष्मी अने स्वर्ग सुख पण क्रीडामात्रमांज आपे ठे. वली हे चक्री ! जेज सघला देवोमां श्री युगादीश प्रनु मुख्य ठे, तथा सघला तीर्थोमां जेज था शत्रुंजय तीर्थं मुख्य ठे, तेम सर्व तीर्थघृत नदीउंमां था शत्रुंजयी नदी मुख्य ठे, एम श्री जिनेश्वर प्रनुए कहेहुं ठे. तेम था उत्तर दिशांमां मनोहर अने पवित्र जलोथी

जरेली, तथा संपूर्ण वैजववाली आ "ऐंड्री" नदी देखाय ठे. ते नदी
 इशानेंद्रीनी स्पर्धाथी सौधमेंद्र जिनजक्तिथी पद्मद्रहमांथी लावेला ठे.
 जिनजक्तिनी स्पर्धाथी आ नदी आणेली ठे, माटे ते पण शत्रुंजयी स
 खीज प्रजाववाली, तथा दुष्ट दोषोने हरनारी ठे. आ नदीनीज माटीना
 बनावेला कुंजमां आनुंज पाणी जरीने जे माणस जिननां अंगपर नामे
 ठे, तेने मुक्ति वश थाय ठे. वली आ पूर्वदिशाने शणगार करनारी न
 दीने, जिनजक्तिथी धरणेंद्र पातालनां मूलमांथी लाव्यो ठे, ते नदी उ
 त्तरदिशामांथी निकलीने सूर्योद्यानमां थइ दक्षिणमां जाय ठे, ते नदीने
 जिनस्नात्रमाटे अहीं नागेंद्र लावेल ठे, माटे ते सर्व पापोने हरनार
 "नागेंद्री" नां नामथी प्रसिद्ध थएली ठे. वली श्रीप्रथम प्रभुनां स्ना
 त्रमाटे सर्व सुरासुरोए मलीने, द्रहोथी शोचिती आ यमलहृदा नर्द
 बनावेली ठे. जे माणसे आ नदीनां पाणीनां समूहोथी श्री जिनेश्वर प्र
 भुनुं स्नात्र करेलुं ठे, तेणे आ मनुष्यजवरूपी वृहनां सर्व फलो मेळव्य
 ठे. हे चक्रींद्र ! एवी रीते जिनस्नात्रमाटे बनावेली चौद मोटी नदी
 आ शत्रुंजयपासे शोजे ठे. ए सघली नदीउमांथी, तथा कुंडो, समुद्र
 अने द्रहोमांथी जल लेइने प्रभुनुं स्नात्र करवुं, एवो संघपति श्रावकोन
 हमेशानो आचार ठे, तथा ते चक्रीनी अने इंद्रनी लक्ष्मी आपीने मोद
 आपे ठे. पवित्र जलवाली, कल्याण करनारी, नाना प्रकारना प्रजावोर्थ
 जरेली, तथा सर्व तीर्थोनां अंशथी जूषित थयेली आ सघली नदीउने
 जे प्राणी स्पर्श करे ठे, तेने उत्तम कीर्ति, दुःखनो नाश, तथा शुचने
 उदय थाय ठे, तेम स्वर्गादिकनी संपदा तो तेनी हथेलीमांज आवे ठे
 तेम सघला निधानो तेनी समीपे आवे ठे, तेना आंगणामां कामधेनुं
 आवे ठे, त्रणे लोको तेने वश थाय ठे, तथा ते प्राणी पवित्र थाय
 ठे; वली तेने भूत, प्रेत के पिशाचादिको पराजव करी शकता नथी
 तेम कुष्टादिक दुष्ट दोषो पण तेने कोई पण वखते थता नथी
 वली स्नान अने (जिननां) स्नात्रादिकथी जे प्राणी तेउनुं आराधन
 करे ठे, तेने देवो तो चाकररूप थाय ठे, तथा तेने घेर सर्व संपदाउ
 आवे ठे. वली हे जरतेश्वर ! आ जगोए चंद्र, सूर्य तथा व्यंतरेंद्रनां
 करेलां बीजां पण घणां जलाशयो ठे. ते वचनो सांजलीने हर्षित थएल

चक्रीए इंद्र सहित ते नदीउमां स्नान कर्तुं. वली ते नदीउमां कांठा-
रनां पुष्पो, तथा कमलो लेईने, अने तेना पाणीथी कलशो जरीने तेणे
प्रचुनुं पूजन कर्तुं. पठी त्यां तेणे पूर्व तथा दक्षिण दिशामां इंद्रनी न-
गरी सरखां नगरो वसाव्यां; तथा वार्धकीने कहीने तेणे त्यां अनेक
तलावो, तथा वगीचाउथी शोजितुं श्री युगादीश प्रचुनुं मोडुं मंदिर वं-
धाव्युं. ज्यां चक्रीनां पुत्र ब्रह्मर्षि मुनिउमां समूहोनी साथे सिद्ध थया,
तेथी ते “ब्रह्मगिरि” नामनुं महान तीर्थ प्रसिद्ध थयुं. वली त्यां पण
चक्रीए पापोनुं नाश करनारुं “सुरविश्राम” नामनुं श्री युगादीश प्र-
चुनुं मंदिर वंधाव्युं. पठी चक्री दुंदुजि तथा वाजाउमां मंगलध्वनि पू-
र्वक गुरुउने अगाडी करीने, इंद्र तथा राजाउ सहित, तथा सघलां पा-
यदल अने संघनां लोको सहित जुदां जुदां शिखरोनी जूमिपर चैत्य-
प्रवाडी माटे चाळ्या. आ शिखरपर कपर्दीयद्व अधिष्ठाता थनार ठे,
माटे तेनां नामनां शिखरपर इंद्रे ते यक्षनी मूर्ति सहित प्रचुनुं मंदिर
वनाव्युं. वली ते शिखरपर इंद्रनां वचनथी माहासुदि पुनेमने दिवसे
चक्रीए श्री युगादीश प्रचुनी माता मरूदेवानी स्थापना करी; तेथी ते
मरूदेवा नामनां शिखरपर लोको, नाम लीधायथी पण पापोने हरनारां
मरूदेवा माताने पूजवा लाग्या. ते माहासुदी पुनेमने दिवसे जे माणसो
प्रथम सिद्ध एवा श्री मरूदेवा मातानी पूजा करे ठे, तेउं स्वर्गनुं राज्य
पामी मोक्षे जाय ठे. वली स्त्रीउं पण तेमनी पूजा करीने चक्री, तथा
इंद्रनी पटराणीउं थई, पुत्रवाली तथा सौजाग्यवंती थईने अनुक्रमे मो-
क्षे जाय ठे. पठी त्यांथी वे योजन ठेठे एक योजननां प्रमाणवाला, अने
तीर्थचोने पण देवसुख आपनारां स्वर्ग नामनां शिखरने चक्रीए नमस्कार
करो. तथा त्यां पण तेमणे अधिष्ठायक सहित, महान चक्तिथी श्री
युगादीश प्रचुनुं मंदिर वंधाव्युं. आ उत्कृष्ट शिखरपर ज्ञाननां समुद्र
सरखा वाहुवलि मुनिराजे मुनिरूप थएला पोतानां एक हजारने थाठ
पुत्रोने कलुं के, आ तीर्थनां ज्ञाहात्म्यथी तमोने पुंडरिकजीनी पेठे के-
वलज्ञान थई, कर्मोनां क्षयथी मोक्ष थाउं? माटे हे सुवतो! थईं
रही तमो निर्यामणा करो? ते सांजली तेउं तेमनी साथे त्यांज समा-
धिथी रखा; पठी तेउं सघला अनुक्रमे केवलज्ञान पामी मोक्षे गया,

तेशी ते बाहुबली नामना शिखरपर पण चरते प्रासाद कराव्यो. पठी चक्रीए इंद्रने प्रीतिथी पूढयुंके, हे इंद्र! आ सवलो पर्वत तीर्थमय ठे, माटे आ मुनिउंनो अग्निसंस्कार क्यां करवो.? त्यारे तेणे पण पोतानां ज्ञानथी जाणीने, जाणे सर्व लोकोनी प्रवृत्ति कराववा माटेज होय नही, तेम कळुं के, हे चक्री! मरूदेवाथी मांडीने पुंरुरिकजी सुधि सिद्ध थएलाउंनं शरीरो में क्षीरसमुद्रमां पधराव्यां ठे; केमके ते अमारो आचार ठे. हवे आ तीर्थमां शत्रुंजयनुं शिखर मुख्य ठे, केमके, ते सर्व तीर्थमय तथा युगादीश प्रचुनां चरणोथी सेवित थएलुं ठे, तेम सर्व देवोनां समूहोथी ते शोजितुं थएलुं ठे. माटे ते शिखरपर दाहादिक दुष्कार्य करवुं लायक नथी, केमके, तेशी तीर्थनो लोप तथा जिनाज्ञा खंडन थाय. माटे आ मुख्य तीर्थनी सर्व बाजुनी वे योजन चूमि ठोडीने स्वर्ग नामनां शिखरपर अग्निसंस्कार करवो. तथा त्यां तेउं सर्वनी पत्थर मय मूर्तिउं कराववी, केमके तेम करवाथी हवे पठी वीजाउं पण तेम करशे. एवी रीतनुं इंद्रनुं युक्तिवालुं वचन सांजलीने चक्रीए तेवी रीतनुं तेमनो पुण्यनां समूह सरखो अग्निसंस्कार कर्यो; तथा तेज शिखरपर तेमणे पूर्व दिशारूपी स्त्रीनां मुखपर रत्ननां तिलक सरखुं प्रचुनुं मंदि बनाव्युं. वली त्यां वार्धकी मारफते सोमयशाए पण पोतानां पिताउं तथा बंधुउंनं हर्षथी प्रासादो कराव्यां. पठी चक्रीए तालध्वजनां (तालाजानां) शिखरपर, हाथमां खड्ग, ढाल, शूल, तथा सर्पवाला तालध्वज देवनी स्थापना करी. पठी कदंब गिरिपर जईने चक्रीए श्रीनाथ गणधरजीने पूढयुं के, हे जगवन्! आ शिखरनो शुं प्रजाव ठे.? त्यां गणधर महाराज पण कहेवा लाग्या के, हे चक्री! तेनी कथा तम सांजलो? गइ उत्सर्पिणीमां चोवीसमा संप्रति नामना तीर्थकरण कदंब नामनां गणधर क्रोड मुनिउं सहित अहीं मोक्षे गएला ठे, मां ते " कदंबगिरि " कहेवाय ठे. अहीं महा प्रजाविक औषधिउं, रसकुं पिका, रत्ननी खाणो, तथा कटपवृक्षो ठे. दीवालीने दिवसे, शुक्रवारे, उत्तरायन संक्रांत होते ठते, अहीं मंडल करवाथी देवो प्रत्यक्ष थाय ठे वली एवी कोइ पण औषधिउं, के रसकुंपिकाउं, के सिद्धिउं आ पृथ्वीम नथी, के जे आ पर्वतपर न होय. जे सौराष्ट्र देशमां सिद्धनां स्थान

सरखो आ कदंबगिरि ठे, त्यांना लाको ते दारिद्र्यी पीडायज केम ? वली जेनापर आ पर्वत तुष्टमान थएल ठे, तेने कामधेनुं, कल्पवृक्षो, तथा चिंतामणि आदिक सर्वे तुष्टमान थएलां जाणवां. अहीं रात्रिए श्रौषधिउं पोतानी कांतिरूपी दीपकोनां समूहोथी, निर्जाग्यनां मंदिरथी जेम दारिद्र्यनो तेम अंधकारनो नाश करे ठे. वली अहीं रूचकाद्रिनी पेठेज हमेशां कल्पवृक्षो बहु वांठित अर्थोने आपे ठे. वली वर्षां ऋतुमां वादलांउथी ठवाएला सूर्यकिरणोनी पेठे हीन कालनां प्रसंगथी तेउं माणसोने गोचर अशे नहीं. वली मुख्य शिखरनी पेठे आ शिखर पण पापोने नाश करनारुं, तथा वन्ने जवोनो उपकार करनारुं होवाथी अत्यंत प्रख्याति पामशे. एवी रीतनो तेनो महिमा सांजलीने चक्रीए, ते अनेक वृक्षोवालां धर्मोद्यानमां, इंद्रनी सम्मति पूर्वक वार्धकी मारफते चोवीसमा जावि तीर्थकर श्री वर्धमानस्वामीनुं मंदिर वनाव्युं. हवे ते कदंब गिरिथी पश्चिम दिशा तरफ शत्रुंजयी नदीने कांठे चक्रीए पोतानी सेनानो पडाव नांख्यो. त्यां केटलाक हाथी, घोडा, बलद विगेरे अविवेकी प्राणीउं पण रोगनी पीडावीनां तीर्थनां योगथी स्वर्गमां गया. पठी तेउं पण स्वर्गमांथी त्यां आवीने चक्रीने नमीने पोतानी स्वर्गप्राप्ति तुरत कहेवा लाग्या. तथा तेउंए त्यां पोतानी मूर्तिउंवाला प्रासादो वंधाव्या, अने त्यारथी ते “हस्तिसेना” (हस्तिगिरि) नामनो महान पर्वत प्रख्यात थयो. एवी रीते चक्रीए शत्रुंजय गिरिना सर्व शिखरोपर हर्षनां आवेशथी जिनालयो वंधाव्यां. वली मुख्य शिखरनी प्रदक्षिणा देइने चक्रीए पोताने स्थानके पाठा फरीने श्री युगादीश प्रभुने नमस्कार कयों. पठी चक्रीए मुख्य शिखरनी नीचे सुवर्ण गुफामां थएला, थनारा तथा विचरता तीर्थकरोनी रत्नमय मूर्तिउं स्थापी.

हवे गिरिनार प्रते जवानी तैयारी करता चक्रीने, नमि अने विनमि मुनिउंए मधुर वचनोथी कखुं के, हे नृपेश ! अमो वे क्रोड मुनिउं साथे अहींज रहीशुं. केम के, अहींज अमोने मोक्ष थवानो ठे. ते सांजलीने चक्रीये तेउंने, तथा बीजा मुनिउंने नमस्कार कयों, त्यारे तेउं तरफथी तेने धर्मसाजनी आशिष मली. एवी रीते ते नमि विनमि, ते मुनिउंनी साथे फागणसुदी दशमीने दिवसे पुंडरिकजीनी पेठेज मोक्षे गया. माटे फागण-

